

Tàn Tồn

Contents

Tàn Tồn	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	11
7. Chương 7	13
8. Chương 8	15
9. Chương 9	18
10. Chương 10	20
11. Chương 11	23
12. Chương 12	24
13. Chương 13	27
14. Chương 14	31
15. Chương 15	33
16. Chương 16	35
17. Chương 17	39
18. Chương 18	41
19. Chương 19	44
20. Chương 20	47
21. Chương 21	49
22. Chương 22	53
23. Chương 23	56
24. Chương 24	59
25. Chương 25	60
26. Chương 26	63
27. Chương 27	67
28. Chương 28	70
29. Chương 29	73
30. Chương 30	76
31. Chương 31	79
32. Chương 32	80
33. Chương 33	83
34. Chương 34	85
35. Chương 35	87
36. Chương 36	90
37. Chương 37	93
38. Chương 38	96
39. Chương 39	99
40. Chương 40	102
41. Chương 41	105

42. Chương 42	108
43. Chương 43	110
44. Chương 44	114
45. Chương 45	115
46. Chương 46	118
47. Chương 47	121
48. Chương 48	124
49. Chương 49	127
50. Chương 50	129
51. Chương 51	132
52. Chương 52	135
53. Chương 53	138
54. Chương 54	141
55. Chương 55	144
56. Chương 56	147
57. Chương 57	150
58. Chương 58	153
59. Chương 59	157
60. Chương 60	159
61. Chương 61	161
62. Chương 62	164
63. Chương 63	166
64. Chương 64	169
65. Chương 65	174
66. Chương 66	176
67. Chương 67	184

Tàn Tồn

Giới thiệu

Ta đã yêu người nhưng sợ không dám nói ra Ta sẽ lập tức chết đi Nhưng càng sợ hơn sau khi ta đi như vậy Sẽ kl

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tan-ton>

1. Chương 1

Ánh trăng thấp thoáng trên đầu cành liễu, nấp mình sau những áng mây hững hờ tìm hiểu mọi việc trên thế gian, bóng đêm luôn làm cho người ta không cảm thấy điều tốt đẹp, không tốt đẹp ở chỗ chính là bóng đêm luôn phát sinh những chuyện không thể lường trước được.

Ở một gian phòng nhỏ trong thiên viện, tiếng hét tê tâm liệt phế không ngừng truyền đến, ai nghe thấy đều kinh hãi, mọi người cùng đổ mồ hôi lạnh, ngay cả trong viện vài cành lá trên cây thụ già cũng bắt đầu theo gió lắc lư không ngừng.

Quá trình sinh sản của nữ nhân luôn làm cho người ta lo lắng, nhưng riêng ở trong này thì không như vậy, trừ bỏ tiếng hét của sản phụ cùng với âm thanh của bà mụ đỡ, cơ hồ như không còn nghe thấy giọng nói của kẻ khác.

Trải qua mấy canh giờ phấn đấu nữ nhân rốt cục cũng đã ngừng tiếng hét đau đớn, âm thanh báo tin vui của bà mụ cùng theo đó là thanh âm của một tiếng thở dài, vì sao phải thở dài?

“Phu nhân, chúc mừng phu nhân hạ sinh quý tử.”

Trong lời nói của bà mẹ xuất hiện một tia run rẩy, đứa bé được quấn một lớp vải xanh sẫm nằm trong lòng bà mẹ này giờ vẫn không khóc một tiếng nào, đây là trường hợp khó sanh, nữ nhân đã rất cố gắng mới có thể đem đứa nhỏ này ra đời.

“Cung. Chủ.”

Sản phụ mất máu quá nhiều hơn nữa bởi vì mấy canh giờ kêu to quá độ nên đã mất hết sức lực, nữ nhân hơi thở mong manh dường như khó qua khỏi đêm nay.

“Phu nhân, phu nhân, xin đừng vội, nô tỳ sẽ lập tức đi tìm cung chủ lại đây.”

Bên cạnh có một người lòng nóng như lửa đốt, nắm chặt bàn tay của nữ nhân, người đàn bà hơn bốn mươi tuổi không biết nên làm gì, sau đó rời đi khỏi giường và chạy ra cửa.

“Hài nhi. Của ta. Hài nhi.”

Nữ nhân mở lớn con ngươi tìm kiếm đứa con mà mình đã liều mạng sinh ra, “Phu nhân, ở trong này, người xem, công tử gãy ốm, không mập mạp, thật là hoài công.”

Bà mẹ sắc mặt không tốt đem đứa nhỏ đặt bên người nữ nhân, tiếng la của đứa nhỏ bây giờ mới xuất hiện, kỳ thật khi bị buông ra hẳn cảm thấy không được thoải mái.

Con người mở mắt liền nhìn thấy ảo cảnh xung quanh giống như mộng nhưng lại không phải mộng, vốn muốn mở miệng nói lại biến thành một tiếng khóc, bà mẹ béo tốt đem hẳn đặt trong lòng một nữ nhân khác, muốn cử động cơ thể nhưng lại thật suy yếu, một chút khí lực cũng sử dụng không được, gương mặt nhỏ tròn thể hiện một tia bất mãn, nhưng mọi người xung quanh làm sao có thể đọc được ý nghĩ của hẳn, chỉ vì hiện tại hẳn đem trên mình một vẻ mặt của đứa trẻ mới sinh.

“Phu nhân, cung chủ đã đến.”

Hương bạc hà mờ ảo cùng với âm thanh trong trẻo của ngọc bội hoà vào nhau, một nam nhân mặc trường bào đen, bên hông thắt ngũ bạch ngọc bội thượng đẳng, trên người nam nhân không chỉ có hương khí nhàn nhạt, còn mang theo một hàn khí lạnh lùng, tất cả mọi người ở đây đều bị hàn khí bức bách đến run cả toàn thân.

Nam nhân khuôn mặt góc cạnh trắng nõn, đôi mày mảnh như cành liễu, con ngươi bằng giá trầm mặc tựa ở nơi mùa đông giá rét suốt ngày không thấy ánh mặt trời, đôi môi hồng nhạt khê nhếch, ở dưới ánh nền hiện hữu làn da trắng như bạch ngọc, quả là một tuyệt thế mỹ nam sở hữu một vẻ đẹp thượng đẳng nhân gian.

Đôi chân thon dài của nam nhân bước về phía trước, cách giường còn có nửa thước, sau đó cũng không đi lại gần bên giường, coi phu nhân của mình như mắc bệnh ôn dịch, hơi nhíu mày, mí mắt thoáng nâng lên, đôi môi lạnh lẽo khê nhếch, “Là nam hay nữ.”

“Hồi cung chủ, là một thiếu gia.”

Nam nhân gật đầu, đôi mắt hàn băng không đem theo cảm tình, hơi cúi đầu nhìn đứa nhỏ trên giường dùng đôi mắt to đang nhìn mình chăm chăm, thần sắc vẫn bất động, không đi ôm đứa nhỏ một chút, nhìn ra được hẳn đối với đứa nhỏ mới sinh này là hoàn toàn không để ý, căn bản là khinh thường.

“Cung. Chủ.”

Nữ nhân khó khăn thở gấp, nàng biết bản thân cũng sắp không được rồi, nhưng không thể không làm điều gì cho con mình, chỉ có thể nhìn nam nhân bề ngoài lạnh như băng, tâm như kiên thạch này van xin, “Hài nhi, thỉnh lưu lại. Hài nhi.”

Tự mình chống lại đôi mắt lạnh như băng của vị nam nhân kia, tâm của nàng không tự chủ được mà run rẩy, giải thoát rồi, thoát khỏi, ly khai, đêm nay cũng nên kết thúc.

Nữ nhân nói một câu cuối cùng rồi không còn sinh khí, nhắm mắt lìa đời.

Đứa nhỏ nằm ở bên người nàng được hạ nhân bồng lên, “Cung. Chủ.” Chịu đựng để không rơi lệ trên gương mặt tái nhợt, “Thiếu gia.”

“Ta không giết hẳn.”

Hạ nhân đầy lòng mừng rỡ như điên, lập tức quỳ xuống dập đầu vị nam nhân đẹp đẽ tà ác ở trước mặt, “Tạ ơn cung chủ không giết, tạ ơn cung chủ.” Đây là con của hắn, làm thế nào có thể giết được, kỳ thật ở Lăng Lạc cung, mọi người đều biết cung chủ chỉ thích nữ không thích nam, cho nên loại yêu thương này sẽ không thể nào có kể cả đối với chính con ruột của mình.

Thanh âm không mang theo nửa điểm độ ấm, “Người đâu.”

Từ bên ngoài đi vào một nam tử, tướng mạo mặc dù so ra kém Lăng Sương Nhược, nhưng cũng xem như là một thiếu niên thanh tú, “Dạ, cung chủ.”

“Làm tốt hậu sự của tam phu nhân.”

Đối với cái chết của phu nhân, hắn không có nửa điểm ưu thương, coi như nữ nhân đã dứt khí hơn nữa vì hắn sinh hạ một con trai này cùng hắn không có chút quan hệ nào, nam nhân lạnh lùng xoay người, ý định bước chân ra khỏi lạc viện u buồn vì sự ra đi của vị nữ chủ nhân.

“Cung chủ, tên của thiếu gia còn chưa đặt.”

Không biết là nô tỳ kia lớn mật hay là đối với tiểu chủ nhân mình có một chút đồng cảm, nàng dùng giọng nói run rẩy gọi chủ nhân đang định rời đi.

Cước bộ của nam nhân dừng ở bên cạnh cánh cửa, ngẩng đầu nhìn ánh trăng trên cao, trăng tròn nhưng lại có mây mù ngăn cản, không biết đã nghĩ đến điều gì liền hạ xuống một thanh âm lạnh như băng, “Gọi là Lăng Nguyệt Vụ.”

Nam nhân nhanh chóng rời đi, đứa nhỏ bị người ôm vào trong ngực kia đang bị vây hãm bởi cơn buồn ngủ, nghe được về sau tên của hắn là Lăng Nguyệt Vụ, cái miệng nhỏ nhắn hơi gợi lên một tia lãnh ý, nhưng tựa hồ không ai chú ý tới.

2. Chương 2

Đặt nhẹ đĩa rau xanh và bát cháo trắng lên chiếc bàn gỗ xưa, thân hình nho nhỏ của Lăng Nguyệt Vụ ngồi im lặng ở ghế bên cạnh bàn, tay trái cầm muỗng đặt trong bát cháo trắng, tay phải dùng đũa gấp rau xanh trên bàn.

Lăng Nguyệt Vụ, năm nay ba tuổi, mẫu thân khi sinh vì đã cố gắng quá sức... đã bỏ hắn mà đi, nhưng chuyện này đối với Lăng Nguyệt Vụ nhỏ bé kia mà nói cũng không phải chuyện gì đã kích, con người sống chết có mệnh, huống hồ, nữ nhân đã chết kia bất quá chỉ có quan hệ huyết thống mà thôi, không cần phải đi tưởng niệm, huống gì là một đứa bé, có thể nhớ được bao nhiêu.

Tuy rằng, bản thân là một kẻ dị biệt, đôi môi non nớt đáng yêu hơi mím lại, thần sắc trên mặt vô cùng lạnh nhạt, hiển nhiên là không giống người thường.

Ăn no, buông chiếc muỗng và đôi đũa, cơm trưa chỉ qua loa như vậy, không cần người nào khác, sau khi ra đời hắn chỉ có một mình ăn cơm, một mình uống cháo, một mình gấp thức ăn, ba năm trừ bỏ lão nữ phó đã hơn bốn mươi tuổi vẫn chăm sóc tốt cho hắn, không còn bất kì ai.

Mới sinh ra còn có bà vú, nhưng hắn cự tuyệt uống sữa, bà vú bỏ đi, phó ngoại tên gọi Đỗ thẩm chỉ có thể đi tìm sữa khác cho hắn uống.

Sáu tháng sau, tất cả hạ nhân trong viện đều bị điều đến nơi khác làm việc, nghe nói là vị phụ thân cao cao tại thượng của hắn muốn lập thêm thê thiếp linh tinh gì đó, nhân lực không đủ.

Ngày xưa, cách đây một năm khi nhìn lạc viện náo nhiệt này cảm giác đầu tiên của hắn là thê lương, hơn nữa lại ít người ở, kỳ thật ở trong này cũng chỉ có hắn cùng với Đỗ thẩm mà thôi.

Đỗ thẩm là một quá phụ, tuổi đã già nhưng lại không rời khỏi cung, thời khắc bà ôm lấy hắn, liền thích thú kể về quá khứ, trượng phu của bà, cơ duyên của bà cùng trượng phu, gặp nhau hết lần này đến lần khác, tuy rằng là những câu chuyện xưa bình thản vô kì, nhưng mỗi khi bà kể, hắn đều giả bộ như thật sự muốn nghe, nói mấy trăm lần đương nhiên sẽ làm người ta cảm thấy được phiền não, nhưng hắn lại có được một tia ấm áp, chỉ là chính hắn cũng không biết mà thôi.

Kỳ thật hoài niệm quá khứ, cũng là một loại cuộc sống đẹp.

Trượng phu của bà vì bệnh nên chết đi, để lại một mình bà, vốn cũng muốn tìm đến cái chết nhưng lại được chính mẫu thân của hần cứu giúp, từ đó về sau bà một lòng một dạ hầu hạ cho Tam phu nhân của lạc viện cho đến khi phu nhân qua đời.

“Ai nha, tiểu tồ tông của ta, đã nói bao nhiêu lần rồi mà, không thể từ phía trên cao như vậy nhảy xuống, người hù chết Đỗ thẩm ta rồi.”

Nhảy khỏi chiếc ghế gỗ lim cao cao, Đỗ thẩm liền vội vàng từ ngoài cửa chạy vào kéo tiểu tồ tông của bà, sau đó vỗ vỗ ngực mình trấn an, bà luôn nhất gan như vậy, luôn sợ tiểu thiếu gia đáng thương xảy ra chuyện.

Từ khi phu nhân đi rồi, người cứ lần lượt mà rời khỏi, một chút cũng không niệm đến ân tình của phu nhân trước đây, cung chủ cũng không quan sự sống chết của tiểu thiếu gia, nhìn như căn bản là người không có đứa con này, có lẽ cung chủ đã quên cũng không chừng, ai ai, làm sao có thể nghĩ như vậy được, không thể nào xảy ra!

Lăng Nguyệt Vụ không nói gì, hần chưa bao giờ mở miệng nói chuyện, cho nên đã bị Đỗ thẩm định nghĩa là vị chủ tử này không thể nói cũng không biết cười, kể từ khi sinh ra đến bây giờ hần không cười cũng không khóc, nếu nói hần đã khóc thì có thể là vào ngày hần được sinh ra, nhưng Đỗ thẩm đã đi mời người cho nên không có nghe đến.

Có lẽ hần không thể nói chuyện cũng còn có nguyên nhân, vì hần là một đứa trẻ sinh non.

Nhưng tâm tình của bà đối với hần vẫn không thay đổi, hần là Lăng Nguyệt Vụ cũng không phải Lăng Nguyệt Vụ, chỉ có chính hần mới biết được vì sao một tiểu hài tử chỉ mới ba tuổi không có sự thương yêu của phụ thân lại có thể bình tĩnh trầm mặc đến thế.

“Tứ thiếu gia, người muốn điều gì, muốn ăn chút gì không, hôm nay là lễ Trung thu, vốn dĩ lễ Trung thu là cùng người nhà trải qua, là ngày mà người trong nhà đoàn viên, ai, thiếu gia vì sao lại không nói lời nào, phu nhân qua đời sớm, không biết ở trên trời có thể phù hộ tứ thiếu gia của chúng ta mạnh khỏe hay không?”

Đỗ thẩm vừa đứng cạnh bên bàn vừa lăm bằm lầu bầu, “Tứ thiếu gia đáng thương sinh ra không thể nói, trời thật không công bình, đứa nhỏ không có nương còn không thể nói, là tội nghiệt của ai vậy, ai.”

Tiếp theo lại là một tiếng thở dài của lão nhân.

Lăng Nguyệt Vụ trong lúc Đỗ thẩm lăm bằm lầu bầu, đã sớm ra ngoài đi đến hòn đá bên cạnh ao nhỏ trong sân vườn, nâng cằm nhỏ ngồi xuống đất, không biết hôm nay Đỗ thẩm muốn nhắc tới đến bao lâu, kỳ thật sân này trừ bỏ âm thanh của bà cũng không thể tìm thấy của người khác.

Đôi mắt linh động trở nên âm trầm, đậm đặc làm cho người ta không hiểu nổi, bình tĩnh, vô tình nhất nhất xẹt qua trong mắt hần, ai có thể biết tiểu hài tử này cũng có thể như vậy, thật là không giống người bình thường.

Kỳ thật ở trong lòng hần đã hai mươi bốn tuổi rồi, thế nhưng sau khi đầu thai đến một quốc gia hoàn toàn lạ lẫm này, ai sẽ tin hần nữa? Hần ngay cả nơi đây là chỗ nào cũng không biết, tuy rằng Đỗ thẩm vẫn thường xuyên nói sự tình cho hần nghe, nhưng chỉ toàn là những chuyện râu ria, hần cũng toàn bộ làm như không nghe thấy, không nên nhớ cũng sẽ không ghi tạc trong đầu.

Nước trong ao kỳ thật là từ bên kia sân chảy tới nơi này, sân kia hần là không ai ở, bởi vì ở nơi này ba năm nay tiếng người qua lại rất ít.

Kiếp trước hần chính là sát thủ lãnh khốc vô tình, giết người không chớp mắt, cũng không có cái gì đồng tình tâm đáng nói, thân tình là gì, hần không biết, bởi vì hần không có người nhà, hữu tình là gì, hần không cần, sát thủ lãnh khốc không cần tình cảm, càng đừng nói về chuyện tình yêu ngu ngốc nhảm chán của tiểu cô nương, cho nên chuyện Đỗ thẩm kể cho hần đương nhiên là một chút hần cũng đều không hiểu, cũng không hiểu được, cũng không cần phải hiểu.

Ngồi yên nhìn chằm chằm mặt nước hồ dao động suốt một buổi chiều, Đỗ thẩm nói hôm nay là lễ Trung thu, ý nghĩa của Trung thu là như thế nào, hần không biết, bởi vì kiếp trước chưa từng có, hiện tại cũng

không cần, bởi vì Đỗ thắm kêu hấn ăn cơm chiều rồi đi ngủ sớm, bọn họ không có dư thừa tiền tiêu vặt hàng tháng để mua bánh trung thu.

Ném qua cơm chiều cũng chỉ vừa đến sáu bảy giờ, Đỗ thắm nghĩ rằng hấn đã ngủ trên giường, nên đi đến trừ phòng trợ giúp, ngày lễ trong viện đều rất bề bộn và nhiều việc, đây là định luật bất thành văn.

Mặc trên người chiếc áo đơn Đỗ thắm làm cho hấn, đứng bên cạnh đại cổ thụ lớn nhất trong viện, hấn muốn nhìn lễ Trung Thu của người khác là như thế nào, không phải tò mò, chỉ vì thời gian bây giờ quả thật rất chán mà thôi.

Gió đêm nhẹ nhàng xuy phất lá cây đại thụ, những chiếc lá khô vàng trước mắt hấn nhẹ nhàng đong đưa sau đó phiêu nhiên hạ xuống, chậm rãi, chậm rãi, lay động lay động, nhoáng lên một cái, cuối cùng nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất.

Mùa thu tới rồi, mùa đông cũng không còn xa nữa.

Đôi mắt to sáng ngời như trần châu nhìn xa xa, nơi đó tựa hồ chớp lên mấy thân ảnh, bình thường nơi này không phải đều rất tĩnh lặng sao?

3. Chương 3

Lăng Nguyệt Vụ thực gian nan mới có thể trèo lên cành cây, đôi chân nhỏ nhắn lúc này đang lác lư trên ngọn, dợi lát nữa đi xuống còn phải cẩn thận, không nhắm chuẩn nhánh cây mà đạp lên thì có khả năng té xuống đất, thịt nát xương tan.

Một vài bóng người hiện lên, trong chớp mắt hướng tới bên cạnh bức tường nhỏ của lạc viên, thoả mái dựa lên thân cây, nhất cử nhất động của bọn họ đều bị hấn xem ở trong mắt, về phần ghi tạc trong lòng hay không thì không rõ, kia phải xem sự tình phát triển.

Ở góc độ hiện tại của hấn, ánh trăng của lễ Trung thu lại một lần nữa sáng ngời, dưới ánh trăng là một đám người đang tiến hành giao dịch.

Lấy tâm tình lạnh nhạt đối đãi hết thảy, ở dưới tường chính là hai nam nhân ăn mặc như người hầu, bọn họ đều rất cẩn thận ôm bọc vải nhỏ trong lòng, xem ra là giao dịch gì đó không muốn người biết, khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh nhạt hiện lên một tia trào phúng.

“Thỉnh phu nhân chăm sóc con gái ta thật tốt.” Nam nhân bên phải cất lên tiếng nói hàm chứa bất đắc dĩ cùng không nỡ, lại nhìn về cái bọc nhỏ đang nằm trong lòng.

“Yên tâm, với địa vị hiện tại của Đại phu nhân, con gái của người bảo đảm cả đời vinh hoa phú quý, ai chẳng biết cung chủ thích nữ nhi, hiện tại người phải biết cách nắm lấy, thời cơ cần phải nắm chắc cho kỹ, nơi này là một trăm lượng bạc, chăm sóc thiếu gia đình hoàng, về sau phu nhân còn có thể có phần thưởng.”

Một nam nhân khác hảo tâm khuyên giải an ủi, kỳ thật hấn chẳng qua là giúp cái gọi là Đại phu nhân làm việc, mạnh mẽ trao đổi trẻ con trong tay nam nhân kia, nam nhân bên phải thở dài đem đứa bé trong tay gã kia ôm lấy, ai, đây là đạo lý gì?

Bọn họ không nói thêm câu nào liền vội vàng rời đi, tên nam nhân bên trái trước khi rời đi còn dặn dò kẻ kia là tuyệt đối không được nói chuyện này cho người thứ ba biết.

Trung thu là ngày trăng tròn, nếu cộng thêm việc mừng quý nữ, vậy có lẽ là làm cho buổi lễ tăng thêm một phần hỉ cảm, trong một góc nhỏ ở lạc viên quanh vắng, trên một thân cây cao, có một đôi mắt tuyệt mỹ lạnh lùng chăm chú nhìn chuyện vừa rồi mới phát sinh.

Mắt lạnh quan sát trò hài này, trong đôi mắt to đen như trần châu thản nhiên không mang theo cảm tình, liếc về một hướng khác, thân ảnh của hai nam nhân kia biến mất tại một cái ngõ quẹo, một kẻ phải đi đáp lời, một kẻ mang theo tâm trạng không yên bất an đi về nhà.

Cứ như vậy mà thay đổi cuộc đời của hai tiểu hài tử, chờ đợi bọn họ là tự do hay là trời buộc, có lẽ cả hai người đều có.

Trao đổi trẻ con là vì đạt được địa vị cao sang, tiền tài, quyền lợi, hoặc là bắt lấy trái tim của nam nhân, nhưng chuyện này đều không liên quan đến hần, hần chẳng qua là một linh hồn đạt được thật thể xuyên qua không gian mà đến đây mà thôi, tư tưởng của hần, hành vi của hần, trí nhớ của hần đều chỉ có ở thể kỉ hai mươi mốt, Thành Viên, là tên ở kiếp trước, là cái tên ẩn tàng cả một đời, chỉ có hần biết bản thân mình là ai, Thành Viên đại biểu chính là lạnh lùng, đậm mạc, vô tình, vô nghĩa.

Lấy động tác thuần thực hạ đại thụ, kỳ thật tự hần ba tuổi tới nay mỗi ngày đều leo cây để xem ánh trăng, cảm thấy được ánh trăng nơi này so với thể kỉ hai mươi mốt lớn hơn nhiều lắm.

Phủ phúi vụn của vỏ cây đại thụ trên tay, có lẽ hần nên rửa tay thôi, đi đến bên cạnh ao ngồi xổm xuống, thân hình nhỏ bé nhẹ nhàng vén tay áo vốc lên dòng nước lạnh, rửa đôi bàn tay nhỏ xinh.

Có lẽ ngày mai hần sẽ bắt đầu luyện tập thân thủ kiếp trước, hần là trẻ sinh non, cho nên hần biết luyện tập sẽ gặp khó khăn, chí ở bền lòng, quý ở kiên trì, khiếm khuyết trời sinh có thể trải qua thời gian cố gắng để đền bù lại.

Xem như mới đến thế giới xa lạ này, hần cũng không biết nên đi làm sao, nhặt lên trên mặt đất một hòn đá nhỏ ném trong ao, nước ao hứng chịu hòn đá, nước không lưu động, nó vẫn sẽ dừng lại một chỗ.

Ở trong này cũng tốt, không ai quấy rầy, không có người phiền não, không có chuyện phiền lòng, hần không chỗ mồm vào nhiều lắm, bởi vì nơi này hết thảy đều không liên quan gì đến hần.

Thời gian trôi nhanh, xuân đi thu đến, hàng năm như thế, bất tri bất giác, tiểu nam hài đêm đó đứng ở bên cạnh ao hiện giờ đã muốn bảy tuổi, lại trải qua thời gian bốn năm vô kì bình thường.

Vẫn là ánh trăng sáng tỏ ban đêm, vẫn là người cùng cảnh như năm nào, vẫn là lạc viện nho nhỏ, vẫn là ngày sắp đến Trung thu.

Bên ngoài là tiếng người ồn ào, Đỗ thẩm vẫn nghĩ đến tiểu chủ nhân nhà mình sớm đã trên giường ngủ, nơi này mọi người sẽ không biết có tứ thiếu gia tồn tại, mà Thành Viên cũng vừa lòng như vậy, những ngày không ai chú ý cứ trôi qua như thế, trước kia là thế, hiện tại cũng sẽ như thế, đây là điều giống nhau của hần kiếp trước cùng kiếp này, hơn nữa, tuy rằng thân bất đồng linh hồn vẫn là Thành Viên như trước.

“Đừng nhúc nhích!”

Đột nhiên trên cổ lạnh lẽo, ánh sáng của thanh kiếm bén ngón vượt qua trước mắt, ngồi ở trên tảng đá gần người, Thành Viên không khỏi nhăn mày, như thế nào có người ngốc đến nỗi đi vào nơi này.

Thành Viên bất động, chắc là thích khách gì đó, bởi vì hần nghe được bên ngoài có người đang hô hào bắt thích khách, ban đêm yên tĩnh như vậy mà bị bọn họ một phen náo loạn.

Thành Viên không sợ hãi, tuy rằng hần bảy tuổi nhưng đáng người cứ như bốn năm tuổi, người sinh non thật sự không lớn điều độ, có lẽ cũng liên quan đến chuyện hấp thụ chất dinh dưỡng hằng ngày của hần, mỗi ngày ăn đều rất ít ỏi thân thể có thể lớn ra sao, tuy rằng mỗi ngày kiên trì rèn luyện nhưng thể chất quá kém không có biện pháp hoàn toàn thi triển kỹ thuật trước kia.

Động tác không có sức lực, thật không biết có nên thở dài vì mình hay không đây, bình tĩnh đợi câu tiếp theo của Hắc y nhân, bắt được mình sẽ như thế nào?

“Theo ta đi! Ngoan ngoan đừng nhúc nhích, nếu không ta sẽ giết ngươi!”.

4. Chương 4

Ôm lấy đứa bé, Hắc y nhân liền trở nên hứng khởi, phi thân nhảy lên, nhảy ra tường cao của lạc viện, Thành Viên lặng lẽ ngồi trong lòng của nam nhân, bất động thanh sắc, ánh mắt hiện lên nhiều cảm xúc, nam nhân căn bản là uy hiếp hần không được, ngược lại cảm thấy lời này có chút xưa cũ.

Hắc y nhân này thật ngu xuẩn, bắt người cũng không bắt được, nếu người này cũng là sát thủ, như vậy thật sự là vũ nhục cho người đồng nghề như hần, không biết nếu Hắc y nhân biết Thành Viên dưới đáy lòng mắng mình ngu xuẩn như vậy, có thể nào chân khí đảo lưu đến hộc máu hay không.

Phía trước có người giơ cây đuốc chạy về phía bọn họ, càng ngày càng nhiều đuốc, càng ngày càng nhiều tiếng bước chân, Thành Viên cảm thấy được tên xung quanh rất ồn ào, một mình hắn im lặng trầm tư hướng về phía bóng đêm mênh mang, nếu tên này không hiện ra, bản thân cũng không nghĩ có thể ngộ ra triết lý như vậy.

“Tư Đồ Thanh, xem người chạy đi đâu!”

Hắc y nhân tuyệt không sợ người vừa tới uy hiếp, lại bắt Lăng Nguyệt Vụ nhảy lên trên đầu tường, “Nam Cung Phó, các người bước tới bước nữa ta liền đem tiểu hài tử này giết chết, Lăng Lạc cũng có thể tàn nhẫn chúng ta cũng có thể tàn nhẫn!”

Bạch y nam tử cầm đầu Lăng Lạc cũng không khỏi nhíu mày, tại sao có đứa nhỏ ở trong này, con của cung chủ không phải đều ở trong chính sảnh cùng cung chủ ăn bữa cơm đoàn viên, ngắm trăng rồi sao.

“Vô sỉ tiểu nhân, người cho là tùy tiện bắt một tên tiểu hài tử ở bên ngoài có thể ứng phó được sao, ngay cả tiểu hài tử cũng có thể lợi dụng thì còn đâu là mặt mũi của Tư Đồ gia nữa.”

“Tiểu quý, nói, người là có phải là con của Lăng Sương Nhược không?”

Hắc y nhân lấy tay bóp cổ Lăng Nguyệt Vụ, hắn chỉ cảm thấy thở không nổi, cổ của tiểu hài tử làm sao chịu được lực tay lớn như vậy bóp chặt, vết bầm xanh đen lập tức hiện ra xung quanh chiếc cổ trắng nõn.

“Nói chuyện! Chẳng lẽ người bị câm điếc?”

Hắc y nhân rốt cục ý thức được đứa nhỏ này vì sao lại có thể bình tĩnh gặp hắn lại không phản kháng la hét, người hắn bắt rốt cuộc là ai, quần áo bình thường không giống như con của Lăng Sương Nhược, hắn bắt con của hạ nhân hay sao, người xui xẻo, hắn xeo xủi, làm sao lại hỏng ở bước này.

Lăng Nguyệt Vụ gương mặt trắng bệch, thản nhiên liếc Hắc y nhân một cái, kỳ thật hắn cảm thấy được mình sắp bất tỉnh mới có thể trốn mất như thế, hắn không giãy dụa, không ồn không nháo, Bạch y nhân phía dưới nhìn lên có chút hoảng hốt, đứa nhỏ này không nên như thế.

Hơi thở càng ngày càng yếu, Hắc y nhân buông cổ hắn ra rồi lại nắm lấy bả vai thật nhỏ của hắn, nếu không phải con Lăng Sương Nhược vậy sẽ không giết, đỡ phải ở trên tay hắn lại thêm một cái mạng người.

Nhưng, đứa nhỏ này cũng quá bình tĩnh đi.

“Tên Tư Đồ Thành dê tiện, biết ngang nhiên xông vào Lăng Lạc cung kết cục sẽ ra sao không?”

“Hừ, ta không quan tâm kết cục như thế nào, ta chỉ là tới tìm Lăng Sương Nhược trả thù, ca ca ta bị giết, người nói ta có thể không hận hắn, ta có thể không xông vào nơi này hay sao?”

Lăng Nguyệt Vụ có thể cảm giác được hắc y nam nhân đang tức giận, ***g ngực cao thấp phập phồng của tên đó có thể chứng minh điều này, lửa giận trong lòng ngực cháy, hắn làm sao lại để ý tới việc nhỏ như vậy, thực phiền, ánh trăng còn tại đỉnh đầu tựa hồ đang cười sự yếu ớt của chính hắn

Lúc này Lăng Nguyệt Vụ đã khôi phục hô hấp bình thường, mà hắc y nam nhân cũng từ trên tường nhảy đến trên mặt đất, tính toán cùng Bạch y nhân chính diện giao phong.

“Buông đứa nhỏ trong tay người ra! Lấy con của người khác làm áp chế không phải là cách làm của Tư Đồ Thanh người!”

Tầm mắt Bạch y nhân dừng lại trên người Lăng Nguyệt Vụ, xem quần áo như là hạ nhân, nhưng khí thế bình tĩnh kia làm cho hắn nghĩ đến một người, Lăng Sương Nhược.

“Hừ, chuyện tới hiện giờ ta còn nghĩ đến giang hồ đạo nghĩa làm gì, đừng quên giết ca ca ta là tên Lăng Sương Nhược! Trừ phi hắn đi ra, nếu không đứa nhỏ này ta liền bóp chết trước mặt các người!”

Làm bộ bóp vào cổ của Lăng Nguyệt Vụ, ai cũng đều không phát giác ánh mắt tiểu nam hài hiện lên một tia sắc bén, làm sao để người khác bóp cổ hắn đến hai lần, đừng quên hắn chính là sát thủ giết qua vô số người, nhưng nam nhân này tựa hồ không có ý giết hắn.

Lặng lẽ di chuyển tay vào trong áo, đoản đao sắc bén của hắn lúc nào cũng mang theo trên người, trước kia là súng hiện tại là đao, biến hóa thời không, vũ khí cũng phải biến hóa, thói quen này có lẽ là chuyện tốt.

Nam nhân hùng hăng nói không thể khiến người ở đây sôi trào, sợ là bọn họ đã sớm xem cảnh giết chóc tàn nhẫn hơn thế, Lăng Nguyệt Vụ tất nhiên là mắt lạnh xem xét hết thấy, cũng tìm kiếm thời cơ xuống tay thoát ly vòng tay của nam nhân.

Bạch y nhân khước miệng gọi lên một tia cười trào phúng, “Ca ca ngươi là ai giết đều chưa tìm ra rõ, lại ở trong này tùy tiện náo loạn, Lăng cung chủ của chúng ta là người nói sát liền sát, nói gặp sẽ gặp sao?”

Vừa mới dứt lời lá cây xung quanh ào ào rung động, trong không khí lại thêm thanh âm lạnh băng từ xa truyền đến, thân ảnh màu trắng từ trên trời giáng xuống.

“Ai muốn giết ta.”

Hương bạc hà thản nhiên phiêu tán trong không khí, Lăng Nguyệt Vụ nghe thấy được, áo trắng phiêu khởi, nhẹ nhàng bay trong gió, tóc dài tùy gió vũ động, gương mặt xinh đẹp hiện ra trước mắt mọi người, môi tràn ra ý cười tà dị, mị ý lan truyền, đây là cung chủ Lăng Lạc cung Lăng Sương Nhược.

“Ngươi chính là Lăng Sương Nhược?”

Hắc y nhân giọng nói run rẩy hướng về Lăng Sương Nhược tà mị như yêu nghiệt, lực tay nắm lấy Lăng Nguyệt Vụ cũng giảm đi không ít, nhưng trước mắt có nhiều người như vậy hẳn là sẽ có người giúp mình đi.

“Phải.”

“Tốt lắm, hôm nay ta sẽ lấy mạng chó của ngươi.”

“Tư Đồ Thanh nếu cung chủ đã tới đây đứa nhỏ trên tay ngươi có thể thả.” Bạch y nhân vẫn là tương đối có lòng thương cảm, Thành Viên nghĩ thầm xem ra còn phải yên lặng xem chuyển biến này, ánh mắt lạnh nhạt lại quan sát đến khung cảnh gió thổi cỏ lay xung quanh.

Lăng Sương Nhược nhìn quét tiểu nam hài trên tay Hắc y nhân, thờ ơ.

“Hừ, ta vì cái gì phải thả hắn.” Lực trên tay lại tăng lên, nhưng tựa hồ tay hắn đang run rẩy, Lăng Sương Nhược mang đến hàn khí quá mạnh mẽ, âm khí quá nặng..

5. Chương 5

“Ngươi, Tư Đồ Thanh, ta không thể tin Tư Đồ gia các ngươi lại có một tên bại hoại như vậy.” Bạch y nhân nam tử tuy rằng không biểu hiện tức giận, nhưng lực cầm kiếm trên tay ngày càng lớn, “Đứa nhỏ kia là người vô tội, có chuyện gì không phải đều là của Lăng Lạc cung hay sao?”

“Nam Cung phó, Nam Cung gia các ngươi không phải cũng có người là kẻ bại hoại sao, người trong chính phái lại gia nhập thứ yêu cung chuyên sử dụng tà ma võ công như Lăng Lạc cung, hừ, người nơi này không thấy ai làm việc tốt, đứa nhỏ này, gặp các ngươi để ý như vậy, muốn ta thả ta không thả.”

Hắc y nam nhân lại bóp bả vai nho nhỏ của Lăng Nguyệt Vụ, trường kiếm như màu ngân bạch ở dưới ánh trăng phát ra những tia sắc bén, hàn khí thẳng bức người, nhưng hàn quang lạnh lùng không ảnh hưởng đến Lăng Sương Nhược, ngược lại hàn khí của hắn tựa như trời đông giá rét, có lẽ tên của hắn vì như vậy mà tồn tại.

Lăng Nguyệt Vụ lại cảm giác được căng thẳng ở bả vai, Tư Đồ Thanh sử dụng lực đem hắn quơ ở trước mắt, hơi hơi nhúu mày, nam nhân này như thế nào còn không buông tay, xem ra người ở Lăng Lạc cung không có ý định cứu hắn, tên nam nhân mặc áo trắng tên Lăng Sương Nhược gì đó căn bản còn không liếc tới hắn một cái, vậy thì hắn phải tự cứu lấy chính mình.

Lăng Nguyệt Vụ cẩn thận đưa tay vào trong áo, nắm chặt tiểu đao, sau vài năm, tiểu đao mà hắn ngày ngày mài bén, hôm nay có thể sử dụng, anh hùng không có nơi dụng võ, nó cũng sẽ buồn bực, trong mắt nhất thời thoáng hiện máu tanh, Lăng Nguyệt Vụ đang muốn rút ra tiểu đao. . . .

Cùng lúc đó một trận gió mạnh thổi tấp hướng bọn họ thổi tới, Hắc y nhân bắt giữ Lăng Nguyệt Vụ cảm thấy kì quái, lực đạo trên tay đột nhiên nhỏ đi, tay cầm kiếm đột nhiên không có sức lực nào, buông xuống.

Lăng Nguyệt Vụ bé nhỏ còn chưa rút ra tiểu đao bất thành linh ngã xuống trên tảng đá, bàn tay nhỏ bé chống lên mặt đất, chưa kịp phản ứng ngay lập tức có một bóng trắng nhanh chóng vọt đến bên người hắn, ôm hắn rời đi.

“Hôm nay là ngày mười lăm tháng tám, ta không muốn thấy máu, có điều gì muốn giải quyết ngày khác lại đến Lăng Lạc cung tìm ta, bất cứ khi nào cũng có thể tiếp.” Thanh âm lạnh lùng vô cùng nhẹ, nhưng nếu không chú ý lại dễ dàng làm cho người ta trí mạng, hắc y nhân sau khi nghe xong trong ***g ngực trào ra một ngụm máu đen, mặc cho người khác đem ra khỏi nội viện tĩnh lặng, có lẽ hắc y nhân sẽ bị ném tới ngoài cửa.

Lăng Nguyệt Vụ bị Nam Cung Phó ôm vào trong lòng, giãy dụa muốn đi xuống, hắn vốn không thích cùng người khác có nhiều cử chỉ thân mật tiếp xúc, đặc biệt là thân thể, bởi vì trước kia là sát thủ, đương nhiên là không thể làm cho người khác đến gần mình, cho dù trước kia hắn không có cơ thể, hắn vẫn không thích bọn họ động chạm, hơn nữa trong lòng hắn tuổi cũng gần hai mươi bảy, nam nhân ôm hắn bây giờ bất quá chỉ mới hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi mà thôi.

Sau khi gió êm sóng lặng còn lại bây giờ chỉ là một đám người cùng với một kẻ từ đầu đến cuối cũng không biểu hiện sợ hãi, tiểu nam hài này cũng không phát ra âm thanh nào, mọi người càng ngày càng khó hiểu, đứa nhỏ này làm sao tới đây, có thể là bởi vì Trung thu ham chơi cho nên đi tới cung viên này hay chăng.

“Tiểu bằng hữu, người tên là gì, cha mẹ người đâu?”

Hỏi hắn hiển nhiên không phải là Lăng Sương Nhược, mà là Bạch y nhân Nam Cung phó, lúc này Lăng Nguyệt Vụ đứng phía dưới đã ngừng dụa, sau đó không biết từ nơi nào biến đến một cây quạt đặt ở trước ngực, tự cho là rất tuấn tú khí thế, thực mê người, tuy rằng sự thật là có thể mê đảo từ cụ bà tám mươi tuổi cho tới tiểu cô nương ba tuổi, nhưng không biết một người khác phái như Lăng Nguyệt Vụ thì thế nào.

Lăng Nguyệt Vụ thản nhiên nhìn quét Nam Cung phó, nếu chuyện nguy hiểm đã chấm dứt, như vậy hắn cũng không ngại đến nỗi ở lại nơi này làm gì, rút ra bàn tay đặt ở trong ***g ngực, đáng tiếc chính là tiểu đao vẫn không có nơi nào dụng võ, thực xin lỗi nó, chỉ có thể tiếp tục mai một ở trong ngực của mình.

“Ai ai ai.” Nam Cung Phó tựa hồ cảm thấy được mắt mặt, có gương mặt hoà ái như thế nhưng lại bị một tên tiểu hài tử làm ngơ, bình thường không phải mấy đứa nhỏ của Lăng Sương Nhược nhìn thấy hắn là thích vô cùng hay sao, tiểu hài tử này chẳng lẽ ánh mắt có vấn đề, “Tiểu quý, vì cái gì không trả lời ta, hôm nay là lễ Trung thu tại sao lại không ở bên cạnh cha mẹ người, tại sao không cùng các tiểu bằng hữu khác cùng chờ xem pháo hoa?”

Lăng Nguyệt Vụ không phải không biết mỗi lần đến lễ tết Lăng Lạc cung luôn bắn pháo hoa, nhưng ở hiện đại đã xem trăm ngàn pháo hoa hình dạng khác nhau nên cảm thấy không hứng thú, hơn nữa một người xem cũng không có ý nghĩa, chớp mắt, quay sang nhìn mặt mũi Nam Cung Phó một cái, sau đó không để ý tới ánh mắt quái dị của mọi người, hắn xoay người định quay về sân nhỏ của mình.

Vườn nhỏ hiu quạnh ngay cả tên cũng không có, bảy năm nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn, những gì nên rụng cũng đã rụng, người khác nói cái mới không đi cái cũ không đến, hơn nữa Lăng Nguyệt Vụ cũng không để ý những điều này, bởi vì không quan trọng, luôn luôn sống vô định, đột nhiên lại ở một chỗ ngây ngốc như thế này suốt bảy năm, xem như một kỳ tích, có lẽ thân mình của hắn cũng là một kỳ tích.

Thân hình nhỏ nhỏ không lớn có thể tự mình đi được thực dễ dàng, hắn không thèm để ý ánh mắt của người khác, dù sao bọn họ thấy nhiều lần cũng không thể đến giúp gì cho mình, đối với nam nhân kêu là Lăng Sương Nhược gì đó cũng không có suy nghĩ gì, chỉ biết là sự lạnh lùng của tên kia so với hắn còn kém một chút.

Ít nhất Lăng Sương Nhược còn cùng người nhà ăn tết mừng năm mới, mà hắn cho tới bây giờ còn không có khái niệm ăn tết là như thế nào, đáng người nhỏ cho nên bước chân cũng nhỏ, hắn đã bảy tuổi tại sao lại giống như một hài tử bốn năm tuổi, thật sự là làm cho người ta không thể không thở dài.

Đi đến nửa đường đột nhiên thân mình Lăng Nguyệt Vụ bay lên không, một bóng người hắn không thấy rõ mặt đem hắn bế lên, vì không thể để cho mình ngã xuống nên hắn ôm lấy cổ người kia, hắn thật sự chán

ghét cho người ta ôm.

Hàng lông mày nhỏ nhắn nhăn nhai, nhìn thẳng nam nhân đang ôm mình, người này không phải ai khác, tiểu hài tử hung hăng không đếm xỉa Đại đương gia Lăng Lạc cùng Lăng Sương Nhược – người đang tản ra hàn khí lạnh lùng, trong ánh mắt để lộ ra uy hiếp nếu ai phản kháng thì phải chết, đôi mắt to đen láy của Lăng Nguyệt Vụ khẽ chớp, tựa hồ đang hỏi đối phương ôm ta làm gì, mấp máy thân hình nhỏ nhỏ, hẳn thật sự không thích người khác ôm, vẫn ra sức dùng chân đạp đạp.

“Tên.”

Thanh âm lạnh lùng giống như Thiên Sơn ở tháng mười hai rét lạnh, Lăng Nguyệt Vụ vẫn ngậm miệng không nói, vấn đề không phải hẳn có nói hay không, mà là hẳn mặc kệ, hơn nữa nam nhân này có chung huyết thống quan hệ với hẳn, hẳn càng thêm không để ý tới.

Nam nhân thoải mái lần lượt nhảy qua từng hòn non bộ, sau đó là trên cành cây rồi lại rơi xuống đất, lặp đi lặp lại vài lần, cảm giác cơ thể nhẹ bồng, Lăng Nguyệt Vụ vẫn không nói gì, những kẻ chạy theo sau Lăng Sương Nhược đều cho rằng đứa trẻ mà cùng chủ đang ôm là một đứa câm điếc, hơn nữa bọn họ cũng thật kinh ngạc, cùng chủ luôn đối với nam hài không có hứng thú thể nhưng lại chủ động tiếp cận tên tiểu quỷ ngơ ngác ngây ngốc này.

Càng chạy càng xa khỏi lạc viện quanh quẽ, đáy lòng nhẹ thở dài vì đã rời khỏi nơi im lặng kia, nhìn thấy đại sảnh phía trước chiếu sáng, kín người hết chỗ, bọn người hầu bưng một đám chén đĩa đi vào đi ra, còn có tên quản gia ăn mặc hơn bọn hạ nhân đứng chỉ trở, cuối cùng đem tầm mắt dừng ở bàn lớn chính giữa đại sảnh, Lăng Nguyệt Vụ rất muốn chạy khỏi nơi này, thật sự rất ồn.

“Vì cái gì không nói lời nào.”

Lăng Sương Nhược lạnh lùng mở miệng, trên mặt không mỉm cười, có chút tức giận nhìn chằm chằm tiểu nam hài trong lòng, hẳn trước giờ chưa từng gặp tiểu hài tử nào không sợ hãi sự lạnh lùng của hẳn, ngay cả con hẳn cũng phải sợ hẳn vài mươi phần, huống gì con của hạ nhân, đứa nhỏ này vì có gì mà không hề sợ hẳn, hẳn tò mò.

Ôm cổ của Lăng Sương Nhược, Lăng Nguyệt Vụ không khóc không nháo cũng không cười, bình tĩnh như một bức tượng không có biểu tình, nghe nam nhân nói một câu, đáy lòng lại phân tích thái độ đối nhân xử thế của đối phương.

Bởi vì Lăng Sương Nhược tiến vào mà cả đại sảnh đột nhiên yên lặng, nguyên do mọi người đều e ngại sự lạnh lùng của Lăng Sương Nhược cùng ánh mắt sắc bén đó, hiện giờ lại ngạc nhiên vì trong lòng hẳn có một tiểu nam hài.

.

6. Chương 6

Lăng Nguyệt Vụ có chút bất đắc dĩ nhìn quét mọi người bên trong đại sảnh, đáy mắt đương nhiên là không có biểu lộ cảm xúc gì, trên mặt cũng không có một chút biểu cảm, kỳ thật hẳn hy vọng không bị người khác ôm, dù sao hẳn cũng là một người hơn hai mươi tuổi rồi.

Nhà ăn tất cả đều im lặng, chỉ cần một chút hơi thở cũng làm cho người ta cảm thấy được áp lực, mọi người đều đứng im tại chỗ chờ vị nam nhân cao ngạo lãnh khốc vô tình kia nhập tọa, tựa hồ tất cả người nhà của hẳn đều đến đông đủ, vốn hẳn không hề để ý đến bất cứ ai, lễ mừng đều là mấy phu nhân này và con gái của họ mà thôi.

“Phụ thân, ôm một cái.”

Trong đại sảnh im lặng bất ngờ vang lên một đồng âm mềm mại, một tiểu cô nương đầu cột hai sừng trong đám người lao tới bổ nhào bên chân Lăng Sương Nhược, Lăng Nguyệt Vụ cúi đầu nhìn xuống phía dưới, tiểu cô nương ước chừng ba bốn tuổi, nếu hẳn nhớ không lầm, con gái của Lăng Sương Nhược ở tuổi này chỉ có một, ký ức vào buổi tối đêm hôm ấy cách đây bốn năm tưởng chừng vẫn còn mới mẻ, đáy lòng lạnh lùng gọi lên một mặt cười lạnh, vì tranh thủ tình cảm thật sự chuyện gì cũng dám làm, nữ nhân thực đáng sợ.

Lăng Nguyệt Vụ đang chờ Lăng Sương Nhược buông mình ra sau đó lại ôm “con gái”, thật là một gia đình thú vị, đáng tiếc hẳn không muốn tham dự, mỹ nữ mặc quần áo màu tím nhạt lạnh lùng nhìn quét qua đứa bé đang ngồi trong lòng Lăng Sương Nhược, nói vậy thì đây chắc là mẫu thân của tiểu cô nương kia, thân nhiên nhìn kịch.

“Phụ thân, ôm một cái.”

Tiểu cô nương nắm lấy góc áo của Lăng Sương Nhược, trong thanh âm tựa như sắp khóc. Lăng Nguyệt Vụ đối với đứa bé này có điểm thích, khuôn mặt tròn tròn nhỏ nhắn hồng hào, có chút muốn nhéo lấy khuôn mặt nhỏ đó, trước kia làm sao không phát hiện mình thích tiểu hài tử, hẳn nhớ rõ cha mẹ đứa bé tựa hồ bộ dạng không được tốt lắm, thật sự là người không thể nhìn bề ngoài, biến cả không thể đo lường.

Mọi người trong đại sảnh lẳng lặng chờ Lăng Sương Nhược mở miệng, trong phòng càng ngày càng rét lạnh như băng làm tất cả mọi người không ai dám thở mạnh, cũng chỉ có Lăng Nguyệt Vụ nhàm chán liếc mắt nhìn đám người, thật sự là trăm ngàn biểu tình khác nhau, tựa hồ đã cố gắng quá mức, hôm nay không biết có phải không nên đến hay không, cuộc sống của hắn giống như được thêm điểm một ít sắc thái.

“Ai nha, tiểu Linh nhi, đến đây, thúc thúc ôm một cái, vài ngày không thấy, tiểu Linh nhi đã lớn lên không ít rồi.”

Nam Cung Phó đột nhiên lên tiếng đánh gãy tâm tình tốt lành của Lăng Nguyệt Vụ, thực không chút thú vị, người này thực làm cho người ta sinh ghét, rõ ràng còn có diễn xem, như thế rất tốt, tiểu cô nương bị tên đó ôm vào trong ngực, nhưng hắn thì vẫn đang trong lòng một hàm chứa đá chịu đông lạnh, tuy rằng đông lạnh không gây tổn thương nhưng cũng chẳng có công hiệu gì.

Tiểu cô nương có chút ủy khuất, trong mắt bắt đầu che kín nước, làm cho người ta đau lòng, “Nam Cung thúc thúc, phụ thân không ôm Linh nhi.”

Thanh âm non nớt lại một lần nữa đánh vỡ im lặng, vị mẫu thân của Linh nhi mạo hiểm muốn từ trong tay Nam Cung Phó tiếp nhận tiểu cô nương.

“Nương, vì cái gì phụ thân không ôm Linh nhi, lại ôm cái tên bẩn bẩn kia.”

Yêu, tiểu quỷ này mới lớn như vậy lại nhìn người khác thấp hèn không thua gì một con cẩu. Lăng Nguyệt Vụ trong lòng thở dài, Lăng Sương Nhược làm người thật sự là thất bại.

“Đỗ Tình, ôm Linh nhi, mọi người bắt đầu dùng cơm.”

Nghĩ rằng Lăng Sương Nhược sẽ không quá đáng đến nỗi không để ý đến tiểu cô nương kia, nhưng ánh mắt cảnh cáo lại liếc đến Nhị phu nhân Đỗ Tình, cũng chính là mẫu thân của Linh nhi.

Tiểu cô nương ở trong lòng mẫu thân vùng vẫy vài cái, vẫn muốn được phụ thân ôm lấy, rõ ràng vị trí kia chính là của nàng, vì cái gì phụ thân không ôm nàng, cái miệng nhỏ nhắn định thốt lên lại bị Đỗ Tình che lại, tiểu hài tử không hiểu chuyện thực bình thường, đây là kết luận sau cùng của Lăng Nguyệt Vụ.

Tất cả mọi người dưới đáy lòng thở dài, nghe được mệnh lệnh lạnh lùng của Lăng Sương Nhược, người hầu bắt đầu làm chuyện của mình, phu nhân của hắn cùng đứa nhỏ cũng ngồi vào vị trí, đương nhiên Nam Cung Phó cũng đi theo ngồi xuống, trên tức trong mắt tên đó cũng không tránh được mắt của Lăng Nguyệt Vụ. Thật sự là một nam nhân nhàm chán.

Ngắm trăng trong đêm thu mát mẻ thế này quả thật không tồi, nhưng đêm nay hảo tâm tình này đã bị bọn họ phá hoại. Mỹ thực trước mắt khiến người ta nhìn chăm chăm bất giác nuốt nước miếng. Lăng Nguyệt Vụ cảm thấy được xa xỉ, kể cả người đứng cũng chỉ có 10 người, có cần thiết làm nhiều đồ ăn như vậy không?

Nhưng quả thật bị bọn họ gây sức ép cả buổi tối như vậy cũng có chút đói bụng, Lăng Nguyệt Vụ ngồi trong lòng Lăng Sương Nhược, không màng đến đến biểu tình của những người ngồi xung quanh, cầm lấy chiếc đĩa liền gấp lấy đồ ăn.

Hắn ư ăn chay, hơn nữa trước mắt lại để một đĩa rau xanh thực hợp với khẩu vị của hắn, đầu bếp này thật lợi hại, nếu không được như thế cũng không có khả năng vào được Lăng Lạc cung.

Lăng Sương Nhược nhất thời lạnh mặt, tên tiểu quỷ này vừa ngồi xuống liền khấn cấp gấp lấy đồ ăn, cau mày thẳng nhìn chằm Lăng Nguyệt Vụ, tên này thật sự không sợ mình, chẳng lẽ đây là một loại khiêu khích?

Có lẽ suy nghĩ nhiều quá, đứa nhỏ này thoạt nhìn chỉ mới năm sáu tuổi, con của hạ nhân mà thôi, không gia giáo.

Nam Cung Phó mới vừa ngồi xuống liền cùng tất cả mọi người lằng lằng mở to hai mắt, không thể tin được Lăng Nguyệt Vụ ăn hăng hái thế nhưng không hề để ý tới lãnh nhan của Lăng Sương Nhược như muốn giết người tới nơi, tiểu tử này có phải ngốc tử hay không, nói hắn là ngốc tử nhưng sao lại biết ăn cơm.

Tay Lăng Nguyệt Vụ cầm đồ ăn đột nhiên bị nắm lại, bàn tay to nắm lấy bàn tay nhỏ bé, đương nhiên sức hắn kém hơn nhiều, cho nên hắn không giãy giụa, quay đầu nhìn tên đang ôm mình, ăn một bữa cơm thôi cần quy củ như vậy, hắn không phải không nghe có vị phu nhân nào đó lớn tiếng quát hắn, thực nhàm chán.

“Người còn không nói cho ta biết người rốt cuộc có thể nói chuyện hay không.”

Nếu chiếc đũa trên tay bị nắm lại vậy không ăn là được, tao nhả nuốt vào đồ ăn trong miệng, có ý muốn mở miệng , nhưng hắn hiện tại không nghĩ thế, nói chuyện mệt chết người, nhìn lướt qua Lăng Sương Nhược, sau đó kéo tay áo đối phương chùi chùi miệng, ý bảo hắn no rồi.

Trái tim chúng người hầu đều nhảy ra ngoài, trợn mắt nhìn lão Đại, lại sợ cung chủ bình thường không thích nam hài đem tiểu tử này xé thành từng mảnh nhỏ, tâm lý thật là mâu thuẫn a.

Này. dùng tay áo cung chủ lau miệng. Hắn. Thật đúng là dám.

Ngay cả Nam Cung phó cũng âm thầm vì Lăng Nguyệt Vụ dấm cả mồ hôi.

Lăng Sương Nhược mắt lạnh nhìn thấy tiểu quỷ cả gan làm loạn, tên này tựa hồ thật sự, thật sự một chút không sợ mình, lại còn dùng tay áo hắn chùi miệng, hắn không thể ngờ được.

“Không sợ ta giết người.”

Thanh âm mặc dù đậm nhưng cũng ẩn hàm chút sát ý, tên này thật sự không đem con người tên Lăng Sương Nhược mà người khác nghe thấy phải mất vía để vào mắt, chiếc đũa Lăng Nguyệt Vụ đang cầm bị lấy đi, đôi mắt đẹp nguy hiểm nheo lại, tất cả mọi người ngồi ở trước bàn toàn thân đổ mồ hôi lạnh, chỉ có Lăng Nguyệt Vụ ngồi trên đùi Lăng Sương Nhược, đối diện với đối phương mà ánh mắt không hề chớp, chỉ vờn vờn quay đầu liếc Lăng Sương Nhược một cái.

Không lắc đầu cũng không gật đầu, cũng không ra tiếng trả lời Lăng Sương Nhược, bàn tay nhỏ bé duỗi ra những ngón ngắn cầm lấy chén nhỏ màu trắng đặt trên bàn, bên trong dường như là rượu, hai năm trước trong lúc vô ý hắn tìm được rượu lâu năm trong phòng, kết quả trong buổi chiều đã bị hắn giải quyết , kỳ thật thân thể này vẫn còn uống được rượu.

Nhẹ nhàng uống chung rượu của người khác, cay, không ngờ không uống nhiều lại tốt hơn, kỳ thật ngồi ở trên đùi tên này rất mềm mại, rất thoải mái, nhưng, cái hàn khí cũ kia lại xâm nhập lần nữa.

Cảm giác lạnh lùng phía sau Lăng Nguyệt Vụ trái lại không hiện lên nữa, nhìn xem nhóm người trước mắt, nhìn thấy hắn như nhìn thấy yêu quái, hắn đáng sợ như vậy sao, chẳng qua chỉ là uống rượu chút thôi mà.

7. Chương 7

“Có cay không?”

Tất cả mọi người trầm mặc ,trông thấy Lăng Nguyệt Vụ toàn thân run lên, Lăng Sương Nhược ngoài ý muốn mở miệng.

Quay đầu đối nhìn Lăng Sương Nhược, lắc đầu, thực ra hắn vẫn còn muốn uống nữa, chỉ vào cái chén ý bảo Lăng Sương Nhược rót thêm rượu.

“Người còn muốn uống?”

Lãnh âm thêm vài phần kinh ngạc, không rõ tiểu quỷ này tại sao lại nghĩ như vậy, điều đó kích thích ý muốn giết người của hắn. Vậy mà còn cả gan chỉ vào hắn kêu rót rượu.

“Tiểu hài tử không thể uống rượu, thương thân, uống nữa sẽ say.”

Lãnh âm lần đầu tiên có thêm một tia ôn nhu, cũng không biết có phải Nam Cung Phó nghe lầm hay không, mọi người ngồi ở trên bàn đều cảm giác được ở Lăng Sương Nhược có một chút biến hóa rất nhỏ, nhưng lại không lộ ra mà thôi.

Lăng Nguyệt Vụ ‘ăn uống no đủ’ bất đắc dĩ liếc mắt xuống đất bảo Lăng Sương Nhược thả hắn xuống, cảm giác của mọi người chính là cái tên tiểu quỷ to gan lớn mật này dám sai khiến cung chủ mà ai nấy đều phi thường kính sợ, không biết vì tiểu quỷ này mà đổ ra bao nhiêu mồ hôi rồi.

Lăng Sương Nhược đương nhiên không có ý muốn đó, hắn không có khả năng thuận theo ý của Lăng Nguyệt Vụ mà thả tiểu quỷ xuống được, có lẽ tiểu quỷ không biết chưa từng có một tiểu hài tử nào có thể dẫn dắt chú ý của hắn, sự vắng lặng trong mắt Lăng Nguyệt Vụ cùng vẻ tùy ý đó đều khơi dậy ý muốn chinh phục của hắn, thế nhưng đối với một tiểu hài tử lại có ý muốn chinh phục như thế này, e rằng đến thời điểm khi hắn biết sẽ cười nhạo bản thân mình.

Được rồi.

Lão cha muốn thế nào mà lại giống như không cho hắn rời đi, hiện nay Lăng Nguyệt Vụ mới bảy tuổi đáng người không cao, nghiêng đầu đánh giá nam nhân đang ôm mình, mùi bạc hà thảo nhiên dâng lên thực thoải mái, hắn là có tác dụng nhắc nhở, có thể luôn luôn bảo trì thanh tỉnh, cho dù có người muốn đến gần ám sát cũng không thể.

Từng làm sát thủ nên hắn hiểu được cái gì là thanh tỉnh, nhìn nhìn lại Lăng Sương Nhược có khuôn mặt tuấn tú không giống với thường nhân, hắn không biết nên hình dung nam nhân này ra sao, tóm lại là làn da rất trắng, tóc dài suôn và mượt, đặt ở trong lòng bàn tay đều có thể vuốt đi, khuôn mặt lại rất mịn, so với nữ nhân còn yêu còn mịn hơn, thật đẹp, cho nên không có từ ngữ để hình dung.

Ngồi ở trong lòng Lăng Sương Nhược, ăn no nhưng lại không thể rời đi, Lăng Nguyệt Vụ nhàm chán cầm những sợi tóc đen của Lăng Sương Nhược trong tay một phen thưởng thức, ngón tay lướt qua những sợi tóc dài mượt như tơ, nhàm chán, nhàm chán, nhàm chán, thực nhàm chán.

Tất cả mọi người đã đều tuân theo khẩu lệnh của Lăng Sương Nhược ngồi ăn cơm, nhưng ai cũng tò mò nhìn về phía Lăng Nguyệt Vụ. Một bé gái ước chừng mười tuổi tựa hồ là con của Lăng Sương Nhược truyền mắt lạnh liếc nhìn Lăng Nguyệt Vụ, vốn có rất nhiều cảm như Lăng Nguyệt Vụ đã sớm chú ý ánh mắt không tầm thường kia, kỳ thật cũng không chỉ có một, ngược lại có hai tiểu hài tử loại nam tính cũng sử dụng ánh mắt sắc bén xem người, vì cái gì nói bọn họ nam tính, kia đương nhiên bởi vì gen di truyền của Lăng Sương Nhược rất hảo, tất cả hài tử từ nhỏ đã được nhìn ra sau này khi lớn lên sẽ trở thành mỹ nhân; nhưng hắn có lẽ sẽ trở thành ngoại lệ.

Tiếp tục đùa bỡn với mái tóc dài mềm mại của Lăng Sương Nhược, nếu tên này muốn làm ghế dựa vậy thì không bằng trực tiếp dựa vào lòng tên này luôn, dù sao hắn hiện tại cũng không phải Thành Viên của quá khứ, không cần nhiều phòng bị, không cần nhiều đề phòng, lại càng không cần bảo hộ mình.

Cảm giác được tiểu quỷ dựa vào trong lòng, Lăng Sương Nhược không phải không biết bọn họ im lặng ăn cơm khiến tiểu quỷ nhàm chán, “Buồn ngủ sao?”

Không rõ hắn vì sao cứ như vậy nói ra, không phải đối thoại của một người lớn đối với một tiểu hài tử, cảm giác giống như là lời nói nhỏ nhẹ của tình nhân vô cùng thân mật khẳng khái.

Lăng Nguyệt Vụ không để ý tới lời nói của đối phương vẫn tiếp tục tựa vào khuôn ngực kia, hắn hoàn toàn không cảm giác được hơi thở lạnh lùng làm người ta phát run trên người của đối phương, ngược lại cảm thấy trong ngực này rất ấm áp, rất thoải mái, hắn đột nhiên có một loại ý tưởng: nếu vẫn có thể tiếp tục dựa như vậy thì sẽ tốt biết bao.

Có lẽ nguyên nhân chính là do rượu mà hắn đã nhắm mắt rồi đột nhiên lại mở ra, sợi tóc đang nắm trong tay bị đứt, Lăng Sương Nhược cúi đầu nhìn hắn một cái, sau đó ôm lấy Lăng Nguyệt Vụ không hề tình nguyện lại im lặng hết mức, đứng lên, “Chúng ta đi xem pháo hoa.”

Đương nhiên những người phía sau cũng đi theo một hàng dài, trừ bỏ phu nhân và con của hần còn lại là người hầu. Nam Cung Phó hiểu chuyện hiển nhiên là đi bên cạnh Lăng Sương Nhược, thuận tiện quan sát tiểu quỷ làm cho người ta hiểu được thể nào là đáng yêu kia.

Lăng Nguyệt Vụ bắt đắ dĩ ôm cổ Lăng Sương Nhược, xem pháo hoa không phải là xem pháo hoa, nói vậy nghĩa là pháo hoa ở thời cổ đại không có gì đẹp. Vừa bước đến sân thượng rộng như một bãi bóng, tiếng ầm ầm vang lên chấn động cả Lăng Lạc cung. Lăng Nguyệt Vụ nhìn thấy pháo hoa rơi rụng, tuy rằng kĩ thuật so với thời hiện đại kém rất xa, nhưng nhìn lại cũng không thể không nói đó là một điều an ủi.

Trước kia, hần đã từng bảo hộ một người, một người mà hần không biết nên sử dụng tình cảm gì để đổi mặt. Người đó thích pháo hoa, cho nên thường kéo hần đi khắp nơi để xem đủ loại kiểu dáng pháo hoa khác nhau, mỗi lần người đó đều thực thoải mái, cũng hiểu được pháo hoa chiếu ánh sáng kia vẫn màu sắc rực rỡ, càng làm cho hần nhớ lại ngày xưa muôn phần.

Viên, người có thích pháo hoa không

Người đã từng được hần bảo hộ đã hỏi hần như thế.

.

Lúc ấy hần trầm mặc vẫn chưa trả lời, lúc trước, tiếp cận người kia bởi vì còn có một mục đích khác, cuối cùng cũng đã đạt được mục đích đó, nhưng tai ương cũng xảy ra từ đó.

Thành Viên vẫn không biết vì sao người kia lại hỏi mình có thích pháo hoa hay không, chỉ biết là hần rất thích xem, tới khi hần phun ra một búng máu cuối cùng hần mới hiểu được, người ấy cùng hần đi xem pháo hoa, người ấy thích cảm giác pháo hoa xoè ra ở trên đỉnh đầu của bọn họ, và người ấy. thích hần.

Lâm Tiên, hần thích mình.

Thành Viên cuối cùng sử dụng cây súng đã theo mình mười năm bắn vào ngực của người ấy, lúc đó chưa bao giờ hiểu được vì sao trong lòng hần lại xuất hiện một thứ cảm giác đau xót như xé rách tâm can, cuối cùng hần cũng dùng súng tự hướng vào đầu mình, chấm dứt tất cả.

Nếu ta không biết được tình yêu của người, mà người lại không chiếm được tình cảm của ta, vậy tại sao chúng ta không chấm dứt để mất đi phiền não không đáng có. Về sau hần không bao giờ giết người nữa, giết người, rất nhàm chán.

Sát thủ, người giết cuối cùng chính là bản thân mình.

Đột nhiên Lăng Nguyệt Vụ quay đầu ôm sát cổ Lăng Sương Nhược, chôn đầu mình vào trong cổ đối phương, pháo hoa rực rỡ gọi lên cho hần quá khứ mà hần không muốn nhớ lại, hần thật sự thích pháo hoa sao?

Dựa sát vào một chút, hần trong lòng nghĩ thầm, vô tình sát thủ, sát thủ vô tình, rốt cuộc là vô tình hay là không hiểu tình?

Pháo hoa tàn, tiếng hoan hô náo nhiệt xung quanh cũng giảm dần. Lăng Sương Nhược trên đầu hiện lên một dấu chấm hỏi, hần không biết tiểu quỷ này ở đâu đến, nhưng đêm nay hần sẽ không tha tiểu quỷ này đi.

“Nam Cung Phó, gọi Diệp Hạ vào Sương Cư.”

Sương cư, tên nghĩa là chỗ ở của Lăng Sương Nhược.

Lăng Nguyệt Vụ im lặng trên mặt không một chút biểu tình cũng không nhúc nhích, nhìn chăm chăm mái tóc đen điểm ánh sáng của Lăng Sương Nhược dưới ánh trăng tròn vành ban đêm.

8. Chương 8

Chung quy cảm giác mình như một người tàn tật.

Bị ôm trong lòng Lăng Sương Nhược, Lăng Nguyệt Vụ im lặng suy nghĩ, chớp mắt một cái rồi nhìn chăm chăm chén trà đặt trên chiếc bàn được phủ một tấm khăn hoa lệ. Mọi người không dám mở miệng, bởi vì

vị chủ nhân không thể không làm người ta run rẩy kia một câu cũng không nói, chỉ im lặng ôm tiểu hài tử mà không ai biết lai lịch kia.

Nam Cung Phó đứng ở một bên chờ xem diễn có chút bất đắc dĩ nhu nhu cái mũi của mình, hần phát hiện có một người so với bằng hữu tốt Lăng Sương Nhược còn trầm khí hơn, cho dù người đó chỉ là một đứa bé, nhưng nhất định là bất phàm, nhưng không rõ vì sao lại mai một ở một góc Lăng Lạc cung.

Trong đầu truyền đến từng trận buồn ngủ, ngồi ở một nơi mềm mại đương nhiên sẽ có cảm giác muốn ngủ, hơn nữa hiện tại cũng tối rồi, thân thể của tiểu hài tử cần một giấc ngủ sung túc, bằng không sẽ phát triển không đầy đủ. Hiện tại cơ thể hần phát triển thuộc loại nghiêm trọng chậm chạp, không biết có phải dinh dưỡng rối loạn hay không.

“Cung chủ, thuộc hạ đến chậm, xin thứ tội.”

Một tiếng trêu tức từ bên ngoài chậm rãi nhẹ nhàng tiến vào, Lăng Nguyệt Vụ chẳng hề ngạc nhiên, chỉ là nâng mắt lên sau đó lại tiếp tục nhìn chăm chăm vào cái chén tự hồi, cái chén có phải Cảnh Đức Trần chế tạo? Không biết thời đại này Cảnh Đức Trần đã xuất hiện hay chưa.

Hần không tham tài, nhưng đối với đồ cổ còn cảm thấy hứng thú, có lẽ cũng là nguyên nhân tên kia thường xuyên lôi kéo mình đi xem pháo hoa, người ấy đặc biệt thích đồ cổ phẩm, gốm sứ linh tinh, chẳng qua hần chưa bao giờ mua, người ấy nói khi mua về người khác sẽ nhìn không ra chỗ vĩ đại của cổ nhân Trung Quốc.

Ngay lúc đó Thành Viên không mở miệng mà chỉ nhìn chăm chăm đồ cổ, hần chưa từng phân tích ai, cũng không muốn hiểu biết ai. Có thể khi xưa Lâm Tiên cảm thấy hần buồn chán, nhưng vì sao người đó lại thích mình, thậm chí là yêu?...

Bên tai truyền đến đơn âm phát ra từ yết hầu của Lăng Sương Nhược, Lăng Nguyệt Vụ không biết đối phương gọi những người này tới đây là muốn làm gì, nhưng đại khái là có quan hệ với mình, nhìn vào cục diện nho nhỏ này, ngẩng đầu dùng ánh mắt thăm dò nhìn Lăng Sương Nhược.

“Cho người xem yết hầu, nếu hần điều trị cho người không hết ta nghỉ trên đời này cũng không ai trị tốt được.”

“Đa tạ cung chủ khách lễ, thật là trăm năm cũng không thấy cung chủ mở miệng.”

Nam nhân cao gầy rời mi nhìn Lăng Nguyệt Vụ tò mò, tiểu hài tử này thực đặc biệt, không thể nói rõ nguyên nhân vì sao, dung mạo không xuất chúng, nhưng khí tức trên người tựa hồ thực tương tự với người nào đó, thậm chí chỉ có hơn chớ không kém.

Lăng Nguyệt Vụ không khỏi nhăn lại đôi mày nho nhỏ thanh tú, hần không phải không nói được chỉ là không tắt yếu mở miệng mà thôi, thỉnh thoảng hần tự mình đi đọc những thơ cổ trong tiểu lạc viện, ai kêu ở nơi này không có gì giải trí.

Thản nhiên lắc lắc đầu, ý của hần thực rõ ràng, không cần thiết!

Mọi người ở đây lại bắt đầu hút không khí, tiểu quỷ này ba lần bốn lượt khiêu chiến giới hạn của cung chủ, thật sự là có dũng khí. Lăng Sương Nhược ôm chặt Lăng Nguyệt Vụ, chung quanh tựa hồ bắt đầu đông lại, “Vì cái gì?”

Trở mình mắt trợn trắng, không muốn, không cần, không thích, như vậy còn không biết sao?

Bỏ qua một bên cái tên Lăng Sương Nhược lãnh nhan đang che dấu tức giận, giây giụa ý định rời đi ôm ấp của người này, hần phải đi về ngủ, buồn ngủ chết được.

“Chẳng lẽ người không nghĩ giây đi lần nữa sẽ chết trong tay của ta?”

Diệp Hạ cùng Nam Cung phó nhăn mày, tiểu hài tử còn nhỏ không hiểu chuyện, “Nhược, người có thể làm hần sợ.”

Có lẽ không nhất định bị dọa tới choáng váng, nhưng đứa nhỏ này cũng quá bình thường, Nam Cung Phó mở miệng vốn là vì hần, kết quả lại bị Lăng Nguyệt Vụ tặng lại cái liếc mắt, hần nếu như dễ bị dọa đến vậy thì đã sớm chết trong tay Hắc y nhân rồi.

“Nhược, không nên đối xử đứa nhỏ này như vậy, đáng yêu thế mà.” Đưa tay định đi xoa bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của Lăng Nguyệt Vụ, kết quả tay chưa đụng tới đã bị hắt cùng người đang ôm hắt lạnh lùng trừng mắt, miễn cưỡng thu tay lại, “Ha hã, tiểu đệ đệ, ta chỉ muốn nhìn xem yết hầu của ngươi, có thể há miệng cho ta xem không?”

Mắt lạnh đảo qua, Lăng Nguyệt Vụ vẫn không hé răng, cũng không để ý nam nhân huyền não trước mắt.

“Ai nha, tiểu đệ đệ ngươi có biết ta không, nếu ta không đúng lúc xuất hiện cứu ngươi có thể sớm bị Hắc y nhân kia bóp chết rằng rắc, ngấm lại ta cũng là ân nhân cứu mạng của ngươi nên ngươi phải như thế nào báo đáp ta, nếu không thì ta thu ngươi làm đệ tử, ta lần đầu tiên muốn nhận đệ tử như thế này, ca ca của ta công phu rất tốt, nhưng so với thúc thúc ôm người thì kém hơn một chút, không sao cả, dù sao lúc đó ngươi sẽ biết sự lợi hại của ta”

Tiếng nói so với nữ nhân còn ồn ào hơn gấp mấy lần cứ liên tục truyền vào tai Lăng Nguyệt Vụ, hắt trực tiếp nắm hai tay của Lăng Sương Nhược bùm lại hai cái lỗ tai của mình, mọi người ở đây lại cả kinh, Lăng Sương Nhược có chút kinh ngạc vì động tác của hắt.

“Khụ khụ, Nam Cung phó, không nghĩ ngươi cũng có một ngày kinh ngạc như thế này, thật sự là làm ta cười chết, ngay cả một tiểu hài tử cũng ứng phó không được, khó trách bắt một tên tiểu tặc cũng nửa ngày, dọa người không được còn muốn thu đệ tử, hay là quay về chỗ sư phụ ngươi học lại lần nữa đi, ha ha”

Diệp Hạ không để ý hình tượng mà cứ cười ha hã, hoàn toàn không để ý đến Lăng Sương Nhược giờ phút này lạnh lùng nghiêm mặt, mà Lăng Sương Nhược nhìn thấy Lăng Nguyệt Vụ tựa hồ đang trách cứ mình vì đã đem tới một tên âm ỉ kia.

Trời ạ, mấy đứa nhỏ kia thật ồn ào.

Trên thực tế hắt không phải đứa nhỏ mà bọn họ càng giống đứa nhỏ hơn, Lăng Nguyệt Vụ luôn luôn thích tĩnh lặng, bắt đầu đau đầu, lại giãy giụa định rời đi ôm ấp của Lăng Sương Nhược.

Đột nhiên

Bên ngoài chạy tới một hạ nhân “Cung, cung chủ . . .” Thị vệ toàn thân run rẩy cúi đầu nửa quỳ hướng về chủ tử lạnh lùng.

Lăng Sương Nhược thiếu chút nữa chịu không nổi muốn giết người, lạnh lùng nhìn thị vệ liếc một cái, ánh mắt viết “Tốt nhất cái gì đáng giá thì nói, nếu không kết cục chỉ có một chữ: Chết!”

“Bên ngoài, bên ngoài có một đại thẩm, nói là. . . đến tìm Tứ thiếu gia. . . .”

“Tứ thiếu gia!”

“Cái gì Tứ thiếu gia?”

Tất cả đều yên tĩnh dùng đôi mắt nghi hoặc nhìn chăm chăm Lăng Sương Nhược cùng Lăng Nguyệt Vụ, Lăng Sương Nhược khi nào thì có thêm một đứa con trai.

“Đừng nhìn ta, ta không biết, cho nàng kia vào.”

Lãnh âm vang lên, chán ghét ánh mắt của bằng hữu, nhìn lại đứa bé trong lòng, tiểu quý là con hắt, nhưng tại sao một chút ấn tượng đều không có, “Ngươi là con ta?”

Lăng Nguyệt Vụ tiếp tục trợn mắt, không lắc đầu cũng không gật đầu, thân thể là con của hắt, nhưng linh hồn lại không phải, trên thực tế tuổi của hắt so với người gọi là phụ thân kia còn lớn hơn. Hiện tại hắt không giãy giụa nữa, lẳng lặng ngồi trong lòng Lăng Sương Nhược, chờ Đỗ thẩm tới đón hắt về.

“Tứ thiếu. . . .gia”

Đỗ thẩm lo lắng chạy vào trong, nhưng cảm nhận được hàn khí lạnh thấu như băng nên hai chân sau mềm nhũn ngồi chồm trên mặt đất, không dám ngắt đầu “Cung, cung, cung chủ.”

Thời điểm pháo hoa vừa xong nàng liền nhìn thấy tiểu chủ nhân mà mình hầu hạ nhiều năm đang bị cung chủ ôm lấy, “Hắt là ai?”

“Cung, cung chủ, là Tứ thiếu gia.”

“Tên.”

“Lăng Nguyệt Vụ.”

Thật sự là một cái tên dễ nghe, nhưng rốt cuộc Lăng Nguyệt Vụ trên mặt cũng không có một chút biểu tình gì, chuyện trước mắt coi như không có quan hệ gì với mình, làm phụ thân ngay cả đứa con bảy tuổi của mình cũng không biết, lỗi là của ai?

“Cung chủ, nô, nô tỳ có thể mang thiếu gia trở về?”

Đỗ thẩm không sợ hãi mở miệng, kì thật toàn thân nàng đang run rẩy, trong tay ứa ra mồ hôi lạnh, nàng biết Tứ thiếu gia sẽ không nói, cho dù bị khi dễ cũng không mở miệng được, tiểu thiếu gia đáng thương nếu như có rơi xuống địa ngục có lẽ cũng tại nơi này, thật là bất hạnh.

“Người biết hẳn không thể nói khi nào?”

“Thiếu gia từ khi sinh ra đến giờ cũng không nói một câu nào.” liên nhớ về ngày xưa cũng không khóc không hét, Đỗ thẩm nhất thời đau xót.

“Đêm nay hẳn không về, về sau cũng không về, ngày mai đem vật dụng của Tứ thiếu gia lại đây, người đi xuống đi.”

Lãnh ngôn mở miệng, hẳn sẽ không giết Đỗ thẩm, chỉ phát tay cho nàng rời đi. Sau khi Đỗ thẩm rời đi, trong phòng chỉ còn Nam Cung Phó và Diệp Hạ kinh ngạc mở lớn miệng nhìn nhau, Lăng Sương Nhược thì dùng ánh mắt thêm phần hứng thú thăm dò Lăng Nguyệt Vụ.

“Diệp Hạ, giúp ta xem yết hầu con ta.”

Bị người khác bóp cằm hé miệng, Lăng Nguyệt Vụ cổ họng vẫn không phát ra một âm, thực phiền, người khác không muốn nói chuyện lại bắt buộc người khác phải nói. Nhưng không biết cái tên gọi là nếu hẳn không chữa khỏi thì dường như người trong thiên hạ không ai có thể chữa được có chính xác hay không.

Có lẽ. Đáp án.

9. Chương 9

“Ách, Nhược, yết hầu của con người không có vấn đề gì cả.” Diệp Hạ hứng thú nhìn chằm chằm Lăng Sương Nhược.

Lăng Sương Nhược không hài lòng toát ra một chữ “Ấn?”

“Yết hầu con người không có vấn đề gì, có thể là hẳn không muốn nói chuyện mà thôi, có lẽ là thế, ta nói con người có thể căn bản không muốn nói chuyện, dù sao ở lạc viện kia không có tiểu bằng hữu, cũng không có thân nhân, cơ hội cho hẳn mở miệng rất ít.”

Diệp Hạ tạo dáng như một người phá án phân tích đạo lý rõ ràng, nghe được như vậy Nam Cung Phó đứng bên cạnh Lăng Nguyệt Vụ quan sát còn phụ gia thêm vài câu, “Đúng vậy, Đúng vậy.” Tựa như sợ là đứng nhìn không sẽ bị coi nhẹ sự có mặt vậy.

Lăng Nguyệt Vụ vẫn như trước hướng đầu về phía nội thất, kỳ thật hẳn muốn ngủ lắm rồi, những người này sao không ngừng tra tấn hẳn đi, không biết đến bao giờ mới chịu buông tha hẳn.

“Đúng là vậy sao?”

Lăng Sương Nhược cúi đầu nhìn chằm chằm Lăng Nguyệt Vụ vẫn chăm chú hướng đầu vào nội thất, thấy tiểu quý về mặt không thêm nhìn, tám phần là bởi vì vừa rồi động tác của Diệp Hạ quá mạnh làm mất hứng, Lăng Nguyệt Vụ không biết giờ phút này bản thân thoát nhìn giống tiểu hài tử như thế nào.

“Lăng Nguyệt Vụ, vì cái gì không nói lời nào.”

Không đem câu hỏi của Lăng Sương Nhược đặt trong mắt, Lăng Nguyệt Vụ từ đầu đến đuôi không có ý định muốn nói, làm sao lại nói được. Liếc nhìn Diệp Hạ nhiều chuyện, sau đó ngẩng đầu nhìn Lăng Sương Nhược. Thật mệt mỏi, mí mắt đều mở không lên, dù sao cũng dán lại rồi, liền đánh một cái ngáp rồi tựa vào lòng Lăng Sương Nhược đánh một giấc.

Theo quan sát của hắn, Lăng Sương Nhược sẽ không giết hắn, nếu muốn giết đã giết từ lâu, đối với người này thì giết người dễ như trở bàn tay.

“Ta là phụ thân người.”

Lăng Sương Nhược thẳng điếm độ ẩm thật lâu mới nhẹ nhàng nói ra bốn chữ.

Lăng Nguyệt Vụ dựa vào tư thế thoải mái chuẩn bị ngủ lại nghe được hai tiếng phụ thân, nhin không được rùng mình một cái, phải gọi một tên so với mình còn nhỏ tuổi hơn là ba ba, có cần thiết không, đánh chết hắn cũng không mở miệng.

Xoa xoa hai mắt đang dính chặt, tiếp tục tìm vị trí thoải mái trong lòng Lăng Sương Nhược, hương bạc hà kì thật ngửi thấy rất dễ chịu, bàn tay nhỏ bé duỗi vào trong ngực đối phương sưởi ấm, mùa thu ở cổ đại so với mùa đông ở hiện đại không khác biệt, hắn hiện tại sợ lạnh chết được, co lại cái đầu tròn rút vào trong lòng Lăng Sương Nhược.

Lăng Nguyệt Vụ rất muốn nói, nhưng không nói sẽ tốt hơn nên không cần nữa.

Trong phòng hai tên khách không mời phát hiện Lăng Sương Nhược rất gần nhân tình, còn là tình cảm của những người thân thiết, lần này ngay cả tiểu nam hài mà hắn ghét nhất cũng có thể tùy ý ngủ trong lòng, mà con hắn lại đối với hắn vô cùng hồ hững, kỳ thật Lăng Nguyệt Vụ đối với ai cũng không để ý, không thân cận.

Lăng Sương Nhược ôm lấy Lăng Nguyệt Vụ, nhìn Lăng Nguyệt Vụ đáng yêu ngủ trong lòng, xoay người ngăn trở tầm mắt của bọn họ, sau đó đi vào hướng nội thất.

Rời bỏ người khác, Lăng Sương Nhược nhăn mày, đã sáu bảy tuổi rồi, tại sao lại nhỏ như vậy, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn phần nộn, thần nhiên hôn trộm một cái, mập mờ tạo ra định mệnh về mối quan hệ của họ sau này.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lăng Nguyệt Vụ theo thói quen thời gian tỉnh lại, hai mắt nhu nhu mê mê mang mang, ở trong này hắn chưa bao giờ lo lắng về an nguy của mình, cho nên hắn đối với mọi chuyện chung quanh chẳng để ý, nhưng có động tĩnh gì sẽ tỉnh lại ngay, ví dụ như hiện tại.

Ngẩng đầu nhìn thấy vị đại mỹ nhân trước mặt, hắn không có bệnh mất trí nhớ nên không quên nam nhân này là ai, hắn nằm nghiêng người nhìn xem người kia ngủ, nhìn như vậy có tốt không?

Một người nam nhân thế mà lại làm chuyện rình trộm như vậy.

Xoay người kéo chăn không nghĩ để ý đến nữa, tự nhiên lại thích cái giường này.

“Đã tỉnh còn muốn ngủ?”

Sau lưng chuyển tới nam âm trầm thấp ôn nhuận, chỉ tiếc là cái mặt suốt ngày luôn lạnh lùng.

“Người còn không có nói cho ta biết người vì cái gì không nói lời nào, không biết nói?”

Người này không biết cầm điếu thì sẽ không nói sao, luôn ngậm đề tài này không chịu bỏ, thật là một nam nhân rườm rà.

Lăng Nguyệt Vụ trợn mắt, nhưng không đợi hắn nhắm mắt lại liền bị người ôm lấy, sau đó lại ngồi vào nơi ấm áp của ngày hôm qua, mùa thu sáng sớm lạnh lạnh làm cho người ta cảm thấy thoải mái.

Cúi đầu nhìn, Lăng Sương Nhược chỉ mặc một cái áo đơn, trong ngực gầy gò hơi lộ ra, chiếc áo màu trắng thoát nhìn được làm bằng tơ tằm, trơn trơn thoải mái, nhưng so sánh với vải thô của mình liền thua chị kém em.

“Kêu phụ thân!”

Bốn mắt nhìn nhau, Lăng Sương Nhược ra lệnh Lăng Nguyệt Vụ gọi hắn là phụ thân.

Đôi tay định đẩy Lăng Sương Nhược ra, đánh chết cũng sẽ không kêu, dù sao không phải chưa từng chết, hắn sợ gì.

“Người không muốn mở miệng, hay là không nói được, nếu không muốn mở miệng thì gật đầu, còn không nói được thì lắc đầu, hiểu được ý ta chứ?”

Lăng Nguyệt Vụ mới vừa rời giường liền cảm thấy được có người so với mình còn nhàm chán hơn, hắn nhìn chằm chằm Lăng Sương Nhược không lắc đầu cũng không gật đầu, sau đó lại lắc đầu gật đầu, biến thành Lăng Sương Nhược không hiểu ra sao, đột nhiên có loại cảm giác bị người ta đùa giỡn.

“Lăng Nguyệt Vụ, đừng cho là ta không dám đánh người!”

Lăng Nguyệt Vụ chớp chớp mi, tựa hồ muốn nói có bản lĩnh thì làm đi a, ai sợ ai, hắn khiêu khích.

“Người thật sự không sợ ta?”

Lăng Nguyệt Vụ ngoan ngoãn lắc lắc đầu, hắn không phải nghe không hiểu người này nói gì, chỉ là không muốn nói chuyện mà thôi.

“Quên đi, chúng ta ăn sáng, chắc hắn người cũng đói rồi.”

Lăng Nguyệt Vụ có thói quen súc miệng trước khi dùng bữa sáng, nhìn Lăng Sương Nhược chỉ chỉ miệng của mình, sau đó lại chỉ chỉ mặt, cuối cùng kéo kéo quần áo, kỳ thật nói là cảm giác cũng không sai, chỉ là đối với người mình không thích thôi.

Nhưng đối với Lăng Sương Nhược, hắn thật không thể nói rõ là chán ghét hay không.

“Hiểu rồi.”

“Người đâu, đem nước vào.” Lăng Sương Nhược lạnh lùng mở miệng, cửa mở sau đó một nữ tử trẻ tuổi bước vào “Đi hội thiên phòng lấy quần áo cho tứ thiếu gia, trực tiếp cầm vào đại sảnh.”

Kế tiếp vắt khăn, lau mặt cho Lăng Nguyệt Vụ toàn do băng đại mỹ nhân phụ trách, Lăng Nguyệt Vụ cũng thích hưởng thụ việc có người hầu hạ.

Sau đó đại mỹ nhân đem Lăng Nguyệt Vụ đặt một bên tự thay quần áo cho mình, rồi tiếp tục ôm lấy Lăng Nguyệt Vụ giúp mang hài, vận khí đi ra đại sảnh.

Bên kia tiểu nữ tử mặt ửng đỏ cầm quần áo đang muốn giúp Lăng Nguyệt Vụ thay, trong đại sảnh người chờ bọn họ ăn sáng đương nhiên là mấy đứa con của Lăng Sương Nhược cùng với hai vị khách không mời mà đến. Về phần phụ nhân của hắn, có hay không cũng không khác biệt, các nữ nhân đáng thương, trạng thái như vậy thật sai lầm, hơn nữa cũng có vài người lại chịu không được chồng của mình so với mình còn đẹp hơn gấp mấy lần.

Lăng Sương Nhược thuận tay đem quần áo muốn giúp Lăng Nguyệt Vụ mặc vào, mà nguyên tắc của Lăng Nguyệt Vụ chính là không cho người khác giúp đỡ mình mặc quần áo, hắn thói quen độc lập sẽ không cho Lăng Sương Nhược giúp đỡ, hắn phải tự mình mặc, hai người lại bốn mắt nhìn nhau, giằng co.

Một kẻ bảy tuổi, một kẻ hai mươi lăm, sáu tuổi.

Trong nhà ăn lại một mảnh yên tĩnh.

Người trong nhà lại trợn mắt há hốc mồm, nhìn xem ai mới là người chiến thắng cuối cùng, còn lại hai tên hiểu chuyện luôn hưng phấn là Diệp Hạ cùng Nam Cung Phó.

10. Chương 10

Vừa lười vừa kéo, Lăng Sương Nhược rút cuộc buông thả quần áo trong tay đem quyền tự chủ giao cho Lăng Nguyệt Vụ. Lúc này Lăng Nguyệt Vụ đáy lòng không cao hứng cũng không mất hứng, tùy tiện đem bộ quần áo mặc vào người, chất vải mềm mại làm cho người ta thoải mái, Lăng Nguyệt Vụ đem cái tay nho nhỏ của mình sờ soạng lên quần áo.

Đương nhiên, hần sờ vào đó không phải bởi vì vải tốt, mà là hần không biết làm cách nào mặc cái thứ quần áo phức tạp muốn chết này, vài cái áo làm thành một bộ, lần đầu tiên ném thử cảm giác quần bách. Bình tĩnh đem quần áo nắm vào trong tay, hần suy nghĩ rốt cuộc phải mặc như thế nào, bởi vì quần áo của hần đều là dành cho người nghèo mặc nên rất đơn giản, hiện tại là thượng đẳng phục sức. Hôm nay buổi sáng khi Lăng Sương Nhược mặc quần áo, hần lại không chú ý tới mà chỉ mặc sức ngồi ngáp.

Hần biết tất cả mọi người đều đang chú ý hần, đem quần áo chưa mặc nhét vào trong ngực, sau đó vươn tay hướng lên trên vừa nhắc vừa xóc quần áo Lăng Sương Nhược, sờ sờ bên trái lại nhìn nhìn bên phải ngực đối phương, hoàn toàn không để ý tới cảm giác của đương sự. Hạ nhân đứng cạnh bên hầu hạ trông thấy đều trợn mắt há hốc mồm, có người còn dùng sức mở to hai mắt, bọn họ thật muốn nghĩ nam nhân đang ôm Lăng Nguyệt Vụ kia không phải là cung chủ của mình.

“Làm gì, còn không ngoan ngoãn mặc quần áo vào?”

Lăng Sương Nhược đem Lăng Nguyệt Vụ đặt ở trong lòng mình, cái tay nhỏ bé đang sờ loạn xạ rút ra, “Nhanh mặc quần áo, nếu cảm lạnh ta sẽ ném thẳng ngươi ra ngoài cửa.”

Trong ngôn ngữ uy hiếp đó có một nửa là ngữ khí ôn nhu, trăm năm đều không nghe được Lăng Sương Nhược chính miệng nói ra, Lăng Nguyệt Vụ nhìn thấy cái tay ngắn nhỏ của mình, chỉ chỉ quần áo trong lòng ngực, lắc đầu, hần không biết mặt.

Lăng Sương Nhược hơi gợn lên khóe miệng, đại khái cũng hiểu được ý của tiểu quỷ là gì, cầm lấy cái áo nhỏ của Lăng Nguyệt Vụ, đầu tiên giúp hần mặc cả bộ, sau đó lại thắt đai lưng. Một đứa bé trong veo như nước từ từ hiện ra trước mắt mọi người, chỉ là gương mặt nhỏ nhắn của đứa bé lúc này lại hiện ra bộ dáng bình tĩnh hàm nghĩa chuyện của người không quan hệ đến ta.

Đứa bé đáng yêu thật muốn làm cho người ta đi nệm nệm, Lăng Sương Nhược ôm hần từ hôm qua tới giờ, gấp một cái bánh bao mềm thơm vào trong bát hần, Lăng Nguyệt Vụ cũng không quan tâm người khác đối đãi hần như thế nào, trực tiếp gấp cái bánh bao bỏ vào cái miệng nhỏ cắn cắn, không chết đói giống như lang nhai hổ nuốt, cũng không có đại dạ dày hào sảng, tao nhã, nhẹ nhàng cắn bánh bao, ánh mắt mọi người đều chuyển theo hành động của hần, mà Lăng Sương Nhược ôm hần ăn sáng cũng hiểu được nhìn hần ăn có một chút thú vị.

Chưa từng nghĩ một tiểu tử chưa hề được giáo dục ở trước mặt nhiều người có thể điềm tĩnh như vậy.

“Muốn ăn nữa không?”

Bánh bao trên tay bị hần chậm rãi giải quyết, tỷ tỷ ca ca có cùng huyết thống bên cạnh bàn lúc này mới bắt đầu động đũa, trên mặt bọn họ cũng hiện ra nhiều sắc thái kì lạ. Nhìn Lăng Sương Nhược lắc đầu, Lăng Nguyệt Vụ lẳng lặng uống cháo gà, thực đơn sơ, quả thật là cháo.

“Người muốn khi nào đi theo ca ca tỷ tỷ học tập phụ tử?”

Cái tay nhỏ đang cầm chén uống cháo được một nửa, Lăng Sương Nhược bắt đầu vì Lăng Nguyệt Vụ tính toán. Lăng Nguyệt Vụ ngẩng đầu đem tâm tình hờn giận viết ở trên mặt, hồ nghi nhìn Lăng Sương Nhược, thật không biết trong hồ lô của người này chứa cái gì.

Nghĩ tiểu quỷ không hiểu hướng phụ tử học tập là gì, Nam Cung Phó ngồi bên cạnh tâm tình sáng khoái giải thích “Đi theo phụ tử có thể học tập rất nhiều thứ, Nguyệt Vụ đáng yêu a, còn có thể cùng ca ca tỷ tỷ chơi đùa, bịt mắt bắt dê, bày trò chơi, vui lắm a. Tiểu Nguyệt Vụ có muốn cùng tham gia không?”

Lăng Nguyệt Vụ buông chén nhỏ, dưới đáy lòng bất đắc dĩ bực mình, cũng không thèm nhìn Nam Cung Phó bên cạnh, cầm lấy vải lau tay đặt bên cạnh Lăng Sương Nhược xoa xoa, nam nhân ở nơi này lừa gạt con nít như vậy sao? Thật ngứa thớ, thật chịu không nổi cái dạng buồn nôn giả vờ quyền rũ này.

Lăng Sương Nhược cũng buông xuống chiếc đũa nhìn Lăng Nguyệt Vụ mặc quần áo sắp loạn xạ tới nơi, thuận tay giúp hần sửa lại, sau đó dùng cây trâm nhỏ cố định, động tác của Lăng Sương Nhược thật là dọa người muốn chết.

Nhưng những người khác rất nhanh chuyển chú ý đến bên kia, Lăng Nguyệt Vụ thật sự là chịu không nổi cái tên Nam Cung Phó cứ ghé vào lỗ tai hần xèo xèo thì thầm giống con ve, đem cái khăn ướt đã chùi tay

khi nãy nện vào mặt tên đó.

“A.”

” Ha ha ha. . . . Nam Cung Phó người thật sự là rất. . . . Khôi hài.”

Người phía sau chợt cười đến vắng cả bánh bao đương nhiên là Diệp Hạ, trong miệng còn lưu lại bánh bao chưa nuốt, Lăng Nguyệt Vụ thực đau đầu, chẳng hiểu tại sao Lăng Lạc cung vì cái gì không có người nào bình thường.

“Lăng Sương Nhược, con người được quản thật tốt, người xem, người xem, đây là hảo tâm không hảo báo, trời đất chứng giám, mọi người vừa rồi đều nghe được ta hảo tâm vì Nguyệt Vụ đáng yêu giải thích.”

Nam Cung Phó một bộ giống tiểu nữ tử uỷ khuất giơ lên trong tay khăn trắng chỉ về phía Lăng Sương Nhược đòi nói rõ nguyên nhân, chính là biết rõ không có khả năng lại còn muốn làm, thật sự là, chỉ có thể dùng một chữ để hình dung hẳn: Ngu.

“Xứng đáng. “

Lăng Sương Nhược thờ ơ lạnh nhạt, nhưng tâm của hắn thật ra hướng về con của mình, đứa con này quả thực rất đặc biệt, cúi đầu nhìn Lăng Nguyệt Vụ nói nhỏ nhưng làm như không có việc gì “Người còn không có nói cho ta biết có muốn cùng phu tử học không?”

Lăng Nguyệt Vụ mặt nhăn mày nhú, thật muốn cùng phu tử cổ đại học tập, nhưng ngấm lại, văn tự của nơi này hẳn có thể xem được nửa hiểu nửa không, hơi gật gật đầu, đi học tập thư pháp cũng tốt, coi như là hữu thân dưỡng tính đi.

“Vậy nếu không thì liền cùng Thu nhi, Phượng nhi, Tiêm nhi đi học đi.” Lăng Sương Nhược ngẩng đầu nhìn con gái của mình đang ngồi ngay ngắn đằng kia, Thu nhi là đại tiểu thư, năm nay mười một tuổi, Lăng nhi cùng Tiêm nhi phân biệt là hai đứa con của Lăng Sương Nhược, mười tuổi cùng chín tuổi, về nơi ở của họ ở đâu cũng không phải quan trọng, vì Lăng Sương Nhược đối với phu nhân của mình cơ hồ không có hiểu rõ, cũng chưa bao giờ chú trọng tồn tại của bọn họ.

Dù sao cũng không cần nói chuyện, đi cũng không sao, chỉ cần không bị người khác ôm là tốt rồi, kỳ thật đi đến trường chỉ là thứ yếu, quan trọng là hắn cần tự do, thật sự không thích chung quanh mình đột nhiên có nhiều người như vậy, hắn thích tĩnh lặng, nhiều người ở cùng một chỗ hắn cảm thấy đau đầu, dĩ nhiên chỉ nói một chút thể thôi.

Ném qua bữa sáng hắn liền đi theo cái gọi là tỷ tỷ ca ca hướng về học đường thuộc loại đặc biệt của Lăng Lạc cung, ca ca tỷ tỷ của hắn đều đối với hắn rất tốt, dọc theo đường đi lộ vẻ hỏi han ân cần, cái kia tỷ tỷ Thu nhi còn muốn kéo tay của hắn, nhưng bị hắn cự tuyệt. Lăng Nguyệt Vụ luôn không thích tiếp xúc cùng nữ nhân, đương nhiên, ca ca của hắn cũng không có cơ hội tiếp xúc, trừ bỏ cái tên Lăng Sương Nhược đáng ghét luôn tự cho mình là đúng kia.

Rốt cục rời đi ôm ấp của tên kia rồi, rốt cục có thể hô hấp không khí không mang mùi bạc hà. Thản nhiên đi theo ba tỷ tỷ ca ca không biểu hiện thái độ gì, nhưng tâm tư của tiểu hài tử đều thực dễ đoán. Thu nhi chắc là ghét hắn, tựa như Linh nhi lúc trước, chỉ là nàng lớn hơn.

Những chuyện nàng làm so với các huynh muội khác đều tốt hơn vài lần, Lăng Sương Nhược mới có thể càng thêm thích nàng, đồng thời nàng mới có thể được Lăng Sương Nhược chú ý nhiều hơn. Nhưng không nói đến tình thương của cha, Lăng Sương Nhược là người vô tình, hắn cần bản không hiểu tình yêu, mà cả Lăng Nguyệt Vụ, cũng càng thêm không hiểu.

Hai tiểu nam hài đối với hắn càng nhiều hâm mộ, với bọn họ thật ra có phần hảo cảm, dù sao tất cả mọi người đều cùng phái, dễ hảo cảm hơn. Nha hoàn dẫn bọn họ đi gặp phu tử, đem bọn họ đến một chỗ hoàn cảnh tuyệt đẹp, dòng suối trong suốt, u tĩnh gấp mười lần Lạc viện, ngẩng đầu nhìn thấy, Lăng Thư cư.

Thật là cái tên không có chút sáng ý.

11. Chương 11

Lăng Nguyệt Vụ đứng bên cạnh tỷ tỷ ca ca, ngẩng đầu ngắm phu tử của bọn họ, liếc mắt một cái, diện mạo bình thản, thanh âm bình thản, nụ cười trên gương mặt thuộc loại ôn hoà, một nam nhân bình thản vậy làm cho Lăng Nguyệt Vụ nhớ tới Lâm Tiên, người ấy cũng luôn thích lộ ra nụ cười thản nhiên như thế. Nhưng nụ cười của Lâm Tiên không giống với vị phu tử này, nụ cười của vị phu tử ước chừng hơn ba mươi tuổi hầu như đối với người nào cũng như nhau.

Nói vậy Lăng Lạc cung này người nào cũng không sao, về phần hai tên Nam Cung Phó cùng Diệp Hạ biến thái thì khỏi bàn.

Chưa được người khác đồng ý, hắn đi tới một cái bàn rộng tuếch ở tuốt một góc ngồi xuống, vẫn giống như trước không hề để ý tới mọi người đang nhìn chăm chú, bọn họ không có gì làm hay sao mà cứ nhìn chăm chú như vậy. Chỉ thấy phu tử Dương tử nhíu mày, quả nhiên là tiểu hài tử không có giáo dục.

Dương Tử không trách cứ hành vi vô phép của Lăng Nguyệt Vụ, nhìn ba đứa trẻ kia mỉm cười bắt đầu một ngày học tập. Trên bàn Lăng Nguyệt Vụ không có bút không có giấy càng không có sách, trong khi bọn họ học bài hắn lại chống cằm nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, khi bọn họ viết chữ thì hắn lại gục ngủ trên bàn, khi bọn họ đọc sách thì hắn ở một bên nghe đến mơ màng, thì ra hắn không chút nào thích hợp với cách giáo dục của thời cổ đại. Mà cái gọi là phu tử thì cơ hồ không để ý tới hắn, coi như cho trâu ăn cỏ, còn tỷ tỷ ca ca thấy hắn không có phản ứng cũng không dám tiến lên hỏi.

Vẫn là chỉ một mình sẽ tốt hơn, chỉ một người ở một nơi không ai quấy rầy sẽ tốt hơn nhiều, giả vờ thành người ngốc cũng tốt, hắn trầm mặc nghĩ như vậy.

Tới gần giữa trưa, tất cả mọi người liền rời đi để hắn một mình, hắn cự tuyệt tiếp cận với người khác vì hắn chán ghét cùng người trao đổi, bên trong tựa hồ còn có người chưa rời đi, mơ mơ màng màng ngủ hắn cảm giác được, nhưng xác định người này sẽ không hại hắn nên hắn làm bộ ngủ.

“Giữa trưa, người không đói bụng?”

Dương Tử khép lại sách mỉm cười nhìn chăm chăm Lăng Nguyệt Vụ đứng dậy muốn rời đi, đứa nhỏ này đối với hắn thật hồ hững, một buổi sáng không hề để ý tới hắn, mà làm phu tử như hắn cũng không biết nên làm thế nào để tiếp xúc với tiểu hài tử này.

Hắn không biết cách đùa giỡn với tiểu hài tử.

Bởi vì Đỗ thẩm ở Lăng Lạc cung bận việc nên bình thường Lăng Nguyệt Vụ ăn cơm không đúng giờ, hắn cũng chưa bao giờ cảm thấy đói bụng, bây giờ bước từng bước nhỏ một nhọc ly khai khỏi lạc viện, dù vô luận nơi này xinh đẹp như thế nào, hắn vẫn thích lạc việc nghèo túng lúc trước, dù sao ở bảy năm, thế nào cũng có cảm tình.

Lăng Nguyệt Vụ rời đi Lăng Thư cư không phát hiện có người khoé miệng run rẩy.

Ra Lăng Thư cư Lăng Nguyệt Vụ không biết nên đi nơi nào, hắn chưa từng ra khỏi tiểu lạc viện, quên đi, cứ tùy tiện mà đi vài vòng.

Mở rộng một chút kiến thức về Lăng Lạc cung cũng tốt.

Dọc theo con đường nhỏ lát đá không có quy tắc, quan sát thực vật chung quanh, trước kia khi đi làm nhiệm vụ hắn luôn bị thương, mỗi khi quay về như vậy hắn lấy thảo dược tìm được bên ngoài để vào miệng trích nước đắp lên miệng vết thương. Nâng lên cánh tay nhỏ nhẩn tháo xuống một mảnh lá cây xanh mềm, nhẹ nhàng để vào trong miệng, hương khí nhàn nhạt tràn đầy dâng lên trong miệng, trước kia khi ở dã ngoại huấn luyện, bọn họ đói bụng thì ăn rễ cây, ăn lá cây, mùa đông gian khổ không tìm được giọt nước nào để uống, phải uống máu loãng, cái loại mùi nồng đậm này làm cho hắn chán ghét, làm hắn cảm thấy buồn bực, đối với thịt để ăn hắn cũng không thể nào thích.

Loại thịt đáng sợ nhất mà hắn đã nếm qua dĩ nhiên là thịt người.

Khi nhẹ nhàng nhấm nuốt lá cây thì bên tai hắn lại vang lên một thanh âm bén nhọn.

“Nương, chính là cái tên đáng ghét tối qua đoạt phụ thân, hại phụ thân không ôm Linh nhi, nương.”

Đồng âm lãnh lót dịu dàng khiến Lăng Nguyệt Vụ nhớ lại, mỗi lần nhớ lại luôn rõ ràng, tiểu cô nương vô cùng ồn ào, hẳn chưa bao giờ là nam nhân thương hương tiếc ngọc, ít nhất trước kia không phải, trẻ con hẳn đều bóp chết huống chi thanh âm chán ghét như bây giờ, lãnh ý khát máu tràn bên trong người hẳn.

Đứng bất động nhìn chăm chăm dây thực vật xanh mượt ở trước mắt, Lăng Nguyệt Vụ không biết tên của loài cây này, trong mắt tựa hồ bị bịt kín một cảm giác quái dị, tựa hồ là sát ý, hẳn thật sự chán ghét bị người quấy rầy, trước kia nếu hẳn ngồi dưới mái nhà hít thở không khí hữu tình mà có người chạy lên khanh khanh ta ta, hẳn đều không do dự rút ra súng diệt đi tiếng ồn ào của bọn hắn, đáng ghét.

“Linh nhi.” nữ nhân làm mẫu thân kia đã mở miệng, bộ dạng của nàng như vậy ước chừng khoảng hai mươi hai, hai mươi ba tuổi “Không cần để ý đến hắn, hắn là đứa nhỏ không ai cần, phụ thân con ôm hắn cũng chỉ vì đáng thương một đứa nhỏ không ai cần mà thôi, người không có mẫu thân dạy không thể cùng Linh nhi so đo, ngoan, đừng để ý kẻ điên này, cùng nương quay về biệt viện.”

Một đứa nhỏ không ai cần.

Những lời này bay vào đầu Lăng Nguyệt Vụ, ở thế kỷ hai mươi mốt, khi hắn sáu tuổi tỉnh lại đã bị người khác tiến hành huấn luyện ma quỷ, một đứa nhỏ không ai cần mới có thể không có vương bận, không có ràng buộc, cũng không có tình cảm, càng chưa nói tới cái gì giáo dưỡng.

Hắn thích một mình, một mình hút thuốc, một mình uống rượu, một mình lẳng lặng nằm ở mái nhà cao mấy chục tầng, hẳn không biết đây là cảm giác gì, tóm lại hắn cứ như vậy mà đi, cho nên hắn cũng không hiểu thích và yêu mà Lâm Tiên đã nói nghĩa là gì.

“Nương, ta chán ghét hắn, ta chán ghét hắn, cái tên bẩn thỉu không rời đi con đường xinh đẹp của chúng ta, hẳn thật chướng mắt, chán ghét hắn.”

Tiểu cô nương đại khái là đối với lời nói của mẫu thân nửa nghe nửa không, vẫn là như cũ không chịu buông tha, hét lớn, khóc nháo, giãy giụa nhảy ra từ trong lòng mẫu thân, cũng không nghe từ phía sau khuyên bảo, tiểu hài tử có thể khuyên bảo sao?

Cô gái mất to mang theo tràn ngập chán ghét thất tha thất thểu chạy đến bên người Lăng Nguyệt Vụ, nhưng nàng lại bị dọa đến đột nhiên khóc lên.

Lăng Nguyệt Vụ rút ra tiểu đao tùy thân ở trong lòng ngực để ở cổ tiểu cô nương, lấy ánh mắt lãnh liệt nhìn chăm chăm mẫu thân của nàng, mũi đao giữa thu trưa, dưới ánh mặt trời chiếu rọi ngân quang lạnh lùng, hẳn cho tới bây giờ không thích người khác tới gần, tới gần một chút cũng không được, về phần cái gọi là phụ thân tới gần được thì hẳn cho rằng kỹ năng của hắn không bằng người khác, ai kêu hắn vẫn là thân thể của tiểu hài tử, có cơ hội hắn liền rời đi, còn sống không có ý nghĩa, thực chán nản, thực buồn tẻ, cũng bởi vậy hắn xem sinh mệnh của mình như cây cỏ.

“A!”

Một tiếng thét chói tai vang cả Lăng Lạc cung.

12. Chương 12

“Phát sinh chuyện gì? “

“Phu nhân, phát sinh chuyện gì?”

Nghe được tiếng hét, hạ nhân từ xa xa chạy tới ngày càng nhiều, mọi người đem tầm mắt hướng tới Lăng Nguyệt Vụ cầm tiểu đao đặt trên cổ tiểu cô nương, không khỏi thở hock.

“Đó, đó, đó không phải tứ thiếu gia sao?”

Vẫn là quản gia kiến thức rộng rãi, rất nhanh liền nhận ra người trước mắt chính là tứ thiếu gia hôm qua được cung chủ nhận thức đem về, nhưng vì sao hắn lại đem bảo đao đặt trên cổ ngũ tiểu thư, một tiểu cô nương chỉ vừa hơn ba tuổi, bộ dáng thật đáng thương, nàng cũng biết tình huống bây giờ nên sợ hãi khóc rống.

“Nương, đau đau.”

Vừa khóc vừa kêu to, Lăng Nguyệt Vụ kỳ thật cũng không muốn đem bả đao để ở trên chiếc cổ trắng nõn của nàng, chỉ vì nàng rất ôn ào, nhưng hắn không muốn mở miệng nói, không tắt yếu.

Ánh mắt lạnh liệt nhìn quét mắt tên quân gia đột nhiên xuất hiện, hắn là một tên lão luyện, bằng không cũng sẽ không xuất hiện trước mặt hắn chỉ trong một phút khi sự việc bắt đầu. Hàn quang đem quân gia chấn động toàn thân, cảm giác này chỉ khi cung chủ xuất hiện mới có, nhưng, cung chủ hiện tại không ở đây.

“Linh nhi ngoan, kẻ điên, ta mặc kệ ngươi là tứ thiếu gia thật hay giả, ngươi phải buông Linh nhi ra, nó còn nhỏ không hiểu chuyện ngươi không thể cầm đao hướng nó được.”

Nhị phu nhân kích động mở miệng, trong mắt nổi lên độc ác, Lăng Nguyệt Vụ nhìn thấy, nữ nhân trước mắt hắn đối với hắn không hề tác dụng, chỉ thấy thanh âm kia cực kỳ ôn ào, kỳ thật hắn đã sớm muốn buông ra tiểu quỷ ở trước mắt, buổi tối ngày nàng sinh ra hắn đã gặp qua nàng.

“Nương, nương, đau đau.” Đao nhỏ lạnh như băng, ánh mắt lạnh như băng, toàn thân Lăng Nguyệt Vụ không chỗ nào không lạnh như băng, quân gia đứng tại chỗ cũng không biết nên như thế nào ra tay, tiểu hài tử dùng đao đùa giỡn quả thật rất nguy hiểm, vội vàng phân phó thị vệ bên cạnh tìm người cầu cứu.

“Kẻ điên, nếu không buông Linh nhi ra, cẩn thận cung chủ lấy cái mạng chó của ngươi.” Nữ nhân vô cùng lo lắng nhưng lại nói ra ác ngôn làm cho Lăng Nguyệt Vụ nghe xong rất khó chịu, tay dùng một chút lực, trên cổ tiểu cô nương liền hằn một vết máu.

“Nương, ô ô, đau đau, ô ô, ô ô ô. . . .”

Nhìn thấy cảnh tượng ghê người đó làm cho tất cả mọi người hiện tại không khỏi run rẩy, tứ thiếu gia thật sự đúng với tin đồn, là một tên điên.

Gió lạnh đột nhiên úp về khuôn mặt của mỗi người, một bóng trắng không thấy rõ dừng ở trước mắt. Ngay sau đó là một thân ảnh màu lam nhạt dừng ở phía sau bóng trắng, ánh mắt của người mặc áo lam đột nhiên trợn to nhìn chăm chăm đao trên tay Lăng Nguyệt Vụ.

“Cung chủ, cứu cứu Linh nhi. . . .” Nữ nhân vừa rồi vẻ mặt còn hung ác đột nhiên trở nên giống con tiểu cừu ngoan ngoãn chạy đến bên người Lăng Sương Nhược, vừa nức nở vừa dùng ống tay áo chùi nước mắt “Ô ô, cung chủ, Linh nhi sắp chết, ô ô. . . .”

“Câm miệng!”

Hàn âm lạnh lùng vang lên làm cho Nhị phu nhân im bật, con người màu đen thẳng nhìn chăm chăm Lăng Nguyệt Vụ tay cầm đao nhỏ không một chút động tác.

“Lăng Nguyệt Vụ, ngươi đang làm cái gì, cầm đao nhỏ rất nguy hiểm.” Hắn thấy được trên cổ Linh nhi xuất hiện một vết máu nhỏ tâm không khỏi nhảy dựng, mày nhíu lại không làm cho bất cứ kẻ nào phát hiện.

Lăng Nguyệt Vụ nhàm chán hạ mí mắt, lạnh lùng thu hồi cây đao, bởi vì hắn cảm thấy không có ý nghĩa.

Mới vừa buông đao nhỏ, đang muốn dùng tay áo lau đi máu dính trên đao, bóng trắng đột nhiên vọt đến trước mắt, bàn tay lạnh lẽo bóp chặt cổ của hắn, tiểu cô nương bên cạnh được Lăng Sương Nhược một tay ôm vào trong lòng.

Hắn chờ chính là giờ khắc này, Lăng Nguyệt Vụ cảm giác được lực đao trên cổ nếu hắn động đây một chút sẽ lập tức thay đổi, rốt cuộc không còn sống chịu khổ nữa, hắn không bao giờ muốn ngửi mùi máu tươi .thêm lần nào nữa.

Hàn khí của Lăng Sương Nhược phát ra xung quanh, hai bên lại giằng co, rất nhiều hạ nhân thấy được khung cảnh trước mắt liền nắm chặt quần áo của mình, gương mặt nhỏ nhắn trắng bệch của Lăng Nguyệt Vụ từ từ đỏ lên, lực đao trên cổ bắt đầu tăng.

Giết đi.

Nhưng hắn sẽ không chết trong tay người khác.

Đột nhiên nắm lấy dao nhỏ trong tay khấn cấp đâm về phía ngực mình, đây là điều hắn phải làm, tình nguyện tự sát cũng không để người khác giết mình, đây là nguyên tắc làm sát thủ của hắn, cảm giác giống như ngày đó khi hắn chết đi.

Giọt máu đỏ dần dần sẫm đen chảy xuống trên mặt hắn, mùi máu tươi càng ngày càng đậm đặc vào hơi thở của hắn, Lâm Tiên khoe miệng chảy máu, tay xoa lên mặt hắn.

Người ấy nói đã biết sẽ chết trong tay mình, nhưng người ấy nguyện ý được như vậy, hắn không hiểu tại sao Lâm Tiên đã biết như vậy còn không giết hắn đi, chỉ biết là nhìn thấy Lâm Tiên người đầy máu ngã vào trong lòng của mình, người ấy tựa hồ là cười rồi ngã xuống.

Chung quanh đều là người muốn thay cho Lâm Tiên báo thù, bọn họ đều giơ súng hướng vào đầu hắn, nhưng hắn là ai, làm sát thủ nhiều năm như vậy có thể nào đem bản thân mình thành tấm bản cho người khác bắn phá, cho nên hắn tình nguyện tự sát cũng không làm cho những người đó thực hiện được.

Ngã vào bên cạnh Lâm Tiên hắn cuối cùng chỉ có một ý niệm, người sát thủ giết cuối cùng chính là bản thân mình.

Hắn đã chết, rồi tái sinh, trốn tránh mùi máu nhiều năm, hôm nay trong đầu lại có ý niệm khát máu, gặp phải tử vong hắn không sợ, hắn không bao giờ biết bản thân mình sẽ sợ hãi điều gì.

Lực trên cổ đột nhiên đánh tan, dao nhỏ trên tay cũng bị đoạt đi, thân mình bị người ôm vào thật ấm áp, Lăng Nguyệt Vụ mở đôi mắt to đen bóng, cô đơn, tịch mịch toả đầy tựa hồ không rõ thái độ của nam nhân đang ôm mình, vì sao không giết hắn.

“Muốn chết?”

Thanh âm lạnh lùng khê xẹt qua tai hắn, tiếng gió cũng theo bên tai xẹt qua, không biết Lăng Sương Nhược khi nào buông tiểu cô nương kia ra ngược lại ôm hắn, một dao kia không thành công đâm xuống, kiếp này lần đầu tiên giết người thất bại, hơn nữa người đầu tiên muốn giết thế nhưng lại chính là mình.

Còn sống để làm gì, bảy năm này hắn như thế nào mà chịu đựng, bảy năm này hắn sống như thế nào, tựa hồ trong bảy năm ở đây ngoại trừ Đỗ thẩm không có ai ấm áp ôm hắn. Vẫn không để ý lời nói Lăng Sương Nhược, Lăng Nguyệt Vụ không biết hắn chờ đợi cái gì, đầu nhẹ nhàng tựa vào trên vai nam nhân, chậm rãi nhắm lại hai mắt, trước mắt luôn đỏ tươi một mảnh, màu đỏ chói mắt, màu đỏ chán ghét.

“Lăng Nguyệt Vụ, không được ngủ, vì cái gì muốn chết! Ta đang nói chuyện với ngươi!”

Nếu không phải nhìn ra ý đồ của đối phương, hôm nay đứa con mà hắn mới gặp mặt sẽ chết trước mặt hắn. Hắn chẳng qua chỉ muốn giáo huấn đứa nhỏ bướng bỉnh này, nhưng hắn đã sai lầm rồi, người này không phải đứa nhỏ bướng bỉnh, người này hoàn toàn không có hình dạng của tiểu hài tử nên có. Ánh mắt lạnh lùng, thái độ lạnh nhạt, khiêu khích không sợ chết, tác phong lớn mật.

Tâm Lăng Sương Nhược cho tới bây giờ chưa từng kích động như vậy, thiếu chút nữa, cũng còn kém một chút người này sẽ tự sát thành công, phí hoài bản thân mình, ý niệm nào trong đầu làm cho người này muốn chết?

Kỳ thật Lăng Nguyệt Vụ không hề chán ghét tiếp xúc của Lăng Sương Nhược, mở mắt ra nhìn thẳng Lăng Sương Nhược, mặc đối phương ôm, cũng không giẫy dụa, lúc này bọn họ đứng ở chỗ buổi sáng, nơi đại sảnh, hai mặt nhìn nhau, đại sảnh im lặng quanh vắng, chỉ có tiếng hít thở vững vàng của bọn họ.

Gương mặt gần trong gang tấc to mò quá dị, vì sao không trực tiếp giết hắn, còn đem dao của hắn đoạt đi, Lăng Nguyệt Vụ sóng mắt lưu động khó hiểu, bộ dạng giống như chuyện vừa rồi phát sinh không liên quan đến hắn làm cho Lăng Sương Nhược cảm thấy được dở khóc dở cười.

“Chết ở trong tay người khác không bằng chết ở chính tay mình.”

Nhìn chằm chằm mặt Lăng Sương Nhược một lúc lâu, Lăng Nguyệt Vụ dùng tay nhỏ từng cầm dao kia nắm tóc Lăng Sương Nhược một phen thưởng thức, đồng thời cũng nói câu đầu tiên kể từ khi gặp Lăng Sương Nhược tới nay, đồng âm non nớt không có nửa điểm trúc trắc, không có nửa điểm không thuận, không có nửa điểm lấp bắp không rõ, chỉ có lạnh lùng thần nhiên.

Lăng Sương Nhược sau khi sửng sốt một lúc lâu mới giật mình phát hiện, những lời này là một tiểu hải tử nên nói sao.

” Người có thể nói? “Âm điệu so với bình thường đề cao tám độ, nhưng rất là dễ nghe.

“Ân.” Đồng âm tiếp tục lạnh nhạt. “Vậy người vì cái gì không nói lời nào, Lăng Nguyệt Vụ người hôm nay cuối cùng phải cho ta một đáp án vừa lòng!” Âm điệu lại hạ trầm, đồng thời ánh mắt cũng bắt đầu trở nên lạnh thấu xương, nếu người bình thường đã sớm bị dọa đến tè ra quần, quên nói vừa rồi Linh nhi nước tiểu đã muốn ra quần.

“Vì cái gì phải nói?”

Hắn muốn nói thì nói, thời điểm không muốn nói thì sẽ không, Lăng Sương Nhược nhất thời lâm vào chán nản, cuộc đời từ đó đến nay lần đầu tiên bị người khác dồn vào thế im lặng, ngồi vào vị trí tôn kính ngày thường lột da lông của động vật, đương nhiên Lăng Nguyệt Vụ liên quan cũng ngồi xuống, chẳng qua bị hắn đặt ngồi ở trên đùi.

“Nhi tử.”

“Câm miệng, Lăng Sương Nhược, đừng gọi ta nhi tử!” Đồng âm luôn lạnh lùng thản nhiên, làm cho người ta có một loại cảm giác xa cách. Thực tế tuổi của hắn so với tên này còn lớn hơn, như thế nào có thể thừa nhận là con của tên này được.

“Ta là cha người! Không gọi người nhi tử thì gọi là gì, còn người phải gọi ta là cha!”

Tìm tư thế ngồi thoải mái tựa vào trong lòng Lăng Sương Nhược, Lăng Nguyệt Vụ nâng mắt nhìn nhìn Lăng Sương Nhược, thản nhiên nói một câu, “Về sau ta không nói lời nào.”

“Người, thật, sự, không, gọi, ta, là, cha?” Miệng cắn răng nói ra một chữ một chữ thật mạnh.

“Lăng Sương Nhược người rõ ràng không lắng tai.”

Bàn tay nhỏ bé duỗi vào trong quần áo Lăng Sương Nhược, Lăng Nguyệt Vụ cảm thấy có một chút lạnh, có lẽ lý do bởi vì không ăn cơm trưa.

“Lăng Nguyệt Vụ, người nói rõ ràng, Không! Được! Ngủ!”

Lắc lắc thân thể nho nhỏ của tiểu quý, chưa từng có ai khinh thường hắn, chưa từng có ai có thể đối với hắn như vậy, đứa nhỏ này thật sự chưa trải qua việc đời, thật sự không tiếp xúc với thế giới bên ngoài sao?

Lăng Nguyệt Vụ mặt nhăn mày nhíu rút bàn tay trong lòng Lăng Sương Nhược che lại miệng đối phương “Câm miệng, người thực ồn ào.”

Nội thương nghiêm trọng, toàn thân cứng ngắc bất động trừng mắt nhìn đứa nhỏ ngủ say trong lòng của mình, Lăng Sương Nhược thả lỏng bả vai, tự hỏi, hắn thật sự ồn ào sao.

13. Chương 13

Trên giang hồ có người xưng nhất cung nhất ma bá chủ thiên hạ, nhất cung đương nhiên chính là Lăng Lạc cung của Lăng Sương Nhược, mà nhất ma nhất định là Nhật Hồng giáo, người trong thiên hạ nghe thấy hai tổ chức đó không hèn mà cùng thở dài. Tuy rằng là hai phe ở hai phái, nhưng bọn họ cũng là một cái ở đông một cái ở tây, hơn nữa nghe nói cung chủ của hai bên đã từng gặp nhau.

Có người nói bọn họ võ công tương xứng, có người nói bọn họ quan hệ chặt chẽ đến mức có thể tính đến chuyện tấn công triều đình, cũng có người nói bọn họ đối địch lẫn nhau, cũng có người nói bọn họ vì nữ nhân vung tay, có người nói bọn họ vì giang hồ đệ nhất mỹ nhân đến mức đánh nhau, mỹ nhân này tự nhiên không phải nữ nhân.

Có tài năng có thể xưng là mỹ nhân ở Lăng Lạc cung cho dù là tiên nữ trên trời cũng không đủ, tất cả điều này đều là người trong giang hồ trong lúc đàm đạo tửu trà nói ra, sự thật chân tướng như thế nào cũng chỉ có đương sự mới có thể biết.

Lăng Nguyệt Vụ lẳng lẳng khoanh tay đứng ở cạnh cây cột nhìn chăm chăm cảnh tượng lá mùa thu rơi rụng, thân mình nho nhỏ đã sớm bị kiến trúc cao lớn mai một, từ ngày sau khi sự cố tiểu đao xảy ra, chung quanh hắn trong vòng một trăm thước cơ hồ là nhìn không thấy thứ vũ khí linh tinh nào.

Theo vài vị phu nhân bà tám giải thích là cung chủ sợ tên điên tứ thiếu gia lại lấy đao, thương tổn thân nhân của cung chủ, mà theo quan sát của hạ nhân cho rằng cung chủ thu hồi vũ khí của tứ thiếu gia hoàn toàn là vì tự bảo vệ mình, nhưng cung chủ võ công cao cường như vậy làm sao tứ thiếu gia nhỏ nhắn kia có thể làm hại cung chủ, kết luận là chỉ do người trong Lăng Lạc cung nhầm chán kiếm chuyện phỉếm để nói mà thôi.

Những chiếc lá khô vàng hạ xuống, một mảnh, hai mảnh, ba mảnh, cuối cùng ở dưới làn gió lay biến thành một mảnh, cũng chính là cảnh sắc Lăng Nguyệt Vụ đang nhìn thấy. Nhưng cảnh sắc này vẫn không nhập vào con người đen lay lác kia được, lãnh ý tự nhiên trên người phát ra, Lăng Sương Nhược tưởng rằng giấu đi không cho hắn tìm đến bả đao thì hắn sẽ không tìm thấy sao, sờ sờ bạc vật cứng rắn trong ngực, đáy lòng lạnh lùng hừ một tiếng.

Muốn tự sát có gì khó, chỉ cần cắn đầu lưỡi, nhưng trong đầu hắn hiện tại không có ý niệm muốn chết, chọn lựa bình khí trong phòng, rút ra một tiểu đao chứa ngọc bích, hắn không phải ngu đến mức Lăng Sương Nhược làm gì mình cũng ngu ngốc làm theo, cho dù quan hệ huyết thống của bọn họ là giống nhau.

Kỳ thật hôm nay hắn phải vĩnh đầu ngồi học, phu tử Dương Tử đang giảng đến một nửa thì rời đi, hắn Lăng Nguyệt Vụ cũng đi, mấy huynh đệ tỷ muội kia mở miệng kêu to hắn, không cần phải nói Lăng Nguyệt Vụ đương nhiên là không nghe thấy, hơn nữa hắn cũng chán ghét làm ồn.

Hôm nay là ngày thứ ba Lăng Sương Nhược phái người thu hồi tất cả kiếm, vũ khí sắc bén, cũng là ngày thứ tư hắn đi học. Đi đến dưới cây thụ lá khô lá tả rơi, ngẩng đầu nhìn, nơi này thực im lặng, hắn không biết thuộc bộ phận nào của Lăng Lạc cung, bên cạnh là một cây tùng ngọn xanh biếc, thật sự là một tổ hợp kì quái.

Tay ngẩn chân ngẩn, hắn cố hết sức bám theo nhánh cây dọc thân cây để leo đến nơi cao nhất ít ai biết đến.

Hắn thích cảm giác đứng ở chỗ cao, không phải trên cao nhìn xuống, mặt khác cho người ta một loại cảm giác an toàn, ít nhất hắn sẽ không cảm giác được sau lưng đột nhiên có người tập kích hắn.

Lại là một buổi chiều không có ăn cơm trưa, tựa vào trên thân cây, thừa dịp lá tùng dày đặc đem thân thể nho nhỏ của hắn che ở trong cây cối âm u, bán tỉnh bán ngủ nhắm mắt lại, ngủ trưa mới là quan trọng nhất, đây là bởi vì thói quen dinh dưỡng lúc trước tạo thành, chỉ có như vậy mới không cảm giác được đói bụng.

Trước khi ngủ trong lòng hắn nghĩ một câu, ôm ấp của Lăng Sương Nhược là thoải mái nhất, chỉ tiếc tên đó không ở đây.

Lăng Sương Nhược cùng với cấp dưới mới từ bên ngoài trở về, Nam Cung Phó hiển nhiên là không thể thiếu, hắn chỉ khi nào ra ngoài làm nhiệm vụ mới không đi theo Lăng Sương Nhược, gần đây hắn cảm thấy ở Lăng Lạc cung không ít trò hay có thể xem, không thể bỏ qua một đoạn nào, cái tên Diệp Hạ kia sẽ không nói cho hắn cụ thể chi tiết.

Bọn họ trở về hơi trễ, đương nhiên thời gian ăn cơm so với bình thường chậm không ít. Mấy môn chủ vừa đi theo Lăng Sương Nhược trở về lẳng lẳng chờ cung chủ của bọn họ mở miệng nói ăn cơm.

Chính lúc Lăng Sương Nhược vừa định mở miệng thì nghe bên ngoài vang vào tiếng của người lớn và con nít, con nít đương nhiên hắn biết là con trai và con gái của hắn, mà người lớn cũng chính là Dương Tử phu tử.

Tất cả mọi người vào đại sảnh gặp Lăng Sương Nhược, cấp phụ thân thỉnh an, cấp cung chủ vấn an, nhưng Lăng Sương Nhược càng nghe lời nói của bọn họ mặt lại càng trầm.

“Các người đây là đi nơi nào?”

“Phụ thân, Dương Tử phu tử mang chúng con đi quan sát thực vật trong vườn, giảng giải cho nữ nhi cùng đệ đệ thực vật nào có thể sử dụng.” Ở trước mặt Lăng Sương Nhược, con gái trưởng tự tin nhất mở miệng,

giải thích cho phụ thân tình huống trước mặt, nương nói muốn phụ thân càng nhiều chú ý thì phải chủ động hơn so với các đệ đệ muội muội khác.

“Ân.” Lăng Sương Nhược gật đầu, đôi mắt đẹp lạnh như băng chợt hiện hàn quang bắn thẳng lên người Dương Tử phu tử, chỉ thấy Dương Tử không sợ, bình tĩnh đứng ở tại chỗ nhìn Lăng Sương Nhược mỉm cười.

“Nếu cung chủ cùng môn chủ dùng cơm vậy tiểu nhân sẽ không quấy rầy mọi người.” Dương Tử nghĩ hàn quang của Lăng Sương Nhược là vì hắn mang đệ tử đến quấy rầy bọn họ, cho nên mỉm cười thật có lỗi.

“Vụ nhi đâu?”

Lãnh âm tái hiện, cơ hồ có thể đem thân mình nho nhỏ của hai đứa con sợ tới mức phát run, mà cả con gái lớn tâm cũng run rẩy, tay cũng run rẩy.

Nụ cười trên mặt Dương Tử đột nhiên cứng lại, khoé miệng cũng run rẩy, cảm miệng không thể nói, thật mất mặt!

Đương nhiên, trong Lăng Lạc cung từ người già tám mươi tuổi cho tới tiểu hài tử ba tuổi đều biết có tên diên tử thiếu gia cầm điếu, nhưng các vị môn chủ ngồi trước bàn vừa mới cùng cung chủ hồi cung tất nhiên là không hiểu ra sao, ai là Vụ nhi?

“Tại sao không thấy Vụ nhi?”

Thấy không có người trả lời, âm điệu của Lăng Sương Nhược lại trầm xuống vài phần, lạnh lùng không phải là giả, chỉ là ở trước mặt Lăng Nguyệt Vụ còn kém một chút mà thôi, ai kêu Lăng Nguyệt Vụ so với bọn hắn sống nhiều hơn một đời, trải qua cũng không giống nhau.

“Cha, cha, Tứ đệ, Tứ đệ, hắn, hắn, trong giờ học tự mình chạy đi, không biết đi, nơi nào.”

Con thứ ba Lăng Tiêm cúi nửa đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi hồng lên trở nên trắng bệch làm người ta thương xót, thực gian nan mới đem lời mình muốn nói đưa ra miệng, kỳ thật nhớ rõ là Tứ đệ quang minh chính đại rời đi lớp học, chỉ là hắn sợ phụ thân.

“Phái người đi tìm.”

Hơi thở lạnh lùng dập dềnh ở bàn cơm, gió ở trước mặt mọi người gào thét, Lăng Sương Nhược thân hình chợt lóe không biết tung tích, lưu lại cấp dưới mấy tên lộc cộc bụng đói sừng sờ tại chỗ, cung chủ của bọn họ không động đũa làm sao bọn họ có thể động, tự nhiên lại đi tìm cái gọi là “Vụ nhi”, nhưng người tên là Vụ nhi rốt cuộc là thần thánh phương nào lại có thể làm cho cung chủ của bọn họ cấp bách như vậy, Lăng Sương Nhược vừa rồi cho bọn họ cái cảm giác chính là sốt ruột.

Nam Cung Phó vẫn chưa mở miệng, trong mắt thoáng hiện tinh ranh, lại có chuyện vui đáng xem xảy ra, có nên báo cho Diệp Hạ biết chuyện tốt này không, nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn là bỏ mặc.

Lập tức, tất cả môn chủ đều kéo thân thể một ngày một đêm không ngủ thay cung chủ của bọn họ phục mệnh, tìm một thánh nhân chưa thấy qua lần nào chỉ biết có duy nhất cái tên.

Mới vừa ngủ không lâu, Lăng Nguyệt Vụ chợt nghe đến âm thanh nghị luận, thật ồn ào, tại sao không thể nào ngủ ngon, chẳng lẽ hắn phải trở lại Lạc viện ngày xưa để ngủ trưa, kỳ thật kia cũng không phải không được.

Dụi dụi đôi mắt to lim dim buồn ngủ, sau khi tính khoảng cách vừa đủ, chậm rãi đi xuống. Đứng ở sau cây hắn chỉ thấy rất nhiều người thần sắc hoang mang rối loạn không biết tìm cái gì.

Sớm hay muộn những người này cũng đem hắn đuổi ra Lăng Lạc cung, không để ý tới ánh mắt của hạ nhân từ từ ở sau cây đi ra, đám hạ nhân đứng tại chỗ tìm kiếm trường lớn mắt nhìn thân mình nho nhỏ đáng yêu của Lăng Nguyệt Vụ, còn có quần áo bình thường trên người hắn . . .

Không biết là ai lớn tiếng thét lên, “Tứ thiếu gia tìm được rồi!”

Mắt nhắm mày nhú trường mắt nhìn người hầu đang hưng phấn chạy tới kia, lập tức tất cả người nhìn thấy hắn không vì nguyên do nào lui về phía sau lưng đem đường tặng cho con người khí thế bức người này, hoàn toàn không thể kém hơn so với cung chủ, có lẽ là chỉ có hơn chứ không kém.

Lăng Nguyệt Vụ bắt đầu đi bước từng bước nhỏ rồi đi trước mặt mọi người, nhưng bọn hắn lại thần sắc khẩn trương đi theo phía sau hắn, bước cách hắn xa mười bước, hắn có bệnh truyền nhiễm sao?

Bước chân ổn định, một đạo bóng trắng quen thuộc chợt hiện ra đập vào trước mặt, hương khí quen thuộc thổi vào hơi thở, từ nay về sau, rốt cuộc hắn cũng biết được cái gì gọi là nghe tiếng biết người nào đến.

“Lăng Nguyệt Vụ, ngươi lại không đi theo phu tử đi học, đã chạy đi đâu?”

Bốn ngày đi học ba ngày chạy trốn không thấy bóng người, trong đó sau cái ngày xảy ra sự kiện tiểu đạo, cũng là duy nhất một lần hắn an phận, nguyên nhân rất đơn giản, Lăng đại cung chủ ngay tại bên người hắn tự mình giám sát.

Lăng Sương Nhược rõ ràng là khẩu khí không tốt lắm đem toàn thân con người Lăng Nguyệt Vụ trên dưới không một chút sợ hãi ôm vào trong lòng, các vị môn chủ theo sát phía sau hắn rốt cuộc cũng nhìn thấy được thần thánh phương nào mà bọn họ phải tìm . . . Một tiểu hài tử bé nhỏ, phấn phấn hồng hồng?

Lăng Nguyệt Vụ không nói gì, ôm cổ Lăng Sương Nhược, hương bạc hà phiêu bồng từ người đối phương truyền đến, thật là thoải mái, làm cho tinh thần sáng khoái, hoàn toàn xem người trước mặt hắn là không tồn tại.

“Lăng Nguyệt Vụ, ngươi có phải là muốn ta tức giận mới có thể nói chuyện?”

Kỳ thật Lăng Sương Nhược hiện tại đã muốn không vui, tiểu quỷ này tại sao lại làm cho hắn cảm giác muốn lo lắng, không tự chủ được mà đi lo lắng, mới ra cửa không bao lâu hắn liền hối hận không dẫn theo tên này.

Lăng Nguyệt Vụ tức giận liếc mắt một cái, thần nhiên, tao nhả nói một câu không quan trọng, chỉ có bọn họ hai người mới nghe thấy, “Đói bụng.”

Thật lâu sau, Lăng Sương Nhược đứng tại chỗ thật lâu, trừng mắt nhìn Lăng Nguyệt Vụ thật lâu, mới tuôn ra một câu. “Tiểu hài tử muốn chết người, vừa rồi rốt cuộc chạy đi đâu.”

Lăng Nguyệt Vụ đương nhiên sẽ không nói cho tên kia biết chỉ vì hắn đói bụng, muốn đi tìm đồ ăn kết quả lạc đường, sau đó nghĩ rằng thông qua ngủ có thể quên cảm giác đói, những lời này hắn đương nhiên sẽ không nói ra, có bao nhiêu câu mà hắn nói vượt qua hai mươi chữ đâu?

Không để ý tới Lăng Sương Nhược đang phát ra từng trận lãnh ý như trời đông giá rét, Lăng Nguyệt Vụ đem hai cái má bị gió thổi lạnh áp lên cổ Lăng Sương Nhược, động tác này làm cho tất cả môn chủ ở đây sắp khôi phục tinh thần tiếp tục muốn ngắt xiu, vừa rồi nhất định là bọn họ hoa mắt, cái tiểu hài tử kia đùa giỡn cung chủ của bọn họ. . .

Lăng Sương Nhược biết tên Lăng Nguyệt Vụ này, đứa con hoàn toàn có quan hệ huyết thống với hắn hiện tại không có khả năng nói nữa, trừ phi được ăn no, vận khí nhắc chân dùng khinh công trở lại nhà ăn vừa rồi, đương nhiên các vị môn chủ cũng đi theo trở về, nhưng khi bọn họ trở về, tiểu tử làm cung chủ tức giận đang ngồi trên đùi cung chủ, dùng thìa múc từng ngụm súp trong bát tao nhả uống.

“Nếu ngươi chơi đùa mất tích lần nữa xem ta như thế nào trừng phạt ngươi.” Gương mặt lạnh lùng nhìn thân hình nhỏ nhắn hạ mệnh lệnh.

Một cái liếc mắt xem thường quét về phía lãnh nhan cung chủ, đứa bé tiếp tục ăn cơm, ăn no mới có khí lực đi làm chuyện khác.

“Lăng Nguyệt Vụ, ngươi rốt cuộc có nghe ta đang nói chuyện hay không?”

Dù cho người có tính tình thế nào cũng bị thái độ của hắn làm cho tức giận, các vị môn chủ đều chỉ dám gấp đồ ăn trước mặt mình, sợ cung chủ tức giận tung luôn cái bàn, bọn họ lần đầu tiên nhìn cung chủ lạnh đến như thế, mà tiểu hài tử ngồi trong lòng hắn thể nhưng còn có thể bình yên nuốt trôi cơm, thật sự là rất kỳ quái.

“Lăng Sương Nhược, câm miệng.”

Mọi người ngây ngốc, mỹ nam tử y phục màu lam ngồi một bên xem diễn che miệng cười, không ai khác là Nam Cung phó.

14. Chương 14

Chậm rãi quay đầu nhìn bàn trà bên cạnh bàn bị hàn khí chấn vỡ, Lăng Nguyệt Vụ buông chiếc đũa trong tay, đôi mày đẹp khẽ nhíu, mỗi lần ăn cơm cũng không được an bình, hơi hơi động đậy hạ thân, đối diện ánh mắt lạnh liệt của Lăng Sương Nhược.

Hắn có chút áy náy, không nên làm chuyện này mà không để ý đến sĩ diện của nam nhân, nam nhân đều quan trọng sĩ diện, có lẽ ngoại trừ hắn ra.

Nhảy xuống khỏi ngực Lăng Sương Nhược, Lăng Nguyệt Vụ lấy một chén canh trên bàn vừa này đã bị hắn uống sạch, đi đến bên cạnh chiếc bàn bên cạnh bàn ăn chính được người hầu đặt nồi canh, cầm lấy thìa múc một chén vừa đủ.

Ở trước mặt cả đám người đang trợn mắt há mồm, ai cũng chăm chú quan sát thân hình bé nhỏ của Lăng Nguyệt Vụ cẩn thận cầm trong tay chén canh trở về chỗ ngồi vừa này, nhẹ nhàng cầm chén đặt ở bầu không khí càng lúc càng lạnh, trước mặt đôi mắt hàn băng của Lăng Sương Nhược.

Ngẩng đầu chống lại Lăng Sương Nhược tức giận đến hàn khí tung bay, làm cho tất cả mọi người đang ôm tim mà run sợ, Lăng Nguyệt Vụ thật không cảm thấy được cái gì, Lăng Sương Nhược luôn thích nổi giận như vậy, hắn cũng không hiểu vì sao. Cầm chén chuyển qua trước mặt Lăng Sương Nhược, tất cả mọi người không biết hắn đang làm trò gì, mà so với người bình thường thì bình tĩnh hơn gấp bội, Nam Cung Phó khôi phục đầu tiên, thích thú gọi hành vi này của Lăng Nguyệt Vụ là ‘hiếu thuận’.

Nhưng câu nói tiếp theo hoàn toàn phá vỡ tưởng tượng của hắn, Lăng Nguyệt Vụ căn bản không biết cái gì gọi là hiếu thuận, cũng chưa từng có ai dạy cho hắn cái gọi là hiếu thuận gì đó.

“Hạ hoả.”

Từ lúc theo Lăng Nguyệt Vụ nói câu vừa này mà bắt đầu khiếp sợ, rồi rung động khi hắn đi múc canh, tiếp đó đến hai chữ này vừa mới nói ra, Nam Cung Phó cả người hoá đá, khoé miệng dính một hạt cơm run đến mức rơi xuống, đương nhiên không có ai chú ý tới tồn tại của hắn, tầm mắt tất cả mọi người đều bị hai phụ tử đó đoạt đi, tâm trí của mọi người đều bị họ rút hết, các đại môn chủ cũng chưa từng sợ muốn chết như thế này, chưa từng nghĩ tới ăn cơm cũng có thể ăn đến lúc nào cũng lo lắng đề phòng, kinh thiên động địa, nhìn nhìn người cả gan làm loạn trước mắt, một tiểu hài tử quái dị, nhất là ở trên đầu cung chủ giường oai, bọn họ thật không muốn nghĩ thấy mùi máu.

Lăng Nguyệt Vụ thấy Lăng Sương Nhược bất động thanh sắc, chỉ chằm chằm trừng mắt nhìn hắn, hắn thần nhiên quét qua ánh nhìn của tất cả mọi người, thì ra người trong Lăng Lạc cung ai cũng kì quái, một chén canh có gì đáng kinh ngạc như vậy. Không còn cách nào khác, không quan tâm tới sự tồn tại của bọn họ, cầm lấy thìa đặt bên cạnh để vào trong canh, cau mày lại nhìn Lăng Sương Nhược đang tản ra từng trận hàn khí, ý tứ thực rõ ràng.

Mời uống không uống.

Thu hồi ý định ra tay chấn vỡ một cái bàn khác, Lăng Sương Nhược làm cho người ta mở to mắt, một tay ôm lấy Lăng Nguyệt Vụ đặt ở đùi mình, tay kia múc từng thìa canh tào nhả uống, có lẽ hắn thật sự cần hạ hoả.

Nam Cung Phó nửa ngày mới lấy lại được tinh thần, không để ý hình tượng bản thân mà há to miệng “Nhược, con người thực rất đáng yêu, có thể tặng ta làm đệ tử không?”

Lời vừa ra khỏi miệng liền bị lãnh quang bắn tới, đương nhiên người phát ra lãnh quang này không phải là Lăng Sương Nhược đang uống canh, mà chính là Lăng Nguyệt Vụ, tặng là cái gì?

” Tiểu đệ đệ, người xem Nam Cung thúc thúc có thành ý như vậy có thể theo ta được không?”

Lăng Nguyệt Vụ không để ý tới cái tên Nam Cung phó lúc nào cũng tự quyết định, nhìn thấy canh trong bát từ từ bị uống hết, hắn giương mắt nhìn Lăng Sương Nhược nét mặt không chút thay đổi, ít nhất hiện tại hoả đã giảm, không biết bên trong có bỏ thêm cầu kỷ (*) hay không?

Lăng Sương Nhược dùng ánh nhìn lạnh nhạt, hướng tới Nam Cung phó “Người không nói lời nào không ai nói người câm điếc.”

Nghe được cung chủ mở miệng, khẩu khí vượt qua suy nghĩ của mọi người, nhưng các đại môn chủ từ sớm đã mất đi động tác ăn cơm vừa nãy, cũng bị tình cảnh vừa rồi làm sợ tới mức khó mà ăn cơm được nữa, bọn họ cứ ngồi cứng ngắc đến cả mặt toàn bụi, thỉnh thoảng trộm đánh giá Lăng Nguyệt Vụ, tiểu hài tử này quá không đơn giản.

“Cung, cung chủ.”

Không biết là ai không sợ chết, phát ra tiếng nói rất nhỏ, chỉ thấy ở ngoài cửa một tên thị vệ thở hổn hển, trên người còn mang theo máu, mùi máu tươi nhất thời phát ra ở cả trong đại sảnh.

“Chuyện gì?” Người trước mắt vẫn chưa làm Lăng Sương Nhược lâm vào kinh ngạc, sóng mắt không hề dao động, mà Lăng Nguyệt Vụ trong lòng của hắn cũng không có phản ứng gì, chỉ thần nhiên quan sát thị vệ toàn thân là máu.

“Hồi cung chủ, thuộc hạ ở bên ngoài tuần tra thì bị Hắc y nhân đánh bất ngờ, hơn nữa muốn tiểu nhân giao phong thư này.” Thị vệ run rẩy đưa tay trình lên một phong thư dính máu, năm đại môn chủ nhất thời toàn bộ lấy lại tinh thần, hạ nhân bắt đầu thu dọn bàn ăn. Tiếp nhận phong thư từ trong tay người hầu, Lăng Sương Nhược trên mặt đột nhiên biến thành hàn băng, phát tay phái người đỡ tên thị vệ kia đi xuống.

Lăng Nguyệt Vụ thẳng nhìn chằm chằm phản ứng của tên thị vệ, nhìn thấy trong mắt kẻ đó hiện lên một tia tinh quang, đáy lòng gọi lên một chút tò mò, nhìn lại phản ứng của Lăng Sương Nhược, những người này đều không phát hiện trong đó có điều kì quặc, rõ như ban ngày làm sao có người có thể bị bất ngờ đánh lên rồi còn chạy trốn một khoảng cách xa như thế, vả lại tên kia toàn thân đều là máu tựa hồ bị thương rất nặng, thế nhưng còn có thể nói chuyện không hề lộn xộn.

“Cung chủ, phát sinh chuyện gì?”

Một vị mặc trường sam màu xanh, tuổi so với cung chủ không nhỏ cũng không lớn hơn, mở miệng hỏi Lăng Sương Nhược, hắn chính là Đông môn môn chủ Thanh Y, xưa nay chỉ mặc màu xanh nhạt, hắn từ nhỏ đã đi theo bên người Lăng Sương Nhược, có thể nhìn sắc mặt Lăng Sương Nhược mà biết có chuyện gì sắp xảy ra.

Mặt khác các môn chủ còn lại đều rất trẻ tuổi, chừng hai mươi ba hai mươi bốn tuổi. Trong Lăng Lạc cung chia thành năm đại môn Đông Tây Nam Bắc Trung, Đông môn môn chủ là Thanh Y, Tây môn môn chủ là Lam Lợi, Nam môn môn chủ là Hoán Diễm, Bắc môn môn chủ là Danh Sâm, Trung môn môn chủ là Tuyết Lộ, Tuyết Lộ là người trẻ nhất trong năm người, diện mạo cũng là một mỹ nam nhân vô cùng mê hoặc. Bọn họ đều trung thành với Lăng Sương Nhược, vì Lăng Lạc cung bán mạng.

“Đến thư phòng thương thảo, bản cung muốn nghe ý kiến của mọi người.”

“Nhược, sự việc là về Nhật Hồng giáo hay là Phong Nguyệt sơn trang?”

Chưa được đáp lại, Nam Cung Phó là người đầu tiên đuổi kịp Lăng Sương Nhược toàn thân áo trắng tung bay theo gió.

Mọi người đứng lên theo sau Lăng Sương Nhược tay ôm đứa nhỏ, cùng lúc tới thư phòng. Lăng Nguyệt Vụ không biết cái gì là Nhật Hồng giáo, cái gì là Phong Nguyệt sơn trang, chỉ cảm thấy mấy cái tên này thực bình thường, văn hoá của mấy người sáng lập bất quá chắc cũng chỉ tầm tạm, hắn tò mò với tên thị vệ kia hơn.

Lăng Sương Nhược luôn ngồi ở chỗ cao nhất, tầm mắt tốt nhất, di chuyển theo hắn, Lăng Nguyệt Vụ như trước vẫn ngồi trong lòng ngực, dựa vào người đối phương tìm tư thế thoải mái nhất, làm cho hắn có chút buồn ngủ.

“Muốn ngủ thì ngủ.” Ở trước mặt mọi người thảo luận, tiếng nói trầm thấp dễ nghe của Lăng Sương Nhược vang lên bên tai Lăng Nguyệt Vụ, không đợi Lăng Sương Nhược tiếp tục nói cái gì, hắn xoay người tìm tư thế thoải mái, động tác vừa rồi làm cho hắn biết chuyện tiếp theo phải làm chắc chắn là ngủ.

Không rõ Lăng Sương Nhược vì sao lại đối với mình nhường nhịn mọi điều, không giống với tật hay nổi giận bất thường của tên đó, đối với hắn ngày càng tốt, nhưng người này không phải Lâm Tiên, cho nên không có cố kỵ, tên đó là phụ thân của thân thể này, hắn cũng tự nhiên có ý muốn tựa vào trong lòng ngực ấm áp luôn mở rộng dành cho mình, có lẽ nguyên nhân chỉ là huyết thống ràng buộc.

Giấc ngủ này không thể ngủ ngon được, bên tai luôn truyền đến thanh âm thảo luận của bọn họ, tuy rằng hắn biết bọn họ dùng hết sức đè thấp thanh âm của mình, nhưng hắn cũng không ngủ được đến nửa khắc, Lăng Nguyệt Vụ liền mở đôi mắt to đen bóng tựa vào trong lòng Lăng Sương Nhược.

Ánh mắt mang theo bình tĩnh lạnh nhạt, cùng sự yên lặng vô tranh làm cho các môn chủ lâm vào kinh thần, cũng không thể nhắm nhiều, Lăng đại cung chủ của bọn họ tựa hồ vừa muốn bắt đầu mất hứng.

Lăng Nguyệt Vụ ý bảo Lăng Sương Nhược buông hắn ra, nâng lên chén nước hạ nhân cấp Lăng Sương Nhược uống một ngụm, hướng tới cửa ra, không để ý tới mọi người cùng động tác nhú mày của Lăng Sương Nhược.

Hàn khí lại tăng lên, Lăng Nguyệt Vụ nhẹ tay đóng cửa, một khắc quay đầu thản nhiên nói một chữ “Ồn.”

Lăng Sương Nhược nhất thời sửng sốt mới hiểu được, con của hắn tiếc chữ như vàng, giải thích một chuyện cũng ngắn gọn như vậy, đối với người kia vẫn quan tâm “Đừng đi quá xa.”

Không có lời đáp lại, cửa đã nhẹ nhàng đóng, bước chân bé nhỏ xa dần, bên trong bắt đầu một mảnh trầm mặc sau đó lại vang lên tiếng thảo luận, bọn họ vừa rồi đều ngạc nhiên vì nụ cười khê của cung chủ.

Lăng Nguyệt Vụ rời đi chỗ thư phòng, vốn nghĩ tự mình đi về Sương cư, nhưng hắn lại đi hướng trái ngược, có người hắn thật lâu chưa gặp lại.

15. Chương 15

Đôi chân nhỏ nhắn bước từng bước đáng yêu từ đi về phía hậu viện, càng đi càng thanh tĩnh, càng đi càng hẻo lánh, tuy rằng đã từng nhìn thấy đám hạ nhân càng lúc càng quai dị, sợ hãi lấy đao uy hiếp, mặc dù vậy vẫn bất chấp cái nhìn né tránh của bọn họ, tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng càng đi hạ nhân càng ít, quay đầu lại, hắn lại quên đường trở về, vừa rồi Lăng Sương Nhược nói cái gì đó, không có nghe rõ.

Trời càng tối lá thu càng phiêu tán nhiều hơn, nhặt lên một mảnh lá khô vàng trên mặt đất, người khác đã qua, nhưng mình lại giữ lại, thời gian trôi qua, người kia cùng mình chết đi đang làm sao, Lâm Tiên, có cùng xuyên qua không gian không? Hay là đã đi theo vận mệnh luân hồi, lại một lần nữa làm người?

Lắc đầu không hồi tưởng quá khứ không yên bình kia, hắn đã đến trước lạc viện, kỳ thật có thể tới nơi này cũng là bằng trực giác, nơi nào người càng ít thì càng xa xôi.

Đứng ở cửa hậu viện, hắn liếc nhìn quan sát nữ nhân bận rộn trước mặt, có người thu hồi quần áo mới được giặt, có người chẻ củi, cũng có người nhặt rau, một nữ nhân nói chuyện lớn nhất trong đám đột nhiên ngừng lại, nhìn thấy hắn đến thì ngừng luôn động tác múc nước, tùm một tiếng thùng gỗ rơi vào trong giếng.

“Tứ thiếu gia.”

Thanh âm kích động từ trong miệng Đỗ thẩm đi ra, bước từng bước run rẩy đi về phía Lăng Nguyệt Vụ, Lăng Nguyệt Vụ giương mắt nhìn về phía nàng, nói thế nào đi nữa thì người này cũng là quan tâm chăm sóc hắn đã lâu, thuận tay rút ra trong ngực hai trái táo đỏ, bàn tay ngắn nhỏ đưa đến trước mặt Đỗ thẩm, hắn không nói lời nào.

“Tứ thiếu gia. Đây là. Cho lão nô sao?”

Tâm tình kích động không thể diễn tả, Đỗ thẩm thanh âm càng thêm run rẩy càng thêm khó có thể phát ra tiếng, chưa từng nghĩ tới tứ thiếu gia trời sinh tính cách lạnh lùng sẽ đến hậu viện tìm nàng.

Hơi hơi gật đầu, thói quen của hắn là dùng động tác để bày tỏ, cũng có thể là thói quen của bấy năm này, tay nâng này giờ có chút mệt, hắn kéo bàn tay to đẩy vết chai của Đỗ thẩm, đem hai trái táo đặt vào, giơng

mắt nhìn một lần nữa rồi buông tay, xoay người rời đi người đã chăm sóc hắn bảy năm. Hắn không biết đây là dạng cảm tình gì, tri ân báo đáp? Có lẽ chính là như vậy đi.

Đỗ thẩm mặt đầy nước mắt nhìn Lăng Nguyệt Vụ rời đi hậu viện, phía sau truyền đến rất nhiều ánh mắt vừa hâm mộ vừa đố kỵ, chính là tất cả mọi người không nói lời nào mà thôi, tất cả mọi người chỉ biết là. . .

“Các người nghe nói không, vị tứ thiếu gia này nha, nghe nói đầu óc không được bình thường.” Một nữ nhân nhỏ gầy đang nhặt rau bữu môi hướng về một nữ nhân mập mập đang che cười mà nói.

“Ta cũng nghe nói, còn làm bị thương ngũ tiểu thư mà cung chủ yêu thương nhất, ngày đó a, người không biết cung chủ vừa xuất hiện hắn liền hạ tiểu đao xuống, xem ra là sợ cung chủ, chỉ có cung chủ mới trị được kẻ điên kia. . .”

“Ta cũng nghe nói, đứa nhỏ kia đầu óc thật sự bị điên, cầm tiểu đao hại người, sớm hay muộn cũng bị cung chủ đuổi đi. . .”

Đỗ thẩm vừa mới lấy lại tinh thần chợt nghe mấy lời bàn tán xì xào không ngừng về tứ thiếu gia mà nàng yêu thương nhất, “Các người cái gì cũng đều không hiểu, tứ thiếu gia làm sao bị điên, tứ thiếu gia đáng yêu không biết nói, không biết cách bày tỏ như thế nào! Thì các người ở trong này mới có thể nói năng châm chọc!”

Gặp Đỗ thẩm lên tiếng tất cả mọi người ngậm miệng, có người nhìn chằm chằm hai trái táo đỏ trên tay nàng mà chảy nước miếng, có người tự cúi đầu không để ý tới tư thế muốn liều mạng của nàng, có người nhìn xung quanh giả vờ nói chuyện.

“Hừ!” Ôm chặt hai trái táo trân quý như bảo bối, Đỗ thẩm thật cẩn thận đặt nó vào trong ngực, thiếu gia thật sự là quá tốt, nàng vẫn nghĩ thiếu gia đã sớm quên đi nàng rồi, như vậy nàng sẽ lại có lỗi với phu nhân quá cố.

Lăng Nguyệt Vụ dọc theo đường vừa đi lúc này tìm về Sương cư, nơi nơi là đều là những chiếc cầu nhỏ chứa nước, cảnh đẹp này tất nhiên làm cho người ta xem qua khó quên. Ngẩng đầu nhìn lên không trung, một mảnh hồng toả đầy cả Lăng Lạc cung, làm cho hắn hồi tưởng một biểu chiều vào ngày nào tháng nào năm nào đó, hắn với Lâm Tiên gặp nhau.

Lâm Tiên luôn thích mặc quần áo đơn giản, áo thun, quần jean màu xanh, nụ cười như ánh mặt trời, lần đầu hai người gặp mặt, Lâm Tiên nói với hắn, vận mệnh của họ sau này sẽ gắn liền với nhau, hắn – Thành Viên cũng chính là bạn hữu của hắn.

Cho tới bây giờ đều không có người dám tới gần Thành Viên, lần đầu tiên bị người đụng chạm, khi đó hắn mới hiểu được, thì ra thân thể của người khác có độ ấm, mà riêng Lâm Tiên luôn ấm ấm giống như phát sốt, mỗi một lần người kia tới gần, hắn luôn biết trước, nhiệt độ ôn hoà ấm áp, giống như suối nước nóng.

Buổi chiều hôm ấy cũng như bây giờ, đẹp như tranh vẽ, ngày đó bầu trời cũng như vậy, ngày đó cũng yên lặng như vậy, ngày đó cũng ôn nhu như vậy, nhưng trong lòng hắn lúc đó chỉ có nhiệm vụ, cũng không biết lúc đó cảnh sắc có bao nhiêu bồi hồi.

Lăng Nguyệt Vụ ngồi ở lan can cạnh hành lang, đem hai tay đặt ở trên lan can, đôi chân nhỏ nhắn vô ý đụng đưa, nhẹ nhàng thở dài trước cảnh trí mê người, trước giờ hắn không có sở thích ngắm mặt trời lặn.

Nhìn phía xa xa, bên kia hồ tựa như có một hòn non bộ đứng vững, không cao không thấp vừa đủ đẹp, một thân ảnh đỏ tươi như máu hiện lên trước mắt hắn, cuối cùng màu đỏ kia dừng lại trong chòi nghỉ mát, gió thu thổi bay, tựa hồ có người khởi tung trường bào của người nọ, Lăng Nguyệt Vụ không rõ người kia là ai, chỉ biết là một đạo bóng trắng, một đạo bóng đỏ nhất thời biến mất trước mắt, trong đình lại khôi phục cảnh sắc như trước.

“Tiểu hài tử, người như thế nào lại ở đây, Nhược không dắt người theo a?”

Đột nhiên một giọng nói khàn khàn ở phía sau hắn vang lên, Lăng Nguyệt Vụ không quay đầu lại cũng biết là ai, đối với người khác, hắn đã gặp qua một lần sẽ không quên được, huống chi là giọng nói, ở trong lạc

viện nhỏ ngầy người lâu như vậy đối với thanh âm đặc biệt miễn cảm cũng là tự nhiên, hẳn từ trước tới nay luôn thích im lặng.

“Muốn đi cùng Diệp thúc thúc qua đó ngồi không, nơi đó có rất nhiều kì hoa dị thảo mà ít người thấy qua.”

Học Lăng Nguyệt Vụ Diệp Hạ ngồi trên lan can, sau đó tay rất không an phận đập lên bả vai nhỏ nhắn của hắn, khoé miệng còn chứa hàm ý đạt được.

Lăng Nguyệt Vụ hơi nhứ mày, hẳn chán ghét đụng chạm của người khác, cho dù là bằng hữu của Lăng Sương Nhược cũng vậy, nhanh như chớp rút ra tiểu đao ngọc bích trong ngực, đặt bên cạnh cổ Diệp Hạ.

Diệp Hạ nhất thời sửng sốt, trừng lớn mắt kinh ngạc, chần chừ nhìn lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn đáng yêu của Lăng Nguyệt Vụ, muốn dùng hai ngón kẹp ra tiểu đao trên cổ, nhưng mà càng lúc càng tới gần cổ của hắn “Tiểu, Tiểu hài tử, trò này chơi không vui, đừng đùa với tiểu đao, thúc thúc giúp người, giúp người thu hồi được không?”

Cúi đầu ý bảo hắn lấy tay đặt ở trên vai mình ra, Diệp Hạ cười hắc hắc rồi lấy tay ra chỗ khác, nhưng lạnh lẽo trên cổ vẫn còn, hắn không dám động đây, sợ tiểu chủ nhân không vui một cái thổi sẽ phun trên cổ hắn, từ tiểu hài tử thăng cấp lên tiểu chủ nhân, Diệp Hạ thật sự là làm cho người ta không nói được lời nào. . . .

Lăng Nguyệt Vụ mắt lạnh vừa nâng, nhìn bóng trắng đột nhiên xuất hiện phía sau Diệp Hạ, ánh mắt hai người có chút tương tự, cũng dị thường lạnh như băng, Lăng Nguyệt Vụ thu hồi tiểu đao của mình chậm rãi đi xuống lan can, Diệp Hạ khẩn trương vỗ vỗ ngực, miệng thì thầm tự nói “Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật. . . .”

Đột nhiên la lên một tiếng quái dị “A, Nhược, người tại sao ở trong này. . . .” Tám phần là đã nhìn thấy hắn dụ dỗ con mình nên mất hứng, chà chà hai cánh tay, hôm nay thực lạnh a.Mới mùa thu thôi mà.

Lăng Nguyệt Vụ không mang biểu tình gì xoay người rồi đi tên Diệp Hạ đáng ghét, nhưng một thanh âm lạnh như băng muốn gọi hắn dừng lại bước chân “Đứng lại!”

Lăng Sương Nhược nhìn chằm chằm Lăng Nguyệt Vụ đặt lại tiểu đao vào ngực, lãnh âm tái hiện “Ai cho phép người dùng tiểu đao, không phải nói là nguy hiểm rồi, cầm lại đây.”

Lăng Sương Nhược chợt hiện lên trước mắt Lăng Nguyệt Vụ, vươn tay hướng đến hắn, Lăng Nguyệt Vụ ngẩng đầu, ánh mắt lạnh nhạt nhìn thẳng Lăng Sương Nhược, tranh chấp giữa hai phụ tử tựa hồ lại muốn bắt đầu.

16. Chương 16

Nhìn chằm chằm máu tươi đang chảy trên bàn tay nhỏ bé của mình, trong sóng mắt không có chút dao động, tiểu hài tử nên có nước mắt, ngẩng đầu thản nhiên nhìn tiểu đao trên tay Lăng Sương Nhược còn lưu lại vài giọt máu, mặc cho máu trên tay từng giọt từng giọt chảy xuống, tựa như năm đó vết thương bị quất trên lưng chảy xuống mặt đất, khi đó hình như rất đau, hẳn chưa bao giờ quên khuôn mặt của người quất hắn ngày ấy.

Gương mặt Lăng Sương Nhược âm trầm tức khắc trở nên sắc bén, vừa rồi Lăng Nguyệt Vụ vô luận như thế nào cũng không cho hắn lấy đi tiểu đao, ai biết một chút không chú ý, hắn lại bắt được lưỡi đao, vì thế liền xảy ra cảnh tượng trước mắt.

Diệp hạ đứng trước cảnh tượng này, ngơ ngác ngồi ở trên lan can thiếu chút nữa cả kính muốn rơi xuống, cố gắng bình tĩnh trở lại, ngồi lại chỗ cũ không gây một chút động tĩnh.

Lại nhìn chất lỏng màu đỏ dính dính trong lòng bàn tay, Lăng Nguyệt Vụ uốn cong ngón tay nhẹ nắm thành quyền, máu chảy càng nhiều, một giọt lại một giọt rơi xuống, bàn tay nhỏ nhỏ tràn đầy máu tươi, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn vốn không có biểu tình, giờ lại không cảm giác được một tia sống, xoay người định rời đi.

Nhưng hắn vừa bước một bước đầu tiên đã bị người ôm lấy, tay hắn vẫn còn nắm quyền, cũng vẫn đang cúi đầu nhìn máu tươi trong tay, chẳng bao lâu sau hắn uống đi máu, máu đem miệng hắn so với mây đỏ trên trời còn đỏ hơn, làm cho hắn trở thành một tên khát máu chân chính.

“Diệp Hạ, còn không mau bước lại đây!”

Lãnh âm lạnh lùng đâm vào trong tai Lăng Nguyệt Vụ, ngẩng đầu nhìn vẻ mặt lạnh lẽo của Lăng Sương Nhược, máu chảy trên mặt đất ngược lại thổi tới xiêm y thuần trắng của hắn, vạt áo dính máu bông bông giữa không trung, áo trắng hơn tuyết, hiện giờ lại mang điểm đỏ, rất giống dấu ấn của hoa mai.

Một giọt, hai giọt, ba giọt, chậm rãi chảy, Lăng Nguyệt Vụ cảm thấy được một chút cũng không đau.

Ngồi trong lòng Lăng Sương Nhược, ngẩng đầu nhìn gian nhà xung quanh, đây quả thật không giống nơi ở của người thường, Lăng Nguyệt Vụ đại khái cũng biết được đây là nơi nào. Diệp Hạ rất nhanh lấy một bình lam nhạt từ trên giá chứa đầy chai lọ, sau đó rắc một chút phấn vào trong chén nước.

Bàn tay tràn đầy máu trong ánh mắt phần nộ của Lăng Sương Nhược chậm rãi mở ra, một vết thương dài lằn trong máu như ẩn như hiện trước mắt hai vị đại nhân.

Lăng Nguyệt Vụ không khóc cũng không nháo, im lặng đến kỳ cục, ánh mắt nhìn chăm chăm Diệp Hạ cùng cái chén chứa hỗn hợp nước cùng với phần gì đó, tẩy trừ vết máu bên miệng vết thương, chén nước kia hẳn là được phẩm chứa tác dụng tiêu độc.

“Xem, Lăng Nguyệt Vụ đáng yêu thông minh của chúng ta, Diệp thúc thúc thoa thuốc cho ngươi, không đau không đau, không khóc không khóc a. . .” Không ngờ Lăng Nguyệt Vụ lại xem rằng những lời đó khó nghe như giọng vịt đẻ, máu trong tay nhanh chóng được rửa sạch, Diệp Hạ dùng băng vải màu trắng quấn quanh vết thương, thoát nhìn giống như bánh bao mà hắn ăn trong bảy năm qua, thản nhiên liếc nhìn Diệp Hạ vừa thoa thuốc vừa nói nhiều, ý tứ thực sáng tỏ.

Chuyện bé xé ra to.

“Ai ai, tiểu Nguyệt Vụ, ánh mắt ngươi là gì đây, có phải cảm kích thúc thúc giỏi y thuật? Nếu ngươi trở thành đệ tử ta sẽ đem tuyệt học cả đời dạy cho ngươi, thế nào? Ngươi xem, toàn bộ đồ vật trong này đều là của ta – sư phụ tương lai của ngươi, có phải hâm mộ không, có phải thực kinh ngạc không, có phải tốt lắm không? Tiểu Nguyệt Vụ, chờ vết thương của ngươi lành lại ta sẽ dạy cho ngươi được không?. . .”

Sau khi tự biên một tràng dài, Diệp Hạ vẻ mặt chờ mong ngồi chồm hổ xuống, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Lăng Nguyệt Vụ không chút thay đổi, hắn có thể đổi biểu tình khác hay không, biểu tình của cung chủ so với tiểu quý này còn nhiều hơn, ai kêu hắn có trái tim đòi hỏi nhiều như thế, thích tìm phiền toái, cho nên chỉ có thể ngồi chồm hổ chờ đợi kết quả. . .

Lăng Nguyệt Vụ không đem mắt liếc về phía Diệp Hạ, nhấp đôi môi có chút khô, thẳng nhìn vào bàn tay nhỏ bé giống bánh bao, không trông thấy sự tồn tại của Diệp Hạ.

“Đau không?”

Từ lúc chưa bắt đầu sát trùng cho đến khi vết thương của Lăng Nguyệt Vụ được rửa sạch, máu đã ngừng, tay cũng được bó đến không ra hình dạng nào, Lăng Sương Nhược mới mở miệng hỏi đứa nhỏ trong lòng, hắn làm sao tại nơi được thoa nước thuốc đau đớn mà không hề hé răng, Diệp Hạ có lần Lăng Sương Nhược bị thương đã cho hắn dùng loại thuốc này, hắn biết được tính của nó ra sao.

Lăng Nguyệt Vụ đem tiểu bánh bao đặt trên đầu gối, cúi đầu nhìn chăm chăm nó, không hề hé răng, trên mặt cũng không có biểu tình, lạnh lùng giống như người vừa rồi bị thương không phải là mình, ngược lại so với người không bị thương còn trấn định, bình tĩnh, cũng rất lạnh mạc, lạnh lùng đến ngay cả tay mình cũng không để ý.

“Lăng Nguyệt Vụ, từ nay về sau ngươi không được đùa giỡn với tiểu đao!” Ngón trỏ Lăng Sương Nhược nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn không có chút biểu tình, có lẽ là chảy máu nhiều nên gương mặt trắng nõn có vẻ trở nên tái nhợt.

Lần đầu tiên không cho hắn chạm tiểu đao là vì phòng ngừa hắn tự sát.

Lần thứ hai không cho hắn chạm tiểu đao là vì không cho hắn tổn thương chính mình, cũng không để cho người khác tổn thương đến hắn.

Lăng Sương Nhược không biết chính mình đã bắt đầu chậm rãi chú ý đến đứa con đặc biệt này, mà Lăng Nguyệt Vụ cũng không biết bản thân đã bắt đầu có thói quen ôm ấp với người phụ thân có chung huyết thống với mình.

Khuôn mặt nhỏ nhắn bị người nâng lên, Lăng Nguyệt Vụ không nhìn sự kiên định trong mắt Lăng Sương Nhược, nhẹ nhàng hạ mắt, đem đầu mình bỏ qua một bên, cái miệng nhỏ nhắn hơi hơi mở ra muốn nói gì, nhưng cuối cùng là bỏ qua khép lại môi. Lăng Sương Nhược thấy hắn không mở miệng, cẩn thận không đụng đến miệng vết thương ôm lấy hắn rồi đi lạc viện của Diệp Hạ, mùi dược thảo thật sự không thể ngửi nổi, dưới đáy lòng Lăng Nguyệt Vụ vang lên một câu như vậy.

Nhưng không ai nghĩ đến Lăng Nguyệt Vụ lại không hề mở miệng trong suốt ba ngày.

Lăng Nguyệt Vụ ba ngày không mở ra sát trùng, đem cầm đặt ở cạnh tay gác lên bàn học, nhìn chăm chăm cái cây bị gió thu thổi lay ngoài cửa sổ, gần đây hình như thích xem cảnh thu, nhưng cảnh thu tốt đẹp lại bị một thân hình màu lam nhạt phá hủy, thân hình lam nhạt kia đứng dưới đại thụ gọi tới gọi lui, e ngại ánh mắt của hắn. Nhưng về mặt Lăng Nguyệt Vụ không lộ ra thái độ chán ghét gì.

Đột nhiên thân ảnh lam nhạt giống như ma xuất hiện trước mắt hắn, hoàn toàn đem Lăng Nguyệt Vụ ngăn cách khỏi phong cảnh bên ngoài, gương mặt nhìn nam nhân trước mặt yêu mị giống như hồ ly, hơi thở nhạt nhòa trên người Lăng Nguyệt Vụ phát ra.

” Tiểu Nguyệt Vụ, người vì sao có thể ba ngày không mở miệng?”

Mỹ nhân hai tay ghé vào cửa sổ gọi lên đôi môi mỏng, theo hắn tự nhận là vẻ mặt hấp dẫn nhất của mình, hướng đến tiểu cung chủ lạnh lùng, hắn không tin vị tiểu cung chủ này có thể chống đỡ được mị lực hấp dẫn mê người của hắn.

Lăng Nguyệt Vụ chỉ cảm thấy có người ngăn trở tầm mắt làm hắn có chút mất hứng, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn vạn năm không có biểu tình tất nhiên sẽ không biểu hiện ra ngoài, dùng bàn tay không bị thương chống lên mép bàn nhảy xuống ghế dựa, còn mỹ nhân xinh đẹp bên cửa sổ kia toàn thân cùng gương mặt đều run rẩy, tiểu cung chủ hoàn toàn không để ý hắn.

“Tuyệt Lộ, người ở trong này làm gì, cung chủ còn chưa tới sương cư.”

Ngoài phòng truyền đến một thanh âm tao nhã như gió xuân. đây là Đông môn môn chủ Thanh Y, Thanh Y người mặc áo xanh, quạt giấy nhẹ mở, sáo ngọc cùng ngọc bội bên hông đan vào nhau tạo nên linh âm vô cùng dễ nghe, nhưng Lăng Nguyệt Vụ vốn thích yên tĩnh, chán ghét thanh âm tranh cãi ầm ĩ này, xoay người muốn rời đi sương cư.

Nhưng vừa mới mở cửa, toàn thân nhẹ rơi vào một cái ôm ấp quen thuộc, hạ nhân trong cung không biết kẻ điên tứ thiếu gia vì sao lại bị thương, nhưng bọn hắn chỉ biết là tứ thiếu gia bị thương mỗi ngày đều có cung chủ đốc cơm, đó gọi là cuộc sống của thiếu gia, quần áo đến thì giơ tay mặc, cơm đến thì há miệng ra. Nhưng hắn chỉ chấp nhận một mình Lăng Sương Nhược, ở trong này hắn chỉ đụng chạm ôm ấp duy nhất một mình người kia, đó là vì sao hắn ba ngày cũng không mở miệng.

.

“Vừa theo phu tử chạy đi đâu?”

Vừa vào cửa, Lăng Sương Nhược căn bản hoàn toàn không để ý tới Thanh Y cùng Tuyệt Lộ đang theo vào từ bên ngoài, chỉ hướng tới Lăng Nguyệt Vụ trong lòng mình nói chuyện, đương nhiên hắn cũng biết là sẽ không được đáp lại.

Kỳ thật từ ngày xảy ra sự cố đó, trong đầu Lăng Nguyệt Vụ lại hiện lên những cảnh tượng đầy máu ngày xưa, lo lắng trong ánh mắt từ từ tăng lên rồi lại nhạt dần, sau khi hắn lấy lại tinh thần, hắn đã nghĩ không muốn nói tới nữa, bởi vì không biết nên nói cái gì.

“Lăng Nguyệt Vụ, không được xem cha người như người vô hình!”

Mỗi lần, cơ hồ mỗi lần đều là Lăng Sương Nhược một mình lầm bầm lầu bầu, Lăng Nguyệt Vụ chỉ cảm thấy thanh âm của hắn không cao không thấp, không nóng không lạnh, rất êm tai. Lấy ánh mắt đậm mật nhìn Lăng Sương Nhược, hai cánh tay ôm lấy cổ hắn, đem đầu dựa vào hõm vai, chỉ có như vậy màu đỏ tươi sẽ không xuất hiện trước mắt hắn nữa.

“Cung chủ.” Tuyết Lộ không để ý tới hình tượng mỹ nhân nhu nhu cái mũi, hắn nhìn biểu tình của tiểu Nguyệt Vụ ba ngày, cũng không thấy hắn biến đổi, mà hắn lạnh lùng vô tình như vậy cung chủ còn có thể kiên nhẫn dây dưa với hắn, chẳng lẽ nói cung chủ thay lòng đổi dạ, tâm của hắn không hề vô tình?

“Chuyện gì, nói thẳng.”

“Theo viện của thuộc hạ nghe ngóng, gần đây Nhật Hồng giáo đã bắt đầu đối với phân bộ của Lăng Lạc cung chúng ta ra tay, mà thủ đoạn cực kỳ tàn bạo, theo Trung môn viện tìm kiếm, giáo chủ Nhật Hồng giáo Đồng Phượng đã nhập quan. . . .” Tuyết Lộ âm thầm giương mắt quan sát biểu tình Lăng Sương Nhược có biến hoá không, chỉ là cảm giác trong không khí như ngưng kết băng.

“Tiếp tục.”

Trong mắt Lăng Sương Nhược vô tình hiện lên một tia đau ý, nhưng rất nhanh bị dấu đi, đương nhiên Lăng Nguyệt Vụ dựa vào hõm vai hắn không có khả năng biết được lúc này tâm của Lăng Sương Nhược đang thay đổi, chỉ biết là khi nghe đến Đồng Phượng hai chữ, thân thể hắn hơi có chút rung động.

Tuyết Lộ có chút khó xử bắt đầu lắp bắp “Cái kia, cái kia, cung chủ, sau khi nghe xong, người đừng nổi giận.”

“Hãy bớt sàm ngôn đi.”

Lăng Sương Nhược ôm Lăng Nguyệt Vụ ngồi ở trên ghế, lúc này hàn khí bức người, vài vị môn chủ tiến đến xem diễn đều lén lút dịch chuyển bước chân, hy vọng trước khi cung chủ ra tay có thể chạy ra ngoài cửa.

” Cái kia trên giang hồ nói, Đồng Phượng muốn. . . . “

“Muốn thế nào.”

“Muốn, muốn. . . .”

Bên trong một mảnh lạnh lùng, Lăng Nguyệt Vụ nghe được mơ màng ngủ, nhưng công hiệu của thuốc trên tay vừa hết, hơi hơi phát đau, ôm tay mình chặt một chút, hắn vận vẹo không thoải mái, Lăng Sương Nhược miễn cưỡng đương nhiên phát hiện không ổn “Làm sao vậy?”

Tựa vào trên người hắn không nói lời nào, Lăng Nguyệt Vụ chậm rãi nhắm lại hai mắt, chỉ hy vọng những người này mau chóng rời đi, hắn muốn tắm rửa.

Gặp Lăng Nguyệt Vụ lại không để ý tới hắn, Lăng Sương Nhược đem tầm mắt chuyển hướng Tuyết Lộ, “Tuyết Lộ, người muốn nói cho hết lời hay ngậm ở đầu lưỡi?” Hàn âm nổi lên, bên trong vừa mới ấm một chút lại kết thành một tầng sương mù tích thành giọt nước.

“Ách, cung chủ, Đồng Phượng phát ngôn bữa bãi muốn đem cung chủ bắt sống trở về Nhật Hồng giáo. . . .” Tiếp sau đó thì không nói được, khó nghe lắm, hắn vẫn còn muốn sống, nhưng cung chủ cùng Đồng Phượng rốt cuộc có ngọn nguồn gì?

Lăng Sương Nhược nhíu nhíu đôi mày dài nhỏ, ôm lấy Lăng Nguyệt Vụ đi hướng ra cửa, thấp giọng nói câu “Ăn cơm rồi tắm rửa.”

Lăng Nguyệt Vụ biết hôm nay là mười lăm, lại muốn hắn cùng mấy đứa con kia ngồi ăn chung, vùi vào trong ngực Lăng Sương Nhược, hắn nhăn mày, phía sau mấy tên đồ mồ hôi lạnh đương nhiên cũng đuổi kịp bọn họ.

Lăng Nguyệt Vụ không hiểu, Đồng Phượng là ai?

17. Chương 17

Liên hoan vừa mới bắt đầu đã thấy nhàm chán, Lăng Nguyệt Vụ muốn dùng bàn tay trái bé nhỏ của mình nhẹ gấp thức ăn lấp đầy cái miệng nhỏ nhắn ngáp từ nãy giờ, nhưng Lăng Sương Nhược nói phải đợi mọi người đến đủ mới có thể động đũa. Lăng Nguyệt Vụ không nhất thiết phải cùng với đám người kia, chỉ vì tay phải của hắn bị thương vẫn chưa lành, tay trái vô lực rất khó sử dụng đũa, chỉ có thể kiềm chế cơn đói trong chiếc bụng nhỏ bé cùng ngồi chờ với Lăng Sương Nhược.

Tay trái trắng nõn thường thức mái tóc đen dài buông trước ngực Lăng Sương Nhược, cuốn một cuộn rồi lại một cuộn, như thế nào cũng không muốn thất. Hình như đùa giỡn thế này đã trở thành nghiện, vô tư dùng sức kéo xuống làm cho Lăng Sương Nhược phát đau, đỉnh đầu truyền đến hơi thở hàn băng Lăng Nguyệt Vụ cũng không phát hiện, tiếp tục chơi, dù sao hắn cũng chưa bao giờ để ý đến ý kiến của ai, mỗi lần đều lôi kéo Lăng Sương Nhược đến đau nhức Lăng Sương Nhược cũng không mắng hắn, hắn vốn không biết loại cảm giác này được gọi là dung túng.

Tất cả mọi người ngồi nghiêm chỉnh, hơi thở không dám mạnh hơn, Lăng Sương Nhược ngồi ở vị trí chủ tọa lộ ra khí thế bức người, cũng chỉ có Lăng Nguyệt Vụ dám không phòng bị, vùi vào ngực hắn chơi đùa với tóc.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, đột nhiên có người đi vào trong phòng thông báo. “Bẩm báo cung chủ, Nguyệt Phong sơn trang trang chủ cầu kiến.”

“Mời hắn vào.”

Mọi người vẫn chưa bình tĩnh ra, bọn họ nguyên bản chỉ biết đêm nay sẽ có một vị khách quan trọng đến. Nhìn chằm chằm Lăng Nguyệt Vụ hào hứng tiếp tục thưởng thức tóc phía trước, thở không ra hơi, có người nói tóc thực bảnh, nhưng hắn không cho là như vậy.

Tóc Lăng Sương Nhược thật mềm thật êm sờ rất dễ chịu, có người nói khi tóc vừa mềm vừa êm như thế, có lẽ vài ngày không gội.

Đột nhiên nghĩ đến trước kia đã từng coi một quyển tạp chí vợ vẫn viết cái gì đó, Lăng Nguyệt Vụ bất ngờ ngẩng đầu, nói câu đầu tiên trong vòng ba ngày, lập tức cũng làm cho tất cả mọi người ở đây muốn đem hắn chôn luôn cho rồi.

“Mấy ngày không gội đầu?”

Đồng âm non nớt đột nhiên vang lên câu hỏi bình thản, trong đại sảnh im lặng chỉ còn tiếng hít thở không khí đồng đều, có người mắt tròn trắng, có người lén chui mũi hỏi, có người chuẩn bị sẵn tâm lý nhìn thấy máu, có người tính toán thay Lăng Nguyệt Vụ nhặt xác, dần dần, đa số đều chờ Lăng Sương Nhược đem vị đại nhân trong lòng chặt làm tám khúc, bình thường những người như vậy đều là lòng dạ xấu xa, tâm tư bất lương.

Lăng Sương Nhược kỳ thật cũng rất muốn không nghe thấy thanh âm của người đang ngồi trong ngực mình, nhưng chết tiệt sao lại rõ ràng như vậy. Mất lạnh chuyển đến, cúi đầu nhẹ nhàng thở dài, xoa xoa cái đầu nhỏ nhắn, lập tức, mọi người đồng thời cùng ngừng lại hô hấp, không chớp mắt nhìn chằm chằm bàn tay Lăng Sương Nhược đang đặt trên đầu Lăng Nguyệt Vụ.

Đôi mắt to đen bóng của Lăng Nguyệt Vụ vẫn như cũ không hề dao động, chống lại đôi mắt đẹp sắc bén của Lăng Sương Nhược, Lăng Sương Nhược nhẹ nhàng lộ ra biểu tình, lại vỗ vỗ lên cái đầu nhỏ nhắn của hắn. Câu nói đầu tiên trong vòng ba ngày lại hỏi hắn mấy ngày không gội đầu, trong cái đầu nhỏ như quả dưa này đang nghĩ cái gì?

“Sáng hôm nay mới vừa gội qua.”

Câu trả lời làm cho tim mọi người gần nhảy ra lại là như vậy, năm đại môn chủ không thể không bội phục tiểu quỷ trong ngực hắn, tính tình cung chủ khi nào trở nên tốt như vậy, vừa rồi trước khi đến nhà ăn còn vô cùng kém mả.

Cảm giác bàn tay đặt trên đầu mình vừa dài vừa lớn, cho tới bây giờ chưa từng thử qua cảm giác này, Lăng Nguyệt Vụ nhìn thấy những sợi tóc suôn mềm trơn bóng trong tay, bàn tay nhỏ bé nắm lấy lại ngẩng đầu

lên nhìn, ý rất đơn giản, hần hiểu được. Dựa đầu vào trong lòng Lăng Sương Nhược, thì ra không phải vài ngày không gội đầu, trên tóc phát ra hương bạc hà phiêu bồng giống như thân thể, hần thích mùi hương này.

Lăng Sương Nhược buông bàn tay vỗ về đầu hần, chuyển qua đặt trên bả vai nho nhỏ làm cho hần càng thêm thoải mái dựa vào trong ngực mình. Tiểu quỷ này làm hần thật sự không hiểu, một câu có thể thay đổi sắc mặt của mọi người, một câu có thể làm cho người trở tay không kịp, Lăng Sương Nhược lông mi hơi hướng lên phía trước.

Tuyết Lộ cùng với bốn vị môn chủ đánh mắt với nhau, cùng hướng về phía Lăng Sương Nhược đang có tín hiệu đặc biệt, ý bảo người gần tới cửa.

Tiếng bước chân từ xa tới gần, đồng thời cũng làm cho mọi người ở đây nhẹ nhàng thở một hơi, kể cả người nhà của Lăng Sương Nhược cùng với các vị bằng hữu, Dương tử phu tử bình thường ít đi lại trong Lăng Lạc cung cũng đến, đây quả thật là một bữa tiệc tiếp đãi không tồi.

Chỉ thấy Thanh Y cùng bốn vị môn chủ đứng lên hướng tới người phía trước ôm quyền, trên mặt hiện lên nụ cười tiếp khách, “Lâm trang chủ đường xa mà đến, không có từ xa tiếp đón, không bằng trước ngồi xuống dùng bữa tối.”

Người đến là một nam nhân ước chừng ba mươi tuổi, bên người hần còn có một thiếu niên nhìn khoảng mười bốn, mười lăm tuổi, cùng với trong tay hạ nhân là một tiểu cô nương ước chừng sáu bảy tuổi, nam nhân này chính là Phong Nguyệt sơn trang chủ Lâm Mộ có thể có lực trong chốn võ lâm.

“Ha ha, đâu có đâu có, Lăng cung chủ, đã lâu không gặp.”

Lăng Sương Nhược ngồi ở ghế trên chưa đứng dậy, đối với người tới hơi gật đầu, ngữ khí vẫn duy trì lạnh lùng vốn có, nhưng khi trả lời Lăng Nguyệt Vụ lại là thần nhiên ôn nhu, “Lâm trang chủ nếu đã đến Lăng cung chủ, thì sẽ lệnh cho hạ nhân chiêu đãi thật tốt, Thanh Y, Lam Lợi, truyền lệnh xuống, không được đối Lâm trang sơn sơ suất.”

“Dạ, cung chủ.” Thanh Y đứng bên cạnh Lâm trang chủ xác nhận.

Lâm Mộ hơi hơi sững sốt sau đó cười nói, “Lăng cung chủ, thực ngượng ngùng, tới quý phủ quấy rầy vài ngày, vị này chính là tiểu nhi Lâm Văn Sanh, vị này chính là tiểu nữ Mai nhi.” Giới thiệu xong, hạ nhân dẫn bọn họ đi đến chiếc bàn trống ở phía trước.

Lăng Sương Nhược thần nhiên gật đầu, mà Lăng Nguyệt Vụ dựa đầu vào ngực Lăng Sương Nhược, chưa nâng lên một lần, hần bụng đã sớm đói, không muốn động dậy, bên tai truyền đến tiếng nói chuyện ong ong với nhau làm cho hần ngay cả nhắm mắt lại cũng không muốn.

“Lâm trang chủ lần này đi tới Hàm Dương là vì chuyện gì?”

Thanh Y ngồi bên người hần đem cười mở miệng, cung chủ còn chưa hạ lệnh dùng cơm đương nhiên không thể động đũa, cũng chỉ có thể ngồi tâm sự, mà cung chủ lại không thích nói chuyện với người khác, việc này liền rơi xuống cho bọn họ gánh.

“Thanh công tử, tại hạ lần này đi tới Hàm Dương đương nhiên là vì trợ giúp võ lâm tiêu diệt Nhật Hồng giáo, không biết Lăng cung chủ đối với Nhật Hồng giáo có suy nghĩ gì, nghe nói Nhật Hồng giáo giáo chủ vì Lăng cung chủ làm không ít chuyện.”

Lăng Sương Nhược nâng mắt lạnh đảo đến trên người Lâm Mộ, cũng không mở miệng, chỉ lấy ánh mắt lệnh năm môn chủ nhanh chóng nói sang chuyện khác, Lăng Nguyệt Vụ nghe đến ba chữ Nhật Hồng giáo trái lại lấy được chút tinh thần, nhưng chỉ là một chút, muốn nghe một chút mà thôi.

“Lâm trang chủ, chuyện Nhật Hồng giáo ngày sau sẽ lại nói, hiện tại quan trọng nhất là giải quyết vấn đề của bụng chúng ta, dùng cơm trước được không?”

Lâm Mộ trong mắt hiện lên mỉm cười, xem ra Lăng Sương Nhược cùng Đồng Phượng quả thật có điểm gì đó, gật đầu lên tiếng, “Đồng ý đồng ý, Lăng cung chủ, tại hạ liền quấy rầy.”

“Ân, dùng cơm.”

Lăng Sương Nhược sau khi nói xong liền tự mình gấp rau xanh ở phía trước để vào trong chén, nhưng tiếp theo đó là đặt vào trong miệng đứa bé trong ngực mình, vô cùng dịu dàng đặt vào trong miệng hắn. Đại bộ phận Lăng Lạc cùng mọi người đều choáng váng nửa ngày, bọn họ đương nhiên biết kẻ điên tứ thiếu gia bị thương, nhưng lại không nghĩ đến cung chủ tự mình dúc người này dùng cơm, mức độ kinh ngạc này không thể so sánh được khi nghe tuyên bố của Đồng Phượng đối với Lăng Sương Nhược.

Lâm Mộ cùng đứa con bên người hắn đều lấy ánh mắt kinh ngạc nhìn động tác Lăng Sương Nhược, trong chốc giương hồ không phải truyền rằng Lăng Sương Nhược giết người không chớp mắt, đối với hài tử của mình lại lạnh lùng vô cùng, đặc biệt chán ghét nam hài hay sao? Nhưng hiện tại ai có thể giải thích hiện tượng trước mắt?

Hai phụ tử nhìn nhau, không dứt.

Lăng Nguyệt Vụ mặt nhăn nhu nhìn chằm chằm nước canh trong chén, rồi nhìn chiếc thìa trong tay Lăng Sương Nhược, ngẩng đầu dùng tay trái đỡ tay hắn, đôi mắt đẹp của Lăng Sương Nhược nhìn lại nhìn Lăng Nguyệt Vụ. “Mới uống có một ngụm.”

Lăng Nguyệt Vụ nhìn hắn lắc lắc đầu, chỉ nhắm chặt miệng không uống.

“Không uống điều độ sẽ không cao.”

Lăng Nguyệt Vụ không phải ngu ngốc, những lời dụ dỗ con nít này căn bản không thích hợp với hắn, đầu quay qua một bên ý nói không uống là không uống.

“Lăng Nguyệt Vụ, ngươi lại không nói.”

Mọi người lẳng lặng cúi đầu ăn cơm tầm mắt lại đặt trên người bọn họ, Lâm Mộ phụ tử vẫn không biết tình huống trước mặt, trong nhà ăn một mảnh yên tĩnh, tứ thiếu gia này cũng quá làm càn, ý vào cung chủ cứng chiều hắn.

Nhưng tất cả các hạ nhân đều nghĩ, sự cứng chiều này sẽ không lâu, cung chủ bao giờ lại cứng chiều một đứa nhỏ đầy nhí. . . . Hình như là chưa từng.

“Lăng cung chủ, đây là con ngài?” Lâm Mộ chưa từng nghe nói Lăng Sương Nhược có ba người con trai, nhưng vừa rồi chăm chú nhìn vài lần, phát hiện quả thật đứa bé trong ngực hắn chính là người con trai thứ ba, xuất hiện từ khi nào?

Buông chiếc thìa trong tay, muốn trả lời câu hỏi của Lâm Mộ, nhưng lại có người trả lời nhanh hơn hắn, chính là Lăng Nguyệt Vụ quay đầu sang một bên không chịu uống canh, canh này thật tanh.

“Không phải.”

Đồng âm non nớt lại vang lên, gió lạnh lại gào thét, mùa thu còn chưa qua mùa đông lại ập tới. Lăng Sương Nhược lúc này ánh mắt sâu xa, tay ôm Lăng Nguyệt Vụ trở nên cứng ngắc. Lăng Nguyệt Vụ nắm chặt hai tay, miệng vết thương chưa hoàn toàn khép lại ở tay phải chậm rãi chảy ra tơ máu. Trong nhà ăn lại bắt đầu trở nên im lặng, tựa hồ ngay cả cây kim rơi xuống đất đều có thể nghe thấy.

Đã từng, có người nói với hắn: Ngươi cho tới bây giờ sẽ không có cha mẹ, ngươi không phải là con của bất luận kẻ nào, ngươi vĩnh viễn đều chính là một người, vĩnh viễn đều là một đứa trẻ không ai cần.

Từ đó về sau, hắn đi theo bên cạnh người kia, làm chuyện gì cũng chỉ có giết người, cũng chỉ có giết người mới làm hắn biết được bản thân đang sống.

18. Chương 18

“Tiểu Nguyệt Vụ, ngươi như thế nào có thể không phải con của Nhược. . . .”

Không để ý bên tai truyền đến tiếng vẹt kêu của Nam Cung phó, cũng không để ý hàn băng của Lăng Sương Nhược tầng tầng nổi sóng úp lại phía hắn, Lăng Nguyệt Vụ giãy dụa ra khỏi ngực Lăng Sương Nhược nhảy xuống đất, thở mạnh quay đầu nhìn hắn một cái, sau đó chạy ra ngoài, một giọt máu đọng lại trên mặt đất.

Hắn không phải là con của ai, hắn không phải là con của bất luận kẻ nào.

“Tiểu Nguyệt Vụ, ngươi muốn đi đâu.”

Tất cả mọi người đều không ngờ một tiểu hài tử nhỏ tuổi lại có thể có động tác nhanh như vậy biến mất trước mặt bọn họ, Lăng Sương Nhược vẫn ngồi ở chỗ cũ, không nhúc nhích, chỉ nhìn theo hướng hắn rời đi, cũng không phải người đuổi theo. Nam Cung phó cùng đám người Diệp Hạ ai cũng sốt ruột, nhưng không có lệnh của cung chủ cũng chỉ có thể ngồi lo lắng mà thôi.

Trừ bọn họ đang lo lắng ra, một nửa còn lại hoặc là không hiểu gì hết hoặc là vui sướng khi có người gặp họa, đương nhiên người vui vẻ nhất phải kể đến Nhị phu nhân đang ôm tiểu hài nữ ngồi cạnh Đại phu nhân, mà Đại phu nhân phong thái luôn cao ngạo tất nhiên không để lộ cảm xúc gì. Đối mặt lãnh nhan của cung chủ có ai không sợ?

“Ta đã nói là những chuyện không nên nói thì đừng nói mà. Con trai?”

Lâm Mộ cúi đầu, thanh âm thật thấp chỉ để cho hai người bọn họ nghe được, chỉ thấy Lâm Văn Sanh nhìn phụ thân mình lắc lắc đầu. “Ta như thế nào biết, cha ngươi cũng đừng nhiều chuyện.”

“Ác, biết.”

Lâm Mộ tuy nói là trang chủ của Phong Nguyệt sơn trang nhưng trong lòng vẫn có chút e ngại Lăng Sương Nhược lạnh lùng, gương mặt hắn ngàn năm sương lạnh thật làm cho Lâm Mộ không dám nhìn thẳng.

” Mọi người tiếp tục dùng cơm đi.”

Thu hồi tầm mắt Lăng Sương Nhược mở miệng tiếp tục bữa tối của bọn họ, tựa hồ không bị chuyện Lăng Nguyệt Vụ rời đi mà kinh chấn, bọn hạ nhân vừa đi vừa râm ran bàn tán như vậy.

“Vị Tứ thiếu gia diên kia đêm nay dám trước mặt khách đặc tội với cung chủ, mới được sủng một chút, đã bị cung chủ chán ghét nhanh như vậy.”

“Đúng vậy, đúng vậy, các ngươi không thấy tối nay cung chủ tức giận bao nhiêu đâu, mọi người không ai dám thở mạnh, ta cũng sợ tới mức cả người toàn mồ hôi.”

“Àn, các ngươi nói cũng không sai, ta xem nha, Tứ thiếu gia này về sau chắc là sẽ trở lại Nguyệt Canh viện bị cung chủ lạnh nhạt, ai. . .đứa nhỏ này cũng thật đáng thương, diên thì diên, lại còn muốn đi ra hại người. . . .”

“Cũng đành vậy thôi, mệnh của thiếu gia cũng không tốt, còn không bằng chúng ta làm nô tài.”

“Cũng đúng, ít nhất làm nô tài không cần phải biết bí mật của thiên thượng.”

“Đồng cảm.Vậy các ngươi nói tứ thiếu gia chạy đi đâu?”

“Này.”

Bọn hạ nhân đang bàn tán đột nhiên hai mặt nhìn nhau. Trong đầu đồng loạt xẹt qua một dấu chấm hỏi.Tứ thiếu gia đã đi đâu.

Đôi chân nhỏ bé của Lăng Nguyệt Vụ cố bước từng bước, lấy tốc độ nhanh hơn bình thường vài lần mà bỏ chạy, khi ra ngoài làm nhiệm vụ hắn có thói quen đi tắt qua những con đường nhỏ, hắn đều chọn nơi ít người để chạy trốn. Vượt qua tiểu rừng trúc quần áo của hắn bị xén đi, thở hổn hển, ngừng ở một gian phòng ốc trên vách đá, miệng vết thương ở tay phải nghiêm trọng vỡ ra, băng vải thuần trắng hoàn toàn bị máu nhiễm đỏ, ướt đầm cả tấm vải, máu rơi từng giọt xuống đất nhìn thấy mà ghê người.

Thân hình nhỏ nhỏ chậm rãi ngồi xuống, mặc máu trên tay không ngừng rơi, mặc đau đớn trên tay hắn lan tràn, mặc sắc trời càng ngày càng tối, dựa vào vách tường, toàn thân mệt mỏi co rút lại một chỗ, lá thu trên cây bị gió thổi đều dừng ở bên chân Lăng Nguyệt Vụ.

Lãnh ý lan tràn toàn thân, nhưng khác với lãnh ý mà Lăng Sương Nhược gây ra với người khác, thì ra phân biệt thứ gì đó lại dễ dàng như vậy, ngẩng đầu nhìn lên ánh trăng trên bầu trời.

Trước kia Lâm Tiên luôn thích hỏi hần có cha mẹ hay không, hần nói không có, sau đó Lâm Tiên lại nói với hần, tuy rằng người không có cha mẹ, nhưng từ nay về sau người đã có ta, sau này ta sẽ đứng ở bên cạnh người, ta là bằng hữu của người, là bằng hữu, đừng quên, mãi cho đến khi. . . .người muốn rời đi ta. . . .

Sau đó Lâm Tiên nói với hần là ta sẽ không rời đi người.

Đến cuối cùng là ai rời đi ai.

Đột nhiên nghe được bên cạnh có tiếng ngựa hí, Lăng Nguyệt Vụ quay đầu mới để ý nơi này không phải là khu nhà ở, mà là chuồng, mang theo một chút quan tâm hần đứng lên, đi về phía căn phòng có tiếng ngựa hí.

Chui qua hàng rào chắn rộng lớn, Lăng Nguyệt Vụ thông qua độ sáng của ánh trăng nhìn con ngựa trắng đang nằm trên mặt đất, có lẽ ánh trăng sáng tỏ nên cũng đem bộ lông của con ngựa cùng hợp sáng, Lăng Nguyệt Vụ không biết nó vì sao lại kêu lên, lại nhìn thấy hai vật thể bé nhỏ đang mấp máy trong lòng con ngựa trắng.

Dựa vào kinh nghiệm leo cây không cần đôi tay, vả lại tay hần đang rất đau, hần thở mạnh đi qua rào chắn, giẫm lên rơm rạ rải trên mặt đất, đi đến phía con ngựa trắng đang muốn thấp giọng gầm rú.

Lăng Nguyệt Vụ gặp ngựa trắng không có ý định đứng dậy, chỉ dùng đôi mắt to của nó nhìn hần đề phòng, hần ngồi xổm xuống, vươn tay trái dính chút bụi chột chột hai vật thể bé nhỏ đang trong lòng con ngựa trắng.

Thì ra, là hai tiểu bạch hổ, Lăng Nguyệt Vụ nhăn lại đôi mày đáng yêu, hần không biết tiểu bạch hổ vì sao lại ở chỗ này, nhưng thực rõ ràng là tiểu bạch hổ đại khái là vì đói bụng muốn đi tìm sữa tươi để uống.

Con ngựa mẹ là muốn giúp cho tiểu bạch hổ uống sữa của nó, nhưng lại không tìm thấy phương thức thích hợp cho nên nó hí lên, Lăng Nguyệt Vụ rút ra bàn tay phải đã đau đến muốn chết lặng, ôm lấy tiểu bạch hổ đang bò lung tung đặt vào bên cạnh con ngựa mẹ, trợ giúp chúng nó tìm được vị trí tốt, nhìn thấy tiểu bạch hổ thỏa mãn vùi vào trong lòng ngựa mẹ bú sữa, Lăng Nguyệt Vụ có chút mê man ngồi ngã vào bên người ngựa mẹ, hần mệt mỏi quá, có lẽ nguyên nhân do mất máu quá nhiều.

Con ngựa trắng cúi đầu rống lên một tiếng, vươn đầu lưỡi vừa dài vừa ẩm ướt liếm thứ màu đỏ trong tay trái Lăng Nguyệt Vụ, Lăng Nguyệt Vụ thấy trong mắt nó không hiểu vì cái gì lại có một làn hơi nước dao động, tay trái đưa lên sờ sờ đầu của nó.

“Người khóc sao?”

Lăng Nguyệt Vụ hơi mở miệng vỗ về bờm ngựa, con ngựa trắng khê kêu một tiếng đáp lại câu hỏi của hần, sau đó quay đầu nhẹ nhàng liếm liếm tay phải của hần.

“Không đau.”

Lăng Nguyệt Vụ biết được ý của con ngựa trắng, hần nâng lên tay phải vẫy vẫy trước mặt nó, nhẹ nhàng lắc đầu, “Không có việc gì, đêm nay ta có thể ở trong này nghỉ ngơi không? Ta mệt mỏi quá.”

Lăng Nguyệt Vụ mơ màng nói xong, thay đổi vị trí ôm lấy hai tiểu bạch hổ đáng yêu mới sinh ra không bao lâu, tựa vào trên bụng con ngựa trắng, bắt đầu nhắm mắt nghỉ ngơi, mà con ngựa trắng không nói gì tựa hồ như đồng ý.

Một người một ngựa hai tiểu bạch hổ im lặng chìm vào giấc ngủ.

Kỳ thật Lăng Nguyệt Vụ đã hôn mê, cho nên nửa đêm chung quanh lên thanh âm mơ màng hần cũng không phát giác.

“Cha đứa nhỏ, tại sao nơi này lại có một đứa bé?”

“Ta làm sao biết, hôm nay lạnh như thế tại sao lại có đứa nhỏ ở đây, chúng ta mau đưa hần đem về nhà.”

“Ân, hảo, người xem, tay hần. . . .”

“Trời ạ, tại sao có người hạ độc thủ như vậy, tay chảy thật nhiều máu, mau, người ôm tiểu bạch hổ, ta ôm đứa bé này.”

“Được, ngoan ngoan, Liệt Dương, chúng ta mang đứa bé này đi trị liệu, đừng nóng giận, tiểu bạch hổ ngày mai sẽ trả lại cho người nhưng đừng đánh thức đứa bé này, ta xem hấn thật đáng yêu, cha của hấn. . .”

” Lại làm sao vậy?”

” Đứa nhỏ này như thế nào bộ dạng giống như. . . .”

“Giống ai?”

.

Đêm lại khôi phục một mảnh yên tĩnh.

19. Chương 19

Khi Lăng Nguyệt Vụ tỉnh lại cũng là lúc trời đã sáng, hương thảo vị nhẹ nhàng bay vào giữa hơi thở của hấn, chậm rãi mở hai mắt, thói quen dựa vào bên cạnh, nhưng bên cạnh không có cái ôm mềm mại như mọi ngày nữa, chỉ nhìn thấy một đôi mắt to đen xinh đẹp đang tò mò nhìn chăm chăm vào hấn.

“Cha, nường, ca ca tỉnh, ca ca tỉnh. . . .”

Đội Lăng Nguyệt Vụ khó khăn ngồi dậy, đồng âm không rõ là nam hay nữ rời đi, khi hấn quay đầu lại nhìn thấy cha mẹ của người kia, tay trái dụi dụi đôi mắt có chút mê mang, nhìn thấy rõ trước mắt một nam một nữ. Tuổi của bọn họ cũng không lớn, nữ đại khái là hai ba hai bốn tuổi, nam cũng hai lăm hai sáu, so với hấn tuổi trẻ hơn.

Lăng Nguyệt Vụ không mở miệng cũng không e ngại bọn họ, hai vợ chồng nhìn thấy hấn tỉnh lại đều thở dài nhẹ nhõm một hơi, nữ nhân đột nhiên ngồi ở bên người Lăng Nguyệt Vụ, khẽ đặt tay lên bả vai nhỏ nhỏ của hấn, cảm giác một luồng điện từ trên bả vai Lăng Nguyệt Vụ truyền tới toàn thân.

Nữ nhân ôn nhu nhìn hấn mỉm cười, lại nhẹ nhàng vuốt ve đầu của hấn, “Bé ngoan, người rất cục đã tỉnh, người ngủ từ tối qua cho đến giữa trưa, lại đây, a di [*] nhìn xem tay người, không đau đâu.”

Đối với đụng chạm của người khác Lăng Nguyệt Vụ luôn không thích, đôi mày hơi nhăn lại làm cho người ta nghĩ hấn vì đau đớn mà cảm thấy không thoải mái, nữ nhân làm dáng cầm tay Lăng Nguyệt Vụ thối thối, lại vuốt ve đầu của hấn, nhìn hấn nhẹ nhàng mỉm cười.

“Không đau, Định nhi, mau gọi ca ca.” Nữ nhân vẫy vẫy tay với tiểu nam hài này giờ vẫn đang đứng kéo kéo tay của cha mình.

Tiểu nam hài cao hứng nhảy dựng lên đi đến bên cạnh Lăng Nguyệt Vụ, kéo tay trái chưa bị thương của hấn, giơ lên trước khuôn mặt đáng yêu cười nói “Ca ca, Định nhi cũng sẽ giúp ca ca thôi, sẽ không đau.” Tiểu nam hài nghiêng đầu nhìn Lăng Nguyệt Vụ không mở miệng nói gì, “Ca ca có phải rất đau không, vì cái gì không nói lời nào?” Đồng âm non nớt đáng yêu làm cho tâm của Lăng Nguyệt Vụ hơi xúc động.

Nâng lên tay trái bị tiểu nam hài nắm, nhéo nhéo gương mặt hồng hào đáng yêu của tiểu nam hài, thân nhiên nói ra bốn chữ, “Ca ca, không đau.”

“Ha ha, vậy là tốt rồi, đến đây, bé ngoan, a di mang người đi ăn cơm trưa được không?”

Nữ nhân làm bộ dáng ôm lấy Lăng Nguyệt Vụ, nhưng hấn nhanh hơn một bước đi chân trần nhảy xuống giường tìm giày, làm cho nữ nhân sinh buồn. Sau đó nàng có chút tiếc nuối nhìn chồng của mình mỉm cười, đứa nhỏ này thật không giống với con của nàng.

Định nhi không hiểu mọi người nhìn lẫn nhau vì điều gì, nhìn Lăng Nguyệt Vụ mang giày vải, cao hứng kéo tay Lăng Nguyệt Vụ đi ra ngoài, “Ca ca, nường hôm nay làm nhiều món ăn ngon cho chúng ta, ta đem chân gà ta thích nhất cho ca ca ăn được không?”

Bị tiểu nam hài có khuôn mặt đáng yêu như thiên sứ lôi kéo, Lăng Nguyệt Vụ rút tay lại, nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn, thật đáng yêu, “Người ăn đi, ca không ăn.”

Hắn không thích cảm giác khi đụng vào cái gì đó béo tròn, nhưng lại thích tiểu quỷ đáng yêu này vô cùng, quan sát gương mặt nhỏ nhắn của tiểu nam hài một hồi, hắn đoán được đại khái, tiểu nam hài gọi hắn là ca ca là đúng, quá giống Lăng Sương Nhược.

“Người tên là gì?”

“Ca ca, ta gọi là Dịch nhi, ca ca, sau này ta có thể cùng ca ca vui chơi được không?”

Tiểu nam hài lại kéo tay của Lăng Nguyệt Vụ vừa mới rút ra, đôi mắt to đen tràn ngập khát vọng.

Lăng Nguyệt Vụ hơi gật đầu, hai vợ chồng kia đi theo phía sau bọn họ, thỉnh thoảng phát ra tiếng cười hạnh phúc, Lăng Nguyệt Vụ không hiểu vì sao họ có thể cười vui vẻ như vậy, chẳng lẽ cuộc sống của người một nhà đều tựa như bọn họ sao?

Ngồi ở trước bàn cơm, Lăng Nguyệt Vụ gian nan dùng tay trái gấp thịt và rau xanh mà nữ nhân vừa gấp cho hắn, hắn kiên quyết không cho người khác đút hắn ăn cơm, hắn chỉ có thói quen với cái ôm ấp áp của một người.

“Bé ngoan, người còn chưa nói cho a di người tên gì, nhưng không sao, chúng ta ăn no trước rồi nói sau, ăn no mới có sức nói chuyện, cha đứa nhỏ người như thế nào cũng không nói, nhìn xem đứa nhỏ này thật ngoan.” Nữ nhân chuyển hướng nhìn chồng mình cùng đứa con, giả bộ nghiêm mặt nói với con của mình, “Dịch nhi, người xem lúc ca ca ăn cơm thật ngoan, người nha, cũng phải bắt chước học ca ca ngoan ngoan ăn cơm, bằng không sẽ không phát triển, lớn lên không khoẻ mạnh, sẽ không thể cùng phụ thân lên núi đánh lão hổ được đâu.”

“Nương, Dịch nhi sẽ giống ca ca ăn thật nhiều.”

Dịch nhi đáng yêu đem cái miệng nhỏ nhắn của mình nhét đầy cơm, trên mặt chỉ toàn hạt cơm, Lăng Nguyệt Vụ nhìn hắn trong lòng không biết nổi lên hàm xúc gì, cúi đầu ăn cơm trong bát của mình.

“Hảo, vậy thì người ngoan nhất, yêu cầu Dịch nhi hôm nay phải ăn sạch cơm trong bát.”

Nữ nhân mỉm cười yêu cầu con của mình, trong mắt lộ ra tình cảm yêu thương, nam nhân đứng đầu trong nhà thỉnh thoảng nhìn chằm chằm Lăng Nguyệt Vụ, lại thỉnh thoảng nhìn người nhà của mình nổi lên ý cười nhu hoà.

Một nhà hạnh phúc sống chung với nhau, Lăng Nguyệt Vụ xem ở trong mắt ghi tạc trong lòng, kỳ thật hắn cũng không biết đồ ăn trong miệng hắn có vị gì, chỉ nhớ là Lăng Sương Nhược tối hôm qua đút cho hắn một ngụm canh sau đó hắn không chịu uống nữa, có lẽ hắn đã quên chính mình vì sao lại như vậy, hay như là Nhị phu nhân đã từng nói, trong mắt mọi người hắn chẳng qua chỉ là một đứa nhỏ bị điên, ai lại để ý tới một tên điên, Lăng Sương Nhược bắt quá cũng chỉ là đối với hắn sinh ra hứng thú nhất thời mà thôi.

Sau khi ăn cơm no, tiểu nam hài lại lôi kéo Lăng Nguyệt Vụ hỏi này nọ, còn hai vợ chồng kia thì ở trong nhà bếp rửa chén đĩa.

Lăng Nguyệt Vụ chỉ ngồi dưới đất nhẹ nhàng vuốt ve cái đầu be bé đáng yêu của hắn, thỉnh thoảng nhìn hắn gật đầu, thỉnh thoảng lại lắc đầu.

“Ca ca, người vì sao không nói chuyện, có phải Dịch nhi làm ồn ca ca, ca ca không thích Dịch nhi?”

“Dịch nhi, đáng yêu, không ồn.”

Sáu chữ đơn giản làm cho gương mặt đáng yêu của Dịch nhi nhăn lại, sau đó vẻ mặt khó hiểu nhìn Lăng Nguyệt Vụ, “Ca ca nói Dịch nhi đáng yêu, không làm ồn ca ca?”

Khuôn mặt bé nhỏ khá ái ngại ngẩng lên, Lăng Nguyệt Vụ lại dùng tay đi nhéo một phen, buổi tối ngày Dịch nhi sinh ra, hắn đã tận mắt chứng kiến Dịch nhi bị đánh tráo, còn tưởng rằng bọn họ đã rời đi Lăng Lạc cung, không ngờ vẫn còn ở nơi này. Không biết hai vợ chồng kia nghĩ thế nào, có lẽ Lăng Sương Nhược vốn không biết bản thân mình còn có một đứa con trai lưu lạc bên ngoài.

Nhưng nghĩ ngược lại, hẳn có một đôi cha mẹ yêu thương hẳn, cuộc sống như vậy Lăng Nguyệt Vụ muốn thế nào cũng không có được, tội gì đi phá hư, khuôn mặt nhỏ nhắn hồn nhiên không thích hợp với Lăng Lạc cung vô tình, nội bộ lục đục, mà Lăng Nguyệt Vụ vẫn thích cái ôm dịu dàng kia, có tư tâm không muốn bị cướp mất.

Lăng Nguyệt Vụ đột nhiên đứng lên rồi đi bên người Dịch nhi, hướng tới nơi phòng bếp mà hai vợ chồng kia đang rửa chén đĩa.

“Ta phải đi.”

Thần nhiên mở miệng, trong mắt Lăng Nguyệt Vụ không có gì dao động, hẳn đang nói một sự thật, hẳn thật sự phải rời khỏi nơi này.

“Bé ngoan, người trở về nhà sao? Muốn thúc thúc tiễn người về nhà không? Một mình người có còn nhớ rõ đường về nhà?”

Nữ nhân nghe được lời nói thành linh của Lăng Nguyệt Vụ cảm thấy có chút lo lắng, nữ nhân đơn thuần, làm mẫu thân rồi trên người nàng tản ra một khí chất làm mẹ thật rức rở.

Lăng Nguyệt Vụ lắc lắc đầu, ngẩng đầu nhìn thẳng nam nhân, “Chăm sóc thật tốt đệ đệ ta, thỉnh cầu các người dẫn hẳn rời đi Lăng Lạc cung.”

Hai vợ chồng đều cứng đờ sững sờ tại chỗ, “Người, bé ngoan, người đang nói cái gì?” Nam nhân ngây ngốc mở miệng.

“Ta nói gì các người đều biết, không cần phải ... giả vờ nữa.”

“Chuyện của chúng ta? Người có biết?”

“Dịch nhi cũng không phải con ruột người, dẫn hẳn đi, hẳn không thích hợp nơi này.” Quay đầu nhìn Dịch nhi tay ôm một con tiểu bạch hổ đi lại phía bọn họ, hẳn rất tinh thuần, mà bọn họ rất không sạch sẽ.

“Cha đứa nhỏ, hẳn, bé ngoan. . . .”

“Trong hai ngày này hãy đi, đi càng xa càng tốt, không cần trở về, hẳn rất tinh thuần, đáp ứng ta, dẫn hẳn đi.”

Hai vợ chồng nhìn nhau ngây ngốc gật đầu, nam nhân giống như đem bí mật giấu kín ba năm chậm chậm nói ra “Chúng ta vốn tính toán trong khoảng thời gian này rời đi, hiện tại chúng ta cũng sẽ sớm rời đi, tứ thiếu gia.”

Nam nhân đã biết thân phận của Lăng Nguyệt Vụ, mà Lăng Nguyệt Vụ cũng không kinh ngạc, khi ăn cơm nam nhân thỉnh thoảng hay nhìn hẳn, ánh mắt kia ngoài trừ đánh giá còn có chút phòng bị, trong Lăng Lạc cung mọi người đều nói hẳn là kẻ điên, cũng khó tránh có người sợ hãi.

“Ca ca, người phải về sao?”

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn khả ái mang theo điểm không vui, trong mắt ẩn chứa nước mắt, “Ca ca, người vừa rồi không phải nói là sẽ cùng chơi với Dịch nhi sao?”

“Sau này sẽ có nhiều thời gian cùng chơi với Dịch nhi, phải vui vẻ.”

Ngón tay ngắn nhỏ của Lăng Nguyệt Vụ lau đi nước mắt của Dịch nhi, xoay người định rời đi căn nhà nhỏ hẻo lánh.

“Ca ca, đợi một chút.”

Lăng Nguyệt vụ nghe tiếng, quay đầu nhìn tiểu thân ảnh ở phía sau nhoáng một cái đã chạy tới.

“Tiểu hổ, tặng cho người.”

Lăng Nguyệt Vụ nhìn tiểu bạch hổ ngủ say trong lòng Dịch nhi, không biết nên nhận hay không, hẳn ghét nhất bị phiền toái.

“Ca ca một con, Dịch nhi một con, sau này tiểu bạch hổ chính là Dịch nhi, ca ca phải cùng chơi với Dịch nhi.”

Không biết vì sao Dịch nhi lại đặc biệt thích dính với Lăng Nguyệt Vụ mà mình chỉ mới biết không lâu, hẳn còn nhỏ nên cảm thấy có người cùng chơi với mình liền vui vẻ, hẳn không thích ca ca rời đi.

Dịch nhi giơ tay thật lâu, nam nhân vừa định đưa tay ôm về tiểu bạch hổ, Lăng Nguyệt Vụ so với hắn nhanh hơn một bước tiếp nhận tiểu bạch hổ, đáp “Hảo.”

Lại nhìn Dịch nhi khi hắn đã bị nam nhân ôm lấy, Lăng Nguyệt Vụ ngẩng đầu nhìn bọn họ nhẹ nhàng nói, “Cám ơn, tạm biệt.”

Lăng Nguyệt Vụ không quen nhìn nước mắt, ôm tiểu bạch hổ vào lòng xoay người bỏ chạy đến nơi mà hắn quen thuộc nhất, hẳn cũng muốn cái ôm kia, dù sao vẫn cảm thấy được trong cái ôm kia mới có cảm giác an toàn mà trước đây chưa từng có.

Bước chân tựa hồ trở nên nhẹ nhàng, nhịp bước cũng nhanh hơn, tâm tình cũng tốt hơn một chút, nhưng, cúi đầu nhìn tiểu bạch hổ trong tay trái, sau này có người, ta có còn một mình không?

Hắn nói với aiHắn không biết.

20. Chương 20

Phanh!

Một cước nhẹ nhàng đá văng ra hai cánh cửa được làm bằng gỗ sam, người bên trong đang thương lượng sự tình không hẹn mà cùng nhìn ra ngoài, ai to gan mà dám đá cửa trong lúc bọn họ đang bàn chuyện như vậy.

Toàn bộ mọi người lấy những ánh mắt khác nhau nhìn người đá cửa, nhưng mọi người cuối cùng đều mở to mắt không thể tin được, vị tứ thiếu gia kia mất tích một buổi tối, làm cho người ta thiếu chút nữa lật tung Lăng Lạc cung lên cũng không tìm được, thế nhưng lại đứng sờ sờ trước mặt bọn họ, thật sự là ẩn mình quá giỏi.

Các vị môn chủ trầm mặc không biết như thế nào tiếp tục lên tiếng, chỉ phải đem ánh mắt đặt ở trên người vị cung chủ Lăng Sương Nhược ánh mắt sắc bén muốn giết người, sau đó nhìn lại người ở cửa thì vô cùng bình tĩnh, ánh mắt trầm trầm, sắc mặt có chút tái nhợt, lại nhìn nhìn tiểu bạch hổ đang ngủ say trong lòng ngực hắn, cùng hắn kém rất xa, tiểu hài tử này tại sao một chút cũng không đáng yêu như tiểu bạch hổ a?

Lăng Nguyệt Vụ đặt tầm mắt định ở gương mặt Lăng Sương Nhược không chút thay đổi, hẳn biết Lăng Sương Nhược nhất định đang rất tức giận về hắn, hai đùi do chạy này giờ đã bắt đầu run rẩy, bước từng bước đi về phía Lăng Sương Nhược, nhưng đi đến một nửa, tâm của mọi người dù vững vàng cỡ nào cũng bị treo lên không trung. Lăng Nguyệt Vụ ngược lại đi hướng chiếc ghế bên cạnh, đem tiểu bạch hổ đặt ở trên, dùng tay trái chống lên mặt ghế ngồi xuống, đem tiểu hổ ôm vào trong lòng.

Bọn họ đang họp vậy thì hắn lẳng lặng ngồi ở đây thì được rồi, cúi đầu xuống như là thái độ biết lỗi nhận sai ngồi ở một bên, kỳ thật hắn chạy trốn quá mệt mỏi nên muốn nghỉ ngơi, hơn nữa hắn cũng không muốn nói gì.

Lăng Sương Nhược đem tầm mắt này giờ vẫn đặt trên người Lăng Nguyệt Vụ chuyển hướng về phía thuộc hạ, thanh âm vừa thấp vừa lạnh lùng chậm rãi nói ra, “Tiếp tục.” Quay đầu không để ý tới cái tên tiểu tử một câu cũng không chịu nói đang ngồi ở kia nữa.

Lý giải của mọi người là: Lăng Nguyệt Vụ đang ngồi cúi đầu hối hận vì đêm quá lỡ kích động, hôm nay giữa trưa chạy về muốn giải thích với lão cha, nhưng lão cha không để ý tới hắn nữa nên chỉ có thể ngồi một bên, xem ra tiểu Nguyệt Vụ là sắp bị thất sủng a.

Trở lại chuyện chính, năm vị cung chủ cùng với vị Nam Cung phó giống như tên lưu manh đều sửa lại thái độ đùa giỡn vừa nãy, nghiêm túc phân tích tình thế trước mặt, Lăng Sương Nhược ngồi ở trên vị trí của mình một bên nghe một bên đem sự tình từng bước ổn định, vẫn còn thảo luận một chút gì nữa. Lăng

Nguyệt Vụ ngồi ở một bên mớ mành sắp ngủ chợt nghe đến cái gì, cái gì sơn trang, cái gì cung, thế giới này ngoài Lăng Lạc cung còn có cái gì cung nữa?

Kỳ thật chính xác là một vài tiểu bang phái bên ngoài, gần đây mới thành lập muốn cùng Lăng Lạc cung chống lại Giản Chi cung, Minh cung, cùng với Tiêu Gia bang cùng Cự Thạch bang trên giang hồ.

Nhật Hồng giáo gần đây hoạt động thường xuyên làm cho rất nhiều người theo dõi, bọn họ tác phong lớn mật, người trên giang hồ đồn rằng, Nhật Hồng giáo thích dùng một loại ảo thuật đặc biệt mê hoặc mọi người, sau đó biết được bí mật trên người bọn họ, tiếp theo đem người ta kéo vào giáo phái, rồi làm cho người này đi giết hại người khác. Nghe nói Nhật Hồng giáo giáo chủ bộ dạng yêu mị mê hoặc lòng người, chỉ cần diện mạo của hắn là có thể mê đảo một mảnh cả trai lẫn gái, rất nhiều người toàn tâm toàn ý quy gối làm môn hạ Nhật Hồng giáo, cũng bởi vậy, Nhật Hồng giáo càng ngày càng hưng thịnh, cũng càng ngày càng làm cho người trong gian hồ khó chịu phải liên hợp môn phái Võ Lâm đem tiêu diệt.

Nhật Hồng giáo, tội ác giáo.

Diệt Nhật Hồng, tịnh võ lâm.

Người trong giang hồ đều đánh lên mười hai chữ vang dội, đang định ở đại hội võ lâm tụ tập lại thương thảo làm sao giải quyết Nhật Hồng giáo.

Trong đó Lăng Lạc cung cũng bị giáo chủ của Nguyệt Hồng giáo liên luy, trước mặt cũng có nhiều người không vừa mắt sự cường đại của Lăng Lạc cung, mượn cớ diệt trừ Nhật Hồng giáo thuận thế lên án công khai tính toán ra tay với Lăng Lạc cung, nhưng năng lực phòng ngự của Lăng Lạc cung hiển nhiên là không để cho bọn họ muốn làm gì cũng được.

Lăng Nguyệt Vụ vẫn duy trì tư thế ngồi kia suốt một canh giờ rồi hai canh giờ, cuối cùng Lăng Sương Nhược cùng thuộc hạ cũng hợp xong. Lăng Sương Nhược không thèm nhìn tới Lăng Nguyệt Vụ liếc mắt một cái, áo trắng phiêu khởi, bóng người chợt lóe, biến mất ở trước mặt mọi người, nếu lúc trước mà có như vậy thì tiểu hài tử kia cũng biết mất luôn, mà hiện giờ, nhìn tiểu Nguyệt Vụ vẫn còn ngồi ở chỗ cũ, quả nhiên bọn họ đã đoán đúng, tiểu tử kia thất sủng.

Không có mọi người tưởng tượng khốc lốc, la hét âm ỉ, cũng không có thái độ âm thầm thương tâm mà bọn họ nghĩ, Lăng Nguyệt Vụ ôm lấy tiểu bạch hổ vịn vẹo trong lòng hắn muốn tìm sữa uống, hướng ra phía cửa.

“Tiểu Nguyệt Vụ, ngươi đi đâu vậy, thúc thúc mang ngươi đi ra ngoài chơi được không?”

Nam Cung phó cột nhả đột nhiên lên tới trước mặt Lăng Nguyệt Vụ cản lại đường đi của hắn, rồi sau đó nắm vị môn chủ tương mạo bất phàm, khí chất cũng không giống người thường cũng đi lên đằng trước, chuẩn bị cùng Lăng Nguyệt Vụ giáo dục lại, đương nhiên là giáo dục hắn như thế nào lại được cung chủ yêu thích, chỉ là bọn hắn được không?

Lăng Nguyệt Vụ nhắm mắt nhìn thẳng Nam Cung phó, ý là, ngươi muốn làm gì?

Cũng may Nam Cung phó tự mình cho rằng trời sinh thông minh, “Chúng ta mang ngươi đi từ lâu ăn đồ ăn ngon được không, nơi đó có rất nhiều tỷ tỷ xinh đẹp a.”

Lăng Nguyệt Vụ bắt đắc dĩ hai mắt trợn trắng, sắc lang!

Xoay qua một bên Nam Cung phó, định tiếp tục con đường phía trước của mình, nhưng lại có người che ở trước mặt hắn.

“Tiểu Nguyệt Vụ, nếu không ta mang ngươi đi tìm cha ngươi được không, ngươi nghĩ lại chúng ta đều có khinh công, ta ôm ngươi sẽ nhanh hơn, ngươi cảm thấy được chứ?”

Sóng mắt ôn nhu như nước dừng lại trước mặt Lăng Nguyệt Vụ, Danh Sâm chớp chớp đôi mắt to đáng yêu, tay đặt trên cái đầu nhỏ nhắn của Lăng Nguyệt Vụ xoa xoa, hắn tự cho là thân thiết lại đối với Lăng Nguyệt Vụ không chút nào có tác dụng, do tay trái hắn ôm tiểu bạch hổ nên hắn không thể phát tay phá đi, nhưng hiển nhiên hắn không phải chỉ có đôi tay.

“Ôi, Tiểu Nguyệt vụ, người tại sao lại ác như vậy, ca ca ta bộ dạng đáng yêu như thế này người cũng dám đá, nếu đá rớt đi mị lực của ta, ta sẽ đem phụ thân người đóng gói mang đi!”

Nghe thấy lời nói của Danh Sâm có gương mặt đáng yêu như em bé, Lăng Nguyệt Vụ không chút khách khí đem Danh Sâm che trước mặt hắn này giờ đã thêm một cái nữa, hắn chính là không muốn tên này chặn đường mà thôi, người bình thường dù có chạy chậm cỡ nào thì cũng nhanh hơn bước chân của tiểu hải tử.

Tiếp tục lách qua người thứ hai cản đường hắn, không để ý tới hai tên phía sau kêu gào, tám lạng nửa cân chầm chọc lẫn nhau, cùng với tiếng cười nhạo của bốn người còn lại không chút nào nề tình, Lăng Nguyệt Vụ dựa vào trí nhớ đi lại phía hậu viện.

Hắn có thể một ngày không ăn gì, nhưng tiểu bạch hổ mới sinh ra không thể không ăn, năm đó khi ở trên núi tiến hành huấn luyện đặc thù, hắn từng nhìn thấy hổ mẹ ngày thường uy phong, lại thấp mình hết sức bảo vệ con, mùa đông có thân thể to lớn đem tiểu hổ ôm vào trong ngực, đến mùa hè lại mang tiểu hổ đi theo học cách kiếm ăn, vì sao hắn lại hiểu biết rõ như vậy, vì lúc ấy hắn đã cứu một con tiểu bạch hổ sau đó đưa tiểu bạch hổ về bên cạnh hổ mẹ, nhìn thấy hình ảnh tương thân tương ái của chúng, mũi hắn luôn ề ề, hắn tưởng tượng hổ mẹ mang chúng đặt vào trong lòng ngực che chở, ban đêm nhiệt độ luôn rất thấp, không có độ ẩm tiểu hổ sẽ không có khả năng chịu đựng.

Đến hậu viện tìm được Đỗ thẩm bảo nàng tìm chút cháo cho tiểu bạch hổ, nhìn thấy Đỗ thẩm như che chở cho con của mình đúc cháo cho tiểu bạch hổ, Lăng Nguyệt Vụ ngồi xổm nâng lên cái cằm nhỏ nhắn, nhìn thấy cảnh tượng thân mật trước mặt, có lẽ lại suy nghĩ điều gì đó.

Đỗ thẩm vỗ vỗ tiểu bạch hổ ngủ lại sau khi đã cho nó ăn no, rồi giao cho Lăng Nguyệt Vụ, đứa nhỏ này rốt cuộc đã làm chuyện giống người bình thường, cảm động a, trong mắt nước mắt lờ lờ, “Tứ thiếu gia, về sau tiểu bạch hổ đói bụng cứ tìm lão nô, lão nô sẽ giúp người cùng nhau chăm sóc tiểu khả ái này.” Tựa như tứ thiếu gia từ nhỏ không có mẫu thân, làm cho người ta đau lòng cỡ nào.

Lăng Nguyệt Vụ ôm tiểu bạch hổ quay về, tuy rằng tay hắn có chút sưng đau nhưng hắn vẫn kiên trì, một đường chậm chạp quay về Sương cư, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt nổi lên vài giọt mồ hôi.

Nhẹ nhàng đem tiểu bạch hổ đặt ở trên giường, hắn cũng ngã vào bên cạnh mê man, dù sao thân thể của hắn mới bảy tuổi nên không tốt lắm, tối hôm qua lại mất máu quá nhiều, hôn mê là hắn đã sớm đoán trước, nếu không phải vì đầu vô cùng choáng váng hắn sẽ không đi chậm như vậy, hắn chưa bao giờ đi chao đảo.

Một bàn tay to ôm lấy thân hình nhỏ nhắn của hắn, tay kia thì sờ lên bờ trán.

“Đứa nhỏ này, nên thế nào nói người bây giờ, là kiệt sức hay là không khuất phục, không thoải mái cũng không nói, thực không xem ta là cha của người?”

Cảm giác được nhiệt độ cơ thể quen thuộc, hương bạc hà nhẹ nhàng quen thuộc, hắn dựa đầu vào thân thể có nguồn nhiệt ấm áp, đôi môi nhỏ nhắn tỉnh táo tựa như cánh hoa hơi giật giật, “Xin, lỗi”

21. Chương 21

Ôm lấy thân hình bé bỏng vì phát sốt mà toàn thân rét run vào lòng, đôi mày nhíu chặt của Lăng Sương Nhược từ tối hôm qua đến giờ vẫn chưa rời lỏng, phái người đi xuống tìm Diệp Hạ, đun nước nóng, biết Nguyệt Vụ chán ghét một buổi tối không tắm rửa, dùng vải nhúng vào nước ấm, nhẹ nhàng chà lau mồ hôi đang toát ra trên trán, khuôn mặt nhỏ nhắn không có chút máu lộ ra vẻ tái nhợt.

“Vụ nhi?”

Nhìn Lăng Nguyệt Vụ mí mắt hơi động đậy, đôi mày nhỏ không biết vì cái gì mà nhíu lại, hai tay nhỏ bé cũng nắm chặt tấm chăn, Diệp Hạ mới vừa cởi bỏ băng vải trên tay Nguyệt Vụ, máu đỏ lại bắt đầu ứa ra.

Đồng âm yếu ớt khe khẽ không biết nói gì, Lăng Sương Nhược cúi đầu tới gần nhưng không nghe được, chỉ có thể tự mình tách ra bàn tay nhỏ bé nắm chặt tấm chăn, nhưng thanh âm tựa hồ mang theo quá nhiều sợ hãi, thân mình nho nhỏ run nhè nhẹ, Lăng Sương Nhược nhìn Lăng Nguyệt Vụ như vậy, đem hắn cùng với chăn ôm vào trong lòng, dùng ánh mắt ý bảo Diệp Hạ mau chóng thoa được lên tay của hắn.

Nhẹ nhàng vuốt lưng Nguyệt Vụ, vắt khăn ẩm để lên trán hần, lặp lại như thế nhiều lần, thân thể của Lăng Nguyệt Vụ mới chậm rãi thả lỏng, trong cơn hỗn loạn hần cũng cảm giác được thân thể dần dần khôi phục, dựa vào con người ôn nhu kia, hần không hề phát run cũng không rên khê nữa, rồi sau đó là chân thật ngủ mê, chúng người hầu cùng thầy thuốc Diệp Hạ mới thở dài nhẹ nhõm một hơi. Lăng Sương Nhược thì tiếp tục ôm Lăng Nguyệt Vụ, hần vốn định đặt Nguyệt Vụ nằm lại trên giường, nhưng Lăng Nguyệt Vụ đụng tới giường sẽ phát run. Chỉ cần hần ôm mà thôi.

“Nhược, ta phát hiện đứa nhỏ này một chút cũng không giống người.”

Ôm Lăng Nguyệt Vụ vào lòng Lăng Sương Nhược một đêm chưa chợp mắt, tựa vào cột giường, hần hơi giương mắt nhìn hướng Diệp Hạ, “Làm sao không giống ta?”

“A, người xem hành vi của hần làm sao giống người, nhưng có một chút chuyện hần làm so với người tốt hơn.” Diệp Hạ vẫn chưa nói câu kế tiếp. từ chỗ ngồi đứng lên xoa trán Nguyệt Vụ, lại bắt mạch cho hần, nhẹ nhàng thở ra, “Hạ sốt.”

Lăng Sương Nhược không cần Diệp Hạ giải thích cũng biết hần nói gì, cúi đầu xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của Lăng Nguyệt Vụ, “Cuộc sống của hần trong bảy năm không có cha mẹ.”

“Như thế, ta thấy đứa nhỏ này không thích tiếp xúc với người khác, rất quái gở, nhưng ít nhất hần nguyện ý cho người tiếp cận, chỉ là, Nhược, người từ lúc nào đối với nam hài tử cảm thấy hứng thú như vậy?”

Diệp Hạ ngồi xuống uống trà mà hạ nhân đưa lên, hứng thú nhìn chằm chằm Lăng Sương Nhược, mà Lăng Sương Nhược lại tặng cho hần một cái ánh mắt lạnh lùng, sợ tới mức nữ người hầu vừa mới bưng trà lên liền nhanh chân bỏ chạy.

“Không thích nói chuyện, không thích cùng người tiếp xúc, không thích biểu lộ cảm xúc, không thích phô bày nhược điểm, tương lai nhất định làm cung chủ so với người còn cường thế hơn, lập tức cho hần làm cung chủ như thế nào?”

Lăng Sương Nhược trầm mặc không nói, chỉ nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn của Lăng Nguyệt Vụ vẫn tái nhợt như cũ, tối hôm qua nhìn đến tấm vải băng tay của hần thấm máu, trong lòng không khỏi co rút thật chặt, không phải Sương Nhược chưa từng bị thương, nhưng đều là trên người của hần, chưa từng cảm thấy được thì ra máu cũng có thể làm cho người ta nhìn thấy mà đau lòng như vậy.

“Cung chủ vị trí này cho người làm như thế nào?”

Lăng Sương Nhược bình thản nhìn Diệp Hạ một chút khốn khổ cũng không có, chỉ là sau đó cười hắc hắc rồi mượn lý do một đêm chưa nghỉ ngơi nhanh chóng thoát đi hiện trường, Lăng Sương Nhược mà nói đến chuyện gì nhất định sẽ làm được.

“Cung chủ là người làm thì tốt rồi, ta trở về nghỉ ngơi, đi nghỉ ngơi.”

Gặp Diệp Hạ lắc mình rời đi, Lăng Sương Nhược ôm lấy Lăng Nguyệt Vụ ngủ say cùng nhau nằm ở trên giường, về phần tiểu bạch hổ được hần đem về đương nhiên kêu hạ nhân mang đi, nhưng phải chăm sóc cho tốt, nếu không Lăng Sương Nhược không dám xác định sau khi Nguyệt Vụ tỉnh lại sẽ phát sinh chuyện gì.

Cảm nhận được động tác thay đổi, Lăng Nguyệt Vụ nhăn chặt mày tìm kiếm chỗ dựa thoải mái kia, đôi tay dài của Lăng Sương Nhược vòng qua bả vai nhỏ nhỏ của hần làm cho đầu hần gối lên trước ngực mình, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng hần, chỉ cảm thấy làm như vậy mới có thể cho hần an tâm đi vào giấc ngủ, sự thật đúng là như thế.

Không có mệnh lệnh của Lăng Sương Nhược là không có người nào dám tự tiện xông vào Sương cư, mà nơi này cũng trở thành nơi tốt nhất cho Lăng Nguyệt Vụ tĩnh dưỡng, nhưng đôi khi chuyện không như ý người, tiếng ồn ào bên ngoài làm cho Lăng Nguyệt Vụ ngủ say một ngày một đêm từ trong mộng thức tỉnh.

Mí mắt hơi động đây, đôi mắt khô khốc có chút gian nan mở ra, trước mặt hần không phải là ai khác, chính là người trước khi hôn mê hần đã nhìn thấy, phụ thân trên danh nghĩa của hần – Lăng Sương Nhược, cái đầu nhỏ nhắn dờn khỏi ngực của Sương Nhược, nhưng vẫn tiếp tục gối trên cánh tay, ngẩng đầu cùng Lăng Sương Nhược mắt đẹp nhìn nhau.

“Tĩnh?”

Tiếp theo Lăng Sương Nhược liền ôm lấy hần nửa ngủ nửa tỉnh, bên môi chạm được chất lỏng ấm áp, hần biết Lăng Sương Nhược cầm nước cho hần uống, kỳ thật hần cũng thực khát, Lăng Nguyệt Vụ chậm rãi tỉnh táo lại, nhìn thấy chúng người hầu, đại khái cũng biết là chuyện gì xảy ra, hần hần là vì tay bị nhiễm trùng mà phát sốt, thật lâu lúc trước hần cũng đã trải qua chuyện như vậy, nhưng khi đó vô luận bị thương cỡ nào, vô luận mệt cỡ nào, vô luận hôn mê cỡ nào, cũng không có người giúp hần thoát ly khốn cảnh, luôn một người tự gánh vác.

Lăng Nguyệt Vụ chậm rãi nhắm lại hai mắt cọ cọ trong lòng Lăng Sương Nhược, “Muốn ngủ, uống một chút cháo rồi ngủ tiếp, ần?”

Tiếng nói trầm thấp tràn ngập dịu dàng làm cho Lăng Nguyệt Vụ lại mở hai mắt, hần quả thật là đói bụng, hơi gật đầu, đương nhiên việc uống cháo sẽ có người làm thay, nhưng khi người hầu bưng cháo lên bên ngoài lại truyền đến thanh âm ầm ỉ.

“Chuyện gì xảy ra, ai ở bên ngoài?”

Lăng Sương Nhược lạnh lùng mở miệng hỏi thị vệ đứng ở cửa, hần biết có người tiếp cận xung quanh, nhưng không nghĩ tới dám can đảm xâm nhập nơi này, hạ nhân đều ngoan ngoãn đứng ở một bên, còn Lăng Nguyệt Vụ vẫn suy yếu dựa vào lòng ngực của hần, nghe Lăng Sương Nhược nhẹ nhàng hô hấp, nơi này thực an toàn.

“Hồi cung chủ, là Đại tiểu thư yêu cầu gặp cung chủ.”

Lăng Sương Nhược múc một muống cháo nhỏ đặt bên miệng thổi thổi, đợi cho nguội bớt rồi đưa đến bên miệng Lăng Nguyệt Vụ, “Ăn cháo.” Người kia thực nghe lời, cái miệng nhỏ nhắn hé mở húp cháo.

“Cho nó tiến vào.”

“Dạ, cung chủ.”

Lời nói trong miệng cùng hành động thật kém xa nhau vạn dặm. Lăng Sương Nhược ngẩng đầu nhìn nữ nhân lỗ mãng vọt vào trong, thần sắc của nàng kỳ thật là rất khẩn trương.

“Phụ thân.”

Vừa rồi người bên ngoài tranh cãi ầm ỉ thế nhưng đứng trước mặt Lăng Sương Nhược lại trở nên ôn nhu như vậy, nàng vẫn rất sợ hãi Lăng Sương Nhược, Lăng Thu Nhi đã gần mười một tuổi, trên mặt vẫn giữ lại sự tùy hứng của tiểu hài tử.

“Chuyện gì?”

“Ta không muốn gả cho Lâm Văn Sanh, ta không muốn đính hôn với hần!”

Lăng Nguyệt Vụ nghe tiếng nâng lên hai mắt của mình, Lăng Thu Nhi cũng đem tầm mắt nhìn phía Lăng Nguyệt Vụ, nàng bắt đầu e ngại hơi thở rét lạnh phát ra từ người Lăng Sương Nhược, nàng không rõ vì sao phụ thân luôn luôn không gần gũi con của mình lại đột nhiên trở nên thích thú ở đâu xuất hiện này.

“Việc này kết cục đã định, không cần nói thêm nữa.”

Ý là một chút cơ hội thay đổi cũng không có, tiếp theo lại là một nhóm người khác cầu kiến, lần này là Đại phu nhân cùng với Lâm Mộ và con trai của mình.

“Lăng cung chủ quấy rầy.”

Lâm Mộ lại một lần nữa nhìn Lăng Nguyệt Vụ trong lòng của Sương Nhược, tại sao lại là tiểu quý này, rốt cục tiểu quý này với hần có quan hệ gì, sau khi tiểu quý rời đi, tất cả mọi người ở Lăng Lạc cung đều rơi vào cực độ kinh hoảng, hần không rõ, nhưng xem ra quả thật là Lăng Sương Nhược vô cùng sủng ái hần.

“Cung chủ.” Thanh âm của Đại phu nhân thực mỏng manh, ở trước mặt Lăng Sương Nhược nàng là một nữ nhân thực tầm thường.

Lăng Thu Nhi gặp Lâm Văn Sanh bước vào cửa, dùng đôi mắt đẹp trừng mắt liếc hần một cái, sau đó thấy mẫu thân trợn mắt nhìn mình mới hơi cúi đầu xuống.

“Có cái gì không hài lòng, Thu Nhi.”

Buông chiếc thìa trong tay, Lăng Sương Nhược mắt lạnh bình tĩnh nhìn phía Lăng Thu Nhi, mà Lăng Thu Nhi lại liều chết cũng không muốn mẫu thân lùi đi.

“Phụ thân, ta không muốn đính hôn với hắn, ta không muốn lập gia đình sớm như vậy.”

Tay của Lâm Mộ bắt đầu run rẩy, hấn lần này dẫn con mình lại đây phần lớn là làm chuyện này, mà phần khác là việc đi Hàm Dương đã nói lúc trước.

Ở trong này nữ tử mười sáu tuổi phải thành thân, bình thường là mười tuổi đính hôn, mẫu thân của Lăng Thu Nhi đứng tại chỗ gần như không thể động đậy, chưa từng nghĩ tới con gái của mình có tính tình mạnh mẽ như vậy, một chút cũng không giống nàng luôn nhẫn nhục chịu đựng.

“Thu Nhi, việc hôn nhân là lệnh của cha mẹ, lời của mai mối, không được làm càn, mau cùng nương trở về.”

Hiện nay cơ thể của Lăng Nguyệt Vụ rất yếu ớt, mặt khác thật không có gì, húp vào mấy miệng cháo lại muốn ngủ, nhưng người ở đây lại ồn ào như vậy, hấn chỉ có thể lẳng lặng ‘lắng nghe’ thanh âm tuyệt vời này.

Nhìn thấy hai mẹ con lôi kéo lẫn nhau, Lăng Sương Nhược đem tầm mắt đặt ở trên người Lâm Mộ, “Lâm trang chủ đối với hôn sự này như thế nào?”

Hiện giờ là một buổi chiều thu, càng ngày càng nhiều người tụ lại ở Sương cư, hiển nhiên là Nam Cung phó nghe tin mà đến cùng với Danh Sâm nhân rồi vô sự, mà Diệp Hạ thì lại tự mình cho rằng hấn sẽ là thầy thuốc tương lai của tiểu cung chủ.

“Này.” Kì thật leo lên cây đại thụ Lăng Lạc cung với hấn mà nói không phải không có ưu đãi, chẳng qua là cây to đón gió, “Đứa nhỏ này nếu không muốn, chúng ta cũng không nên miễn cưỡng, là chúng ta Lâm gia trèo cao.”

Lăng Sương Nhược chưa bao giờ chịu được một bộ đối trá như vậy “Ngụ ý của Lâm trang chủ là tùy đứa nhỏ này làm ồn thế nào cũng được?”

“Không, không, không, Lăng cung chủ, ta nói là nếu Thu Nhi tiểu thư không thích Văn Sanh của nhà ta, chúng ta đây cũng không có biện pháp.”

Văn Sanh đứng ở bên cạnh không đáp lời chỉ gục đầu xuống, đột nhiên ngẩng đầu nói, “Lăng cung chủ. ta muốn cưới Thu Nhi làm vợ.”

Lâm Mộ không thể tin được trừng mắt nhìn con của mình.

“Ta mới không muốn gả cho người tên hỗn đản này!” Thu Nhi bị mẫu thân tóm lấy tức giận đến cực điểm.

“Thu Nhi, không được hồ đồ!” Thu Nhi mẫu thân quát lớn.

“Lăng cung chủ, ta thực thích Thu Nhi, hãy gả Thu Nhi cho Văn Sanh.”

Vùi vào trong lòng Lăng Sương Nhược, Lăng Nguyệt Vụ nghe được hai chữ tâm không khỏi run rẩy, quay đầu nhìn Lâm Văn Sanh vẻ mặt nghiêm nghị nhìn phía Lăng Sương Nhược.

“Lâm trang chủ, con người nếu đã nói như vậy, việc này liền định thế đi, Thu Nhi, trở về suy nghĩ kĩ lại.”

Thanh âm của Lăng Sương Nhược vẫn lạnh như băng, Thu Nhi bất thường bị mẫu thân cùng hạ nhân đỡ đi ra ngoài, mà Lâm Mộ sau khi ra cửa liền hăm hở nói nhỏ vào lỗ tai con mình.

“Yêu thích.”

Đợi mọi người rời đi, trong phòng chỉ còn lại có Lăng Sương Nhược cùng với hai vị hiểu chuyện kia.

Lăng Nguyệt Vụ đột nhiên lên tiếng dọa đến Nam Cung phó cùng Danh Sâm, Lăng Sương Nhược cúi đầu không xác định được vừa rồi có phải hấn đang nói chuyện không, Lăng Nguyệt Vụ đột nhiên ngẩng đầu, một người cúi một người nâng, đôi môi nhỏ nhắn mềm mại đụng phải đôi môi mỏng khô gợt của Lăng Sương Nhược, tiếp đó nhẹ nhàng xẹt qua.

Một dòng điện xẹt qua toàn thân Lăng Nguyệt Vụ, Lăng Sương Nhược sau khi sửng sốt liền rời đi đôi môi nhỏ mềm, “Người mới vừa nói cái gì?”

Lăng Nguyệt Vụ lắc lắc đầu, hắn chỉ nhớ tới Lâm Tiên từng đối với hắn nói ra hai chữ kia, “Đói” Tiếp tục dựa vào trong lòng Lăng Sương Nhược, lên tiếng ý bảo hắn nên ăn cơm.

Nam Cung phó cùng Danh Sâm hai mặt nhìn nhau, thì ra tiểu Nguyệt Vụ luôn xem cung chủ của bọn họ là bảo mẫu.

Ngày hôm sau, Lâm Mộ liền vội vàng mang theo con trai con gái của mình rời đi Lăng Lạc cung, nghe nói hồng y giáo chủ Đồng Phượng đã gần tới Hàm Dương, bọn họ liền vội vàng cùng người khác hội họp, cũng có thể nói là sợ Lăng Lạc cung liên lụy đến bọn họ, Đồng Phượng không phải coi trọng Lăng Sương Nhược sao, nói vậy Lăng Lạc cung về sau khó có thể yên tĩnh được.

Lăng Nguyệt Vụ thì ở lại trong Sương cư điều trị thân mình, mùa thu trôi qua, mùa đông không còn xa nữa.

Hắn chỉ thích hương bạc hà nhẹ nhàng kia, hương khí không thay đổi, chỉ là người đang thay đổi, nhưng, là ai đang thay đổi?

22. Chương 22

Tuyết rơi.

Bông tuyết tựa như tơ ngỗng từ bầu trời chậm rãi bay xuống, dừng ở trên mái ngói, rơi vào giữa tán lá cây, dừng ở tầng tuyết đã sớm bao trùm thật dày trên mặt đất, cũng dừng trên vết thương màu hồng nhạt ở cánh tay nhỏ bé.

Lăng Nguyệt Vụ mở ra tay phải vừa mới phục hồi, trước cửa sổ vươn tay muốn tiếp được bông tuyết kia đang hạ xuống, tuyết trắng xoá, trên cành cây lộ ra một cây gậy tuyết, hắn chưa bao giờ có cơ hội ăn gậy băng, không biết cành băng thật dài này có vị gì.

Mùa thu sớm trôi qua, nghênh đón mọi người là mùa đông lạnh giá. Tuyết, thực thuần trắng, rất đẹp, thiếu chút nữa làm cho hắn quên đi bản thân mình, nếu không bị tiểu bạch hổ trong lòng ngực cắn xé quần áo, chắc là hắn cũng không phát hiện mình đang ngẩn người.

Ba tháng trôi qua, mùa thu trở thành mùa đông, ôm lấy tiểu bạch hổ đang ngáp vào lòng, Lăng Nguyệt Vụ mặc quần áo mỏng manh đi ra Sương cư, gió lạnh nhẹ thổi, góc áo nhỏ nhỏ khẽ bay, sức nặng của áo bông luôn có hạn.

Đi theo mép một con đường nhỏ, nhìn dãy ***g đèn kết màu của Lăng Lạc cung, hắn đột nhiên nhớ tới sáng nay nha hoàn đem nước ấm vào phòng cho hắn rửa mặt, nói hôm nay là đêm 30, buổi tối tất cả mọi người sẽ tụ tập cùng một chỗ, sau đó tiểu hài tử sẽ nhận được tiền lì xì mà các đại nhân mang theo.

Dẫm lên tuyết mềm trên mặt đất, tuyết gần như làm giày vải của hắn trở nên ẩm ướt, hồi lâu cảm giác được bị tuyết làm ẩm, Lăng Nguyệt Vụ đem tiểu bạch hổ trong ba tháng qua trở nên nặng hơn đặt xuống mặt đất, tiếp theo đưa tay gỡ xuống một mảnh băng ngắn trên lá cây, nhẹ nhàng để vào trong miệng, băng lạnh quanh quẩn trong miệng, thì ra băng là vô sắc vô vị, bỏ vào miệng liền biến mất.

Đi tới, đi tới, không biết đi đến sân người nào, âm thanh vui cười từng trận truyền đến từ phía trước, đứng ở cây nhỏ bên cạnh, Lăng Nguyệt Vụ sau khi được Lăng Sương Nhược chăm sóc cẩn thận đã lớn hơn không ít, nhưng vẫn bị cây nhỏ bao phủ bên trong.

“Ha ha ha, trúng chiêu, bây giờ xem ta đây, ca ca, tiếp chiêu.”

Ba.

Một quả tròn tròn gì đó bay về phía Lăng Nguyệt Vụ, đầu hơi nghiêng một chút, tuyết cầu đánh vào nhánh cây phía sau.

Tiểu hài tử cùng hạ nhân đang chơi đùa đều đem ánh mắt phóng tới bên người hắn.

Lăng Nguyệt Vụ nhìn thấy bọn họ lại đem ánh mắt lộ vẻ kỳ quái nhìn mình, cúi đầu khom người xuống ôm lấy tiểu bạch hổ ú ớ, mùa xuân tới nên đem cái tên béo ú này đi huấn luyện, nếu không càng nuôi càng béo, sau này sẽ không là lão hổ nữa mà trở thành tiểu miêu.

“Tứ đệ. . . .”

Một tiểu nam hài gương mặt bị gió thổi trở nên đỏ bừng chạy lại hướng Lăng Nguyệt Vụ, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu nở lên nụ cười tươi sáng, Lăng Nguyệt Vụ đứng ở tại chỗ nhìn hắn, không biết hắn gọi mình vì chuyện gì.

“Tứ đệ.”

Người của tiểu nam hài trở nên ướt rịn vì mồ hôi gọi Lăng Nguyệt Vụ, rồi sau đó người rõ ràng đã gần ba mươi tuổi nhưng lại bị tiểu quỷ kêu thành đệ đệ, trong lòng hơi có chút không được dễ chịu, nhẹ nhàng vỗ về bộ lông mềm mại của tiểu bạch hổ, không nói lời nào thẳng nhìn bọn họ.

Hàn ý của Lăng Nguyệt Vụ xấp xỉ Lăng Sương Nhược làm cho hạ nhân cùng tiểu hài tử đang chơi đùa vui vẻ đều trầm mặc, không dám lên tiếng.

“Tứ đệ, muốn, cùng nhau chơi không?”

Lăng Thu gương mặt bị gió thổi trúng trở nên đỏ bừng, lời kéo góc áo của Lăng Phương đang hỏi Lăng Nguyệt Vụ, mọi người trầm mặc, sợ hãi vị tứ thiếu gia này rất ít khi xuất hiện trước mặt người khác lại làm ra hành động gì đó, mấy người hầu trung thành đã sớm trộm đi tới bên người thiếu gia của mình, để bảo vệ cho chủ tử không bị thương hại.

Lăng Nguyệt Vụ đem hành động của mọi người đều để vào mắt, nhưng không để trong lòng, hắn không nhất thiết phải giải thích cho người khác hiểu hắn ra sao, là kẻ điên cũng tốt, là ngốc tử cũng thế, vô luận như thế nào hắn vẫn là chính mình.

“Tứ đệ, có muốn chơi chung cùng chúng ta không?”

Gặp tam đệ mở miệng nhưng không được tứ đệ trả lời, làm nhị ca như Lăng Phương lại mở miệng “Cùng chúng ta chơi ném tuyết được chứ?”

Lăng Nguyệt Vụ liền lấy ánh mắt lạnh nhạt bình tĩnh nhìn bọn họ, rồi lắc đầu, lần đầu tiên, đây là lần đầu tiên hắn cùng hai huynh đệ này có tiếp xúc gần nhất, bình thường đi học hắn đều trầm mặc ít lời chưa bao giờ mở miệng, mỗi lần Dương tử phu tử nhắc tới hắn không phải đổ mồ hôi lạnh thì cũng là khoé miệng run rẩy, làm hại Diệp Hạ nghĩ là Dương tử phu tử bị bệnh, mỗi ngày đều lôi kéo chữa bệnh cho hắn.

Vừa muốn xoay người, thân mình đột nhiên trở nên nhẹ bồng, Lăng Nguyệt Vụ vẫn chưa có nửa điểm kinh ngạc, ngược lại là tất cả mọi người trước mắt lại trợn mắt há hốc mồm nhìn bọn họ chằm chằm.

Lăng Nguyệt Vụ bị Lăng Sương Nhược lấy tốc độ so với gió còn nhanh hơn ôm lấy cả người, gương mặt bị gió thổi trở nên lạnh cảm giác được hơi nóng của hắn, Lăng Nguyệt Vụ vùi vào vai hắn “Trời lạnh như thế này chạy ra ngoài cũng không chịu mặc nhiều quần áo, muốn sinh bệnh có phải hay không?”

Lăng Nguyệt Vụ ngậm môi lắc đầu, hắn nghĩ Lăng Sương Nhược sẽ không trở về nhanh như vậy cho nên bỏ chạy đi ra nhìn xem, tiểu bạch hổ trong ngực Nguyệt Vụ bị thị vệ phía sau Lăng Sương Nhược tiếp nhận, Lăng Sương Nhược đương nhiên không có khả năng lại đi ôm một con hổ, lúc trước nếu không phải vì tay của Vụ nhi bị thương, nếu không cảm thấy được Nguyệt Vụ cô độc đã sớm kêu người đem nó ném ra ngoài Lăng Lạc cung rồi.

“Thu nhi, Phương nhi, đêm nay phụ thân sẽ nhìn biểu hiện của các ngươi, chuẩn bị cho tốt, sắc trời cũng không còn sớm, tất cả mọi người nhanh đi ra đại sảnh đi.”

Lăng Nguyệt Vụ không biết Lăng Sương Nhược trong hồ lô bán thuốc gì, lời Lăng Sương Nhược nói hắn một chữ cũng nghe không hiểu, người này muốn hai tiểu tử chuẩn bị cái gì?

Lăng Thu cùng Lăng Phương đột nhiên bị Lăng Sương Nhược nói đến trên mặt có chút khấn trương, sau khi hành lễ với phụ thân, không biết là vì thời tiết rét lạnh hay là vì hơi thở của Lăng Sương Nhược khiến cho người khác cảm thấy lạnh lẽo, hạ nhân bị dọa đến phát run dẫn hai huynh đệ rời đi, lúc gần đi, Lăng

Thu cùng Lăng Phượng thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn về phía Lăng Nguyệt Vụ đang được Lăng Sương Nhượng ôm vào lòng.

Kỳ thật bọn họ cũng hy vọng có thể được phụ thân ôm vào trong ngực, nhưng bọn họ không có lá gan kia, nường cũng không xem trọng bọn họ, phụ thân càng không thể thích bọn họ như thích tứ đệ.

Tiểu hài tử vẫn chưa đến mười tuổi trên mặt nổi lên nhiều điểm bi thương, nhưng sau một hồi bọn họ lại tươi cười, phụ thân không phải nói đêm nay bọn họ phải hảo hảo biểu hiện sao?

Như vậy bọn họ nên biểu hiện thật tốt, ý nghĩ này nhất thời làm cho vẻ mặt bọn họ có chút lo lắng. Tuyết rơi trên bầu trời tựa hồ chẳng lạnh như vậy nữa, đêm ba mươi của năm nay. . . .

Lăng Nguyệt Vụ khó hiểu kéo kéo áo của Lăng Sương Nhượng, bàn tay nhỏ bé trắng nõn từ trong tay áo vươn ra giúp Lăng Sương Nhượng phủi phủi tuyết rơi trên vai, sau đó bị người phủi thêm một lớp áo lông tinh xảo đáng yêu, ấm ấm, êm êm, mềm mềm.

“Muốn biết bọn họ phải biểu hiện gì?”

Lăng Nguyệt Vụ ôm cổ Lăng Sương Nhượng, đem mặt vùi vào cổ hắn, như vậy gió sẽ không diễn tấu trên mặt, Lăng Sương Nhượng kỳ thật chỉ dùng một thành công lực vào khinh công, hắn không nỡ để tiểu quý quật cường này lại bị thương nữa.

Tốc độ đi tới chậm lại, Lăng Sương Nhượng đổi thành đi bộ trên mặt đất, mấy tháng này đều bận bịu chuyện ở bên ngoài đã lâu không trở lại nơi này, trong lòng luôn giống như vướng bận cái gì đó, luôn không yên lòng. Lúc này nhìn thấy tiểu quý quần áo đơn bạc đứng trong tuyết cùng hắn hai người nhìn nhau.

“Ân, Lăng Sương Nhượng.”

“Người có thể gọi ta phụ thân hay không?”

Lăng Nguyệt Vụ ngẩng đầu hai tay để trên gương mặt xinh đẹp của Sương Nhượng vỗ vỗ, “Không thể.”

Lăng Sương Nhượng mát lạnh đảo qua, một tay ôm hắn một tay vỗ vào mông hắn, làm cho Nguyệt Vụ nhìn hắn hai mắt phần nộ.

“Hàng năm đêm 30 ta sẽ cho bọn họ đem sổ học gì đó học trong một năm trình diễn trước mặt ta, nếu sổ trường của bọn họ được hạng nhất, qua mười tuổi bọn họ có thể đi bá tử học võ, ta sẽ cho Thu nhi cùng Phượng nhi học tập, bọn họ tuổi cũng gần.”

Lăng Nguyệt Vụ thu hồi bàn tay nhỏ bé để trên mặt Lăng Sương Nhượng sưởi ấm, ngược lại bỏ vào trong ngực, hắn biết bọn họ đang bước trên con đường hướng về đại sảnh, về phần Lăng Sương Nhượng giải thích gì đó cho hắn, hắn có nghe thấy, sau khi hiểu được hắn không còn vấn đề gì khác nữa, nhưng vấn đề lại luôn tìm tới hắn.

“Vụ nhi, người muốn khi nào thì bá tử học võ?”

Lăng Nguyệt Vụ ngẩng đầu nhìn thẳng Lăng Sương Nhượng, nghiêng nghiêng cái đầu nhỏ, tựa như đang suy nghĩ, nhưng rồi lại không giống suy nghĩ, thuật phòng thân gì đó hắn có thể tự học, chưa từng có dự định đi bá tử học võ.

“Không muốn học?”

Hắn không thích tiếp cận với người khác, đương nhiên không thể đi bá tử, Lăng Sương Nhượng không khỏi nhăn mày, “Không chịu học tập tốt sau này như thế nào giống như ca ca của ngươi, ân?”

Lăng Nguyệt Vụ không để ý chuyện đó, hướng hồ hắn chưa từng đem hai tiểu quý kia trở thành ca ca, làm con của hắn còn được nữa kia, đáng tiếc một đời trước hắn vẫn chưa kết hôn.

“Lăng Sương Nhượng, dạy ta.”

Lăng Sương Nhượng sững sốt, hai bàn tay đang chấp lại của hắn vươn ra xoa nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của Lăng Nguyệt Vụ, thực lạnh, “Hảo, mấy tuổi bắt đầu học?”

“Mười hai.”

Đây là Lăng Nguyệt Vụ chính mình quyết định, Lăng Sương Nhược cũng đáp ứng, võ học là bác đại tinh thâm, Lăng Nguyệt Vụ cũng không muốn tiếp xúc sớm như vậy, hắn vẫn còn muốn vùi vào trong lòng ngực ấm áp này vài năm nữa.

Trong ánh mắt lãnh liệt thường thấy hiện lên một tia nhu hoà, Lăng Sương Nhược ôm Lăng Nguyệt Vụ vượt qua cửa đại sảnh, đây là năm đầu tiên hắn cùng tiểu quỷ lạnh lùng này vượt qua.

Năm thứ hai của bọn họ, Lăng Nguyệt Vụ bắt đầu gọi Lăng Sương Nhược là “Sương.”

Năm thứ ba của bọn họ, Lăng Sương Nhược bị Nhật Hồng giáo giáo chủ đối phó, Lăng Nguyệt Vụ một mình cùng tiểu bạch hổ ăn cơm tất niên.

Năm thứ tư, thân hình Lăng Nguyệt Vụ bắt đầu trưởng thành, tướng mạo cũng bắt đầu biến hóa, nhưng khí thế của hắn vẫn như cũ, trong Lăng Lạc cung, tất cả mọi người không hề đem hắn so sánh với cung chủ, bên ngoài cũng không có ai biết đến sự tồn tại của Lăng Nguyệt Vụ, mà Lăng Sương Nhược vẫn bị Đồng Phượng vương vùi, về phần giang hồ phân tranh cũng càng ngày càng nghiêm trọng.

Đến tận năm thứ năm của bọn họ.

23. Chương 23

Nam hài thoát nhìn yếu đuối không xương, một mỗi đuối toàn thân, cùng với đại bạch hổ đang nằm trên mặt đất đứng lên, bạch hổ thân dài một thước chín, thể trọng hai trăm cân, mặc cho ai cũng không dám tiếp cận với thân thể gầy yếu đến nỗi gió có thể thổi gục trước mắt.

Trên thực tế hắn tuyệt không nhược, năm năm này ngày nào hắn cũng kiên trì rèn luyện bản thân.

Lăng Nguyệt Vụ vỗ vỗ đầu bạch hổ ý bảo nó nhanh chóng cùng hắn đi ra khỏi thẳm cổ này, hiển nhiên đây là một phần của Lăng Lạc cung, khi bọn họ nhân trông thấy đại hổ chiếm trọn đường đi, không ai dám can đảm tiếp cận một người một hổ này, bọn họ thoát nhìn thực tương xứng.

Gương mặt trắng nõn của bạch y thiếu niên vì ánh nắng mặt trời chiếu lên mà trở nên hồng nhạt, đôi mắt đẹp bán mị như nước nhìn về phía bầu trời vô biên nơi xa xôi, người kia đã lâu không trở về.

Sau giờ ngo, ánh nắng trở nên nhẹ nhàng, đem cả tâm tư của hắn vì thiếu mất một điều gì đó mà trở nên cô tịch, hắn cũng không biết kỳ thực là đang chờ người nào quay về.

Ba tháng rồi, Sương ở nơi nào?

Lần đầu tiên, Sương rời nhà đã lâu, không được gần gũi với lòng ngực ôn nhu kia, hắn luôn ngủ không yên.

Quay đầu bước đi mềm mại trở về nơi ở của mình, nhưng vừa đi qua thư phòng thì nghe được bên trong có thanh âm đang thảo luận, huấn luyện nhiều năm qua đã sớm luyện được công lực nghe tiếng cách tường, dừng hỏi hắn vì sao như vậy, hắn chỉ biết là có một lần nào đó tiểu bạch hổ đi lạc, hắn lẻ loi một mình đến phía sau núi tìm kiếm, kết quả gặp phải một lão đầu quái dị, lão nhân kia dạy cho hắn một quyển thư nói là tuyệt thế võ công gì đó, còn nói là có thể cùng Lăng Sương Nhược thiên hạ đệ nhất đối kháng.

Sau khi lão nhân ép buộc hắn, quả thực là đưa hết nội lực suốt đời truyền cho Lăng Nguyệt Vụ, lúc đó Lăng Sương Nhược không ở trong cung, cũng không có người phát hiện hắn đã mất tích, ba ngày sau khi hắn tỉnh lại lão nhân chẳng biết đi đâu, mà hắn vô duyên vô cớ lại có một thân nội lực. Dù sao hắn cũng không dùng được, thỉnh thoảng chỉ là trong rừng cây bay bay lủi lủi, có đôi khi cũng cầm lấy quyển thư mà lão nhân kia cho học theo, nhân rồi cũng là nhân rồi.

Năm năm tới nhanh như vậy, người nhận lời dạy hắn võ công lại không biết ở nơi nào.

“Các người bên kia có biết tung tích của cung chủ không?”

Thanh âm trầm thấp của nam tử cổ ý dè dặt, rõ ràng không muốn chuyện bọn họ đang thương lượng bị bại lộ, Lăng Nguyệt Vụ đứng gần cửa lồng mây không khỏi nhíu chặt, hắn vốn không biết công lực của hắn đã trên vài người ở đây.

Đường như nghe được một tiếng thở dài, “Còn không có, Thanh Y, người cuối cùng nhìn thấy cung chủ là ở nơi nào?”

“Tại Liễu gia bảo.”

“Liễu gia bảo không phải cách Nhật Hồng giáo rất gần sao?”

Không biết là tiếng của ai đột nhiên lớn lên, Lăng Nguyệt Vụ càng chau mày, năm năm qua, Nhật Hồng giáo ba chữ chưa từng biến mất ở bên tai hắn, hắn biết việc Sương không thích nhất là nhắc tới Nhật Hồng giáo, mà hắn lại càng không hỏi tới chuyện mà hắn không hứng thú, hắn đối với tất cả mọi chuyện cũng không có hứng thú.

“Đồng Phượng chết tiết này không biết dùng cái gì mê hồn thuật đem cung chủ bắt đi, đã phái người điều tra tổng giáo của Nhật Hồng giáo chưa? Có tiến triển không?”

“Không có, Nhật Hồng giáo này từ trước đến nay hành sự bí mật, cung chủ cũng rất ít đem hành tung nói cho chúng ta, Đồng Phượng quản lý cung chủ nhiều năm như vậy tại sao không chịu buông tha?”

“Thiên hạ đệ nhất đối với Đồng Phượng dường như cũng vô dụng, Liễm Diễm trước đây người gặp qua yêu nghiệt này rốt cuộc có diện mạo như thế nào?”

“Này, cung chủ lúc đó không có phản kháng, chúng ta cũng không dám sinh sự, người cũng biết Nhật Hồng giáo giết người không chớp mắt.”

“Cung chủ vì sao không phản kháng, lẽ nào đúng theo lời đồn của ngoại nhân, cung chủ cùng Đồng Phượng là tình nhân?”

Đường như truyền đến âm thanh đầu của ai đó bị đánh, “Người cảm thấy cung chủ như vậy sao?”

“Thế nhưng mỗi lần cung chủ bị Đồng Phượng bắt đi đều rất ung dung, đi là nhất định một hai tháng, ngay cả chúng ta cũng không biết được bằng cách nào mà Đồng Phượng bắt người đi.”

“Thủ đoạn này chúng ta chắc chắn điều tra ra, Danh Sâm, Tuyết Vụ, Liễm Diễm, các người mấy người chia nhau tìm kiếm ở Nhật Hồng giáo, về phần ta cùng Chung Ly đi trước Liễu gia bảo nghe ngóng tin tức, Lăng Lạc cung có thể không có chúng ta nhưng không thể không có cung chủ.”

“Ân, hảo.”

Mọi người hỗ trợ lẫn nhau, lập tức bắt đầu hành động.

Nhưng khi họ vừa mở cửa thì kinh ngạc phát hiện tứ thiếu gia mà cung chủ yêu thương nhất đang đứng trước cửa, trong mắt mọi người tứ thiếu gia càng lớn càng lạnh mạc, càng lớn cũng càng tuần tú, cũng càng ngày càng có khí thế của cung chủ, kỳ thực mấy người bọn họ ở trước mặt cung chủ đều có chút e ngại, nhưng vì sao tứ thiếu gia từ nhỏ lại không hề sợ cung chủ?

“Tiểu Nguyệt Vụ a, thế nào đi ra cũng không nói cho ca ca một tiếng?”

Tuyết Vụ nhảy tới trước mặt mỹ thiếu gia, yêu thương để tay đặt lên vai Lăng Nguyệt Vụ, chỉ là mỹ nhân đầu vừa chuyển, mắt lạnh đảo qua cái tay kia tự động lấy ra.

“Liễu gia bảo, ta đi.”

“Ách, a, người vừa nói cái gì, tiểu Nguyệt Vụ?”

Thân ảnh gầy yếu nhìn mọi người rồi xoay mặt rời đi, mấy người giật mình tại chỗ hai mắt nhìn nhau, vừa rồi bọn họ có nghe nhầm không, tiểu Nguyệt Vụ có thể nào biết bọn họ vừa nói cái gì.

Năm người lần thứ hai nhìn nhau cười, điều này sao có thể, cung chủ mất tích là thiên đại bí mật làm sao người bên ngoài biết được, cũng sẽ không có ai truyền ra ngoài.

“Đi thôi.”

“Buổi chiều thì có thể hành động.”

...

Khi bọn hắc không chú ý đến, khi bọn hắc không đem Lăng Nguyệt Vụ trở thành một chuyện để tâm, thì một người một hổ đã đứng trước đại môn chờ Thanh Y cùng với Chung Ly.

Bọn người hầu không dám tiến lên hỏi rõ nguyên nhân, còn thị vệ thì không có can đảm tiếp cận tứ thiếu gia so với cung chủ còn đáng sợ hơn, hắc đi tới đâu đều không có trở ngại.

Sau khi đi được nửa đường thì Lăng Nguyệt Vụ mở miệng hỏi Đồng Phương là ai, Thanh Y cùng Chung Ly mới hồi hận phát hiện, té ra tiểu Nguyệt Vụ thực sự bị bọn họ mang đi ra ngoài rồi, hình như đây là lần đầu tiên tiểu Nguyệt Vụ rời nhà đi xa.

Lăng Nguyệt Vụ ngồi trên lưng hổ dọc đường đi không hé răng, Thanh Y cùng Chung Ly phải thả chậm mã bộ cùng đi chậm rì với bạch hổ.

“Tiểu Nguyệt Vụ a, giang hồ hiểm ác đáng sợ, người thì còn nhỏ, không bằng để cho thúc thúc đem người trở về, chờ ta gặp cha người lập tức để hắc đi tìm người có được không?”

Tiểu gia hỏa này tám phần mười vì nhớ cha thành hoá, hai người đều vì Lăng Sương Nhược cảm thấy vui mừng.

Lăng Nguyệt Vụ giương mắt nhìn quét Thanh Y, hắc không phải lần đầu tiên đi ra Lăng Lạc cung, thời gian Sương không ở bên hắc đều cùng bạch hổ ra ngoài, chỉ là không xuất hiện trước mặt người khác mà thôi.

“Nguyệt Vụ a, người xem đường thì xa còn phải trèo non lội suối, người lại còn nhỏ, sau khi lớn lên cùng thúc thúc ra ngoài được không?”

Thanh Y tiếp tục cùng Lăng Nguyệt Vụ thuyết giáo, người kia hờn giận nhú mày, trước kia nghĩ là Nam Cung phó nói nhiều, hiện tại phát hiện kỳ thực Thanh Y cùng Nam Cung phó cũng xấp xỉ như nhau, hai tay nắm chặt bộ lông của bạch hổ, dùng chân nhẹ nhàng điểm, bạch hổ liền xông ra ngoài, bọn họ thật ồn ào.

“Cái kia...” Thanh Y nói còn chưa hết sững sờ nhìn Lăng Nguyệt Vụ bạch y phiêu khởi ở phía trước, được Chung Ly nhắc nhở liền giục ngựa đuổi theo, là ai nói tiểu Nguyệt Vụ đi chậm, là ai nói con hổ kia chỉ biết mỗi ngày ăn ngủ như heo, là ai nói. . . .

“Còn sững sờ cái gì, nếu không đuổi theo, bảo bối của cung chủ mất tích người có bao nhiêu cái mạng bồi thường?”

Chung Ly nói ra lãnh ngôn, mã tốc nhanh chóng đuổi theo bạch hổ chỉ mới xuất năm thành khí lực chạy đi, ngựa, căn bản không phải là đối thủ của bạch hổ, phía sau hai đầu thiên lý mã bị bạch hổ khinh bỉ nghiêm trọng.

“Chờ một chút a...” Phía sau truyền đến tiếng quát tháo của Thanh Y.

Lăng Nguyệt Vụ thì cảm thấy cùng bạch hổ chạy nhanh, không phải là một trò tiêu khiển tồi.

Bạch hổ được hắc huấn luyện theo khuôn mực, chỉ ít cũng đạt được trình độ lý tưởng, mấy năm trước bọn họ ăn ý đến nỗi làm Lăng Sương Nhược nhìn thấy mà ghen tỵ.

Đang tiếc người lại không biết ở nơi nào.

Ba người, nhất hổ lưỡng mã chạy đi trên con đường lớn rộng thênh thang.

Lưỡng mã thì chạy với bạch hổ, sắc trời cũng dần dần trở nên tối.

“Tiểu Nguyệt Vụ, chúng ta ở trấn này nghỉ ngơi, ngày mai đi tiếp.”

Cái gọi là cách biệt ba ngày gặp lại nhìn với cặp mắt khác xưa, Thanh Y cùng Chung Ly hiện nay mới hiểu loại cảm giác này, bọn họ đuổi theo một mỗi quá a, nhưng cũng rất kích thích, chưa từng chạy trốn sáng khoái như vậy, chỉ là cái mông của nam nhân có chút đau mà thôi, nhìn tiểu Nguyệt Vụ giống như không có gì xảy ra, bọn họ cũng không dám lên tiếng, mất mặt nhiều hơn!

24. Chương 24

Ba người ăn cơm tối qua loa rồi vào phòng mình nghỉ ngơi, đương nhiên để an toàn Thanh Y tự động cùng Lăng Nguyệt Vụ chung một phòng, tiểu chủ nhân của bọn họ quan trọng hơn.

Nửa đêm, Lăng Nguyệt Vụ mở mắt nhìn chằm chằm màn trướng có chút cũ kĩ, mỗi ngày trôi qua đều như vậy, cũng không biết còn điều gì thú vị nữa hay không, dù sao vẫn nghĩ rằng có một người ở bên cạnh sẽ không cô độc như vậy, mỗi lần Lăng Sương Nhược rời khỏi hắc, trong lòng hắc dường như trở nên rối loạn, thế nhưng hắc vốn không hề biết điều này có ý nghĩa gì.

Thanh Y cho rằng Nguyệt Vụ đang ngủ, lặng lẽ rời khỏi gian phòng, không biết đi nơi nào, Lăng Nguyệt Vụ cũng nghe thấy phòng sát vách bên cạnh có người mở rộng cửa âm thầm đi ra, có thể là Chung Ly cùng Thanh Y hẹn nhau đàm sự, có một số việc không thể thảo luận trước mặt tiểu hài tử, hướng chỉ là với Lăng Nguyệt Vụ luôn làm cho người ta không phát giác được đang có tâm tình gì.

Bọn họ rời đi làm cho Lăng Nguyệt Vụ có một chút không gian tự do.

Chỉ là hình như lão thiên gia không muốn buông tha hắc. không muốn cho hắc nghỉ ngơi, bên tai luôn không nghe thấy chuyện tốt, cách tường tựa hồ có người trò chuyện. Kỳ thực Lăng Nguyệt Vụ có thể không nghe, hắc có công lực khổng lồ, chỉ là đêm thực sự yên tĩnh, nghe một chút cũng không trở ngại gì.

“Giang hồ qua hai ngày nữa sẽ có trò hay để xem.” Một nam tử hưng phấn nói.

Một thanh âm trầm thấp khác đề cập “Có trò hay gì xem?”

” Người còn không biết? Nhật hồng giáo giáo chủ giang hồ ai gặp cũng sợ bị người tại Liễu gia bảo bắt giữ, vừa lúc Lăng Lạc cung chủ cũng ở đó. nghe nói có người ở nơi nào trông thấy bọn họ tình ý miên miên như tình nhân, không ngờ Lăng Sương Nhược đã ba mươi tuổi còn có thể làm cho Đồng Phượng ngày ngày nhớ mãi không quên, chuyện tình của họ trong chốn giang hồ nhiều lắm nha.”

“Chuyện khác ta biết, thế nhưng chuyện người nói hiện tại ta không rõ lắm, người nói rõ chút được không?”

“Gấp cái gì, lần này cả hai người đều bị nhốt tại thiên lao của Liễu gia bảo, bị xích kim cương khoá lại muốn ra cũng ra không được, hai ngày sau không phải võ lâm đại hội mỗi năm một lần sao, đến lúc đó bọn họ chắc chắn bị trói lên đài, nhưng không biết Liễu gia bảo dùng chiêu thuật gì bắt sống bọn họ, lại còn bắt một đôi thông ***, ngấm lại, hai mỹ nhân này đều bị bắt, đến lúc đó chúng ta đến nhìn có thể mở rộng tầm mắt, hắc hắc.”

“Ít lộ ra cái mặt buồn nôn đó đi, bọn họ đều là nam nhân, muốn háo sắc cũng là bọn họ háo sắc trước, chừng nào đến phiên chúng ta, nhưng chuyện họ bị bắt dù sao cũng là chuyện mới mẻ, mưa gió trên giang hồ do bọn họ tạo ra cũng không ít.”

“Chính người cũng thừa nhận quan hệ của bọn họ, vài năm trước Đồng Phượng cũng luôn miệng nói muốn đem Lăng Sương Nhược lấy về nhà, đáng tiếc đến bây giờ cũng chỉ như một con bướm bay quanh bông hoa, kết cục ta thấy Nhật Hồng giáo cũng sẽ không tồn tại bao lâu.”

“Người quản chuyện người khác nhiều như vậy, cẩn thận tai vách mạch rừng, người của Nhật Hồng giáo ở khắp nơi, ngay cả hoàng thượng cũng phải kính nể bọn họ ba phần.”

“Vậy có lẽ hoàng đế không có bản lĩnh, có bản lĩnh hắc có gì phải sợ, còn nhân từ mà nói là không hỏi tới chuyện của giang hồ, không phải là không có can đảm sao.”

“Được rồi, ngày mai chúng ta nói tiếp, thời gian cũng không sớm, muốn tới Liễu gia bảo trong vòng hai ngày không phải là chuyện dễ, với cước trình của chúng ta tối đa cũng phải hai ngày.”

“Này cũng phải, ngủ, ngủ, nói thêm gì đi nữa ta sẽ biến thành bà tám nhiều chuyện.”

Bàn tay gối lên đầu Lăng Nguyệt Vụ chậm rãi buông ra, ngồi dậy xếp lại quần áo và đồ dùng hàng ngày, nếu có Sương ở đây hắc sẽ không tự mình mặc y phục, vì sao khi bọn họ nói đến quan hệ của Sương cùng Đồng Phượng, tâm của hắc không khỏi trở nên co rút đau đớn.

Mặc quần áo, tắt rồi mặc giày, nhẹ vỗ vỗ đại bạch hổ trên mặt đất, bọn họ rất làm người khác chú ý. “Địch nhi, đến Liễu gia bảo.”

Về phần Thanh y cùng Chung Ly, bọn họ nếu không nhìn thấy Lăng Nguyệt Vụ, ngày mai có thể gặp đến chết.

Lăng Nguyệt Vụ cũng không phải thật lạnh lùng như vậy, ở trên bàn để lại vài chữ có thể biểu đạt lại ý của hắn cho hai người, cũng là tác phong nhất quán của hắn.

Đi thôi.

Vị trí của Liễu gia bảo hắn đương nhiên biết, đã từng ở trong phòng Sương xem qua địa đồ.

Trong đêm tối, một bạch y thiếu niên cùng một bạch hổ không ngừng xuyên qua rừng cây, gió đêm lạnh lẽo tập kích trên gương mặt nhỏ nhắn, tay áo tại không trung phiêu khởi, tựa như tiên lại tựa như yêu.

Một đường đi thật nhanh, một đường thật thuận lợi, một đường không hề phong ba, ngoại trừ trên đường người lớn cùng tiểu hài tử bị Địch nhi hù dọa, còn có một vài người tưởng rằng mình đang nằm mộng.

Biết đâu sau đó không lâu giang hồ lại có thêm một kỳ nhân, bạch hổ thiếu niên.

25. Chương 25

Tầng tầng gió hạ từ trong núi thổi tới, Lăng Nguyệt Vụ quan sát mảnh đất dưới chân, sau đó ngồi xổm xuống sờ sờ bộ lông mềm mại của Địch nhi, rút lại tay và hít sâu một hơi, kỳ thực chính xác mà nói hắn đang vận khí, đôi mắt đẹp nhìn như không hề có chút dao động mơ hồ hàm chứa lo lắng, chỉ là hắn không phát hiện trong mắt có chút tinh cảm lo lắng mà thôi.

Gió nhẹ mang theo mát mẻ khinh phiêu vạt áo, tinh tế trong gió bay lượn, phiêu mà bất loạn, một người nhân thân đạm nhiên đem bạch hổ để lại trong núi, hắn đương nhiên không muốn trở thành tiêu điểm của mọi người, vượt qua một gốc cây đại thụ cao ngất xuống núi, hắn đã ở chỗ này một buổi tối, thời gian cũng nên tới rồi, đoàn người dưới chân núi tụ tập cũng càng ngày càng nhiều, ‘chuyện hay’ theo như lời nói của bọn họ tựa hồ đã bắt đầu.

Thân hình Lăng Nguyệt Vụ ẩn hiện nhanh đến mắt thường hầu như thấy không rõ, không cần bao lâu thời gian hắn đã đến trận võ khổng lồ của Liễu gia bảo, trốn ở trên cây đại thụ cách nơi này rất xa, dự định im lặng xem kỳ biến.

Xa xa nhìn thấy một loạt ghế ngồi được xếp chỉnh tề dưới lồi đài, người Liễu gia bảo đi lại không ngớt, người tới Liễu gia bảo cũng càng ngày càng nhiều, thanh âm cũng càng ngày càng vang dội, Lăng Nguyệt Vụ không khỏi mặt nhăn mày nhu, hắn vốn rất ghét chỗ ẩm ỉ, không ngờ tới những người này tranh cãi còn ồn ào hơn tưởng tượng của hắn, đây là cái mà người trong giang hồ gọi là không câu nệ tiểu tiết, như vậy vì sao còn muốn đem chuyện của Nhật Hồng giáo để lên người Lăng Sương Nhược. Dù cho bởi vì Đồng Phượng dây dưa Sương, nhưng vì sao Sương ba lần bốn lượt để cho hắn dây dưa mà không tìm cách thoát đi, Sương vốn có năng lực thoát khỏi.

Giương mắt lần thứ hai nhìn xuống phía dưới, đã có rất nhiều người ngồi xuống, mà trên đài cũng có thêm một nam nhân khoảng chừng bốn năm mươi tuổi, nam nhân hình thức chấp tay thì lễ nói, Lăng Nguyệt Vụ căn bản sẽ không đem năng lực thánh viễn [*] để ở những chuyện nhàm chán như thế này.

Tựa ở trên thân cây Lăng Nguyệt Vụ tinh tế quan sát đến động tĩnh xung quanh, bên trái có mười người phòng thủ, bên phải cũng có mười người, canh giữ của Liễu gia bảo cũng thật chặt chẽ, rõ ràng có thể quản lý được nơi có thể gây rối ở trước mặt.

Lẽ nào nói...

Vừa lúc Lăng Nguyệt Vụ muốn nhảy đến một thân cây khác để quan sát, giấu ở phía sau lá cây rậm rạp Lăng Nguyệt Vụ nhìn thấy Thanh Y cùng với Chung Ly, đón họ là mấy người có gương mặt xa lạ, đại khái đều là thủ hạ của Sương.

Xem ra hần đoán không sai, Sương nhất định là bị giấu ở gần đây, nhưng cũng có khả năng đây là một cái bẫy.

Thủ vệ canh gác rõ ràng như vậy, ai cũng đều biết đây nhất định là nơi trọng yếu, nếu như quả thật có người quan trọng được giấu ở chỗ này như vậy bảo chủ Liễu gia bảo nhất định sẽ luôn luôn đem tầm mắt hướng về phía bên này, từ khi vô lâm đại hội bắt đầu từ nửa canh giờ đến nay vẫn chưa nhìn thấy hần có động tĩnh khác.

Theo quan sát của Lăng Nguyệt Vụ, xung quanh đây căn bản không có chỗ ẩn thân, tối đa ngay cả tầng ngầm, bằng kinh nghiệm lâu năm của hần, tầng hầm, đường ngầm, tất cả những gì liên quan đến tầng hầm làm sao không rõ, hần khi làm sát thủ không hề vô ích.

Mượn dương quang chói mắt, Lăng Nguyệt Vụ dùng khinh công nhảy tới bên người, đương nhiên trước đó hần đã tìm đúng vị trí, thân thể hần nhỏ bé giấu trong đám người hiển nhiên sẽ không bị phát hiện, còn nếu như bị thấy cũng chỉ có thể coi như tiểu hài tử trong trần muốn tới xem náo nhiệt.

Một lần nữa nhìn về phía ba người ngồi ở trên lôi đài nhìn lôi đài tranh đấu, lần nữa xem Liễu gia bảo bảo chủ ngồi ở bên người bọn hần, khoé miệng Lăng Nguyệt Vụ nổi lên một mặt lãnh ý.

Cuối cùng cũng đã nghiệm chứng được câu nói kia, , nơi nguy hiểm nhất là nơi ẩn thân tốt nhất, hiện tại những lời này cùng người dùng giống nhau như đúc.

“Còn có vị anh hùng nào muốn lên khiêu chiến?”

Một vị lão nhân nhỏ gầy giữ lấy hai chòm râu chữ bát [] lộ ra một tia cười gian, trường trực còn nhiễm vàng trên tay hần đảo lộn vài vòng, đón lấy quả trứng trên mặt đất, trong mắt biểu lộ khinh thường với những người phía dưới, kỳ thực đã có rất nhiều người bị hần đánh ngã xuống đất phát sinh thống khổ, người bị đánh nặng một chút đã bị người khác dùng giá đem đi xuống dưới trị liệu.

“Ta đến.”

Một vị nam nhân trẻ tuổi quần áo lam nhạt cầm trong tay trường kiếm bay tới trước mặt lão nhân râu mép, “Tiểu tử, lông còn chưa mọc dài đã muốn đi tìm cái chết, cũng không nhìn thấy sự lợi hại của Côn lão đầu ta?”

Chỉ thấy nam tử trẻ tuổi y phục lam nhạt đạm nhiên cười, không chút nào sợ hãi sự uy hiếp buồn chán của lão nhân, nếu như hiện tại so sánh về khí thế ắt hẳn phần sau sẽ tiếp tục kéo dài, Lăng Nguyệt Vụ có chút thương thức ý nghĩ của nam tử trẻ tuổi này, chỉ ít hần không cảm thấy vị nam tử kia đáng đáp hèn mọn như lão nhân râu mép, còn có thể coi là người.

Có lẽ những người mà hần đối mặt đều thuộc về dạng tuần mỹ, ngược lại có chút miễn dịch đối với tiếp xúc của cổ nhân, lại quay đầu nhìn về bốn vị nam nhân đang quan sát trận đấu trên lôi đài, Lăng Nguyệt Vụ có một số việc vẫn còn chưa hiểu.

Nam tử trẻ tuổi cùng lão nhân bắt đầu tranh đấu, chiêu thức đa dạng, người tới ta đi, nhất còn nhất kiếm làm cho thấy hoa cả mắt, trận này đánh tới nửa canh giờ, kết cục là lão nhân ngực chứa tức giận bại trận, xung quanh có người nói, “Người thanh niên này là đại công tử Lâm Văn Sanh vừa mới quay về Phong Nguyệt sơn trang, không ngờ lên núi bá sự học nghệ vài năm liền có đáng đáp như vậy, xem ra hiện tại hậu sinh khả ụ.”

“Người có biết hần bá người nào làm môn đệ không?”

Hai người nam nhân thân hình cao lớn ôm kiếm của mình đứng đằng trước Lăng Nguyệt Vụ, nói đến nước miếng bay tứ tung, đáng đáp của bọn họ xem ra cũng tạm được, nhưng chỉ có thể nói chứ không có khả năng đánh ở lôi đài.

Vị bên trái lắc đầu, “Việc này ta vẫn không biết, chỉ biết là tiểu tử này mới vừa xuất sơn, sư phụ chắc chắn là một nhân vật vang dội trước kia, bằng không chỉ mới năm năm làm sao có thân thủ bậc này, chúng ta luyện tập vài chục năm cũng không thể xem là đối thủ của hần.”

“Trâu nghé mới sinh không sợ hổ người không biết sao, hài tử này còn phải luyện nhiều, nói kinh nghiệm chắc chắn không nhiều bằng chúng ta, người nói đúng không?”

Lăng Nguyệt Vụ kỳ thực rất không muốn nghe lời đối thoại buồn chán này, hẳn tại sao nơi nào không đứng lại đứng ở đây, nhìn Lâm Văn Sanh sử dụng chiêu thức thành thạo tới trình độ như vậy căn bản không giống như mới luyện năm năm, nhìn cách ứng phó của hắn như cá gặp nước, chứng minh rằng hắn cũng trải qua rất nhiều kinh nghiệm thực chiến, hai nam nhân này thực sự là ... người thường.

Khi Lâm Văn Sanh bình tĩnh đứng trên lôi đài khoé miệng nổi lên một mặt tiểu ý, hướng về phía lão nhân bị hắn đánh rơi khỏi lôi đài chấp tay nói câu đa tạ sau đó tiếp tục ứng phó với võ sĩ khiêu chiến.

Vài người nối liền nhau lên đây đều bị hắn đơn giản đánh hạ, cuối cùng một hoàng y nữ nhân xuất hiện, nói nàng là hoàng nữ nhân kỳ thực cũng không quá đáng, sắc mặt phát vàng, y phục màu vàng, nói thì hàm răng cũng vàng, ngay cả roi trên đai lưng cũng vàng.

“Yêu, tiểu hoả trẻ tuổi này, ngươi là con trai của Lâm Mộ?”

“Chính là tại hạ.” Lâm Văn Sanh cười nói.

Nữ nhân triển lộ ra một nụ cười vàng, mỉm cười rất ôn nhu “Vây cùng tỷ tỷ về nhà, cho tỷ tỷ hảo hảo chăm sóc ngươi, ôm ngươi ngày ngày thoải mái đêm đêm sáng khoái được không?”

Vị tỷ tỷ này, đại khái cũng đã bốn mươi tuổi?

Lâm Văn Sanh lần thứ hai mỉm cười tao nhã, “Cảm tạ hoàng tỷ tỷ coi trọng, đáng tiếc ta đã có người vừa ý, ý tốt của hoàng tỷ tỷ tại hạ xin lĩnh tấm lòng.”

Ngay cả tên cũng họ Hoàng, gương mặt Lăng Nguyệt Vụ dường như hơi gục xuống, thế giới giang hồ này người bình thường quả thật khó lý giải.

Nữ nhân lần thứ hai gương mặt cười ha hả, cười khuynh thành, tái cười khuynh quốc biết đâu từ cái dáng tươi cười này mà ra, nhiều người dưới đài đã bắt đầu đem mắt nhắm lại, không muốn nhìn răng vàng của nữ nhân kia.

Bọn họ nói một chút gì nữa thì nữ nhân rút roi da màu vàng quất tới trên mặt Lâm Văn Sanh, “Ta ghét nhất là mấy tên mặt trắng, xem chiêu!”

Lâm Văn Sanh hoãn lại tiểu ý trên gương mặt nghiêm túc cùng nữ nhân giao đấu, Lăng Nguyệt Vụ sớm đã dưỡng thành lắng tai tựa hồ nghe thấy nơi nào đó truyền đến thanh âm cành cây bị gãy, hơi quay đầu nhìn về phía bên phải nơi truyền đến thanh âm, một nữ hài tuổi còn trẻ nghiêng răng nghiêng lợi nhìn phía lôi đài, mà cành cây trong tay đã bị nàng hung hăng bẻ thành bốn đoạn.

Gương mặt có chút quen thuộc, tựa hồ ở nơi nào gặp qua, nữ hài lấy giác quan thứ sáu trời sinh cho nữ nhân, hình như phát hiện có người nhìn nàng, chuyển hướng về phía Lăng Nguyệt Vụ, vừa lúc làm cho Lăng Nguyệt Vụ thấy rõ khuôn mặt, thảo nào quen thuộc như thế, thì ra là đại nữ nhi của Sương, Lăng Thu Nhi.

Sương có một lần nói với hắn muốn đem Lăng Thu Nhi đưa đến nơi nào tập võ, Lăng Nguyệt Vụ đang suy nghĩ, có thể nào nàng cùng với Lâm Văn Sanh là sư huynh muội đồng môn? Bọn họ năm năm trước đính ước, hiện tại chính xác là hôn phu hôn thê của nhau, đại khái trong năm nay sẽ thành hôn, có thể xem là dựa thế.

Lâm Tiên từng nói với hắn, nữ hài thời cổ đại đều kết hôn rất sớm, Lâm Tiên rất hối hận không có sinh sống ở cổ đại, cũng rất hối hận không trở thành nữ nhân, lúc đó ánh mắt Lâm Tiên nhìn hắn rất kỳ quái, hắn không thể nói đó là loại cảm giác gì, khi hắn hỏi Lâm Tiên vì sao dùng ánh mắt lộ vẻ kỳ quái đó nhìn hắn, Lâm Tiên chỉ cười không trả lời, sau đó hắn phát hiện khi hắn đang ôn tập võ thuật cũng là lúc Lâm Tiên dùng cái kiểu nhìn quái dị này nhìn hắn chăm chăm, Lâm Tiên cũng thuận tiện đem y phục đưa cho hắn thay.

Lâm Tiên luôn luôn trong lúc hắn thay y phục nhìn chăm chăm hắn rồi ngậy ngốc thì thầm tự nói, Lâm Tiên cho rằng hắn không nghe được, thế nhưng mỗi lần như vậy hắn đều nghe thực rõ ràng.

Nếu như ngươi là nữ ta sẽ lấy ngươi, nếu như ta là nữ ta sẽ gả cho ngươi, nếu như vậy thật tốt, ngươi cũng sẽ không phải là bảo vệ của ta, mà là ta, vĩnh viễn là người yêu, vĩnh viễn hạnh phúc, vĩnh viễn bầu bạn bên nhau...

Một nam một nữ có thể hạnh phúc vĩnh viễn, một nam một nữ có thể vĩnh viễn trở thành tình nhân hay sao?

Hắn không hiểu, cũng sẽ không đi hỏi ai, hắn không cần tình, cũng không cần vĩnh viễn gì đó, thân thể của hắn là thứ vĩnh viễn mà hắn có, điều kia vĩnh viễn hắn cũng không hiểu được.

Trong lúc không phát giác một ngày một đêm rất nhanh trôi qua, tất cả mọi người nhìn thấy mùi ngon đến nước miếng chảy dài, cũng bình luận đến rõ ràng, là thật hay giả chỉ có bọn họ mới có thể biết được, Lăng Nguyệt Vụ cũng đứng ở tại chỗ một ngày đêm, luôn luôn đem đầu nhìn về chỗ cao lầu kia.

Vô lâm đại hội này có thể ngăn chút không, vẫn phải đánh tới ngày thứ hai, Lâm Văn Sanh không biết lúc nào bị người đánh hạ, trên mặt đen thui mang theo nụ cười hì hì trở về bên người Lăng Thu Nhi, chỉ tiếc không chiếm được yêu thương luyện tiếu của mỹ nhân trái lại bị người nói câu “Vô dụng”, cũng không biết là thực tâm hay cố ý, việc này có lẽ là bí mật của tình nhân, mà Lăng Nguyệt Vụ tự nhận là mãi mãi cũng sẽ không hiểu.

Không biết là ai lớn tiếng nói, làm cho tất cả nhất thời an tĩnh lại, người tranh đấu cũng phải tạm hoãn nghỉ ngơi.

“Chúng ta vì chặt đầu Đồng Phượng mà đến, Liễu trang chủ vì sao còn không cho chúng ta thấy thân ảnh của bọn họ?”

Đường nhìn của mọi người toàn bộ đều tập trung tại vài người ngồi trên cao lầu.

Lăng Nguyệt Vụ cũng đem đầu chuyển tới, lúc này nhìn thấy không phải là bốn nam nhân nữa, mà là sáu nam nhân.

Hai nam nhân đằng sau bốn người kia, trong đó có một thân ảnh mà hắn vô luận như thế nào cũng quên không được, thân thể nhỏ gầy hơi kích động.

Sương, là người?

[*] : Năng lực nghe được từ xa.

26. Chương 26

Nhất bạch y nhất hắc y nam tử đột nhiên xuất hiện trên lầu làm tất cả mọi người kinh ngạc, bọn họ thoát nhìn thực tương xứng, hắc y nam tử trong mắt hiện trào phúng cùng khinh miệt đối với những kẻ bên dưới, giữa bọn họ bị mắc vướng bởi một sợi dây thừng vàng, bạch y nhân không cần phải nói cũng biết là Lăng Sương Nhược, gương mặt mỹ lệ trước sau như một âm trầm, đối với những kẻ phía dưới nhìn bọn họ trầm trồ như nhìn con khỉ, không đáng để Lăng Sương Nhược biểu thị bất luận biểu tình gì.

Hai người tư thế đứng thân mật tạo ra một mỹ cảm hài hoà, Lăng Nguyệt Vụ ngẩng cái đầu nhỏ nhắn nhìn về phía trên lầu, lần đầu tiên hắn thấy được Đồng Phượng trong miệng của mọi người, bởi vì cự ly quá xa cho nên chỉ nhìn thấy màu sắc của y phục, lui về phía sau vài bước, đi khỏi đoàn người, ẩn nấp sau một gốc cây, hắn không biết vì sao mình phải đứng ở chỗ này, chỉ là không muốn cho Sương biết sự tồn tại của hắn, luôn luôn, hắn luôn cảm thấy được bản thân cách thế giới này rất xa, một thế giới không hề có quan hệ gì với hắn.

Nhất bạch nhất hắc, khuôn mặt mỹ mạo của hai người đều kinh hậu thể nhân, bọn họ tựa hồ không thể động đậy, bị Liễu gia bảo bảo chủ cùng ba người khác bắt đi tới lôi đài, mỗi người càng nhiều kinh hô, kinh hô gương mặt xinh đẹp của bọn họ, kinh hô khí thế của bọn họ, kinh hô xích khoá bất phàm có thể trói được bọn họ.

Nam nhân thấp hèn mới vừa mở miệng muốn tiêu diệt Đồng Phượng bây giờ ngay cả nôn một chữ cũng không được, khí thế cũng có thể áp chế ác tâm của mọi người.

“Các vị, ngày hôm nay chúng ta Liễu gia bảo vì mọi người chủ trì công đạo, tin tưởng tất cả mọi người đều biết Đồng Phượng của Nhật Hồng giáo trong chốn vô lâm là một đại hoạ, ngày hôm nay mọi người ở nơi này vì những ngày bình yên về sau mà bảo vệ công đạo.”

Mọi người một mảnh hoan hô, tiếp theo Liễu gia bảo bảo chủ đã gần bốn mươi tuổi dùng tay ra hiệu áp chế, ý bảo người phía dưới đừng quá kích động, “Vị này cùng Đồng Phượng ở chung chính là Lăng Lạc cung chủ Lăng Sương Nhược, chúng ta cũng không muốn nguy hại Lăng cung chủ, thế nhưng Lăng cung chủ luôn che chở Đồng ma đầu, không còn cách khác, ngày hôm nay chỉ có thể xem ý kiến của mọi người!”

“Diệt Đồng Phượng, trả võ lâm yên tĩnh”

Phía dưới có người kích động hét lên, “Diệt Đồng Phượng, trả võ lâm yên tĩnh! Diệt Đồng Phượng, trả võ lâm yên tĩnh!”

Chỉ thấy người trên lôi đài đối với phản ứng của những kẻ bên dưới khinh miệt cười quỷ quái, càng xem càng giống yêu nghiệt trong bóng tối. Lăng Nguyệt Vụ đem đường nhìn đặt ở trên Đồng Phượng, một nam nhân tuổi chỉ chừng mười tám gương mặt mỹ lệ như yêu nghiệt, kỳ thực yêu mị của hắn đã mê đảo rất nhiều người bên dưới, chỉ là bọn hắn đều là những tên dối trá khẩu thị tâm phi, thế giới này đều dối trá như thế.

Lăng Nguyệt Vụ không biết ở nơi này chơi trò gì, chỉ biết là võ lâm đại hội rất buồn chán. Nơi này đều là những tên thuộc hạ bất cứ lúc nào cũng có thể hành động, nhất là Nhật Hồng giáo, hai là Lăng Lạc cung, ba là Liễu gia bảo, muốn cho bọn họ hôm nay chết tại lôi đài của Liễu gia bảo là không có khả năng, hay là bọn họ còn mục đích gì khác?

Đột nhiên bên ngoài xuất hiện một trận gió to, không biết là ai đang cười ha hả, “Muốn tiêu diệt Đồng Phượng, các người còn chưa đủ tư cách, muốn cũng phải để cho tiền bối ta đây động thủ trước, ha ha...”

Lăng Nguyệt Vụ ngẩng đầu chuyển hướng đến nơi thanh âm phát ra, nhờ vào ánh trăng chiếu sáng, một vị cự tay dễ dàng nhảy vọt tới bên cạnh lôi đài đứng sừng sững.

“Kia không phải là Ác Tửu của Ác quỷ cốc sao?”

Lăng Nguyệt Vụ nghe được giang hồ nhân sĩ xung quanh nhân thần đều kinh ngạc lui về phía sau.

“Xem ra Đồng Phượng đắc tội đến người của Ác quỷ cốc, bằng không thế nào ngay cả người của Ác quỷ cốc cũng xuất hiện tại đại hội võ lâm, bọn họ võ công cao cường luôn luôn không tham dự việc này...”

“Đúng vậy, Ác Tửu thế nào gặp được ở chỗ này!”

Lăng Nguyệt Vụ mới vào giang hồ lẳng lặng đứng ở chỗ cũ nghe bọn họ đàm luận về nam nhân cự tay đột nhiên xuất hiện, tay áo bên trái không có cánh tay bị gió đêm thổi bay, chỉ thấy trên gương mặt nam nhân là một vẻ tịnh bạch, xem ra người trong chốn giang hồ cùng với danh hiệu chẳng hề phù hợp.

“Chỉ là vì sao việc giết Đồng Phượng lại lan đến Ác quỷ cốc, thật muốn biết tình thế phát triển a.”

Lăng Nguyệt Vụ gác qua một bên không xem tầm mắt của những người này, đôi mắt đẹp nhắm rồi lại mở, đem thân thể tựa vào đại thụ, một ngày trôi qua Thanh Y cùng Chung Ly không phát hiện được hắn, bọn họ hình như rất quan tâm đến chủ tử Lăng Sương Nhược, dựa vào thân cây hắn ngồi xuống, bàn tay nhỏ bé trắng nõn nắm thành quyền đấm bốp vào chân, đứng lâu như vậy thực mệt, tuy rằng có võ công nhưng hắn chỉ thích dựa vào.

“Lăng Sương Nhược, ta muốn giết Đồng Phượng đem Lăng Sương Nhược quay về Ác quỷ cốc, không biết Liễu gia bảo có thể thả người?”

Lăng Nguyệt Vụ vừa mới ngồi xuống thanh âm sang sảng của Ác Tửu từ lôi đài chợt truyền đến, dưới đài một mảnh xôn xao, Lăng Sương Nhược cũng thực là được nam nhân chào đón, bạch y trắng tuyết, da như ngọc chi, mái tóc chỉ dùng một sợi dây đậm màu buộc ở sau lưng bị gió đêm thổi bay tán mát, ngũ quan tinh xảo, thấy thế nào cũng không giống một người ba mươi tuổi, khí tức của con người lạnh lùng này làm cho ai cũng cảm thấy như tiên nhân, ngừng thở tập trung nhìn chăm chú Lăng Sương Nhược đối với phía trước chỉ hững hờ nhìn thẳng.

“Các người Ác quỷ cốc cũng muốn cướp người? Mục đích của các người hình như không đơn giản a.”

Cướp người.

Lăng Nguyệt Vụ không khỏi nhún mày.

“Ha ha, tuy rằng chúng ta bình thường không làm chuyện quang minh chính đại, nhưng có đúng hay không hết thấy người trong giang hồ đều biết sở hữu Lăng Sương Nhược cùng Đồng Phượng có nghĩa gì không phải sao? Ha ha, Liễu bảo chủ người cũng quá giả dối a, rõ ràng muốn từ trên người Lăng Sương Nhược cùng Đồng Phượng tìm kiếm ‘Huyết tàn’ bí tịch, các người đều là những tên ngu xuẩn, chỉ bắt bọn họ là có thể đạt được bí tịch, căn bản là chuyện không có khả năng!”

Người cụt tay nói trúng tim đen làm cho Liễu gia bảo bảo chủ có chút đứng không được, thì ra truyền thuyết bây giờ được nói ra tại đây, dưới đài đường như nổ tung, hình như đang thảo luận sự thật của chuyện này.

“Liễu bảo chủ, Ác Tửu nói có phải là thật, ‘Huyết tàn’ bí tịch thật là trên người của Lăng Sương Nhược và Đồng Phượng?” Đột nhiên một gã nam tử trẻ tuổi ở dưới đài hỏi, cũng là tiếng lòng mà mọi người muốn hỏi.

“Ta thấy các người đều là bị người khác che đậy sự thật, ha ha, Liễu bảo chủ người đã không muốn thả người ta đây không thể làm gì khác hơn là phải cướp lấy vậy.”

Liễu bảo chủ bị người bại lộ ra mục đích cũng không thông tình đạt lý như trước nữa, chỉ là làm cho ba người phía sau che ở trước mặt mình, “A, người đã dự đoán được vậy trước hết đánh bại tam đại cao thủ của Liễu gia bảo đi đã, còn có bí tịch này ai không muốn, xưng bá võ lâm không phải là mộng tưởng của người trong giang hồ sao?”

“A, người nói quả thực cũng đúng, người muốn lợi dụng chiếm lấy bí tịch giả làm giết bọn hắn, đừng cho rằng Ác quỷ cốc ta không để ý tới chuyện bên ngoài lại không biết, thanh lý môn hộ không phải chỉ có các người biết làm.”

Ác Tửu tà tà cười, tuyệt không đem ba nam nhân trước mắt trở thành chuyện đáng quan tâm.

“Người cho là người cao bao nhiêu, theo ta người muốn người không phải là đạt được bí tịch, bọn họ hiện tại căn bản là không có võ công, người muốn có được bí tịch là không có khả năng, ha ha...”

Trên đài tổng cộng bảy người, Liễu bảo chủ không để ý tới hình tượng tốt đẹp trước đây mà cười ha ha, giống như hắn đang làm một chuyện về vang.

Ác Tửu sắc mặt thâm trầm, “Người đối bọn họ làm cái gì?”

“Không có gì, chỉ bắt quá là một chút tiểu độc, độc không chết bọn họ!”

Lăng Nguyệt Vụ ngẩng đầu chăm chú nhìn ánh trăng mọc lên nơi xa vời, đêm nay là đêm mười lăm, thông thường ngày này đều ngồi ăn chung với Sương, không biết có đúng là bị mất võ công hay không, có lẽ là vậy, nếu không với võ công của Sương có thể đã sớm thoát đi bọn họ, còn phải chờ Thanh Y cùng vài người đến đây cứu, trước mắt lại hiện lên thân ảnh của mấy người, có lẽ là vài vị môn chủ khác của Lăng Lạc cung đã chạy đến đây.

Trên lôi đài đã bắt đầu đánh, Lăng Sương Nhược cùng Đồng Phượng đều bị người điểm huyết cam, bọn họ đã không có võ công, hơn nữa lại trúng độc, đương nhiên chỉ có thể để mấy người kia cứu.

Trên đài dưới đài một mảnh hỗn loạn, Lăng Nguyệt Vụ nhảy lên đại thụ quan sát, thông thường khi mọi chuyện càng hỗn loạn thì việc hắn càng muốn làm chỉ là lặng lẽ ngồi nhìn tình thế phát triển.

Y phục màu đỏ chính là Nhật Hồng giáo, y phục màu nhạt chính là Lăng Lạc cung, gia phục màu đậm là Liễu gia bảo, hỗn loạn trước mắt cũng không liên quan đến Liễu bảo chủ cùng Lăng Đồng hai người trên lôi đài.

Bọn họ cũng không biết, hiện nay có bốn người thờ ơ lạnh nhạt, đương nhiên người thứ tư chính là Lăng Nguyệt Vụ.

Huyết quang, nguyệt quang, dưới tàng cây là trăng cảnh làm cho Lăng Nguyệt Vụ quen thuộc, chỉ là lúc trước rất tàn nhẫn, mà ở đây chỉ là hỗn loạn mà thôi, người của Liễu gia bảo bị Nhật Hồng giáo liên thủ đè ép, thế nhưng Nhật Hồng giáo và Lăng Lạc cung chỉ thiện dùng mê thuật không thiện dùng võ thuật, mọi người đến cứu cung chủ tịnh không chiếm được thượng phong.

Ba người đứng trước Liễu gia bảo bảo chủ cùng Ác Tử triển đấu, Lăng Nguyệt Vụ khước miệng lộ ra một tia cười khinh miệt, động tác của Liễu bảo chủ làm cho hắn chú ý.

Nặng nề bả vai vì ngồi một ngày một đêm mà có một chút mỏi, dùng đôi giày vải màu trắng để cao mà Lăng Sương Nhược cố ý làm cho hắn nhẹ nhàng đạp lên cành cây, cành cây không thấy một chút động đậy.

Sương nói, giày của hắn rất dễ hỏng nên cố ý tìm người làm cho hắn một đôi, kỳ thực vẫn còn có rất nhiều đôi đang để ở nhà, nghĩ đến chữ ‘nhà’, tâm tình của hắn tựa hồ tốt một chút.

Trong lúc mọi người đang giao đấu triển miên, một tiểu bạch ảnh đột nhiên xuất hiện trước mặt Liễu gia bảo bảo chủ, ngăn trở cước bộ của hắn muốn đem Lăng Sương Nhược cùng đồng Phượng đi khỏi.

“Người, ở lại.”

Liễu bảo chủ không rõ người từ chỗ nào chợt hiện ra. nhưng khi hắn tập trung nhìn vào thì lại nhìn thấy một tiểu quý đầu, nhân thần sắc bén làm cho hắn không khỏi run rẩy.

“Người là tiểu quý nhà ai?”

Lăng Nguyệt Vụ hơi ngẩng đầu, nhưng người hắn nhìn không phải là Liễu bảo chủ mà là Lăng Sương Nhược, Lăng Sương Nhược chỉ là hơi cau mày, hắn không thể nói chuyện.

Đồng Phượng cũng không rõ tiểu hài tử trước mắt ở đâu hiện ra, cau mày lộ ra một biểu tình khác, chí ít cũng không phải khinh miệt.

Lăng Nguyệt Vụ bình tĩnh đứng ở tại chỗ, cho Liễu bảo chủ một khí thế áp bách, trường hợp như vậy có bao nhiêu tiểu hài tử không biết sợ?

Dần dần, Lăng Nguyệt Vụ hấp dẫn được nhãn cầu của những người đang tranh đấu.

“Thả người.”

Đồng âm bình tĩnh nhàn nhạt vang lên, thanh âm cảm giác như không có nhiều tình cảm bao hàm bên trong nhưng lại làm cho người Lăng Lạc cung một mảnh kích động, kia là tứ thiếu gia của bọn họ...Chỉ là bọn họ cũng không hiểu, tứ thiếu gia xuất hiện khi nào?

“Một tiểu quý đầu cũng muốn ở chỗ này dương oai? Đồ đại, Đồ nhị, Đồ tam đem tiểu quý này thanh lý cho ta, đừng cản đường.”

Người Liễu bảo chủ gọi chính là ba người vừa nãy bên cạnh hắn, chỉ thấy trong đó một người đi hướng Lăng Nguyệt Vụ, giơ tay muốn xách áo Lăng Nguyệt Vụ lên, chỉ là Lăng Nguyệt Vụ thân hình chợt lóe đi ra phía sau nam nhân, nam nhân nhất thời đứng yên tại chỗ, đột nhiên cả người thăng ngã về phía trước, phanh!

Chấn vang toàn bộ lôi đài.

Mọi người đứng ở tại chỗ quên cả vết thương đang đau nhức tròng lớn mắt nhìn một màn ở trước mặt, nam nhân gọi là Đồ đại kia vừa mới giơ tay lên, liền chết?

Tất cả mọi người không nhìn thấy nam hài xuất thủ làm sao...

Lăng Nguyệt Vụ đứng ở phía sau Đồ đại vừa mới ngã xuống, lần thứ hai hiện ra trước mặt người khác, ngay cả Lăng Sương Nhược cả đêm không hề có một biểu tình trên mặt cũng hiện ra kinh ngạc.

Mà Đồng Phượng càng kinh ngạc nhiều hơn, hài tử này rốt cuộc là ai?

Lăng Nguyệt Vụ bình thường lười nói lần thứ hai bình tĩnh mở miệng, “Thả người.”

Liễu bảo chủ vốn đối với sự xuất hiện của Lăng Nguyệt Vụ rất khinh thường, hiện nay hơi có chút sợ, mặt khác hai người còn lại ánh mắt bao hàm kinh ngạc, ca ca của mình chết không minh bạch, làm sao, làm sao có thể...

“Người, người rốt cuộc là ai?” Hắn chưa bao giờ biết đến trong chốn giang hồ có một tiểu nam hài thân thủ như vậy.

Đỗ nhị, Đỗ tam múa kiếm trong tay muốn bắt Lăng Nguyệt Vụ, đáng tiếc tay của bọn họ mới vừa giơ lên chém về phía trước đã đứng ở tại chỗ, mọi người không hề thấy Lăng Nguyệt Vụ làm sao xuất thủ...

Kim châm yên tĩnh rơi xuống, người của Liễu gia bảo chỉ có kinh ngạc cùng kinh ngạc, Lăng Nguyệt Vụ ném trong tay cây châm dài đã trực tiếp đi qua tim Đỗ đại, thẳng đi về hướng Lăng Sương Nhược.

Nhẹ nhàng chạm vào ngực Lăng Sương Nhược, Lăng Sương Nhược chiếm được tự do, “Vụ nhi?”

Lăng Nguyệt Vụ đã cao tới ngực Lăng Sương Nhược, mấy tháng không gặp, hắn đã cao hơn, thể nhưng so với trước khi Lăng Sương Nhược rời đi đã gầy không ít, hơi ngẩng đầu nhìn về mặt của Lăng Sương Nhược đang mang thái độ không giải thích được, trong trời đất tựa hồ chỉ có Lăng Nguyệt Vụ cùng Lăng Sương Nhược hai người, Đồng Phượng bị trôi bên cạnh Lăng Sương Nhược đã bị trong suốt hóa.

“Lừa đảo.”

Lăng Nguyệt Vụ nhìn chằm chằm Lăng Sương Nhược một lát mới mở miệng, Lăng Sương Nhược thì vẫn không thể tin được nam hài trước mắt liên tục xuất thủ giết người không nhìn rõ chiêu thức lại chính là con mình.

“Vụ nhi?”

“Lừa đảo.”

Lăng Sương Nhược muốn kéo lại tay Lăng Nguyệt Vụ, nhưng Lăng Nguyệt Vụ không muốn cho hắn chạm vào, bình thường Nguyệt Vụ sẽ không như vậy. Mọi người tiếp tục từ kinh ngạc đến ngây người, bọn họ chưa từng nhìn thấy Lăng cung chủ nói nhiều như vậy, mà tiểu nam hài tiểu Vụ nhi này, cùng hắn có quan hệ gì?

Liễu bảo chủ cứng ngắc tại chỗ lặng lẽ lui về phía sau, đáng tiếc bị Thanh Y của Lăng Lạc cung nhanh chóng lấy lại tinh thần từ kinh ngạc bắt được, độc của cung chủ còn chưa giải hắn làm sao có thể trốn.

Lăng Nguyệt Vụ lắc mình đột nhiên rời khỏi trước mắt mọi người.

“Vụ nhi!”

Lăng Sương Nhược hô to, muốn tiến lên thể nhưng bị Đồng Phượng trôi cùng một chỗ, đi không được.

“Chung Ly, đuổi theo!”

“Nhưng, cung chủ...”

“Đuổi không kịp mang đầu tới gặp ta.”

Lăng Sương Nhược trong lòng có chút buồn bực, lần đầu tiên thấy Vụ nhi tức giận.

“Con trai người?”

Đồng Phượng đứng ở một bên mở miệng hỏi.

27. Chương 27

Không khí gần như ngưng kết thành băng hàn làm người ở đây không dám lên tiếng, mọi người không ai dám nhìn thẳng người đang ngồi ở vị trí chủ tọa về mặt hàn sương băng lãnh, không ai khác chính là Lăng Sương Nhược.

Một nam nhân nào đó không sợ chết về mặt vẫn còn cười gian tà nhìn chằm chằm Lăng Sương Nhược bị trôi cùng một chỗ với mình, bàn tay giơ lên giữa không trung cũng không cảm thấy cứng, nguyên nhân rất đơn giản, hắn đang dùng chiếc đũa gấp món ăn muốn đút Lăng cung chủ của chúng ta ăn.

“Nhược, ăn một chút đi, tối hôm qua đến giờ người vẫn chưa ăn gì.”

Đồng Phượng yêu nghiệt không sợ chết dùng thân thể của mình sát tới Lăng Sương Nhược gần như đang muốn giết người, tối hôm qua, võ lâm đại hội kinh động hồn phách tại nơi bạch sắc thân ảnh nho nhỏ rời đi mà tuyên bố kết thúc.

Do hai người đứng đầu của hai phái lớn nhất giang hồ bị trói cùng một chỗ, nên dĩ nhiên là bọn họ đi đến đâu bọn họ thuộc hạ cũng phải đi theo bảo hộ đến đó, theo như lời của Liễu bảo chủ bị dọa đến hết hồn khai ra, hai người đều đã mất võ công, đồng thời còn trúng độc, thế nhưng chỉ có người trong cuộc mới biết được bí mật bên trong.

Vị trí chủ tọa nhất bạch nhất y song song cùng nhau ngồi, cũng là hai người được nhắc tới ở trên, Lăng Lạc cùng cùng Nhật Hồng giáo cũng tách ra ngồi hai bên trong nhà trọ, chủ tọa ở chính giữa, bên trái y phục màu đỏ chính là đệ tử Nhật Hồng giáo, bên phải y phục nhạt màu là mọi người của Lăng Lạc cung.

Nhìn thấy những tên hù chết người này, chương quỹ đứng ở trước quầy hàng cầm lấy bàn tính mà run run hai cái đùi, tay cũng run không ra hình dạng, chống đỡ không nổi đừng nói chi là tiểu nhị chưa bao giờ gặp phải mấy vị đại nhân vật như vậy.

Chung Ly đang từ bên ngoài gấp gấp trở về, vừa mới đặt chân vào nhà trọ liền cảm giác được trần trần sát khí, tuy rằng không phải hướng hắc xông đến, nhưng hắc biết rõ khí tức này chính là cung chủ phát tán ra, Chung Ly không biết có nên lùi bước hay không, hắc còn chưa vào cửa đang định xoay người len lén rời đi chợt nghe đến nam âm u ám như địa ngục truyền đến.

“Chung Ly, vào đây!”

Lăng Sương Nhược đem miếng thịt thái mỏng trước mắt coi như không tồn tại, cũng xem hắc y nhân như một vật trong suốt, hơi đem đầu chuyển về hướng ở cửa, Chung Ly kiên trì đi vào trên mặt lộ vẻ uể oải, giáo chủ Nhật Hồng giáo an vị bên người cung chủ, chuyện này đương nhiên hắc đã dự liệu, chỉ là cung chủ cùng Đồng Phượng thân mật như vậy, lẽ nào là tin đồn mà mọi người nói là đúng?

“Cung chủ.”

“Tại sao chỉ có một mình ngươi, Vụ nhi đâu?”

Lăng Sương Nhược hất ngã chén trà trên bàn, tiếng đồ sứ bị rơi xuống đất vang lên, hàn băng trên mặt càng đậm, toàn thân tỏa ra khí tức ngay cả Đồng Phượng bị trói bên cạnh cũng cảm thấy được Lăng Sương Nhược không giống bình thường.

“Cung chủ.” Chung Ly ngày thường âm thanh trầm thấp hành sự cẩn mật, chưa bao giờ nói chuyện dài dòng dây dưa hôm nay lại trở nên lấp bắp, bốn vị môn chủ cùng hắc chung sống lâu năm vì cung chủ làm việc xoay mặt nhìn nhau, rồi đồng loạt đem đường nhìn đặt trên người Chung Ly, đương nhiên không chỉ bọn họ, người của Nhật Hồng giáo cũng tò mò Vụ nhi trong miệng Lăng Sương Nhược, toàn bộ mọi người nghiêng tai nghe, sợ bỏ qua một chi tiết nhỏ.

“Nói.”

“Hồi cung chủ, tứ thiếu gia hắc, ta, ta không đuổi theo.”

Trong năm người ai cũng có sở trường riêng, Chung Ly am hiểu nhất chính là khinh công, trong trôn giang hồ cũng là cao thủ số một số hai, ngày hôm nay trước mặt mọi người nói ra như vậy làm sao hắc không thẹn thùng, cũng chứng minh hắc ngay cả một tiểu hài tử mười hai tuổi cũng không bằng.

Trong nhà trọ vang lên tiếng cú đầu hút không khí, gương mặt Lăng Sương Nhược càng u ám vài phần, Đồng Phượng tao nhã đặt lại chiếc đũa trên tay, khuôn mặt yêu mị hiện lên một tia không giải thích được. “Ta cũng không biết Lăng Lạc cung còn có một tứ thiếu gia, Nhược, ngươi thật xấu, không nói cho người ta là ngươi len lén cùng nữ nhân khác sinh hạ hài tử, mạng của ta tại sao khổ như thế này? Nhưng đứa con này của ngươi hình như rất đặc biệt, có thể cho ta mang về giáo không, ta đem Nhật Hồng giáo giao lại cho hắc, sau đó chúng ta đi tiêu dao, ai, làm giáo chủ thật rất mệt.”

Trên mặt hắc giả vờ phiến não, đệ tử Nhật Hồng giáo âm thầm chửi mắng, đặc biệt tam đại hộ pháp của Đồng Phượng, Hồng Tuyết, Hồng Doanh, Hồng Trần.

“Câm miệng.”

Đồng Phượng khép lại đôi môi đỏ như máu mê người, sau đó lại mở, “Xem, ta đóng.”

Lăng Sương Nhược hơi nhíu chặt lông mày, Vụ nhi, đối với động tác của Đồng Phượng làm như không thấy.

Hắn biết Vụ nhi bình thường một mình tự luyện tập, hẳn khi nào rảnh rỗi sẽ hướng dẫn một chút, nhưng công phu của Vụ nhi không phải là một hai tháng là có thể luyện được, Vụ nhi tựa hồ chuyện gì cũng không tự mình nói, lẽ nào hắn làm cha vẫn còn chưa tốt?

“Nhược! Người đừng làm lơ ta được không.”

“Kêu người câm miệng!”

Đồng Phượng nhú chặt mày không nói lời nào, trước mặt thuộc hạ bị kêu câm miệng rất không có mặt mũi a, nhưng vì tình yêu hắn phải chịu được.

Hai chữ này Vụ nhi ngày thường hay dùng, ngày hôm nay Lăng Sương Nhược mượn dùng đỡ.

Bọn họ không động đũa, hạ nhân của bọn họ cũng không động đũa, Đồng Phượng nâng cằm nghiêng đầu nhìn chằm chằm Lăng Sương Nhược, gương mặt xinh đẹp ôn nhu nhưng không bị nữ nhân hoá.

Bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng thét chói tai, một bóng trắng thật lớn bổ nhào về phía nữ tử đứng sau Lăng Sương Nhược, “A!”

Tiếng thét chói tai vang lên trong nhà trọ, tập thể người của Nhật Hồng giáo được huấn luyện đồng loạt rút kiếm, mà bên Lăng Lạc cung thì tương phản. Nhìn thấy đại hổ ngược lại trở nên không sợ hãi, trên mặt cũng hơi lộ ra nhàn nhạt tiếu ý.

“Bảo hộ giáo chủ, có cạp!”

Hồng Tuyết hướng về phía đệ tử Nhật Hồng giáo thét lên, đồng thời cũng cấp tốc rút ra trường kiếm trong thất lưng vọt đến bên người Đồng Phượng, đương nhiên không chỉ một người, hai người khác cũng như vậy.

Bên Lăng Lạc cung ngược lại không một động tĩnh gì, càng làm cho Nhật Hồng giáo ngỡ người hơn chính là bạch hổ không cắn người mà dùng đầu lưỡi liếm khuôn mặt của nữ tử.

Nữ tử bị ngã xuống đất tên là Đỗ Hiền, nàng vẫn đều vì Lăng Sương Nhược chuẩn bị tất cả, đương nhiên đối với bạch hổ này nàng quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn, từ khi tứ thiếu gia đem bạch hổ mang về Lăng Lạc cung, đều do nàng chăm sóc, người có tình, hổ cũng có tình, bạch hổ gặp lại Đỗ Hiền đương nhiên sẽ bổ nhào tới, nhiệt tình không giống với người thường.

“Địch nhi, đừng náo loạn, ta giữa, ha ha...”

Bạch hổ xuất hiện làm cho Lăng Sương Nhược lông mày nhíu chặt này giờ cũng thở phào nhẹ nhõm, đối với chuyện bạch hổ gây náo loạn làm mọi người sợ hãi hắn không để ý, nếu như Địch nhi ở đây, như vậy Vụ nhi nhất định sẽ ở lân cận.

Đứng lên, dây xích trong tay cũng vang theo, kỳ thực hắn chỉ muốn tới cửa nhìn tình hình, hận không thể có thanh kiếm đem dây xích bổ ra, mà Đồng Phượng nhìn thấy biểu tình của Lăng Sương Nhược vẻ mặt càng đắc ý không ngớt.

“Đừng nghĩ nữa, người không chém ra được nó đâu, trừ phi có chìa khoá, nhưng cái chìa khoá đã sớm bị người đem thiêu...”

Đồng Phượng càng nói càng hưng phấn, gương mặt Lăng Sương Nhược lại càng âm trầm, Đồng Phượng nói chính là sự thực, cái tên vẻ mặt như yêu nghiệt này thực sự là...

Một cơn gió nhu hoà từ đại môn thổi tới, với sự miễn cảm do tập võ nhiều năm của Lăng Sương Nhược, hắn đem đường nhìn hướng ra, quả nhiên một bạch sắc thân ảnh gây yếu xuất hiện tại cửa, mọi người không hẹn mà cùng nhìn về phía bạch sắc thân ảnh.

Bạch y thiếu niên một đêm trên giang hồ vang danh xuất hiện trước mắt bọn họ, rất nhiều người của Nhật Hồng giáo ánh mắt không khỏi lộ ra ngưỡng mộ cùng với sùng bái, bên Lăng Lạc cung càng thêm nhiều kiêu ngạo, đây chính là tứ thiếu gia bất học vô thuật [*] của bọn họ a...

Có thật là bất học vô thuật?

Nhi tử ba tháng không gặp, Lăng Sương Nhược muốn mở miệng, nhưng lại nghẹn ngào trong yết hầu phát không ra, Lăng Nguyệt Vụ bước từng bước về phía hắn, gương mặt nhỏ nhắn có vẻ tái nhợt lộ ra một chút

mặt mỗi, so sánh với Chung Ly ánh mắt đang hướng về phía Lăng Nguyệt Vụ càng uể oải, tứ thiếu gia làm thế nào đến đây?

Bạch y của Lăng Nguyệt Vụ thấm đượm sương sớm, đi tới bên người Lăng Sương Nhược trên gương mặt lộ ra một tia nhu hoà, hắn tối hôm qua sợ dĩ rồi đi, thứ nhất hắn lại lần nữa giết người, thứ hai hắn đột nhiên cảm thấy được Sương ở trong lòng hắn trở nên quan trọng, thứ ba là nên đem Dịch nhi từ trên núi đi xuống.

“Vụ nhi, tối hôm qua đã chạy đi đâu?”

Lăng Sương Nhược rốt cục đã nói ra điều muốn nói với Lăng Nguyệt Vụ, đồng thời cũng vươn tay, thân thể nhỏ gầy của Lăng Nguyệt Vụ liền ngã vào trong ngực hắn. Rốt cuộc đã tựa vào được rồi, rốt cuộc sau này không cần ngủ mà nửa mê nửa tỉnh nữa.

Bàn tay bị xích của Lăng Sương Nhược ôm lấy vai Lăng Nguyệt Vụ.

Lăng Nguyệt Vụ bướng bỉnh cọt cọt lui trong lòng Lăng Sương Nhược, sau một khắc bị Lăng Sương Nhược bế lên đùi, dĩ nhiên cũng ngồi ở vị trí chủ thượng. Gương mặt nhỏ nhắn bình tĩnh của Lăng Nguyệt Vụ lộ ra thư thả mà trong mấy tháng nay không hề có.

Dựa vào nơi này là thoải mái nhất...

Nhưng có người gương mặt lại trở nên căng cứng.

.

.

,

[*] Bất học vô thuật: Ý nói không học vấn, không kỹ thuật, tương tự như một người kém cỏi, bất tài. = =

28. Chương 28

Lăng Nguyệt Vụ một ngày một đêm chưa chớp mắt, thân thể nhỏ gầy dựa vào trong lòng Lăng Sương Nhược, bàn tay nhỏ bé theo thói quen cũng khoắc lên lưng hắn, Lăng Sương Nhược ngẩng đầu vén sợi tóc rơi trên trán của Nguyệt Vụ.

“Vụ nhi, ăn một chút điểm tâm rồi ngủ tiếp được không?”

Lăng Sương Nhược dùng thanh âm ôn nhu chỉ có hai người bọn họ nghe được, ai ngờ Đồng Phượng bị dây xích trói cùng một chỗ với hắn đều đem những lời đó để vào tai, kỳ thực trong nhà trọ, ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung trên người bọn họ, Lăng Sương Nhược dùng ánh mắt ý bảo Đỗ Hiền vừa bị bạch hổ nhiệt tình buông ra đi chuẩn bị thêm một bộ chén đĩa nữa, còn Chung Ly vì những câu nói mới vừa này mà thắc mắc trong lòng.

“Nhược, đây là con của ngươi, ta cho tới tới bây giờ chưa gặp tiểu hài tử của người lần nào, tiểu hài tử này là con ruột của ngươi sao, tại sao lớn lên không giống ngươi chút nào a.”

Chỉ ít nhìn qua không đẹp như Nhược, xem đại nữ nhi Lăng Thu Nhi của hắn mới mười sáu xuân xanh đã nổi danh giang hồ đệ nhất mỹ nữ, nhìn nhìn hai đứa con trai khác của hắn, đều là mỹ nam tử điển hình, sau này nhất định sẽ làm rất nhiều nam nữ tâm hồn ngu muội.

Giọng nói chua lòn lòn cho Lăng Nguyệt Vụ mới vừa khép hờ mắt nghỉ ngơi mở lại hai mắt, hầu như muốn đem Đồng Phượng gương mặt thoát nhìn như yêu nghiệt, cầm dán trên vai Lăng Sương Nhược mà lạnh lạnh đem thu vào mắt hắn, Lăng Nguyệt Vụ không khỏi ngẩng đầu nhìn về phía Lăng Sương Nhược đang dùng ánh mắt nhu hoà nhìn mình.

Lần đầu tiên Lăng Nguyệt Vụ đột nhiên muốn biết Đồng Phượng rốt cuộc là ai, vì sao hắn xuất hiện bên người của Sương cũng không bị đánh đuổi, có lẽ căn bản là Sương không muốn đánh đuổi hắn, trong mắt lộ ra vẻ mơ hồ không giải thích được. Cũng chỉ có trước mặt Lăng Sương Nhược, Nguyệt Vụ mới có thể hơi chút để lộ ra một tia tình cảm, mà hắn lại vốn không biết những tình cảm nhân nhạ này nghĩa là gì.

“Một tên rất buồn chán, Vụ nhi, đừng để ý đến hắn.”

Đối với những gì mà Đồng Phượng vừa mới giở giọng nói, Lăng Sương Nhược không để tâm, mà Lăng Nguyệt Vụ lại càng không cần phải nói, hắn từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ gọi Lăng Sương Nhược là cha, cũng chưa bao giờ thừa nhận mình là con trai của Lăng Sương Nhược, sự thực bọn họ có huyết thống quan hệ hay không?

Lăng Nguyệt Vụ không nhận được đáp án hắn cũng không tiếp tục truy cứu, nếu như Sương muốn nói như vậy thì hắn sẽ tự mình giải thích cho mình hiểu, chỉ là ngực của hắn như có một vật gì đè nặng, rất khó chịu.

“Cung chủ, chén dưa đã chuẩn bị tốt, có thể bắt đầu ăn, tứ thiếu gia, nô tỳ lấy cho ngài chén cháo được không?”

Đỗ Hiền mấy năm nay vẫn nhìn Lăng Nguyệt Vụ lớn lên, nàng mới vừa hai mươi hai tuổi, đối với vị tứ thiếu gia lạnh lùng này thế nhưng yêu thương thật lòng, nơi chốn quan tâm, chỉ tiếc tứ thiếu gia vẫn như xưa coi nàng như trong suốt, cho dù hắn đối với mọi người trong Lăng Lạc cung ai cũng như vậy, nhưng trong lòng nàng vẫn có chút khó chịu.

Lăng Nguyệt Vụ không hiểu vì sao trong ngực cảm thấy khó chịu, hắn rời khỏi ôm ấp của Lăng Sương Nhược ngồi vào bên cạnh vị trí chủ thượng, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt nhìn không ra bất luận biểu tình gì, cũng không nhúc nhích ngồi ở chỗ cũ, tựa hồ đang chờ đợi điều gì, Dịch nhi đến cạo vào chân hắn, thân thể cao lớn so sánh với Lăng Nguyệt Vụ, hắn tựa hồ vô cùng giống tiểu miêu.

Đỗ Hiền biết không nhận được câu trả lời nên tự mình múc cháo vào chén, tứ thiếu gia hình như rất ít ăn thịt, thỉnh thoảng cung chủ dứt một muỗng mới mở miệng ăn, nhìn thấy thân thể yếu đuối như vậy, Đỗ Hiền dưới đáy lòng thâm trầm thở dài.

“Tứ thiếu gia?”

Trong nhà trọ an tĩnh chỉ có lời nói ôn nhu nữ tính của Đỗ Hiền, nhìn Lăng Nguyệt Vụ ngồi ở trên ghế bất động, hơi có chút khấn trương, tính nết của tứ thiếu gia ngay cả cung chủ cũng không nhìn ra, huống hồ gì nàng chỉ là một tiểu thị nữ nhỏ, quay đầu về hướng Lăng Sương Nhược cầu cứu, “Cung chủ?”

“Ai, ta nói Đỗ Hiền tỷ tỷ, hài tử này không thích ăn cháo người cũng đừng miễn cưỡng, ăn ít cũng sẽ không đói đâu, hơn nữa hài tử này có tay có thể tự mình ăn, người đang khấn trương cái gì, Nhược, người nói đúng không?”

Tại thời khắc khấn trương này cũng chỉ có một mình Đồng Phượng không quan tâm thần sắc của người khác, Lăng Sương Nhược không vui nhíu mày về phía Đồng Phượng đang lắc qua lắc lại dây xích ở tay trái, Vụ nhi gây như thế chắc chắn là trong Lăng Lạc cung một bữa có một bữa không.

Thật không biết nên đem hắn làm sao bây giờ.

“Tiểu đệ đệ, người không thể chờ cha người dứt người ăn được, không có khả năng a, hắn chỉ có thể dứt ta ăn, cho nên người để cho Đỗ Hiền tỷ tỷ dứt người đi.”

Đồng Phượng không để ý tới ánh mắt của Lăng Sương Nhược mang đầy ý cảnh cáo, nằm úp sấp trên bàn quay qua nói với Lăng Nguyệt Vụ, chỉ tiếc Lăng Nguyệt Vụ ngồi cạnh Lăng Sương Nhược không đem chuyện của hắn để tâm.

Thế nhưng, cũng chỉ có đương sự biết, nơi nào đó trong lòng hắn đang nổ tung, hơi ngẩng đầu nhìn Lăng Sương Nhược, mà Lăng Sương Nhược chỉ là giơ tay trái vuốt ve cái đầu nhỏ nhắn của hắn, vành mắt thâm đen dưới mắt phượng của Lăng Nguyệt Vụ thu vào hết trong đáy mắt của Lăng Sương Nhược.

“Ngày hôm nay không có phương tiện.” Vươn lên tay phải bị dây xích trói cho Lăng Nguyệt Vụ nhìn, Lăng Sương Nhược đương nhiên biết nếu như hắn không dứt cho Nguyệt Vụ ăn, Nguyệt Vụ sẽ không tự mình ăn cháo, “Hai ngày sau tìm một vị kiểm sư mở được xích sẽ lại dứt ăn, ân?”

Đồng Phượng ngồi ở bên người Lăng Sương Nhược, gương mặt yêu mị vốn rất đặc ý nhất thời như là tăng băng, tiểu hài tử này làm sao có thể cho Nhược đối hắn như vậy? Lăng Nguyệt Vụ sau khi nghe xong gương

mắt nhìn về chén cháo kia, kỳ thực hắn không hề thích ăn đồ nóng, có lẽ kiếp trước thói quen ăn bữa mấy món ăn lạnh, thế nên đối với đồ nóng không có khẩu vị.

Lăng Sương Nhược nhìn thấy Lăng Nguyệt Vụ bất động cho rằng hắn không muốn ăn. Ai ngờ sau khi trải qua sự kiện sát nhân tối hôm trước, Lăng Nguyệt Vụ lại luôn luôn nhớ tới từng màn máu tanh lúc trước, ngay cả đối diện với thức ăn hắn cũng có thể tưởng tượng được, khuôn mặt tái nhợt bắt đầu chậm rãi biến thành trắng bệch, từng giọt mồ hôi chậm rãi toát ra giữa trán.

Lúc đó hắn bắt quá mười tuổi, bị một nam nhân nhẫn tâm đem hắn cùng mười mấy hài tử tuổi xấp xỉ hắn ném vào địa lao, ban ngày bọn họ bị ép buộc tiến hành thịt bác [*], những trận đấu tàn nhẫn một đối một cứ tiếp tục hàng ngày, bọn họ cũng chỉ được phép mặc một quần đùi màu trắng, bên ngoài ***g giam vây đầy những tên giàu có đến đánh bạc, trong ***g sắt bọn họ giống như sư tử chết đói, chỉ có thắng trong trận đấu buổi tối mới được cho ăn.

Hắn biết mình muốn sống, thế nhưng hắn lại không biết vì sao mà sống, cuối cùng tới một trận đấu mà mục đích duy nhất chỉ có thức ăn, đao của đối thủ đâm vào da hắn làm máu văng tung toé khắp nơi, mà đao của hắn thẳng tắp đâm vào tim đối thủ, máu của đối thủ bắn đầy trên mặt hắn, máu trên khuôn mặt nhỏ nhắn chảy vào khoé miệng, khi đó mỗi ngày hắn đều có thể tưởng tượng đến mùi máu tươi nồng đậm, tiếng hoan hô bên ngoài cùng với những gương mặt tươi cười khoa trương lúc đầu làm hắn e ngại, nhưng chỉ là lúc mới bắt đầu, lâu ngày cũng chết lặng, chỉ có giết người mới có thể đạt được động lực sinh tồn ngắn ngủi.

Buồn cười chính là giết người chỉ là vì buổi tối có được một chén cơm trắng nguội ngắt, còn những hài tử khác may mắn sống sót nhưng bị thương chỉ có thể uống một chút cháo trắng, trong chén chín mươi phần trăm là nước.

Nhìn chằm chằm chén cháo đầy rau, Lăng Nguyệt Vụ đột nhiên có cảm giác buồn nôn, trong miệng tựa hồ có mùi máu tươi nồng đậm đã từng ném trải trước đây, hắn không biết khi hắn hồi tưởng đến chuyện lúc trước, tay hắn lạnh băng đến không thể tưởng tượng, khoé miệng cũng bắt đầu chảy ra tơ máu.

Sau khi hai đại nhân vật động đũa ăn cơm, tất cả mọi người vui đùa vào ăn, ai cũng đói đến chết. Bởi vì Lăng Sương Nhược thân thể cao lớn nên vẫn chưa phát hiện Lăng Nguyệt Vụ ngồi bên người biến hoá rất nhỏ, hắn nghĩ nếu như Vụ nhi không ăn vậy chờ hắn ăn xong hắn sẽ tự mình dứt cho Vụ nhi ăn.

Nhưng người sớm phát hiện Lăng Nguyệt Vụ không giống bình thường chính là Đỗ Hiền, sau khi mọi người hớn hở dùng cơm xong, đệ tử Nhật Hồng giáo và mọi người Lăng Lạc cung bắt đầu trò chuyện phiếm, thanh âm quan tâm vang lên bên tai Lăng Nguyệt Vụ, “Tứ thiếu gia, người làm sao vậy?”

Lăng Sương Nhược dùng tay trái cầm đũa nghe tiếng liền chuyển hướng sang Lăng Nguyệt Vụ gương mặt trắng bệch, trong lòng chấn động, sắc mặt đột nhiên cứng ngắt, “Vụ nhi!”

Bản năng muốn ôm lấy thân thể nhỏ gầy của Lăng Nguyệt Vụ, đáng tiếc lực bất tòng tâm, hắn gặp khó khăn, Đồng Phượng ngồi ở bên cạnh quan sát thấy gương mặt Lăng Nguyệt Vụ biến hóa cũng bắt đầu có chút hoảng loạn, không rõ rốt cuộc tiểu hài tử này đang muốn chơi trò gì, chẳng lẽ là muốn làm cho Nhược chú ý?

Dây xích trong tay đột nhiên khê động làm cho hắn lấy lại tinh thần, mới phát hiện thì ra Lăng Sương Nhược đã hoang mang ôm lấy Lăng Nguyệt Vụ, tay của hắn bị kéo đi.

Bởi vì nhiều trở ngại mà sắc mặt của Lăng Sương Nhược u ám như băng đá ngàn năm, lãnh âm kêu to Thanh Y vừa mới ngẩng đầu trong bàn ăn, “Thanh Y, ôm Vụ nhi trở về phòng!”

Cuống quýt ném chiếc đũa, thanh Y tuân lệnh nhảy đến bên người bọn họ ôm lấy Lăng Nguyệt Vụ cả người không có thể trọng, chỉ thấy Lăng Nguyệt Vụ khó chịu cau mày đồng thời giãy dụa thân thể, đây không phải là cái ôm mà hắn quen thuộc.

“Vụ nhi, ngoan, cho Thanh Y ôm, ta không có phương tiện!”

Lăng Nguyệt Vụ khép hờ mắt sau khi nghe được thanh âm quen thuộc không tiếp tục giãy dụa nữa, khoé miệng đóng chặt lần thứ hai tràn ra máu đỏ thẫm.

“Phốc!”

Máu đỏ tươi phun thẳng trên ngực của Thanh Y, Lăng Sương Nhược sắc mặt lại âm trầm vài phần, thiếu chút nữa đã nghì vung dây xích đứt đoạn.

Chết tiệt, rốt cuộc sao lại như thế?

Mọi người ngoại trừ kinh hoảng chính là không giải thích được, bắt đầu nghị luận, bên Lăng Lạc cung lại vô cùng khản trương, mấy đại môn chủ bắt đầu nghe lệnh cung chủ phân phó hành sự.

Lần đầu tiên phát sinh chuyện như vậy, làm sao bọn họ không khản trương.

Đồng Phượng bị Lăng Sương Nhược kéo đi đầu đầy hơi nước, bắt quá phun một chút máu có gì ngạc nhiên, phi thường không hài lòng Lăng Sương Nhược đối với Lăng Nguyệt Vụ quan tâm quá mức, mà hắn không biết chính là, tại Lăng Lạc cung, chưa từng có người nào nghe nói tứ thiếu gia sinh bệnh, tối đa cũng chỉ là trộm lấy tiểu đao bị cung chủ bắt vài lần, nho nhỏ bị thương ngoài da mà thôi...

Sự tình lần này, không có ai có thể hiểu được, tiểu hài tử tối hôm qua uy phong lẫm lẫm thật sự là hài tử thổ huyết trước mắt?

.

.

[*] Thịt bác/Nhục bác : 1 kiểu bài bác dùng cơ thể con người để quyết định thắng thua.

29. Chương 29

Hương bạc hà nhàn nhạt pha lẫn hương hoa hồng nồng nặc, không có thói quen ngửi thấy mùi hương như vậy Lăng Nguyệt Vụ từ trong mộng chậm rãi tỉnh lại, hắn ngủ không hề trầm lắng, hắn cảm giác được xung quanh luôn có người, trạng thái nửa mê nửa ngủ càng làm cho hắn cảm thấy khó chịu.

Đôi ngươi đen như sao sáng hơi đau rát dần mở, nhưng trước mắt hiện lên gương mặt trái xoan như yêu nghiệt, chưa bao giờ có thói quen có người xuất hiện bên mình, hắn nhanh chóng chém ra một quyền, ở giữa đôi mắt đối phương.

“Ôi!”

Một tiếng kêu thảm thiết khoa trương vang lên, Đồng Phượng khom lưng đang định quan sát Lăng Nguyệt Vụ tỉnh lại hay chưa, thân thể mềm nhũn dựa vào trên người Lăng Sương Nhược ngồi ở bên giường, nhưng người kia thân thể hơi nghiêng, chuyển hướng nhìn về phía bảo bối nhi tử, gương mặt mang theo vẻ lo lắng cùng với sự ám áp như ánh dương mùa đông.

“Vụ nhi, có chỗ nào khó chịu không?”

Lăng Nguyệt Vụ mặc kệ Đồng Phượng đang lấy cớ đau đớn tới gần bên người Lăng Sương Nhược, mở mắt nhìn về phía gương mặt quen thuộc, tay Lăng Sương Nhược hướng về phía hắn, hắn thuận theo dựa vào trong lòng Lăng Sương Nhược, khuôn mặt nhỏ nhắn trong lòng Lăng Sương Nhược cọ tới cọ lui, vẫn là hương bạc hà nhàn nhạt này dễ ngửi hơn.

“Vụ nhi, tại sao lại không nói lời nào, nơi đâu khó chịu nói cho ta biết.”

Lăng Sương Nhược lần thứ hai mở miệng, cúi đầu hỏi thân thể nhỏ bé vùi trong lòng hắn, nhẹ nhàng vỗ về mái tóc nhuộm mực, hình như so với lần gặp trước đã dài hơn không ít. Sáng sớm hắn nhìn thấy mà trong lòng đau đớn, nhìn thấy tia máu run rẩy chảy xuống ở khoé miệng làm cho hắn một khắc cũng không muốn rời đi bên người Nguyệt Vụ. Sau khi Diệp Hạ chuẩn đoán bệnh mới phát hiện, thì ra là mấy ngày không nghỉ ngơi tốt, có chút khí huyết công tâm, về phần võ công trên người Vụ nhi, hắn biết hắn không có khả năng có được đáp án, nhưng chỉ cần Vụ nhi bình an là tốt rồi.

“Nhược, ta đã nói ngươi ngay từ đầu là con người đầu óc có vấn đề, ngươi cũng không tin, xem đi, hảo tâm không hảo báo, nếu như là con ta, ta trước hết đánh vào mông hắn, nhìn hắn còn dám tùy tiện nữa hay không!”

Đồng Phượng ngồi ở bên cạnh nhất quyết không chịu đi, bắt đầu ‘ra mưu hiểm kế’, hết như một nữ nhân ác độc hay góp gió thêm bão, ai ngờ trong mắt của người khác hẳn chỉ như một tiểu hài tử bốc đồng.

Lăng Nguyệt Vụ miễn cưỡng giương mắt lạnh lùng nhìn về phía hắn, từ gương mặt yêu nghiệt kia một đường cúi xuống, lại nhìn về tay trái của hắn đang bị dây xích buộc chung với tay Lăng Sương Nhược, tựa hồ có chút chướng mắt.

Xốc chân ngồi dậy, leo lên trên đùi Lăng Sương Nhược, Lăng Sương Nhược vẫn luôn đoán không ra nhi tử mình đang nghĩ gì, vẫn đều theo ý muốn của hắn, vòng qua chiếc eo nhỏ nhắn dễ dàng đem hắn ôm vào trong ngực.

Mùi máu tươi trong miệng làm hắn cảm thấy khó chịu, ngẩng đầu nhìn về phía Nam Cung Phó và Diệp Hạ ngồi ở bên cạnh bàn ngâm miệng xem kịch, lạnh lùng trong ánh mắt không thua gì Lăng Sương Nhược, “Nước.”

Nam Cung Phó đang nghiêng đầu, khoe miệng vừa kéo lên bị đôi mắt trầm tĩnh của tiểu chủ nhân toàn thân đánh một cái giật mình, vài năm nay hầu như ngày nào cũng đi theo Lăng Sương Nhược ra ra vào vào Sương cư, đối với tính nết của Lăng Nguyệt Vụ hắn vẫn không nắm bắt được, chỉ có thể mỗi ngày đối mặt với vẻ mặt năm năm bất biến, tuy rằng khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt trở thành một loại thanh tú của thiếu niên, thế nhưng gương mặt nhỏ nhắn so với cung chủ còn bình tĩnh hơn làm cho nhìn thấy quả thực rất tiếc nuối, tại sao không hề có một nụ cười.

“Chờ một chút, tiểu Nguyệt Vụ, thúc thúc lập tức đem nước cho người.”

“Vụ nhi.” Lăng Sương Nhược vốn định tiếp nhận nước trà mà Nam Cung Phó đem lại, chỉ tiếc vừa nhắc tay tiếng dây xích lại leng keng rung động, làm cho một trận buồn bực, năm người ở đây cũng chỉ có Đồng Phượng cười được.

Lăng Nguyệt Vụ chỉ phải tự mình cầm lấy nước, ngón tay trở nên dài mảnh nâng chén trà âm ẩm uống vào miệng, cổ họng sau khi hết khô đem chén trà trả cho Nam Cung Phó, quay đầu nhìn về phía Diệp Hạ, “Một cây ngân châm.” Lạnh âm nhàn nhạt vang lên làm cho mọi người không biết nên nghe hắn nói hay không.

“Vụ nhi, người muốn ngân châm làm gì?”

Tay Lăng Sương Nhược đặt trên lưng Lăng Nguyệt Vụ nắm chặt, nhớ tới buổi tối ngày hôm đó hắn với ba cây ngân châm đã đánh bại tam đại cao thủ của Liễu bảo chủ, lần này lại muốn làm gì.

“Đúng đó, tiểu hài tử muốn ngân châm làm gì, lẽ nào muốn giết người phải không?”

Đồng Phượng không biết có phải muốn xác thực hay không, đầu chuyển hướng bên tai Lăng Nguyệt Vụ vang lên, kỳ thực hắn cố ý đem chuyện này nói cho Lăng Sương Nhược, có ý tốt nhắc nhở buổi tối ngày hôm đó, hành vi bảo bối nhi tử của Lăng Sương Nhược là như thế nào.

Cảm giác được Lăng Sương Nhược hơi nhíu mày biểu hiện bất mãn, Lăng Nguyệt Vụ nhẹ nhàng tựa vào trước ngực hắn, lấy tay vòng qua lưng Lăng Sương Nhược, “Không giết người.”

“Dem ngân châm đến đây.”

Lăng Sương Nhược mệnh lệnh Diệp Hạ, từ trong gói đựng dụng cụ hành y, hắn rút ra một cây ngân châm ngắn hơn ngón tay giữa một chút, “Tiểu Nguyệt Vụ cầm cẩn thận, đừng đâm vào tay.”

Giọng nói của Diệp Hạ vẫn bị Lăng Nguyệt Vụ coi như giọng con vịt, lúc này gương mặt ngu ngốc nhìn về phía Lăng Nguyệt Vụ, hắn dừng lại một chút rồi đưa tới cung chủ tương lai, Lăng Nguyệt Vụ tay phải tiếp nhận ngân châm, tay trái chậm rãi hướng về phía cổ tay bị trói của Lăng Sương Nhược cùng Đồng Phượng.

“Tiểu quý người muốn làm cái gì?”

Đồng Phượng phản ứng nhanh nhẹn, tay chợt lắc mạnh làm dây xích rầm rầm rung động, Lăng Nguyệt Vụ ngẩng đầu thần nhiên nhìn hắn liếc mắt, hắn hình như phản ứng quá độ.

“Vụ nhi?”

Lăng Sương Nhược có chút khó hiểu động tác của Lăng Nguyệt Vụ lúc này, rất sợ hắn làm ra chuyện đã thương người khác, nhưng Lăng Sương Nhược vẫn tin tưởng hắn, đương nhiên sẽ không ngăn cản.

Lăng Nguyệt Vụ thấy Lăng Sương Nhược không tiếp tục nói, bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo cầm lên cổ tay Lăng Sương Nhược, ngay chỗ giáp nối ở giữa, cái này so với còng tay của hiện đại không sai biệt lắm, người có thể làm ra loại còng tay như vậy hẳn cũng là một người tài.

Kiếp trước hắn cái gì cũng học, muốn giết người đương nhiên phải học cách mở khoá, mật mã, cửa khoá, điện tử đều có đẳng cấp, còng tay đơn giản này hẳn là không làm khó được hắn.

Nam Cung Phó cùng Diệp Hạ đều vô ý thức đi phía trước quan sát, cung chủ tương lai của bọn họ quả thật lúc nào cũng làm cho bọn họ kinh ngạc, vừa mới vui mừng còn chưa hết kinh ngạc đã từ phía sau ập tới.

“Tiểu Nguyệt Vụ có phải là muốn dùng ngân châm đem dây xích cởi ra?”

Nam Cung Phó lấy tay nâng cằm không tin, cùng Diệp Hạ đứng tại chỗ thảo luận, thời gian năm năm chớp mắt trở thành quá khứ, gương mặt tuần tú của hắn cùng Nam Cung Phó không hề có biến đổi lớn, chỉ bất quá trải qua vài năm mưa gió ngược lại làm bọn họ chín chắn một chút.

“Theo ta thấy, một cây ngân châm chỉ có thể cứu người giết người, ta chưa từng nghe qua còn có thể mở khoá, ai, tiểu Nguyệt Vụ muốn mất mặt, làm sao đây?” Cung chủ tương lai của bọn họ tuyệt đối không thể để cho hiện tại có chuyện tỳ vết.

“Ta làm sao biết, muốn ngăn cản hắn hay mặc kệ?”

“Người nghĩ có khả năng sao?”

Nghe được hai người bọn họ khe khẽ nói nhỏ, Lăng Sương Nhược mắt lạnh đảo qua, làm cho bọn họ ngoan ngoãn đứng nghiêm tư thế, kỳ thực Lăng Sương Nhược đối với phương pháp của Lăng Nguyệt Vụ cũng một nửa trần ngập hiếu kỳ, nửa kia trần đầy sùng ái. Mà Đồng Phượng lại dùng đôi mắt yêu mị trừng mắt nhìn thẳng Lăng Nguyệt Vụ, động tác đang muốn dùng ngân châm cắm vào lỗ nhỏ ở giữa.

Lăng Nguyệt Vụ ngón tay mảnh mai cầm ngân châm luồn vào trong lỗ nhỏ, trái mắt phải động, mọi người lẳng lặng cùng đợi kết quả cuối cùng của hắn.

Răng rắc.

Còng xích bao trên tay Lăng Sương Nhược mở ra.

Lăng Nguyệt Vụ ngẩng đầu nhìn phía Lăng Sương Nhược, Lăng Sương Nhược gạt đi còng xích vướng ở trên tay, đôi tay đạt được tự do ôm lấy thân thể mềm mại của Lăng Nguyệt Vụ.

Lăng Nguyệt Vụ không lưu tâm, hắn đã sớm quen được cách thức Lăng Sương Nhược ôm lấy mình, cho dù hắn đã mười hai tuổi.

Nam Cung Phó cùng Diệp Hạ mau chóng bắt lấy cảm vừa mới rớt xuống, “Còng xích kia không phải trong chốn giang hồ truyền không chìa khoá nào có thể mở sao?” Nam Cung Phó nói.

Diệp Hạ nhìn chằm chằm còng tay móc ở cổ tay Đồng Phượng, “Hình như là vậy.”

“Ai nha, ta đã quên tiểu thư còn ở bên ngoài, còn có Ác Tửu của Ác quỷ cốc!” Nam Cung Phó nhìn thấy thân ảnh của Lăng Sương Nhược và Lăng Nguyệt Vụ biến mất đột nhiên la hoảng lên.

“Có người nào ngu hơn người nữa không?” Diệp Hạ bất đắc dĩ lắc đầu, cả người hướng về phía tên Nam Cung Phó ra khỏi phòng.

Bên trong chỉ còn lại Đồng Phượng nhìn chằm chằm còng xích trên tay mình thì thầm tự nói, “Rõ ràng trên đời này cũng chỉ có một cái chìa khoá, rõ ràng chìa khoá đã bị tên họ Liễu đem thiêu, rõ ràng không có người có khả năng đánh vỡ, thế nhưng... Tại sao có thể như vậy, a, trên tay ta còn chưa mở ra, ôi, Nhược người đâu rồi?”

Chờ một chút, vừa rồi bọn họ nói ai tới?

Đồng Phượng tay nắm chặt khăn trải giường nhất thời vẻ mặt tối tăm.

30. Chương 30

Lăng Nguyệt Vụ thân thể đã hồi phục như cũ nhưng bởi vì ăn cơm quá ít nên lộ ra tình trạng suy yếu, từ từ nhắm hai mắt dựa vào trong lòng Lăng Sương Nhược nghỉ ngơi. Lăng Sương Nhược cũng không để ý hắt cọ tới cọ lui trong lòng mình để tìm tư thế thoải mái.

Từ trong phòng nhà trọ đi ra, bọn họ chọn một ghé lô ngồi xuống, ở đây quả thật là nhà trọ lớn nhất trong trấn, phòng ăn một hàng dài, phía trước là một toà lâu cao vót, phía sau là một toà để ở trọ, kỳ thực ý nghĩ của cổ nhân so với người hiện đại không kém bao nhiêu, chỉ ít thương nhân đều là những tay gian trá.

Bàn tròn bên ghé lô bày đầy sơn trân hải vị, thế nhưng người ngồi bên cạnh bàn không một ai động đũa.

“Cha, bệnh của đệ đệ đã hết?”

Lăng Thu Nhi là người đầu tiên đánh vỡ tình thế căng thẳng này, người đem qua chính là đệ đệ bình thường hay vui vào trong lòng cha sao, hắt ngay cả bước đi cũng đều phải có người bế, công phu kia không phải là do cha dạy. Về phần nàng vì sao ở một gian phòng khác trong nhà trọ cũng biết được Lăng Nguyệt Vụ sinh bệnh, hiển nhiên là vì một trận hoảng loạn buổi sáng đã sớm bị truyền ra, lời đồn này so với bệnh truyền nhiễm còn truyền nhanh hơn nhiều.

Ngồi ở bên người Lăng Thu Nhi đương nhiên là hôn phu của nàng, mà sát bên đó là Ác Tửu – người đem qua cũng muốn đem Lăng Sương Nhược về Ác quỷ cốc, nhìn kỹ lại, Ác Tửu thật đúng là người tên không cân xứng, rõ ràng là một gương mặt tuần tú lại bị gọi khó nghe như thế, người này dù là trưởng bối bề ngoài cũng vẫn như vậy, chỉ là khi hắt nhìn hướng Thu Nhi nháy mắt làm cho Lăng Sương Nhược cảm thấy không vừa mắt.

“Ân” Lăng Sương Nhược không khỏi nhíu nhíu mày, sau đó phượng mắt khẽ nâng nhìn về phía Ác Tửu, “Sư thúc, người tại sao lại ra khỏi cốc?”

Ác Tửu là tiểu sư đệ của sư phụ Lăng Sương Nhược, cũng là đệ tử cuối cùng mà Ác quỷ cốc cốc chủ thu nhận, bị nói đến tên, Ác Tửu khuôn mặt tuần tú nhìn về hướng Lăng Sương Nhược, đối hắt cười hắc hắc, “Ta nói Lăng Sương Nhược, xem người là đồ đệ của đại sư huynh ta, ta mới đi ra giải cứu người a, người như thế nào có thể vô tình như vậy. Còn có hai tiểu tử kia, ta còn giúp sư huynh người dẫn bọn hắt ra ngoài, năm năm trước người đem Thu Nhi giao phó cho đại sư huynh của người, năm năm cũng tới rồi, nên để cho bọn họ đi ra giang hồ, trải qua việc đời.”

Hai sự kiện nói thành một chùm, Lăng Sương Nhược vỗ về mái tóc dài của Lăng Nguyệt Vụ, “Thu Nhi, người cũng mười sáu tuổi, nương của người ở nhà cũng nôn nóng, vài ngày sau trở về nhà, chuẩn bị sẵn sàng.” Quay đầu nhìn về phía nam nhân ngồi đối diện ưu nhã uống trà nói, “Thanh Y, gửi thư trở lại nói cho đại phu nhân, bảo nàng mau chóng chuẩn bị tốt hôn sự của Thu Nhi, cùng với báo tin cho Lâm gia.”

“Nhưng, cha, nữ nhi còn nhỏ...” Lăng Thu Nhi hơi lộ ra e thẹn của nữ nhi, chỉ là chưa tới mức xấu hổ, nữ nhân giang hồ hà tất câu nệ tiểu tiết, “Nữ nhi còn không muốn thành thân.”

“Văn Sanh, khi người mười bốn tuổi đã muốn lấy Thu Nhi, bây giờ so với khi ấy có thay đổi?”

Lăng Sương Nhược ngồi ở trên ghé, dùng thân phận trưởng giả hỏi một tiểu hài tử khi xưa lông tóc chưa mọc đủ, hiện tại đã trưởng thành, Lăng Sương Nhược mắt lạnh nhìn thẳng Lâm Văn Sanh.

“Hồi cung chủ, không thay đổi, tâm ý của ta đối với Thu Nhi nguyên vẹn như xưa, đời này kiếp này vẫn như vậy.”

Lâm Văn Sanh nghe được Lăng Sương Nhược muốn đem Lăng Thu Nhi gả cho hắt, trong lòng hắt kích động đến hầu như muốn quỳ xuống trước Lăng Sương Nhược, nhưng hắt hiện tại áp chế tâm tình kích động, tay không an phận nắm lấy tay của Lăng Thu Nhi, bọn họ sẽ kết làm phu thê.

“Đã như vậy, giao Thu Nhi cho người, ta cũng yên tâm, nhớ kỹ, Thu Nhi là con gái của ta, nếu như người làm chuyện có lỗi với nó, Lăng Lạc cung tuyệt sẽ không bỏ qua.”

Thanh âm bình thản xẹt qua, ghé lô một trận lạnh lùng.

“Ta nói Lăng Sương Nhược người không cần phải đe dọa tiểu Lâm tử, hài tử này lúc còn nhỏ đã từng bị người đe dọa như thế, nhưng hấn đối với con gái người yêu thương thật lòng.”

Ác Tửu vẻ mặt thanh thoi nhìn về phía tiểu tử ngồi trong lòng Lăng Sương Nhược, hôm nay ngay cả hứng thú uống rượu cũng không có, chỉ đối với tiểu nhân nhi trong lòng Lăng Sương Nhược cảm thấy hứng thú, nhưng hứng thú đồng thời cũng phải quan tâm tôn bối của mình một chút.

“Cung chủ, ta sẽ chăm sóc Thu Nhi thật tốt, xin ngài yên tâm!”

Lâm Văn Sanh vẻ mặt thành khẩn, dưới đáy bàn cầm tay Lăng Thu Nhi sử dụng một chút lực, Thu Nhi là của hấn, hấn sẽ không buông ra.

“Cha, ta, thực sự muốn thành thân?”

Lăng Sương Nhược gật đầu, “Ngày mai trở về Lăng Lạc cung.”

Tạm thời đem chuyện bọn họ để qua một bên, cúi đầu nhìn Lăng Nguyệt Vụ tựa trên vai hấn, gương mặt đã khôi phục một chút hồng hào, “Vụ nhi, đừng ngủ, ngồi dậy ăn một chút.”

Lăng Sương Nhược đã sớm có thói quen gọi người trong lòng mình ngồi dậy ăn cơm, hơn nữa phần lớn thời gian đều là hấn dứt cho Nguyệt Vụ, đã năm năm rồi, tiểu quý này hình như càng ngày càng ỷ lại hấn, mà hấn cũng không muốn buông ra.

Thanh Y đưa cho Lăng Sương Nhược khăn để lau tay, đương nhiên hấn cũng sẽ không quên phần của Lăng Nguyệt Vụ, Lăng Nguyệt Vụ chậm rãi mở mắt vươn hai tay, đợi người phía sau giúp hấn chà lau. Đương nhiên người kia rất phối hợp, hai tay sau khi chùi xong, ngón tay dụi dụi đôi mắt đen sáng như trân châu, kỳ thực hấn không biết động tác hiện tại của hấn khả ái cỡ nào, làm cho người khác nhìn thấy muốn nuốt vào miệng.

Ác Tửu trừng lớn hai mắt, nhìn động tác ăn ý của hai phụ tử, miệng há rộng giống như ăn trứng ngỗng, đây là tình cảnh gì, Nhược tiểu tử trước đây vô cùng lạnh lùng lại cũng có lúc nhu tình, đi giúp tiểu quý trong lòng hấn chùi tay!

Trước kia khi hấn thành thân cũng chưa bao giờ nhìn thấy hấn đối với thê tử như vậy, huống chi người trong giang hồ truyền rằng Lăng Sương Nhược chỉ thích bé gái không thích bé trai, nhưng hiện nay phải giải thích thế nào.

Còn có, còn có, tiểu quý này rốt cuộc có đúng là nhi tử của Lăng Sương Nhược không, hấn tại sao không biết Lăng Lạc cung có một tứ thiếu gia, hai thiếu gia kia đều ở trong Ác quỷ cốc luyện công.

“Lăng Sương Nhược, tại sao người không giải thích một chút về tiểu quý này, người hôm qua thật là hấn, hấn là con của người sao, hài tử nhà người không phải đến mười tuổi đều chuyển giao cho Ác quỷ cốc?”

Lòng hiếu kỳ phát tác hỏi một chùm vấn đề, nhưng nhận được chỉ là mắt lạnh của Lăng Sương Nhược, hấn đương nhiên sẽ không giải thích cho Ác Tửu, Vụ nhi một chút cũng không thích người khác bình luận, ngay cả người nhà cũng không muốn tiếp xúc, huống chi là người ngoài.

Ác Tửu không có được đáp án đem hai mắt nghi hoặc nhìn về phía Thanh Y, đương nhiên mấy vị môn chủ khác đều có chuyện phải làm nên không thể mỗi ngày đứng bên cạnh Lăng Sương Nhược bảo hộ, mà Thanh Y là người có tiêu chuẩn cao nhất trong bọn họ, nên sẽ được lưu lại làm hộ vệ. Cũng chứng minh việc ở lại của hấn là rất quan trọng, hắc y nhân bình thường ở một nơi bí mật gần đó âm thầm bảo hộ Lăng Sương Nhược đều vẫn cần Thanh Y trợ giúp, xem ra sự tình không phải chuyện đùa.

Thanh Y tao nhã mở cây quạt, hướng Ác Tửu ôn nhu cười, “Ác sư thúc, ta nói cho người bốn chữ, sau khi nghe xong người sẽ biết.”

“Hảo hảo, người nói, ta chăm chú lắng nghe.” Ác Tửu thân thể hơi nghiêng về phía trước, gương mặt mang ý cười, quả nhiên Lăng Lạc cung không phải người người đều lạnh lùng như thế, Thanh Y quả thật là nho tử có gia giáo.

Cây quạt hợp lại, nhẹ tay đặt lên bàn, dùng miệng mô phỏng, sau đó lại cầm cây quạt chậm rãi đóng đưa.

“Ách, xem không hiểu, Thu Nhi người nói cho ta biết Thanh Y thúc thúc của người mới vừa diễn tả cái gì?”
Lẽ nào hần mắt mờ nhìn lầm, nhất định không đúng, trên gương mặt tuần tú bắt đầu có chút cứng ngắc.

“Ý là không thể trả lời!”

...

Trầm mặc, trầm mặc, trầm mặc, lần thứ hai trầm mặc, trong ghế lô ngoại trừ trầm mặc chỉ có trầm mặc, mãi đến khi Lăng Nguyệt Vụ ngồi trong lòng Lăng Sương Nhược đứng lên, Thanh Y ngồi bên cạnh hần vì hần kéo ghế, mới khôi phục một chút sức sống, Lăng Sương Nhược cũng không quản bọn họ đang đùa cái gì.

“Ta nói tiểu Nguyệt Vụ, người như vậy mới ngoan nha, có người nào ăn đều phải do cha mình dứt như vậy đâu.”

Thanh Y không để ý tới ánh mắt sát nhân của Ác Tử đang để trên đầu mình, vì Lăng Nguyệt Vụ rót một chén canh để trước mặt, bình thường việc này là do Đỗ Hiền làm, đáng tiếc hôm nay nàng đã dắt bạch hổ đi dạo, nên những việc quan trọng này đều ập vào đầu hần.

Mọi người trong Lăng Lạc cung nói, có thể vì tứ thiếu gia mức canh là thiên đại vinh hạnh, vì vậy quang vinh này chỉ một vài người có thể đảm nhiệm được, hơi thở băng lãnh trên người tứ thiếu gia so với cung chủ còn cường đại hơn, tới gần một chút hai chân sẽ không nhịn được mà run lên...

Lăng Nguyệt Vụ ngẩng đầu nhìn phía Thanh Y, nhìn nhìn lại Lăng Sương Nhược, môi hơi động, “Ta lười sao?”

Không biết đang hỏi mình hay hỏi người khác, đồng âm nhẹ nhàng ôn nhu thần nhiên vang lên, Thu Nhi cùng Lâm Văn Sanh đối với quan hệ của Lăng Sương Nhược và Lăng Nguyệt Vụ đã sớm trở nên bình thường, nhưng Ác Tử vẫn chưa biết nguyên do, hạ nhân từ lâu đã đem bát của hần mức đầy canh hần cũng không biết, chỉ đem đường nhìn hướng về phía hai phụ tử làm người khác chú ý.

Mỗi lần nghe được Lăng Nguyệt Vụ mở miệng, tâm của Lăng Sương Nhược lại đập một chút, khoe miệng hơi nâng lên một nụ cười khó nhận ra, “Không lười.”

Đôi tay mang theo yêu thương xoa xoa cái đầu nhỏ của hần, Lăng Nguyệt Vụ vươn tay cầm bàn tay to của Lăng Sương Nhược, sau đó cầm lấy cái muỗng nhỏ đặt vào tay Sương.

Thanh Y ngồi bên cạnh Lăng Nguyệt Vụ không khỏi dưới đáy lòng thở dài, tiểu Nguyệt Vụ thật đúng là làm biếng, trên đời sẽ không có người nào so với người làm biếng hơn, cung chủ mở to mắt nói dối, thật không biết là ai làm cho hần trở nên làm biếng như thế.

Ác Tử ngay cả Nữ nhi hồng thượng đẳng ở trước mặt mình cũng quên, nhìn chăm chăm Lăng Sương Nhược cầm lấy muỗng nhỏ dứt cho tiểu quý, hần không thích tiểu quý này, nhất thời hần hạ một kết luận: tối hôm qua nhất định là có kỳ nhân khác, người nọ chắc chắn cùng tiểu quý kia không có quan hệ, người này thoát nhìn khí lực một chút cũng không có, làm sao có thể đem hần cùng tiểu anh hùng kia nhập làm một.

Lăng Nguyệt Vụ chỉ mở miệng uống canh mà Lăng Sương Nhược dứt, khi thì giống như đùa bốn mái tóc dài rơi lả tả của Lăng Sương Nhược, khi thì nhìn thức ăn trên bàn ý bảo Lăng Sương Nhược hần muốn ăn gì đó, nhưng đều chủ yếu là đồ chay.

Mọi người cũng nhẹ nhõm giải quyết đồ ăn, đương nhiên công lao thuộc về khí tức của Lăng Nguyệt Vụ so với Lăng Sương Nhược còn lạnh hơn, hần hầu như đem lực chú ý của Lăng Sương Nhược chuyển dời lên người hần.

Cơm tối qua đi, tất cả mọi người trở lại phòng mình, Lăng Nguyệt Vụ đương nhiên là ở cùng Lăng Sương Nhược, Lăng Sương Nhược giúp hần tắm rửa xong, sau đó đem hần đưa lên giường, bản thân cũng đi tắm. Nhưng sau khi Lăng Sương Nhược tắm xong trở về, thân hình nhỏ nhắn vừa rồi còn buồn ngủ trên giường đã không gặp hình bóng.

Gọi một bóng đen ở trong một góc bí mật đi ra, gương mặt che lại của hắc y nhân tựa hồ trở nên ửng đỏ chỉ chỉ nóc nhà, sau đó lại ẩn mình vào trong bóng tối.

“Vụ nhi đi lên làm cái gì?”

31. Chương 31

Từ xưa có câu nói sắc bất mê nhân nhân tự mê.

Ánh trăng xuyên thấu qua khung cửa sổ hé mở, chiếu vào hai thân thể loả lồ quấn lấy nhau triền miên.

“Ân, chặt quá, người thả lỏng một chút.”

Tóc dài rơi lả tả trên giường, gương mặt yêu mị không phân rõ là nam hay nữ, nhưng từ tiếng rên rỉ mềm yếu phát ra ngoài, người này có lẽ là nam không giống nam, nữ không giống nữ.

“Ân...Ta muốn...Muốn ra...” Bạch sắc dịch thể từ hạ thể nam nhân bắn ra, nam nhân giúp hắn giải quyết yêu cầu buông ra một khối dài vẫn nắm từ nãy, lấy tay dính vào dịch thể mà người ở dưới thân vừa mới bắn ra, đem dịch thể quét lên chỗ đó của nam nhân.

“Ân...” Người ở phía dưới mềm mại rên rỉ, tay bám vào vai nam nhân kia.

Nam nhân dường như nhần nhện đến có chút khó khăn, vật cự đại của hắn để ở dưới thân người kia không được tiến vào, một ngón tay dài rồi đến ngón khác nhẹ nhàng hướng vào bên trong, cuối cùng để vào ba ngón thì trên trán hắn đã đầy mồ hôi, mồ hôi như hạt đậu lớn rơi xuống bụng dưới của người kia, có thể làm cho hắn một trận run rẩy.

Nam nhân rút ra ba ngón tay, gió nhẹ từ ngoài cửa sổ thổi vào, làm cho màn giường tuý gió đêm thổi bay, nam nhân ở mặt trên giơ lên hai chân của người ở dưới đồng thời đem hai chân quấn ở lưng mình, làm cho nam nhân ở dưới có thể ôm lấy thắt lưng của hắn, vật cự đại của hắn chậm rãi tiến nhập vào trong cơ thể của người kia.

“Đau quá, người mẹ nó nhẹ một chút...”

Người bị tiến nhập trong thời gian như vậy lại toát ra một câu thô tục, nam nhân đang tiến nhập than nhẹ một tiếng, “Đừng kích động, rất nhanh là tốt rồi, rất nhanh là tốt rồi...”

Nam nhân thành công tiến nhập vào trong cơ thể của người ở dưới, tùy ý cho người kia đem hai chân dài nhỏ mé người quấn lấy eo của mình, dứt khoát ôm lấy hắn, người bên dưới cảm giác được người kia, hai tay ôm lấy cổ của nam nhân.

Nâng cái mộng yêu kiều của người bên dưới, nam nhân bắt đầu di chuyển nhịp nhàng vào bên trong.

“Ân, ân, nhanh một chút, nhanh lên một chút, nhanh nữa...”

Người bên dưới ôm cổ của nam nhân đầu hơi ngẩng về phía sau, trong miệng tràn ngập vui sướng phát ra ngoài, ngón tay dài nhỏ ở sau cổ nam nhân để lại vết móng tay nhợt nhạt.

“Ân.”

Nam nhân bên dưới kích thích tốc độ ra vào nhanh hơn.

Bên trong là một mảnh xuân sắc, cảnh xuân vô biên không chỉ có bị ánh trăng bắt gặp, càng bị một tiểu hài tử mới lớn trông thấy.

...

“Vụ nhi, tại sao đứng ở chỗ này hóng gió, bệnh của người còn chưa hết không phải sao?”

Lăng Sương Nhược sau khi tắm rửa xong từ trong phòng đi ra, đương nhiên mất đi võ công hắn không thể tự mình nhảy lên nóc nhà, mà là nhờ hắc ảnh nhân giúp đỡ đi lên.

Lăng Sương Nhược thấy Lăng Nguyệt Vụ nhìn chằm chằm vào cửa sổ sát vách, hắn nhìn theo đường nhìn của Lăng Nguyệt Vụ, thà không nhìn còn tốt hơn, vừa nhìn thấy liền dọa hắn một cú sốc, cuống quýt che lại hai mắt Lăng Nguyệt Vụ, đem thân thể của Nguyệt Vụ chuyển hướng về phía mình.

“Ách, Vụ nhi...Người...”

Hắn nên mở miệng thế nào, lần đầu biết được khó khăn là cái gì, đúng là một chữ cũng nói không nên lời.

Lăng Nguyệt Vụ kéo xuống hai tay che mắt mình, đôi mắt to trong veo như nước, được ánh trăng sáng ngời chiếu vào, con ngươi như sao sáng chợt loé, rất là khả ái, chỉ là khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn lạnh lùng như trước, nhưng đối mặt với người ở trước mắt, gương mặt của hắn trở nên có một chút nhu hoà.

“Lăng Sương Nhược, nam nhân cùng nam nhân cũng có thể sao?”

Đối với người ở bên trong hắn không phải hiếu kỳ, trước đây hắn chưa từng nghe nói nam nhân có thể cùng với nam nhân, những gì hắn thấy đều là nam nữ nắm tay nhau đi ở trên đường, nhưng hôm nay lại thấy loại tình cảnh này.

Lăng Sương Nhược từ trước tới nay lần đầu tiên mong muốn bảo bối Vụ nhi của hắn không nên nói nhiều như vậy, không hiểu thì hỏi là một thói quen tốt, thế nhưng mấy vấn đề này hắn nên đáp như thế nào đây?

“Vụ nhi, buổi tối trời lạnh, chúng ta trở về phòng đi, ừ?”

Lăng Nguyệt Vụ chọn lựa không trả lời, Lăng Sương Nhược cởi áo choàng của mình khoác trên bờ vai nhỏ, gót áo của hai người bị gió đêm thổi bay, dưới ánh trăng hình thành một khung ảnh hoàn mỹ.

Lăng Nguyệt Vụ không nhắc lại, tựa vào trước ngực Lăng Sương Nhược tùy ý hắn phủ thêm áo khoác cho mình.

“Vụ nhi, chúng ta xuống phía dưới.”

Lăng Nguyệt Vụ giương mắt khó hiểu nhìn Lăng Sương Nhược, “Vô công?”

“Vô công của ta hai tháng sau mới có thể phục hồi như cũ, hiện tại không thể ôm người bay khắp nơi, Vụ nhi có trách ta không?”

Lăng Nguyệt Vụ lắc đầu, không có vô công, “Ta bảo hộ người.”

Lăng Sương Nhược ôm chặt vai hắn, “Vụ nhi tựa hồ trưởng thành.”

Đáy lòng không khỏi trợn trắng hai mắt, “Vô vị.” Hắn vốn đã mười hai tuổi, chỉ là không ai biết mà thôi.

Lăng Sương Nhược vỗ vỗ tay, hắc ảnh nhân từ chỗ tối hiện ra đem bọn họ rời khỏi nóc nhà, một màn vừa nãy vẫn còn ở trong đầu người nào đó.

Buổi tối, đầu Lăng Nguyệt Vụ tựa ở cánh tay Lăng Sương Nhược nhắm lại mắt, nhưng nằm ở trên giường hắn lại không buồn ngủ.

Cái đầu nhỏ nhắn trong lòng Lăng Sương Nhược cọ tới cọ lui, hắn ngủ không được.

“Vụ nhi, tại sao không ngủ, không mệt sao, sáng sớm ngày mai cần phải chạy về Lăng Lạc cung.”

Lăng Sương Nhược bị cái tên ở trong lòng xoay qua xoay lại làm cho không ngủ được, ánh trăng xuyên qua cửa sổ, lướt nhẹ qua sợi tóc dính trên mặt Lăng Nguyệt Vụ.

“Ta cũng thử xem.”

Con người giơ lên, Lăng Nguyệt Vụ vẽ mặt kiên định nhìn Lăng Sương Nhược, người kia nghe được sững sốt ngay tại chỗ.

32. Chương 32

Có đôi khi thông minh tịnh không phải là chuyện tốt.

Dưới tình huống như vậy nếu như người còn tự nhận mình thông minh là người đã sai rồi.

Lăng Sương Nhược vỗ vỗ cái đầu nhỏ của Lăng Nguyệt Vụ, thật không biết trong đầu hắn đang suy nghĩ gì.

“Vụ nhi, ngoan ngoãn ngủ đi, thân thể người vẫn chưa bình phục như cũ, ừ?”

Lăng Nguyệt Vụ giãy dựa thân thể, đẩy ra cái ôm của Lăng Sương Nhược, khoảng cách xa hơn một chút nhìn Lăng Sương Nhược, neho lại đôi mắt phượng nhìn chăm chăm người kia, trong không khí tràn đầy hơi thở quái dị.

“Không muốn ngủ.”

Lăng Sương Nhược giơ tay muốn đem Lăng Nguyệt Vụ ôm lại trong lòng, nhưng con người bướng bỉnh kia lại thối lui vào trong giường, không để ý tới Lăng Sương Nhược, hẳn thật sự không muốn ngủ.

Lăng Sương Nhược thanh âm bắt đầu thâm trầm, “Vụ nhi, đừng không nghe lời, ngoan ngoãn vâng lời ta, ngủ.”

Lăng Nguyệt Vụ xoay đầu qua một bên, lần này ngay cả miệng hân cũng không mở.

Hai người giằng co, Lăng Sương Nhược sau khi trầm mặc một lúc lâu mới chậm rãi mở miệng, “Vụ nhi, chuyện này là tình nhân mới có thể làm, ta là cha người, chúng ta không thể làm.”

Mí mắt hạ xuống, Lăng Nguyệt Vụ xoay người kéo chân, hân chưa từng thừa nhận mình là con của Lăng Sương Nhược, trong mũi hình như thở ra hơi thở nóng giận.

Lăng Sương Nhược đáy lòng thở dài, bàn tay to lật lại cái vai nhỏ bé của Lăng Nguyệt Vụ, nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn của hân. “Hãy nghe ta nói, Vụ nhi, chuyện người không nên thấy vừa rồi, quên đi được không, làm một hài tử ngoan, sau này chuyện như vậy chỉ có thể cùng người mình thích ném thử, hiểu không?”

Lăng Nguyệt Vụ kéo xuống bàn tay to của Lăng Sương Nhược, nhìn gương mặt tuấn mỹ trắng ngần một lát, đồng âm nhàn nhạt yếu ớt vang lên, “Không có người để thích, chỉ có Sương.”

Trong lòng Lăng Sương Nhược xẹt qua một chút đau xót, đem tiểu thân thể của Lăng Nguyệt Vụ xoay người lại, vuốt lên sợi tóc trên trán hân, hôn lên vầng trán bé nhỏ, “Tiểu ngu ngốc, ta là cha người, chỉ có thể hôn trán của người, hiểu không, Vụ nhi chỉ có Sương, nhưng Sương chỉ xem Vụ nhi là một nhi tử không hơn.”

“Ta không phải là con của người, Lăng Sương Nhược!”

Lăng Nguyệt Vụ đột nhiên từ trong lòng hân ngồi dậy, đẩy ra Lăng Sương Nhược, nhảy xuống giường, trong mắt mặc dù không gọn sáng, nhưng trái tim giống như bị chính ngấn chàm của mình đâm sâu vào.

Vừa bước ra khỏi giường đã bị Lăng Sương Nhược nhanh chóng kéo trở về, tay chặn ngang cái bụng nhỏ nhắn của tiểu hài tử đêm nay hơi kích động kéo lại, cuối cùng người kia té vào trong lòng Lăng Sương Nhược hơi thở có chút gấp gáp.

Lăng Nguyệt Vụ từ trong lòng Lăng Sương Nhược ngẩng đầu, mắt to nhìn chăm chăm Lăng Sương Nhược, hân hiện tại ngồi trên đùi người kia, y phục tơ tằm của Lăng Sương Nhược hơi mở rộng, mà Lăng Nguyệt Vụ bởi vì vô cùng kích động, y phục nhỏ nhắn cũng bị kéo mở.

Thất lựng giãy dựa khỏi cái ôm của Lăng Sương Nhược, Lăng Sương Nhược bắt đắ dĩ ở trước mặt hân thở dài, “Vụ nhi, đợi lát nữa người nghĩ hôn môi khiến người buồn nôn, như vậy sau này hứa sẽ không nhắc lại chuyện vừa rồi.”

Lăng Nguyệt Vụ tựa hồ đã hiểu một chút gì, khoé miệng thoáng hiện nụ cười như có như không, hân không giãy dựa, trợn to hai mắt nhìn chăm chăm Lăng Sương Nhược, không biết động tác kế tiếp của người kia là gì.

Lăng Sương Nhược nâng lên chiếc cằm nhỏ của Lăng Nguyệt Vụ, “Ngoan, nhắm mắt lại.”

Lăng Nguyệt Vụ đáy lòng lần đầu tiên có hơn một điểm nhỏ hiếu kỳ, hơn một điểm nhỏ chờ mong, cùng là lần đầu tiên rất nghe lời Lăng Sương Nhược nhắm lại hai mắt, bình thường đều là ngủ thì mới có thể nghe lời, phần lớn là phải nửa lừa nửa dụ mới có thể làm cho hân chợp mắt ngủ.

Hương bạc hà nhàn nhạt truyền vào cái miệng nhỏ nhắn của Lăng Nguyệt Vụ, cặp môi thơm mềm mại chạm vào đôi môi mỏng của Lăng Sương Nhược, Lăng Sương Nhược đột nhiên ngừng lại bất động, Lăng Nguyệt Vụ đột nhiên mở hai mắt, hân muốn mở miệng nói, loại cảm giác này thật kỳ lạ.

Chiếc lưỡi dài của Lăng Sương Nhược đột nhiên duỗi vào trong miệng Lăng Nguyệt Vụ, Lăng Nguyệt Vụ cũng học theo đưa ra chiếc lưỡi thơm hương của mình chạm vào đó, tiếp theo cuộn vào nhau. Một điểm cũng không giống với dự đoán của Lăng Sương Nhược, hẳn cho rằng mình sẽ là người đầu tiên nhả ra, lại càng không giống với dự đoán của Lăng Nguyệt Vụ, hôn môi không phải là ăn nước bọt sao, nước bọt hình như không ghê tởm, nước bọt của Sương hình như không có cảm giác buồn nôn.

Bàn tay to của Lăng Sương Nhược vẫn như trước ôm lấy chiếc eo nhỏ của Lăng Nguyệt Vụ, Lăng Nguyệt Vụ cũng toàn thân dựa vào trên người hắn, đầu lưỡi triền miên, chất lỏng màu trắng lưu động ở giữa, hai đôi môi giao triền lẫn nhau, cuối cùng người vì không thở nổi mà tạm dừng khoảnh khắc tuyệt vời này.

Lăng Sương Nhược đem mất hướng về một bên, hẳn vừa rồi muốn nói cho Vụ nhi không thể cùng người thân có hành vi thân mật như vậy, nhưng hắn vừa làm cái gì, có chút ảo não.

Lăng Nguyệt Vụ đem nửa người dựa vào trong lòng Lăng Sương Nhược, hai tay ôm chầm thắt lưng so với mình còn lớn hơn, cọ tới cọ lui, giống như thí nghiệm còn chưa hết, hẳn chống hai tay lên ngực Lăng Sương Nhược, bàn tay nhỏ bé dò xét bên trong y phục của hắn, động thủ vì nam nhân trước mắt cởi áo tháo đai lưng, trên thực tế vạt áo khê động đã bị ngăn, khuôn ngực gầy hoàn mỹ lại hiện ra trước mắt Lăng Nguyệt Vụ...

Phanh!

Đột nhiên cửa phòng bị phá khai, Lăng Sương Nhược động tác nhanh hơn đem Lăng Nguyệt Vụ buông tại trên giường.

Nam tử quần áo toàn màu đen, thân hình mảnh mai tinh tế, gương mặt như yêu nghiệt lộ ra trong không khí, tức giận xông về hướng người trên giường, “Lăng Sương Nhược, người tên hỗn đản này, vậy mà cũng không báo ta một tiếng, ngày mai đã muốn len lén trốn khỏi mắt ta, nếu ta không sớm phát hiện đến bây giờ còn bị người của Lăng Lạc cung các người lừa gạt!”

Lăng Nguyệt Vụ bị Lăng Sương Nhược phóng ngã trên giường, miễn cưỡng ngồi dậy đem đầu dựa vào sau lưng Lăng Sương Nhược, bàn tay nhỏ bé từ phía sau Lăng Sương Nhược duỗi ra trước, đem y phục thắt lưng của người kia kéo lại cho đàng hoàng, hai mắt của Đồng Phượng do lửa giận biến thành lửa cháy bừng bừng, làm cho nhìn thấy không vừa mắt.

“Đồng Phượng, người không biết nửa đêm đánh thức người khác là bất lễ sao? Ta trước đây dạy người như thế nào?”

Lăng Sương Nhược hiện tại là một người chống hai người, phía trước là sư tử nổi giận, còn phía sau là tiểu con báo còn chưa tỉnh ngủ, bàn tay đưa về phía sau đem người kia kéo về trước, ôm vào trong ngực, như vậy thuận tiện hơn.

Lăng Nguyệt Vụ tựa ở trong lòng Lăng Sương Nhược chậm rãi nhắm mắt lại mở mắt, chúc đăng [*] bị Đồng Phượng châm lên, mặc dù sáng một chút nhưng vẫn ngủ được, hẳn quả thật rất mệt, mang theo nụ cười thoả mãn nhợt nhạt, tựa vào trong lòng Lăng Sương Nhược hấp thu ấm áp lúc nửa đêm.

“Ta, ta không phải sợ người rời đi, Lăng Sương Nhược, vô luận như thế nào ta hiện tại sẽ không rời khỏi bên cạnh người, dù sao ta và người cũng không có võ công như nhau, người phải phải người của Lăng Lạc cung bảo hộ ta!”

“Nhật Hồng giáo các người không phải rất nhiều người tài sao, còn cần bên ta xuất thủ.”

“Đừng nhỏ mọn như vậy, tốt xấu gì chúng ta cũng có quan hệ không thể cho ai biết...”

“Đồng Phượng, tự tát vào miệng rửa sạch, ta không quan tâm người không có võ công kiêm tàn phế.”

.
.

[*] Chúc đăng: loại đèn cổ xưa, thấp bằng dầu/nến, bên ngoài chùm một cái ***g làm bằng giấy.

33. Chương 33

Nhật Hồng giáo tuy nói vị trí trong giang hồ đột nhiên tăng mạnh, là đại giáo phái người gặp người sợ, người không rõ đương nhiên sẽ nói Nhật Hồng giáo là ma giáo, mà giáo chủ Đồng Phượng càng trở thành đại ma đầu tội ác đầy trời.

Trên giang hồ đồn đãi Đồng Phượng là một người có thể lấy đi tâm hồn người khác, yêu nghiệt mị tâm nam nhân, câu lấy hồn nữ nhân, đáng tiếc mọi người không chú ý tới giáo chủ Đồng Phượng lúc này tuổi vẫn còn trẻ, kỳ thực hắc trong lòng Lăng Sương Nhược chỉ là một tiểu mao hải mười tám mười chín choai choai, cho đến bây giờ Lăng Sương Nhược đều đem hắc trở thành một hải tử đối đãi, lần đầu tiên khi Lăng Sương Nhược gặp hắc lúc đó hắc chỉ là tên ăn xin ven đường không thành, ngược lại trở thành một tiểu cô nhi ăn cắp đồ, đương nhiên đối tượng đầu tiên hắc hành động chính là Lăng Sương Nhược. Sau đó Lăng Sương Nhược nhìn thấy hắc có trí tuệ, tự mình huấn luyện hắc.

Kỳ thực Đồng Phượng cũng chính là đồ nhi duy nhất của Lăng Sương Nhược.

“Sư phụ, ta không dám nữa, nhưng người cũng không thể lén lút trở về Lăng Lạc cung, đến bây giờ ta vẫn chưa đi đến Lăng Lạc cung, lần này người để ta theo, tốt xấu gì ta cũng biết sư phụ mười năm rồi.”

Lăng Sương Nhược vẫn đều rất cưng chiều Đồng Phượng, đối với chuyện Đồng Phượng dính lấy mình cũng chưa bao giờ có phản cảm, chỉ là sau khi Vụ Nhi xuất hiện, quan tâm của hắc đối với Đồng Phượng trở nên ít đi, dù sao đồ nhi là đồ nhi, trong Lăng Lạc cung hắc cũng có gia đình, cũng có hải tử của riêng mình.

“Người đi Lăng Lạc cung làm cái gì, chỗ ấy không có gì để người chơi đùa.”

“Ta không tin không có gì để chơi, vậy hắc vì sao có thể ở đó nhiều năm như vậy cho đến bây giờ vẫn chưa bao giờ ra khỏi cung, hắc là con của người, Thu Nhi mấy người bọn họ mười tuổi phải đi Ác quỷ cốc, hắc tại sao không đi?”

Đồng Phượng không hề tao nhã nhếch lên chân mày, hướng về Lăng Nguyệt Vụ nhắm mắt nghỉ ngơi trong lòng Lăng Sương Nhược bô bô cái miệng.

Lăng Sương Nhược đem nửa người dựa vào trụ giường, cúi đầu nhìn gương mặt nhỏ nhắn luôn luôn tái nhợt, nhẹ tay xoa xoa, trong ánh mắt càng nhiều ôn nhu, kỳ thực hắc cũng không biết vì sao lại cho phép Vụ Nhi ở lại bên người mình, “Điều này có quan hệ gì với người? Đồng Phượng, thân thể của người không thích hợp luyện Huyết Tàn.”

Sắc mặt Đồng Phượng cứng đờ, “Sư phụ, người có thể khuyên ta chuyện khác, nhưng không thể khuyên ta không được luyện Huyết Tàn, người không phải lúc trước nói đây là tổ sư gia lưu lại sao, luyện mới có thể biết được mình có phải là người tổ sư gia muốn tìm hay không, hơn nữa sau khi luyện xong ta có thể bảo vệ sư phụ, không cho người khác nhìn trộm dung mạo của người.”

“Đồng Phượng, hiện tại lập tức rút ngay về phòng ngủ cho ta, bằng không ngày mai ta gọi tam đại hộ chủ trong giáo của người đánh người hôn mê mang đi, hiện tại với võ công của người, người cho là có thể bảo vệ được mình?”

Lăng Sương Nhược hướng Đồng Phượng lạnh lùng nói ra sự thực, ngón tay thon dài trên gương mặt nhỏ nhắn của Lăng Nguyệt Vụ nhẹ nhàng xoa xoa, khuôn mặt bé bỏng mềm mại luôn luôn làm hắc yêu thích không buông tay.

“Sư phụ, ta chỉ muốn luyện tốt Huyết Tàn, hiện tại đã luyện đến tầng thứ sáu, chỉ là ta không biết tác dụng ngược của tầng thứ sáu lại mạnh như thế.” Gương mặt mỹ miều của Đồng Phượng trở nên một điểm cũng không hiểu được, lộ ra một mặt tiểu ý, “Nếu sư phụ không đến đây cứu ta có thể ta đã sớm hồn phách quy thiên, sư phụ người bây giờ để ta ở bên cạnh tấn hiệu cho người, sau một tháng võ công khôi phục ta sẽ luyện nữa.”

“Đến lúc đó người đừng hy vọng ta sẽ cứu người, sách thư tổ sư gia lưu lại không thể cho người dễ dàng đọc hiểu như vậy, người có thể giải được sách thư nhất định không phải là người, Đồng Phượng.”

“Sư phụ người phải tin tưởng đồ nhi, mười năm nay đồ nhi rất nỗ lực tập võ, sư phụ, Lăng Lạc cung có phải là cất giấu một võ sư võ công cao thâm?”

Lăng Sương Nhược lắc đầu, “Không có, vì sao hỏi như vậy?”

“Thế võ công của hần từ đâu mà đến, ta chưa từng thấy qua chiêu thức nhìn không rõ như vậy, hần tựa hồ cùng người trước đây ngang nhau.” Kỳ thực Đồng Phượng muốn nói là chỉ có hơn chứ không kém, nhi tử của sư phụ mấy tuổi a, thoát nhìn bất quá mới mười tuổi, “Người cần phải đưa hần đi Ác quỷ cốc.”

Đồng Phượng đề nghị, nhưng đến Ác quỷ cốc làm gì?

Lăng Nguyệt Vụ căn bản không hề ngủ, nghe được đối thoại của Đồng Phượng cùng Lăng Sương Nhược ngực của hần không buồn bực như vậy, trong lòng một hơi thở chậm rãi thở ra, khó chịu trong mấy ngày nay trong chớp mắt thư thả trở lại, chỉ là lời đề nghị tốt tâm của Đồng Phượng làm Lăng Nguyệt Vụ mở to hai mắt.

Lăng Sương Nhược miễn cưỡng phát hiện cơ thể bé bỏng trong lòng mình cử động, biết hần tỉnh lại, đem hần đặt ở trên giường, để đầu của hần gối lên khớp cánh tay của mình, “Có muốn uống nước không?”

Hần cùng Đồng Phượng đang nói chuyện, thời gian qua rất nhanh, đương nhiên khi bọn họ đang nói Vụ nhi có thể không ngủ được, chuyện vừa rồi hần tận lực không để ở trong lòng, dù sao hần cũng là nhi tử của mình, Vụ nhi chính là nhi tử của hần.

Lăng Nguyệt Vụ lắc đầu, miễn cưỡng dựa vào trong lòng Lăng Sương Nhược, cũng không muốn nhúc nhích, chỉ mở mắt hướng về phía Đồng Phượng.

“Ra ngoài.”

Thanh âm vẫn còn tính trẻ con từ trong miệng Lăng Nguyệt Vụ chậm rãi nói ra, trong mắt không có bất luận lãnh ý nhưng làm cho người khác cảm thấy gió lạnh vô hạn.

Có chút không thể tin được, Đồng Phượng dùng ngón tay thon dài chỉ mình, “Người kêu ta đi ra ngoài?”

“Ở đây không có người khác.”

Tiếp tục nhàn nhạt mở miệng, mắt cũng không nhìn về phía gương mặt của Đồng Phượng, mà là chuyển hướng lên nốt ruồi màu đỏ giữa trán tên kia, thực sự rất nữ nhân.

Lăng Nguyệt Vụ ghét hần riu ra riu rít, một buổi tối nói liên tục, giống như gà mái mà Đỗ thẩm nuôi ở hậu viện, thật ồn ào.

“Sư phụ, cũng là cha người chưa từng kêu ta đi ra ngoài, ta vì sao phải đi ra?”

“Người không có tư cách nói điều kiện với ta, ra ngoài.”

Khẽ cắn môi, Đồng Phượng thật muốn đưa tay bóp chết cái tên đang dựa vào trong lòng Lăng Sương Nhược kia, “Nhược, người tại sao không quản nhi tử của người, người không cảm thấy hần một chút lễ phép cũng không có sao?”

Lăng Sương Nhược cũng thật không ngờ Vụ nhi lại mở miệng, chỉ là có chút kinh ngạc, cũng vì ngữ khí lạnh lùng của hần mà cảm thấy kinh ngạc, đại khái cũng có quan hệ với mình, “Người đi ra ngoài đi, đã khuya rồi.”

Không trả lời câu hỏi của Đồng Phượng, Lăng Sương Nhược đối Đồng Phượng hạ lệnh trực khách, Đồng Phượng tất nhiên là ngực cảm thấy khó chịu, “Người bất công, người trước đây sẽ không nói với ta như vậy!”

“Đồng Phượng, đừng náo loạn, trở về ngủ.”

“Không muốn, ta muốn ngủ chung với người.”

Lăng Nguyệt Vụ cau mày, bàn tay nhỏ bé sờ soạn trong lòng mình, nhưng chỉ là thói quen, hiện tại hần chỉ mặc áo đơn nên trên người không có vật gì phòng thân, hần đã quen với cảm giác an toàn bên người Lăng Sương Nhược.

“Ra ngoài, bằng không giết người.”

“Tiểu hài tử xấu xa này, người cho là người có thể giết được ta?”

Dù cho Đồng Phượng bình thường lãnh tính, nhưng hấn bắt quá chỉ mới mười tám tuổi đang lúc tuổi trẻ khí thịnh, nên cũng có lúc sẽ mất đi lý trí, hấn một thân hắc y từ trên ghế đứng lên, đi về phía trên giường.

“Ta không được sao?”

Lăng Nguyệt Vụ vẫn luôn chán ghét có người xa lạ tới gần, Đồng Phượng lại không biết sống chết hướng bên giường đi tới, ý thức luôn có thói quen phòng bị, Lăng Nguyệt Vụ từ trong lòng Lăng Sương Nhược ngồi dậy, chậm rãi giơ tay lên, vung tay, chưởng phong băng lãnh hướng ngực Đồng Phượng đánh tới.

“Vụ nhi, dừng...”

Phanh!

Thân thể Đồng Phượng lùi về phía sau đụng vào bàn, bàn ngã xuống đất vỡ tan.

“Người thực sự muốn giết ta.”

“Vụ nhi, người thật quá đáng!”

Lăng Sương Nhược buông ra Lăng Nguyệt Vụ vội vàng nhảy xuống giường, đi chân trần vọt tới bên người Đồng Phượng, nâng dậy Đồng Phượng ngã trên chiếc bàn bị vỡ, màu đỏ tươi từ trong miệng Đồng Phượng chảy ra.

“Nhược, ngực ta...rất đau...Phốc...” Một ngụm máu tươi từ trong miệng Đồng Phượng phun ra.

Lăng Nguyệt Vụ chỉ ngồi ở trên giường mắt lạnh nhìn bọn họ, tình cảnh như vậy giống như ngày đó hấn ôm Lâm Tiên, Lâm Tiên cũng nói như vậy với hấn, “Viên, lòng ta rất đau...”

Tiếng bàn lật xuống đất hấp dẫn Nhật Hồng giáo cùng Lăng Lạc cung, tam đại hộ vệ Nhật Hồng giáo đều rút dao trường mắt nhìn về phía Lăng Nguyệt Vụ về mặt bình tĩnh ngồi trên giường, Lăng Sương Nhược thì ôm lấy Đồng Phượng đi đến gian phòng sát vách, cũng là phòng ngủ của Đồng Phượng...

Xem ra ngày mai tất cả mọi người không thể rời khỏi trấn nhỏ này.

34. Chương 34

Trong gian phòng chỉ còn lại một mình Lăng Nguyệt Vụ, bạch y mỏng manh mở rộng, hai tay bé bỏng vòng qua hai đầu gối, đem chiếc cằm nhỏ đặt trên đầu gối, nhìn chăm chăm vào cánh cửa khép hờ hững ở trước mặt.

Kỳ thực trong phòng ngoại trừ hấn còn có Thanh Y, Thanh Y dưới đáy lòng thở dài rồi lại thở dài, sau đó đi tới bên giường ngồi xuống, giơ tay vòng qua bờ vai nhỏ nhỏ.

“Tiểu Nguyệt Vụ, sự thật là người không muốn thương tổn Đồng Phượng đúng không?”

Thanh Y tướng mạo vẫn tuấn mỹ như năm năm trước, trên mặt hiện lên một phần quan tâm đối với tiểu hài tử, nhưng hấn vẫn chưa thấy thoả mãn, bàn tay vừa mới đặt trên vai Lăng Nguyệt Vụ, lại chuyển dời lên đầu người kia.

Lăng Nguyệt Vụ nhích qua một bên, từ trên giường nhảy xuống mặt đất, bàn chân trắng nõn trần trụi hướng ra ngoài cửa, còn tay của người nào đó cứng ngắc giữa không trung, vừa rồi hấn vốn định an ủi tiểu Nguyệt Vụ.

“Đừng chạm vào ta!”

Thanh âm non nớt lạnh lùng trong một khắc vang lên khi người kia rời khỏi, nháy mắt bóng người đã không gặp, tan biến trong bóng đêm mù mịt, Thanh Y kinh hãi vội vàng đuổi theo.

“Tiểu Nguyệt Vụ, nghìn vạn lần chớ đi xa, chờ ta một chút a!”

...

Hôm sau, bầu trời vừa sáng, tất cả mọi người bị tiếng gà trống làm tỉnh giấc, ngoại trừ Đồng Phượng tới qua hôm qua bị Lăng Nguyệt Vụ đả thương vẫn còn nằm trên giường. Lăng Sương Nhược dựa vào ghế ngồi

ở bên cạnh, hấn sợ dĩ không rời khỏi nơi này, sợ dĩ không đi tìm Vụ nhi, đương nhiên là mong muốn Vụ nhi có thể một mình tự kiểm điểm, hấn chưa từng dạy Vụ nhi giết người hoặc đả thương người khác, nhưng, Vụ nhi có biết bản thân tối qua đã làm cái gì không?

Còn có một nguyên nhân khác, chính là chuyện hấn cùng với nhi tử của mình hôn nhau, nộ hôn này không phải là bình thường hôn nhẹ cái trán mà thôi, mà là môi chạm môi, còn đụng lưỡi, hấn tại sao lại làm sự tình này với Vụ nhi?

“Nam Cung Phó, Tuyết Lộ tối qua đã trở về đúng không?”

Nam Cung Phó đứng ở một bên xem chuyện vui, sau khi Đồng Phượng bị Lăng Nguyệt Vụ đả thương hấn vẫn đứng bên cạnh Lăng Sương Nhược, nói là hỗ trợ, sự thật là muốn xem trò, Lăng Sương Nhược biết hấn lâu như vậy làm sao không rõ tính tình của hấn.

Nam Cung Phó trên mặt hơi có chút kinh ngạc, nhìn Lăng Sương Nhược, “Ách, ngươi tại sao biết Tuyết Lộ trở về?”

Lăng Sương Nhược sắc mặt không chỉ có âm trầm còn trở nên tái mét, nếu không phải hôm qua bọn họ biểu diễn, nếu Vụ nhi không thấy, hấn sẽ biết chuyện này sao, “Các người, lần sau đóng cửa cho ta!”

Ở đây có Diệp Hạ, Chung Ly, cùng với tam đại hộ pháp Nhật Hồng giáo sau khi nghe, có người cảm thấy khó hiểu, có người một bên cười trộm, lại có người nhìn chằm chằm Nam Cung Phó.

Nam Cung Phó vốn mặt dày lại trở nên đỏ, “Cái kia, ta không chú ý tới!”

Lăng Sương Nhược bỏ qua một bên, nhìn Thanh Ly vẻ mặt uể oải từ bên ngoài đi vào, “Chuyện gì, Vụ nhi thức?”

Thanh Y vẻ mặt khó xử cùng với lo lắng hướng Lăng Sương Nhược chấp hai tay, “Cung chủ, tứ thiếu gia hôm qua đã rời đi, ta đuổi theo nhưng không kịp, đã phải hắc ảnh tiếp tục đuổi theo tứ thiếu gia, còn có, là...”

Lăng Sương Nhược đột nhiên từ trên ghế đứng lên, “Còn có cái gì!”

Sắc mặt vốn đã không tốt, ngôn từ của hấn càng thêm âm trầm sắc bén.

“Sau khi tứ thiếu gia ra khỏi nhà trọ, không biết là người nào luôn luôn cản trở chúng ta đuổi theo, mục đích của bọn họ hình như muốn bắt lấy tứ thiếu gia, cung chủ, ngươi xem chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Nhi tử Lăng Sương Nhược đánh một trận thành danh, trong một đêm trở thành danh nhân giang hồ, đương nhiên cũng khiến không ít nhân sĩ hiếu kỳ đến đây tìm tòi, đơn giản là muốn tận mắt nhìn thấy phong thái của vị thiếu gia này, cùng với muốn biết có đúng như lời người giang hồ đồn đãi, xuất thủ bất phàm, phong độ phi thường.

“Ngay cả một tiểu hài tử cũng không trông coi được, Thanh Y, võ công của ngươi đều đi nơi nào, còn hắc ảnh có phải gần đây huấn luyện quá ít, muốn chịu huấn luyện một lần nữa?”

Lớn tiếng hét lên, Lăng Sương Nhược vung tay lên, chén trà trên bàn rơi xuống đất vỡ thành mảnh nhỏ, nếu như hấn hiện tại không mất võ công cũng không biết có đuổi kịp Vụ nhi hay không, thế nhưng chết tiệt là, võ công của hấn phải một tháng sau mới có thể toàn bộ khôi phục.

“Cung chủ chuộc tội!”

Nam Cung Phó đã từng ở chung với Lăng Sương Nhược rất lâu, lần đầu tiên nhìn thấy Lăng Sương Nhược tức giận như vậy, bên trong hàn khí bức người, ngay cả tam đại hộ pháp Nhật Hồng giáo cũng run nhẹ, bọn họ chưa từng gặp qua Lăng Sương Nhược đáng sợ như thế.

“Ngoại trừ lập công chuộc tội, bằng không các người dẫn theo đầu trở về gặp ta, còn có, Vụ nhi nếu như có chuyện gì không hay xảy ra, hấn mất cái gì các người phải mất gấp mười!”

Ý là không thể gây thương tích cho người kia kể cả một sợi tóc gáy, dù cho người ngoài cũng không được, một tiểu hài tử có thể ở bên ngoài bao lâu, hấn ngay cả năng lực tự lo cho bản thân mình cũng không có. Vụ nhi, ta không nên hung dữ với người, ta sai rồi, người trở về được không?

“Cung chủ, chúng thuộc hạ lập tức đi!”

Chung Ly cùng Thanh Y cấp tốc rời khỏi phòng ngủ của Đồng Phượng, Lăng Sương Nhược cũng ra khỏi phòng, phía sau là Nam Cung Phó trên mặt không còn mang nụ cười bất cần đời nữa, bên trong chỉ để lại Diệp Hạ cùng với người của Nhật Hồng giáo.

Lăng Lạc cung đang ở thời kỳ đóng băng, tất cả mọi người biết tình thế rất nghiêm trọng, nhưng cũng có người không biết rốt cuộc xảy ra cái gì. Mấy môn chủ sắc mặt dị thường âm trầm, ngay cả Nam Cung Phó bình thường hay nói giỡn lúc này cũng là vẻ mặt nghiêm túc, Tuyết Lộ mới từ trên giường đứng lên, thấy mọi người như vậy tự động tự giác nuốt nước miếng, sau đó tiến đến bên người Nam Cung Phó hỏi nguyên do, sau khi nghe xong sắc mặt so với bất luận kẻ nào đều kém hơn.

Lăng Sương Nhược trong tay cầm lấy quần áo mà đem qua trước khi ngủ Lăng Nguyệt Vụ đã thay, xem ra hẳn chỉ mặc một chiếc áo đơn bỏ chạy ra ngoài, hẳn không biết buổi tối rất lạnh sao, hẳn không biết phải mặc thêm y phục để tránh khỏi cảm mạo sao?

Một người bên ngoài có ai có thể chăm sóc được, ở đây không thể so với Lăng Lạc cung, luôn có người quan tâm sinh hoạt của hắn.

Vụ nhi...Đi nơi nào?

...

Vận dụng khinh công tự mình học được, xuyên qua trong rừng một buổi tối. Thân hình mềm mại của hắn thỉnh thoảng trên cây dừng lại, thỉnh thoảng hái một vài quả nhỏ, cuối cùng ngồi ở trên một gốc cây đại thụ cao cao, nhìn ánh trăng chậm rãi chìm xuống, ngàn vạn năm trôi qua, mọi người nhìn thấy đều là ánh trăng như vậy, không biết có ai chờ mong có người cùng với mình ngắm trăng sáng, trước đây Lâm Tiên đã nói qua như thế, vô luận ở nơi nào chỉ cần nhìn thấy ánh trăng, người nhất định phải nhớ tới ta...

Đúng vậy, hôm nay hẳn quả thật nhớ tới Lâm Tiên.

Lưng dựa vào cây, trước ngực chỉ mặc duy nhất chiếc áo đơn bị thần gió thổi bung, một cảm giác mát mẻ lên đến trước ngực hắn, sáng sớm rất lạnh, nhưng hắn cùng với lúc ở hiện đại đều không có thói quen mặc thêm y phục, nếu như Sương bên cạnh, nhất định sẽ mặc thêm cho hắn. Nhưng hiện nay hẳn ngay cả y phục cũng không có, nhẹ nhàng chà xát cánh tay...Không quan trọng nữa...

Sát thủ nếu như không giết người còn gọi là sát thủ sao...Chỉ có giết người hắn mới có thể cảm nhận được bản thân tồn tại...Hắn cuối cùng vẫn không thể rời khỏi mùi máu tươi...

“Người ở trên chính là Lăng thiếu gia, có thể mời đi một chuyến đến cốc của chúng ta hay không?”

Đột nhiên phía dưới truyền đến thanh âm nữ tính nũng nịu, chợt nghe được đúng là tiếng của nữ, Lăng Nguyệt Vụ hơi cúi đầu, xuyên thấu qua khe hở của cành cây, hắn thấy lại là một người nam nhân.

35. Chương 35

Hôm nay là ngày thứ tư Lăng Nguyệt Vụ rời khỏi Lăng Sương Nhược.

Đồng Phượng sau khi bị Lăng Nguyệt Vụ đả thương, mỗi ngày chỉ có thể ngồi trên xe ngựa, nhìn Lăng Sương Nhược đang ngồi trên ngựa ở bên ngoài, trong mắt tiết lộ nhàn nhạt si mê, mà nam nhân trên ngựa vẫn lạnh như hàn băng, chưa từng liếc nhìn người ngồi trên xe ngựa dù chỉ một lần.

Tiếng vó ngựa lộp bộp từ phía sau truyền đến, Lăng Sương Nhược hơi quay đầu nhìn về nhân mã ở phía sau, gương mặt âm trầm làm cho tất cả mọi người không dám tùy ý mở miệng.

Người nọ tới để báo tin cho Lăng Sương Nhược, hắc y nam nhân vẫn chưa mở miệng, sau đó, hắn lấy phong thư màu vàng nhạt từ trong ngực giao cho Lăng Sương Nhược.

Lăng Sương Nhược sau khi tiếp nhận rồi hướng hắc y nhân phát tay, nam nhân kia không hề mở miệng, quay lại đầu ngựa rời đi. Người của Nhật Hồng giáo tất nhiên không biết người nọ là ai, Đồng Phượng trái lại có thể nhìn ra một chút manh mối, chớp chớp đôi mắt phượng câu hồn phách người khác, khoé miệng

lộ ra một tia mỉm cười quỷ dị, nhưng thành linh một câu nói của Lăng Sương Nhược lập tức đem ảo tưởng hèn hạ của người nào đó đánh vỡ.

“Đồng Phượng, quay về quan ngoại.”

Lãnh âm vang lên thiếu chút nữa đem Đồng Phượng từ trên xe ngựa ngã xuống, Đồng Phượng không hề giữ hình tượng từ trên xe ngựa nhảy xuống đất, kỳ thực nghỉ ngơi vài ngày hắn đã không có chuyện gì, chỉ là muốn giả trang mảnh mai để cho Lăng Sương Nhược chăm sóc nhiều hơn một chút, đáng tiếc toàn bộ tâm tư của Lăng Sương Nhược không ở trên người hắn, mà đặt trên người một tiểu quỷ đã sớm bỏ đi, đều là vì tiểu quỷ Lăng Nguyệt Vụ, hại hắn không thể thân cận sư phụ.

“Sư phụ, vì sao muốn ta trở lại, không phải còn vài ngày nữa sẽ đến Lăng Lạc cung sao?”

“Câm miệng, trở lại!”

Lăng Sương Nhược hoàn toàn không muốn giải thích cái gì với Đồng Phượng, trang giấy trong tay bị hắn niết thành mảnh nhỏ chậm rãi từ trên lưng ngựa bay xuống, trong đôi mắt đẹp kia lộ ra vẻ ác liệt, làm Đồng Phượng không dám nói thêm nhiều câu oán hận, chỉ có thể tự mình nói thầm vài câu.

“Cung chủ, là tứ thiếu gia làm sao?”

Thanh Y cưỡi ngựa đi bên cạnh Lăng Sương Nhược nhìn không được mở miệng, hắn đương nhiên vì lo cho tứ thiếu gia mới hỏi như vậy, lén lút nhìn trộm gương mặt trắng nõn của Lăng Sương Nhược, hắn không nên mở miệng hỏi.

Những ngày gần đây, trên giang hồ đồn đãi, một vị bạch y thiếu niên sát hại vài vị cao thủ trong chốn võ lâm, đồng thời thủ pháp rất linh hoạt, thoát nhìn giống như là sát thủ được huấn luyện, hơn nữa bạch y thiếu niên rất lạnh mạc, giết người không chớp mắt, chỉ dùng vải trắng che mặt, không ai biết dung mạo của hắn, đương nhiên những người biết bộ mặt của hắn đã đi xuống đất, thiếu niên này khoảng chừng mười hai mười ba tuổi, thân hình thuộc về nhỏ gầy, xuất thủ sắc bén, hiện tại trên giang hồ đều nói thiếu niên này là nam hài thần bí đã từng gặp ở võ lâm đại hội, đồng thời có liên quan tới Lăng Lạc cung.

“Thanh Y, đêm nay dừng lại ở trấn nhỏ phía trước, ngày mai liền phái người tiễn Đồng Phượng trở lại, càng nhanh càng tốt.”

Lãnh âm mở lại, Đồng Phượng từ lâu đã quay về xe ngựa của mình nghỉ ngơi, nhưng hắn vẫn ghé vào bên cửa sổ, lén lén nhìn chăm chú vào gương mặt mỹ lệ lạnh lùng của Lăng Sương Nhược.

“Dạ, cung chủ.”

Thanh Y không được Lăng Sương Nhược đáp lại câu hỏi, chỉ có thể dựa theo phân phó của cung chủ đi làm, tuy rằng lòng nóng như lửa đốt thế nhưng không thể mạo muội hành sự, Lăng Sương Nhược đột nhiên hai chân kẹp chặt bụng ngựa, liền xông ra ngoài hướng về phía trước.

Cây trong rừng cũng xoay chuyển một trận gió rất nhỏ, có lẽ là những người âm thầm bảo vệ Lăng Sương Nhược cùng đi theo, bọn họ đều thể sống chết bảo hộ cung chủ.

Chỉ để lại Đồng Phượng tại chỗ lâm bẩm, Thanh Y tất nhiên coi như không nghe thấy, vốn tưởng rằng Nhật Hồng giáo giáo chủ có khí phách, nhưng Đồng Phượng vừa nhìn thấy cung chủ cả người giống như mất hồn, hiện tại ngất lại, nửa điểm so ra đều kém tứ thiếu gia của bọn họ.

Tứ thiếu gia, võ lâm cao thủ trên giang hồ đều là người hạ thủ sao?

“Dựa vào mệnh lệnh của cung chủ, mọi người tiếp tục đi về phía trước.”

Thanh Y là người có quyền nhất trong ngũ đại môn chủ, đương nhiên ngoại trừ Lăng Sương Nhược, tất cả mọi người phải nghe lệnh hắn, còn Nhật Hồng giáo hiện tại ăn nhờ ở đậu, nên hộ vệ bên người của Đồng Phượng cũng phải vâng theo sắp xếp của Thanh Y.

...

Lăng Sương Nhược cả người giống như phát tiết, cười bảo mã của hắn phóng về phía trước, gió gào thét bên tai, tóc tung bay theo gió, bạch y như tơ cũng theo gió bay lượn, đem tất cả mọi người vớt ở phía sau, hắn cũng không biết tâm tình của mình vì sao khó chịu như vậy, thấy tin báo của thuộc hạ, thật sự là Vụ nhi.

Hắn đương nhiên không tin người kia là Vụ nhi, nhưng, Vụ nhi hiện tại ở nơi nào?

Đột nhiên từ trong rừng cây xuất hiện vài người xa lạ, Lăng Sương Nhược không để ý tiếp tục đi về phía trước, mấy người kia vận dụng khinh công theo sát phía sau Lăng Sương Nhược.

Bất chợt chân ngựa bị phi đao cắt phải, kêu lên một tiếng đem Lăng Sương Nhược quăng xuống đất, cũng may võ công của hắn tối hôm qua đã khôi phục một thành, không đến mức té ngã xuống đất, còn có thể đứng vững.

Sau đó mấy người kia phiêu nhiên chạm đất, đứng cách Lăng Sương Nhược khoảng mười thước, bọn họ không dám mạo muội về phía trước, bởi vì kinh hách ngựa làm Lăng Sương Nhược ngã xuống thế nhưng lông tóc vô thương, thần sắc tự nhiên đứng ở trước mặt bọn họ.

“Lăng Sương Nhược, chúng ta đã đợi ngươi đơn độc đến đây, hừ! Thật không ngờ ngươi hôm nay sẽ chết trong tay Ngũ Sắc cốc, thật sự là hả hê lòng người!”

Dẫn đầu là một nam nhân cao lớn, y phục màu tím, khoảng chừng ba mươi lăm tuổi cả tiếng nói lên, hắn tâm tình đặc biệt tốt, nhưng khí thế lạnh lùng của Lăng Sương Nhược đem dáng vẻ bề vệ kiêu ngạo của hắn mất đi hơn phân nửa.

“Đại ca, hà tất cùng hắn nhiều lời, trước tiên nên cướp Huyết Tàn trên người hắn.” Lại xuất hiện một người nam nhân y phục màu cam, nhan sắc tiên diễm kia không làm cho Lăng Sương Nhược trong lòng nổi lên bất kỳ rung động gì, hắn đương nhiên biết người của Ngũ Sắc cốc cũng là cao thủ số một số hai trong chốn võ lâm.

“Hừ, ngươi xem hắn ngay cả nói cũng không nói, chắc chắn là sợ chúng ta, nói vậy chuyện mất võ công là thật, đại ca, chúng ta sao không nhân cơ hội này không cướp luôn cả người và vật?”

Một vị nam nhân thân màu lục sắc vừa ngấm nghĩa thanh xà trong lòng bàn tay, vừa hiển kế cho lão đại của hắn.

“Ý kiến hay, chủ ý của lão tam không tồi, đại ca ta thích, xem ra tin tức của lão ngũ không sai, Lăng Sương Nhược quả nhiên không có võ công, nếu có chắc chắn sẽ không bị chúng ta đuổi theo, ha ha.”

Nghe thanh âm tranh cãi ầm ĩ của bọn họ, Lăng Sương Nhược đột nhiên nhớ tới Vụ nhi không thích nhất là ồn ào, bình thường hắn ngay cả đường cũng không muốn đi, người càng nhiều hắn lại lánh đi càng xa, lần này lại ra ngoài, Thanh Y nói là vì nghe được Lăng Sương Nhược bị bắt nên mới cố ý đi theo bọn họ.

Vụ nhi, vì sao phải ra khỏi Lăng Lạc cung, vì cái gì?

Vụ nhi rất ghét bị người khác đụng chạm, duy chỉ một mình hắn, Vụ nhi mới chịu tiếp nhận, ngày đó là rõ ràng Đồng Phượng cố ý tới gần Vụ nhi mới ra tay, hắn tại sao không phân rõ trắng đen còn nói Vụ nhi quá đáng.

Lấy tay an ủi bạch mã, bạch hổ của Vụ nhi còn ở phía sau, ngồi trên thân bạch hổ Vụ nhi có loại phi phàm nói không nên lời, hiện tại ngay cả thân ảnh của Vụ nhi đều không thấy được.

Khi mấy người trang phục rực rỡ muốn hướng về phía Lăng Sương Nhược công kích thì, mấy người hắc y nhân che mặt đột nhiên trong rừng cây hiện ra che ở trước mặt Lăng Sương Nhược.

“Đại ca, người xem...”

“Đã sớm ngờ tới Lăng Sương Nhược sẽ có người bảo hộ, chúng ta cũng không thiếu người.”

Đột nhiên bên kia cũng hiện ra mấy người quần áo loè loẹt, song phương không nói hai lời liền đánh nhau, hộ vệ của Lăng Sương Nhược chỉ có mấy người cũng không hoảng hốt. Tiếp tục trấn an bạch mã, nhìn hộ vệ bị một nhóm người quần áo sặc sỡ bức bách, hắn chỉ là thờ ơ lạnh nhạt, không quan tâm sinh tử của mình.

Hai bên giao đấu đương nhiên là những người quần áo hoa hòe chiếm thượng phong, tên áo tím dẫn đầu hung hăng vênh váo tới gần Lăng Sương Nhược, mà Lăng Sương Nhược khi nãy trên ngựa ngã xuống thì tay phải đã trật khớp, chỉ là hấn một mực chịu đựng không lên tiếng.

“Cung chủ!”

Hộ vệ trước mặt Lăng Sương Nhược thề sống chết bảo vệ cung chủ, trên người đã có vài vết thương, máu tươi từ miệng vết thương róc rách chảy ra, tụ lại trên mặt đất, tên áo tím bất ngờ hiện ra trước mặt hắc y nhân, một kiếm đâm vào trong ngực hắc y nhân ngã xuống trước mặt Lăng Sương Nhược, gương mặt bình tĩnh của Lăng Sương Nhược không nhìn thấy một tia tiếc hận, tất cả hắc y nhân vì bảo hộ Lăng Sương Nhược, tử vong.

“Lăng Sương Nhược, người quả thực cũng có ngày hôm nay, mau đưa Huyết Tàn giao ra đây, còn có thể tha cho người một mạng.”

Gương mặt tên áo tím hung hăng độc địa, kiếm của hắn gác trên cổ Lăng Sương Nhược, mà Lăng Sương Nhược lại không hề nhúc nhích, mắt lạnh quét về phía trước, hại tên áo tím đánh một cái giật mình.

“Các huynh đệ, chúng ta bắt được Lăng Sương Nhược, đêm nay có thể hồi cung hưởng cốc chủ ăn nói.”

“Cốc chủ võ công cao cường như vậy còn cần Huyết Tàn nhỏ bé sao, đương nhiên là làm cho chúng ta tự mình quyết định.”

Mấy người y phục rực rỡ bắt đầu thảo luận, đau đớn trên vai hoàn toàn không là gì, khoé miệng câu dẫn một mặt lãnh ý, dùng tay bị thương gạt đi kiếm trên cổ hắn, “Ta không có Huyết Tàn!”

“Cái gì, Lăng Sương Nhược người gạt chúng ta, bề ngoài của chúng ta dễ dàng bị gạt như vậy sao?”

Tên áo cam trẻ hơn tên áo tím hướng tới Lăng Sương Nhược phóng một phi đao, trên bạch y hiện lên một vết máu, một giọt máu từ tay phải bị trật khớp của Lăng Sương Nhược rơi xuống, bạch y nhiễm một màu đỏ chói mắt, mà hắn lại không nói một tiếng, gương mặt cao ngạo lạnh lùng không có bất luận biểu tình.

Đột nhiên một trận cuồng phong thổi bay cát bụi trên mặt đất, một bóng trắng xẹt qua trước mắt mọi người, phi đao mới vừa tiến đến Lăng Sương Nhược bỗng nhiên bay về phía chủ nhân của nó, tốc độ so với lúc nãy nhanh hơn gấp bội, chủ nhân phi đao còn chưa kịp phản ứng thì, phi đao thẳng một đường cắm vào yết hầu, chủ nhân của nó lập tức tắt thở.

Mọi người cứng ngắc đứng tại chỗ, ai?

36. Chương 36

Bạch ảnh khoan thai phiêu nhiên như thần tiên, nhẹ nhàng đặt chân lên mặt đất, cũng hạ xuống bên người Lăng Sương Nhược. Bạch y nhân, kỳ thực cũng không phải chỉ vì một chiếc áo trắng đơn bạc, bàn chân trần trắng nõn dính một chút bụi, nhưng vẫn không che giấu ánh sáng trắng bao quanh người hắn.

Thấy người kia bất quá chỉ là một tiểu hài tử choai choai, mấy người y phục rực rỡ nhìn thấy Lăng Nguyệt Vụ từ không trung nhẹ nhàng đi tới, lúc đầu là không tin, sau đó mấy người nhìn nhau phá lên cười ha ha, hoàn toàn quên huynh đệ đã tắt thở của mình.

“Ha ha ha, tiểu hài tử này thật đẹp, không biết là vị cao nhân nào ở phía sau sai khiến người, không biết có bằng lòng đi ra gặp chúng ta?”

Lăng Nguyệt Vụ liếc cũng không liếc bọn họ một cái, hấn giương mắt lạnh nhìn thẳng gương mặt trắng bệch của Lăng Sương Nhược, trên trán bốc lên mồ hôi hột, tay phải của Lăng Sương Nhược theo thói quen chậm rãi giơ lên xoa xoa chiếc đầu nhỏ của Lăng Nguyệt Vụ, “Đã trở về?”

Lạnh lùng đã giảm xuống không ít, giúp Lăng Nguyệt Vụ gỡ xuống mảnh lá nhỏ vương trên tóc hắn, Lăng Nguyệt Vụ theo dõi vết thương chảy máu của Lăng Sương Nhược, ngón tay nhỏ bé giơ lên, nhẹ nhàng điểm trên người Lăng Sương Nhược, hắn từng thấy trong sách nói là có một huyết vị có thể cầm máu, đổi lại, đây là lần đầu tiên hắn làm với người khác, nhưng người đó lại là Sương.

“Tên tiểu hài tử cầm điếu này ở đâu ra mà dám không trả lời bọn ta?”

Lão đại dẫn đầu không thích cái cách Lăng Nguyệt Vụ khinh thường bọn họ, đưa tay muốn nắm lấy vai Lăng Nguyệt Vụ, cảm giác được hơi thở xa lạ ở phía sau hướng tới, Lăng Nguyệt Vụ hơi nghiêng người chân phải giơ lên, ưu nhã tạo ra một cú đá nghiêng hoàn mỹ, không gặp may đương nhiên là cái mặt của tên áo tím, trên bàn chân dính bùn, đương nhiên bùn cũng dính luôn lên khuôn mặt mà tên áo tím tự nhận là tuần khí, Lăng Nguyệt Vụ không nhìn bọn hắn, sau đó đem đầu dựa vào trong lòng Lăng Sương Nhược.

Mấy ngày nay hắn đều luôn đi phía sau bọn họ âm thầm bảo hộ Sương, hắn ghét ánh mắt Đồng Phượng nhìn Sương, về phần cái người xa lạ ở cốc nào đó đến tìm hắn, bởi sáng sớm hôm ấy có chút lạnh, muốn ‘mượn’ y phục của tên kia, kết quả hắn ghét mùi vị trên y phục của kẻ đó, rốt cuộc vẫn mặc chiếc áo trắng của mình, cứ như vậy hắn một mình trải qua bốn ngày, buổi tối hắn sẽ dựa vào trong lòng Dịch nhi để ngủ, ngoại trừ Sương, hắn vẫn còn có Dịch nhi, tuy rằng nó không phải là người, nhưng có tính thông linh.

“Tiểu hài tử chết tiệt, xem ta thế nào thu thập ngươi!”

Tên áo tím bị Lăng Nguyệt Vụ đá một cước, cái mặt dày không biết đặt ở đâu, giơ tay muốn xuất thủ với Lăng Nguyệt Vụ, nhưng lại bị tên áo lục chặn đứng.

“Đại ca, người xem có phải đúng là tiểu hài tử này giết nhị ca không, xung quanh cũng không có khí tức của người nào khác.”

Tên áo lục trong mắt hiện lên một tia hung ác, trừng hướng nhìn Lăng Nguyệt Vụ trên mặt không có bất luận biểu tình, đang dựa trên người Lăng Sương Nhược, Lăng Sương Nhược thì nhắm lại hai mắt, tựa hồ vận khí chữa thương.

“Tiểu hài tử này không đơn giản.” Lão đại dẫn đầu cảm giận khê thì thầm.

Vài người đứng trước mặt Lăng gia phụ tử tựa hồ do dự không biết có nên bắt hắn về Ngũ Sắc cốc hay không, “Đại ca,” tên áo lục lần thứ hai mở miệng, “Chúng ta cũng bắt tiểu hài tử này đem về cốc, tin tưởng cốc chủ nhất định sẽ thích lễ vật chúng ta mang về.”

Khoé miệng câu dẫn một nụ cười âm lãnh, một chút cũng không vì huynh đệ của mình đột ngột chết đi mà cảm thấy thương tâm, vừa nhìn cũng biết không phải người chính đạo, trong ngực không hề có một tia thương hại.

“Ân, lão tam, người luôn luôn cho ta chủ ý không tồi, các huynh đệ, hôm nay là ngày chúng ta đem Lăng Sương Nhược cùng tiểu hài tử bắt mình kia mang về trong cốc!”

“Dạ, đại ca!”

Thủ hạ xung quanh bọn họ vẫn còn lại mười người cùng hô to, khi những thanh âm này hạ thấp, Lăng Sương Nhược chậm rãi mở hai mắt, trong tay chịu đựng đau nhức khê vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của Lăng Nguyệt Vụ, “Vụ nhi, đi thôi.”

Kéo bàn tay băng lãnh của Lăng Nguyệt Vụ hướng về phía Lăng Lạc cung, có người sưởi ấm tay của mình, bàn tay nhỏ nhắn của Lăng Nguyệt Vụ cầm chặt bàn tay to của Lăng Sương Nhược, tay to nắm lấy tay nhỏ vốn là một khung cảnh rất đẹp, đáng tiếc lại có người muốn phá hư.

“Còn muốn chạy? Lăng Sương Nhược, người bị thương vốn không có khả năng thoát khỏi lòng bàn tay của bọn ta, huống hồ còn dẫn theo một tiểu hài tử!”

Lão đại áo tím của Ngũ Sắc cốc dùng ánh mắt đem Lăng Sương Nhược cùng Lăng Nguyệt Vụ vây quanh.

Lăng Nguyệt Vụ hơi cau mày, đôi mắt đen như trời đêm lạnh như hàn băng quét về phía mấy người vây quanh bọn họ, những người này thực sự là không biết sống chết.

Lăng Sương Nhược chỉ là cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Lăng Nguyệt Vụ, nhẹ nhàng phủi những sợi tóc bị gió thổi vương trên mặt hắn, hình như dài hơn, trước đây tại sao không phát hiện tóc của Vụ nhi vừa mượt vừa mềm, sờ lên nhu thuận tựa như tơ lụa.

“Bảo hộ người.”

Quay đầu nhìn Lăng Sương Nhược, trong mắt tràn ngập lãnh ý cùng với kiên định, đồng âm còn chưa biến đổi nhàn nhạt yếu ớt vang lên bên tai Lăng Sương Nhược, ba chữ này làm cho trong lòng Lăng Sương Nhược hiện lên một tia kích động, mà thanh âm trầm tĩnh tựa như tới từ địa ngục khiến phần lớn mấy tên y phục rực rỡ đánh một cái rùng mình.

Đương nhiên, Lăng Nguyệt Vụ làm bất cứ chuyện gì đều không cần bất luận kẻ nào đồng ý, hắn muốn làm sao thì sẽ làm như vậy, hắn thích làm cái gì thì làm cái đó, Lăng Sương Nhược nuông chiều hắn, thuận theo hắn, Lăng Sương Nhược biết Vụ nhi chưa bao giờ làm chuyện gì mà không có nguyên nhân.

Lăng Nguyệt Vụ vẫn chưa kéo xuống bàn tay to của Lăng Sương Nhược, chậm rãi giơ lên hướng về phía mấy tên y phục rực rỡ, lòng bàn tay chậm chậm chuyển về phía trước, bầu không khí xung quanh từ yếu trở nên mạnh, gió nhẹ đột nhiên biến thành gió mạnh kịch liệt, Lăng Nguyệt Vụ lạnh lùng như trước không có bất luận biểu tình, khi mấy tên y phục loè loẹt ngã tới ngã lui, chưởng bất ngờ nắm lại thành quyền, gió đột nhiên không thổi nữa, cây cối nghiêng ngã xung quanh cũng trở nên tĩnh lặng.

Khi mấy tên y phục rực rỡ từ kinh ngạc lấy lại tinh thần thì, Lăng Sương Nhược cùng Lăng Nguyệt Vụ đã không gặp thân ảnh, trên mặt đất chỉ còn lại ba người của Ngũ Sắc cốc vô công có thể chống lại gió mạnh vừa rồi, còn lại tất cả đều thất khiếu chảy máu mà chết, chưa chết cũng đã nửa bước đạp vào quan tài.

...

Lăng Nguyệt Vụ trong lúc mấy tên kia chống lại gió mạnh mà hắn tạo ra, đã đem Lăng Sương Nhược rời khỏi, sắc trời dần tối, bọn họ chỉ có thể ở lại trong rừng rậm, ở đây đã rời khỏi đường lớn khá xa, Lăng Sương Nhược cũng tùy ý Lăng Nguyệt Vụ dẫn đường, mà Lăng Nguyệt Vụ thích nhất là đi theo sao bắc cực, cho nên bọn họ bị lạc trong rừng rậm, hắn không muốn đi ra ngoài, bởi vì nơi này cho hắn cảm giác đi trên đường sinh tử.

Lăng Nguyệt Vụ im lặng không lên tiếng đem Lăng Sương Nhược ngồi lên tảng đá, đến dòng suối nhỏ mức nước chà lau máu xung quanh vết thương của Lăng Sương Nhược, vết thương này không sâu, sau khi rửa sạch nhìn chăm chú Lăng Sương Nhược một lát rồi rời đi, một hồi tìm kiếm thảo dược nặn thành mảnh vụn đắp lên cánh tay Lăng Sương Nhược, rồi xé vải băng bó vết thương.

Sau khi hết bận rộn trời đã hoàn toàn tối đen, Lăng Nguyệt Vụ đốt lên một đồng lửa, thứ nhất là vì buổi tối nhiệt độ thấp, thứ hai là vì cân động vật cùng với muỗi.

Lăng Sương Nhược vẫn nhìn Lăng Nguyệt Vụ bận tới bận lui, hắn vẫn quan tâm nhất cử nhất động của Vụ nhi, hắn không biết rằng những gì Vụ nhi biết đến so với mình còn nhiều hơn, rất kỳ quái, Vụ nhi cho tới bây giờ chưa từng ra khỏi Lăng Lạc cung, tại sao lại biết cách thức sinh tồn ở dã ngoại?

Tay trái tiếp nhận Lăng Nguyệt Vụ buông xuống một bên, tay phải được băng bó đem thân thể nhỏ nhỏ của Lăng Nguyệt Vụ kéo vào trong lòng, “Lạnh, tựa vào ta.”

Lăng Nguyệt Vụ ngẩng đầu, con người như ánh sao nhìn Lăng Sương Nhược, do dự một chút, cuối cùng quyết định leo lên đùi của Lăng Sương Nhược, tay vẫn như lúc trước duỗi vào trong lòng Lăng Sương Nhược, hắn thực sự có chút lạnh.

“Vụ nhi, sau này phải mặc nhiều áo mới có thể ra ngoài.”

Ngày hôm nay nhìn thấy hắn mặc áo đơn của buổi tối hôm đó, trong lòng không khỏi đau đớn, đó là cảm giác gì, Lăng Sương Nhược không rõ ràng lắm cũng không muốn tìm hiểu nhiều hơn.

Lăng Nguyệt Vụ chỉ vùi đầu vào trong lòng Lăng Sương Nhược, hắn biết Sương muốn nói gì, cúi đầu kêu lên những tiếng lách tách, một lúc lâu sau hắn mới ngẩng đầu, hai tay thật nhỏ nâng lên gương mặt Lăng Sương Nhược hung hăng võ võ, trong mắt cũng không có lãnh ý như ban ngày, có chỉ là nét nghịch ngợm hiếm thấy.

“Lăng Nguyệt Vụ!”

Gương mặt đẹp của Lăng Sương Nhược bị hung hăng võ, ánh lửa chiếu đến gương mặt trắng nõn lập tức nhiễm một màu hồng nhạt, tuy rằng ngoài miệng là rỗng, nhưng trong mắt hiện lên vô cùng sùng ái đối với Lăng Nguyệt Vụ.

“Sương, sau này không bị thương nữa.”

Lăng Nguyệt Vụ chậm rãi buông ra hai tay võ võ khuôn mặt đẹp của Lăng Sương Nhược, ngược lại ôm cổ của hắn, Lăng Sương Nhược thì dùng tay phải ôm chặt lấy thân thể nhỏ nhỏ của Vụ nhi.

“Ta sẽ không bị thương, có Vụ nhi bên người.”

Hắn sẽ không đi hỏi Vụ nhi võ công từ đâu tới, cũng sẽ không hỏi tới lời đồn trên giang hồ, bởi vì những điều đó không phải là thực, chỉ có Vụ nhi ở bên cạnh hắn, mới là chân thật nhất.

Lăng Nguyệt Vụ không mở miệng, chỉ một mực dựa cổ Lăng Sương Nhược, đợi đến khi hắn ngẩng đầu nhìn Lăng Sương Nhược thì, đồng âm mang theo nhàn nhạt suy yếu, “Về nhà.”

Nhẹ nhàng xoa mái tóc mềm mại của người trong lòng, thanh âm trầm thấp khàn khàn vang lên đáp lại hắn, lần này ra ngoài cũng đã lâu, “Chúng ta về nhà.”

Ánh lửa chiếu sáng, chiếu lên gương mặt lãnh diễm mang theo cương chiều của Lăng Sương Nhược, cũng chiếu lên gương mặt trái xoan nhỏ nhắn của Lăng Nguyệt Vụ.

Ánh trăng nhu hoà mơ hồ in dấu bóng của hai phụ tử, tựa hồ có một hạt giống nào đó chậm rãi nảy mầm giữa bọn họ, đương nhiên điều này cũng chỉ có thể dùng thời gian để chứng minh.

37. Chương 37

Huyết Tàn, tên như ý nghĩa, cùng quan hệ với chữ ‘Tàn’.

Đệ nhất, có người nói ba mươi năm trước, nó đột nhiên được lưu truyền trong chốn giang hồ. Lúc đó có người đạt được nhưng lại không biết nên dùng ra sao, chỉ coi như một quyển tạp thư đem vứt bỏ. Hiện tại muốn tìm cũng chỉ có thể tìm được một mảnh khiếm khuyết, võ công bí kíp hoàn chỉnh cứ như vậy, bị những người không biết xem như phế vật ném đi, cũng chứng minh được chữ ‘Tàn’ trong ‘Huyết tàn’, Huyết Tàn hiện tại không hoàn chỉnh, sứt mẻ bất kham.

Đệ nhị, Huyết Tàn phải ở một nơi an tĩnh mới có thể luyện tập, nếu như có một chút ồn ào liền có thể tẩu hỏa nhập ma, nặng thì chết, nhẹ thì võ công mất hết, nguy hiểm cực lớn. Đồng Phượng tẩu hỏa nhập ma là vì trong lúc hắn đang ở chỗ tập võ, có kẻ thù xông vào, nếu như Lăng Sương Nhược không phải nghe tin mà đến thì Đồng Phượng từ lâu đã chết mất hồn. Cũng may là võ công của bọn họ trong chốn võ lâm không có mấy người có thể địch nổi, cho nên chỉ mất võ công một tháng vẫn chưa tác động gì tới bên ngoài, nói ngắn lại, Đồng Phượng cùng Lăng Sương Nhược trong hiểm hoạ tìm được một đường sinh cơ.

Đệ tam, Huyết Tàn xuất hiện trên giang hồ ba mươi năm, đến nay chưa từng có người nào thành công luyện được Huyết Tàn tới trình độ nhất đẳng, cũng không có ai biết uy lực của nó ra sao. Đương nhiên cũng không phải chưa có ai luyện qua, chỉ là bọn hắn luyện đến tầng thứ năm thì, nội dung trên thư quá khó khăn, bọn họ tìm tòi không được, về phần trong đó muốn nói cái gì, bọn họ hoàn toàn không hiểu, bởi vậy chỉ có thể gián đoạn, võ công cũng chỉ có thể đình trệ giữa đường không thể đi tới, những người luyện Huyết Tàn gần đây cũng không giải quyết được gì.

Mà thời gian này, trên giang hồ đột nhiên dậy sóng vì Huyết Tàn, nguyên nhân đương nhiên rất đơn giản, Nhật Hồng giáo giáo chủ hiện nay mười chín tuổi đã luyện thứ võ công giống như trong bí kíp này, tất cả mọi người cho rằng hắn vốn có một bản hoàn chỉnh, mọi người đối với hắn trẻ tuổi như vậy mà làm Nhật Hồng giáo giáo chủ, đương nhiên có oán hận.

Người này không chỉ nguy hại võ lâm, đồng thời làm cho võ lâm chướng khí mù mịt, ngay cả Lăng Lạc cung luôn luôn mặc kệ mọi chuyện cũng bị cuốn vào trong đó, có thể thấy được Nhật Hồng giáo giáo chủ uy lực có bao nhiêu, nếu như hắn luyện thành công Huyết Tàn nghe nói có thể xưng bá võ lâm, vậy võ lâm nhất định sẽ nhắc lên một mảnh huyết vũ tinh phong, đến lúc đó chẳng biết có bao nhiêu người chết trong tay Đồng Phượng, Huyết Tàn không thể để Đồng Phượng luyện thành.

Đây là suy nghĩ của hầu hết mọi người trong chốn giang hồ, cũng là lý do ban đầu bọn họ tấn công Nhật Hồng giáo. Mà hôm nay biết được Đồng Phượng vì tập Huyết Tàn mà võ công mất hết, người trong giang hồ nửa vui nửa sầu, vui vì Đồng Phượng tạm thời không có có năng lực đẩy lên võ lâm phong ba, sầu vì

giang hồ xuất hiện bạch y thiếu niên ai nghe cũng sợ vỡ mật, thiếu niên này chuyên giết võ lâm cao thủ, đồng thời thủ pháp cực kì tàn nhẫn, người trong võ lâm suy đoán, vị thiếu niên kia có luyện Huyết Tàn hay không?

Chữ ‘Tàn’ trong Huyết Tàn không nhất định phải giải thích là ‘tàn’ phá huỷ hoại, còn có ‘tàn nhẫn’ hai chữ, võ công hắc sử dụng dị thường kỳ quái, rất nhiều lão nhân gặp qua cũng không rõ chiêu thức, mọi người phỏng đoán, Huyết Tàn lần đầu tiên hiện ra trong chốn giang hồ. Càng làm cho mọi nơi kinh ngạc chính là, Huyết Tàn không phải trong tay một lão nhân, cũng không phải trong tay một nam nhân tuổi trẻ cường tráng, mà là lọt vào tay của một tiểu nam hài khoảng chừng mười hai mười ba tuổi.

Lẽ nào võ công này có cao nhân chỉ điểm, hoặc nói có người dồn hết tâm trí muốn gây ra một chút rắc rối trong chốn giang hồ, khiến cho mọi người chú ý cao độ, nhưng mục đích của người kia là gì?

Khi Lăng Nguyệt Vụ trở lại trong tầm mắt mọi người ở Lăng Lạc cung, hiềm nghi của hắn đã bị rửa sạch, bọn họ cũng sẽ không tin vị thiếu gia ngay cả cửa lớn cũng không muốn bước ra này lại chạy ra ngoài giang hồ giết người, tuy rằng bọn họ đã tận mắt nhìn thấy hắn giết người, nhưng đều chỉ vì cứu Lăng Sương Nhược.

Hiện tại những người chết trong giang hồ, có Liên Phẩm bình sinh được xưng Độc thánh, có khoái đao chi ma Hạ Nguyên, và nhiều vị tiền bối địa vị cao đều lần lượt bị thiếu niên giết hại.

Sau khi Lăng Nguyệt Vụ trở lại Lăng Lạc cung, giang hồ còn tiếp tục truyền ra một vị tiền bối nào đó lại lần nữa bị đao pháp tàn nhẫn kia giết chết. Đương nhiên oan tình của Lăng Nguyệt Vụ liền được rửa sạch, Lăng Sương Nhược càng không thể tin bảo bối Vụ nhi của hắn lại buồn chán đến mức đi giết người, tiểu quỷ này ngay cả ai với ai trong giang hồ cũng không biết phân biệt, càng không muốn tìm hiểu, làm sao có thể sát hại mấy lão già kia được.

Đồng Phượng được người do Lăng Sương Nhược phái đến bảo vệ, trở về nơi ở bí mật của Nhật Hồng giáo tỉnh dưỡng, về phần sau này hắn làm gì Lăng Sương Nhược quản không được, dù sao hắn không còn nhỏ nữa, không cần người dạy, những gì nên dạy đều đã dạy hết rồi.

Hiện tại trong chốn giang hồ còn một chuyện khác mà người người đều nói đến, đó là nữ nhi của Lăng Sương Nhược – nam nhân tuổi đã ba mươi nhưng bề ngoài chỉ hơn hai mươi – sẽ gả cho đại công tử của Phong Nguyệt sơn trang Lâm Văn Sanh, đương nhiên bọn họ được người chúc phúc, nhưng cũng có người không biết rõ sự tình ở sau lưng nói này nói nọ.

Bởi vì Lăng Thu Nhi sắp thành thân, Lăng Lạc cung thường ngày lạnh nhạt yên tĩnh nhất thời trở nên náo nhiệt, nơi nơi đều tràn ngập bầu không khí hân hỷ, hai nhi tử của Lăng Sương Nhược lúc mười tuổi bị đưa vào Ác quỷ cốc cũng được Ác Tửu mang về Lăng Lạc cung.

Ngũ đại môn chủ bởi vì Lăng Sương Nhược mất đi võ công mà bận đến long trời lở đất, rốt cuộc cũng có một khắc nghỉ ngơi, một tháng qua, võ công của Lăng Sương Nhược đã khôi phục đến trình độ như trước, mọi người rất là vui mừng, cũng cảm giác được cung chủ lạnh lùng của bọn họ đã trở về, không có võ công hắn hoàn toàn mất đi một thân băng lãnh, tính tình dường như trở nên hỉ nộ vô thường, tuy rằng hắn lúc trước cũng hay hỉ nộ vô thường, nhưng khi có võ công hắn hỉ hay nộ đều chỉ có một biểu tình, không có võ công hắn biểu hiện khá rõ ràng, ngay cả nói cũng nhiều hơn bình thường. Mọi người suy đoán, có lẽ võ công và tính nết của hắn có liên quan lẫn nhau.

Thế nhưng Lăng Lạc cung mọi người lại nghĩ đến Lăng Nguyệt Vụ so với cung chủ vĩ đại của bọn họ càng lãnh đạm hơn nhiều, hắn sánh với cung chủ càng kinh khủng, hỉ nộ vĩnh viễn đều chỉ có một biểu tình, mỗi ngày cũng chỉ có một biểu tình, khi không có võ công chỉ có một biểu tình, khi có võ công cũng chỉ một biểu tình.

Hắn có biểu tình cũng là không có biểu tình, không có cũng là có biểu tình, dù sao kết luận cuối cùng của mọi người là, suy đoán về việc tính nết cùng võ công của cung chủ có quan hệ với nhau không được thành lập.

Hôm nay Ác Tửu mang theo Lăng Phượng Nhi cùng Lăng Tiêm Nhi trở lại Lăng Lạc cung, hai người đã trưởng thành không ít, nhi tử đầu tiên là hướng về Lăng Sương Nhược vấn an, sau đó sẽ cùng mẫu thân

bốn năm không gặp trò chuyện, tình cảnh này càng làm không ít lão nô cảm động đến khóc, có lẽ xúc động vì trong lòng các nàng vốn có mẫu ái, thiên tính của nữ nhân luôn luôn không thiếu tình thương của mẹ.

Tới buổi cơm tối, trên bàn cơm ngồi đầy người, ngũ đại môn chủ, Nam Cung Phó, Diệp Hạ là những nhân vật không thể thiếu, mà nay lại thêm một Ác Tửu, khung cảnh càng thêm náo nhiệt. Không ít tiểu nha đầu mới đến đứng ngoài cửa, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng len lén vươn đầu nhìn vào bên trong.

Lăng Sương Nhược như trước ngồi ở vị trí chủ thượng, bên cạnh là Đỗ Hiền hầu hạ hần đã lâu, mà vị trí bên người hần lại trống tuếch, không có ai ngồi, tất cả mọi người đều thấy kỳ quái, Lăng Phượng Nhi cùng Lăng Tiêm Nhi đã sớm từ trong miệng Ác Tửu biết được chuyện của đệ đệ, bọn họ cũng không đổ kỵ, chỉ là càng nhiều hâm mộ.

“Vụ nhi đâu?”

Lăng Sương Nhược vẫn hàn khí lạnh lùng bức người, quay đầu hỏi Đỗ Hiền bên cạnh hần.

“Hồi cung chủ, tứ thiếu gia sau khi ngủ trưa đã không thấy hình bóng, nô tỳ đã tìm toàn bộ Lăng Lạc cung cũng không gặp.”

Đỗ Hiền nói đương nhiên là lời nói thật, Lăng Sương Nhược gật đầu, Vụ nhi không muốn người khác tìm được mình dĩ nhiên sẽ không cho ai tìm được, trừ phi hần có ý định để cho người ta tìm thấy, nhưng tình huống thứ hai sẽ không bao giờ phát sinh.

“Tiểu Nguyệt Vụ càng ngày càng thích cùng mọi người chơi trốn tìm, thật ngỗ không ra hần càng lớn càng nghịch ngợm, ta nói nha Nhược, người tại sao không hảo hảo giáo dục hần?” Nam Cung Phó ngồi bên cạnh Tuyết Lộ thoải mái dựa lưng vào ghế, cười gian nhìn về phía Lăng Sương Nhược, “Nếu như người luyện tiếu, không bằng đem hần giao cho ta để ta làm sư phụ hần.”

Lăng Sương Nhược giương mắt lạnh lùng nhìn phía Nam Cung Phó, “Người rất nhàn?”

Ba chữ làm cho lời nói kế tiếp của Nam Cung Phó bị ngăn lại, nếu như trả lời phải chắc chắn ngày mai sẽ có nhiều chuyện bắt hần làm, nếu như nói không vậy hần phải làm khổ sai cho Lăng Sương Nhược, bấp bùi đột nhiên bị néo một cái, khẽ cắn môi, nhìn phía Tuyết Lộ ngồi bên cạnh.

“Đáng đời.”

Tuyết Lộ chuyển đầu qua một bên không phát hiện lời cầu cứu của hần, là do hần tự tìm, không chiếm được thương hại của người khác.

“Sương Nhược, tại sao không gặp tiểu tử khả ái hôm trước, ta thực là nhớ hần, nhớ đến cơm cũng ăn không vô a.”

Ác Tửu uống nữ nhi hồng mà người hầu đưa lên, hần cũng tò mò tiểu quý khả ái kia ở nơi nào, trên giang hồ đồn đãi hần không biết có phải thật không.

Giữa lúc tất cả mọi người suy đoán Lăng Nguyệt Vụ đi đâu thì, cửa lớn đột nhiên thoáng hiện một bạch sắc thân ảnh, quần áo đơn bạc nơi lỏng khoác ở trên người, thắt lưng hững hờ vừa nhìn là biết chưa cài kĩ, trên mặt còn có một chút uể oải, bàn chân trắng nõn non mịn lộ ra, bước chân mềm mại, gương đôi mắt sáng như ánh sao vừa mới tỉnh ngủ hướng Lăng Sương Nhược đi đến, người kia trong mắt hiện lên một tia bất đắc dĩ.

“Vụ nhi, tại sao lại không mang hài?”

“Địch nhi tha đi mất.”

Một hồi sau, Lăng Nguyệt Vụ lười biếng ngồi vào chỗ của mình bên cạnh Lăng Sương Nhược, đồng âm nhân nhạ mới yếu ớt vang lên.

“Đỗ Hiền, hài.”

“Dạ, cung chủ.”

Mọi người khó tránh khỏi kinh ngạc, cung chủ trước sau như một cương chiều tứ thiếu gia, Ác Tửu miệng càng mở rộng, đầu óc hần ảo tưởng làm sao giáo dục Lăng Nguyệt Vụ, đáng tiếc đều là mơ tưởng hảo huyền.

“Buổi tối trời lạnh không được không mang hài.”

Lăng Nguyệt Vụ không gật đầu cũng không lắc đầu, nhìn quét qua đôi hài trên tay Đỗ Hiền, dụi dụi đôi mắt đẹp vừa mới tỉnh ngủ vẫn còn có chút mờ lung, nâng hai chân đặt lên đầu gối của Lăng Sương Nhược, người kia đáy lòng thở dài, rất phối hợp cầm khăn lau chân cho hắn rồi mang hài vào.

“Nếu không mang hài sau này cầm rượu.”

Nghe thấy được mùi rượu nhàn nhạt trên người Lăng Nguyệt Vụ, Lăng Sương Nhược sắc mặt trở nên nghiêm chỉnh, Lăng Nguyệt Vụ lại cầm lấy đĩa của mình đưa cho nam nhân đang tức giận kia, đường nhìn đương nhiên là nhìn về phía Lăng Sương Nhược đang nhìn chằm chằm vào khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn.

Lăng Nguyệt Vụ mặt không chút thay đổi nhàn nhạt mở miệng nói, “Đói bụng.”

38. Chương 38

Sau khi tất cả mọi người Lăng Lạc cung biết Lăng Nguyệt Vụ có võ công thâm sâu khó lường, không chỉ đối hắn càng thêm kính nể, đồng thời cũng càng khó gần gũi, rất sợ vị tiểu chủ nhân kì quái này vào buổi tối nào đó thành linh xuất hiện trước mặt bọn họ khi họ đang dạ tiệc [*].

Vài ngày trước, cũng là ngày nhị thiếu gia và tam thiếu gia trở về, có một người hầu vì không chịu nổi nên đã vội vàng vàng chạy đến nhà xí, sau đó bị người phát hiện té xỉu kế bên cạnh đó, từ ngày đó trở đi Lăng Lạc cung truyền rằng tứ thiếu gia thích đi dạo vào ban đêm, mọi người phải cẩn thận coi chừng mắc nạn.

Lăng Sương Nhược làm cung chủ đương nhiên không có khả năng không biết, chỉ là gần đây Lăng Lạc cung bận về hôn sự của Lăng Thu Nhi, còn có vài chuyện vặt vãnh khác, những tin vụn vặt này cũng chỉ nghe một chút rồi xong, mà nhân vật trong sự kiện này lại mỗi ngày không biết phiêu đảng ở nơi nào, chỉ có lúc ăn mới có thể nhìn thấy hắn, đương nhiên ngoại trừ Lăng Sương Nhược ra.

Lăng Sương Nhược vẫn cưng chiều Lăng Nguyệt Vụ như trước, chăm sóc đến từng li từng tí, dĩ nhiên trong cung không có ai đồ kị, bọn họ chỉ là sợ hãi một thân võ công của Lăng Nguyệt Vụ không biết từ nơi nào đến.

Buổi tối Lăng Lạc cung đều bị vây trong trạng thái đề phòng, dù sao cũng gần ngày xuất giá của tiểu thư bọn họ đương nhiên về phương diện an toàn là không được sơ sẩy. Một mặt bóng trắng chợt hiện trên cành cây, võ nghệ dĩ nhiên là cao hơn bọn thị vệ, người khác vẫn chưa phát hiện thì thân hình của hắn đã rất nhanh xuyên qua Lăng Lạc cung, cuối cùng bóng trắng nhẹ như chim yến dừng trên nóc nhà.

Đứng trên nóc nhà làm cho gió nhẹ thổi bay áo của hắn, tóc dài phiêu tán trong không trung, như là một linh hồn từ phương xa bay đến, bạch y nhân đứng trên nóc nhà không bao lâu, liền có một bóng trắng khác cũng xuất hiện.

Đêm vắng vẻ không tiếng động, ánh trăng mềm nhẹ lan tỏa trong bóng đêm, một đêm làm cho số phận chuyển hướng.

Hai thân hình tương tự nhau đứng trên nóc nhà, tóc dài cũng gần như tương đồng, hơi thở băng lãnh tản ra xung quanh họ, nội lực cùng nội lực giao đấu từ lâu triển khai trong vô thanh vô tức.

Chẳng qua bao lâu, nam hài đứng gần Sương cư miệng nở ra một nụ cười đỏ như máu, ngón tay nhẹ nhàng chùi đi tơ máu đỏ sạm tràn ra ở khoé miệng.

“Hừ.”

Lăng Nguyệt Vụ đối mặt với người kia chỉ là lạnh lùng giương mắt, hắn không biết tên nam hài giang hồ nghe tin đã sợ mất mặt này vì sao lại tìm tới hắn.

“Lăng Nguyệt Vụ, nhớ kỹ tên của ta, Đạm Viên, còn có, ta ngày hôm nay tới nơi này là muốn nói cho người, ta hận người.”

Đôi mắt phượng của Đạm Viên khi nhìn hướng Lăng Nguyệt Vụ chỉ có hận ý cường liệt, mà Lăng Nguyệt Vụ chỉ là đứng yên chỗ cũ, hẳn hoàn toàn không biết mình đã làm chuyện gì khiến hài tử này hận hẳn, hẳn cũng không hiểu hận là như thế nào.

Lăng Nguyệt Vụ vẫn chưa mở miệng, chỉ lạnh nhạt nhìn Đạm Viên, dưới ánh trăng hẳn như một linh hồn phiêu diêu bất định, gió thổi bay tay áo của hẳn nhưng chưa thổi đi người hẳn, hẳn cuối cùng vẫn không hiểu ái hận tình cừu trong miệng người ta nghĩa là gì.

Nam hài đột nhiên vung lên vòng ngọc trên cổ tay, dưới ánh trăng trở nên loé sáng. “Nhớ kỹ nó.”

Đạm Viên biết, hẳn tới nơi này chỉ là nhận nhủ một mệnh lệnh, vền vền chỉ một mệnh lệnh, mệnh lệnh của một nam nhân không thể kháng lại, trong mắt hiện lên một tia khổ tâm, Lăng Nguyệt Vụ đến tột cùng là người như thế nào.

Xuyên thấu qua ánh trăng Lăng Nguyệt Vụ nhìn quét qua vòng ngọc trên tay hẳn, là loại ngọc thượng đẳng độc nhất vô nhị.

Nam hài rất nhanh buông tay làm cho tay áo dài che lấp tia sáng, Lăng Nguyệt Vụ trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc, hương hoa lải lải lan toả hướng Lăng Lạc cung, bạch y nam hài thừa theo gió đêm rời khỏi Lăng Lạc cung vắng vẻ.

Sau đó Lăng Nguyệt Vụ khoan thai nhảy xuống nóc nhà trở lại Sương cư, tối nay hẳn là làm cho hẳn khó có thể đi vào giấc ngủ, lúc này Lăng Sương Nhược còn chưa trở về phòng, gỡ ra y phục, chỉ mặc một chiếc áo đơn, bàn chân bé nhỏ trần trụi trắng như bạch ngọc đi đến phòng tắm thiên nhiên ở phía sau, người có thể vào đây chỉ có Lăng Sương Nhược và hẳn.

Nước nóng thiên nhiên truyền đến tiếng ào ào, vừa bước vào cửa Lăng Nguyệt Vụ đã nhìn thấy một mỹ cảnh khó gặp ở trước mắt, nam nhân thân hình thon dài tinh tế loã thể nằm sấp bên hồ tắm, tóc dài đen mượt hơn phân nửa bồng bênh trong nước suối lưu động, dưới nước khúc xạ đôi chân dài trắng nõn đang thả lỏng của nam nhân, nam nhân tựa hồ vô cùng mệt mỏi nên khi tắm đã ngủ say.

Lăng Nguyệt Vụ dùng khinh công nhẹ nhàng đi đến bên cạnh nam nhân, thân hình chậm rãi ngồi xuống, bàn tay nhỏ nhắn vươn ra vén sợi tóc ướt dính trên gương mặt tuấn mỹ của Lăng Sương Nhược.

Chậm rãi cúi đầu tới gần tóc của nam nhân, hương bạc hà nhàn nhạt bay vào hơi thở của Lăng Nguyệt Vụ, đôi môi hồng nhạt, gương mặt trắng nõn, nam nhân đã ba mươi tuổi làm sao bảo dưỡng được tốt như vậy?

Một tay nhẹ nhàng cởi đi áo đơn, chiếc áo tơ tằm mềm mại chậm rãi rơi trên mặt đất, bàn chân từ từ vươn ra, tiếp theo nửa người cũng ngập vào trong nước. Lăng Sương Nhược vẫn còn đang ngủ say, lần đầu tiên Lăng Nguyệt Vụ chăm chú nhìn vào gương mặt yên bình khi đang ngủ của hẳn, bình thường tuy rằng cũng có nhìn, nhưng thường thường chỉ nhìn được một chút, Lăng Sương Nhược vốn rất nhanh tỉnh lại.

Lăng Nguyệt Vụ toàn thân trần trụi đến gần nam nhân đang say ngủ, bàn tay nhỏ bé chịu không nổi nội tâm trở nên mê hoặc khó hiểu, nâng lên xoa nhẹ đôi môi hơi mở của Lăng Sương Nhược, xúc động như có dòng điện chạy qua, tay và cả tâm của Lăng Nguyệt Vụ đều run nhè nhẹ, thu hồi bàn tay rồi đặt lên môi của mình, bọn họ đã từng hôn nhau.

Hẳn là một nam nhân đã hơn ba mươi tuổi, không có khả năng không biết hôn môi là gì, nước khê rung chuyển, hai tay trắng nõn nằm úp sấp bên hồ cử động, ngủ mỹ nhân chậm chậm mở hai mắt, “Vụ nhi?”

Lăng Nguyệt Vụ đem ngón tay vừa sờ lên môi Lăng Sương Nhược đặt vào trong miệng mình nhẹ nhàng cắn cắn, đôi mắt vẫn nhìn như lạnh nhạt đã nhiễm một tầng nghi hoặc, tại sao lại có loại cảm giác đau nhức như vậy, hẳn không biết mình đang đau nhức ở nơi nào.

Lăng Sương Nhược bóp bóp cánh tay bị gối trở nên phát tê, sau đó vươn tay cầm lấy những sợi tóc dài mượt ngăm trong nước của Lăng Nguyệt Vụ.

“Lăng Sương Nhược...”

Lăng Nguyệt Vụ mở miệng, tiếng nói rung động hẳn cũng không biết vì sao, thân thể bé nhỏ lạnh lạnh đột nhiên ngã về phía Lăng Sương Nhược, cánh tay nhỏ nhắn vòng qua cổ người kia, đầu hơi ngẩng lên nhìn Lăng Sương Nhược đang có chút kinh ngạc.

Hai cơ thể trần trụi xinh đẹp tha thiết dán vào nhau, Lăng Sương Nhược vỗ về mái tóc dài của Lăng Nguyệt Vụ, cảm giác được cảm tình bất an của hắn, “Sao vậy?”

Lăng Nguyệt Vụ lắc đầu, hắn không biết, chỉ muốn ôm Lăng Sương Nhược, nhiệt độ của người kia mới có thể làm cho hắn cảm giác được ấm áp, cũng làm cho hắn cảm giác được rung động này không giống với cảm giác sống để tồn tại trong quá khứ.

“Hôn ta.”

Gương mặt bình tĩnh cùng kiên định, đôi mắt lạnh nhạt chợt hiện lên bất an, tay ôm lấy Lăng Sương Nhược đột nhiên mạnh hơn, thân thể vốn đã rất gần nay càng thêm cận kề, nhiệt độ của nước tựa hồ đang tăng lên.

“Vụ nhi, ngươi cũng biết...”

“Ta biết.” Không đợi Lăng Sương Nhược nói ra nửa câu sau Lăng Nguyệt Vụ đã tự động tiếp lời.

Vụ nhi đêm nay tựa hồ không giống với bình thường, nhưng không giống ở điểm nào hắn cũng không thể nói rõ, thân thể nhỏ nhắn kề sát làm dấy lên dục vọng của hắn, thật lâu trước đây hắn đã biết điều này là gì, cũng có ý nghĩa gì, chỉ là hắn chưa bao giờ thừa nhận bản thân có tình cảm quá dị cùng với khát khao chiếm lấy cường liệt đối với Vụ nhi.

Thanh âm bắt đầu khàn giọng, “Ngươi là con ta.”

“Ta không phải là con ngươi.” Rốt cuộc, hắn đã nói nhiều hơn so với Lăng Sương Nhược, cho dù chỉ là nhiều hơn một hai chữ, Lăng Nguyệt Vụ nâng lên gương mặt mỹ lệ mang theo cương chiều của Lăng Sương Nhược, “Ngươi là của ta.”

Lăng Sương Nhược hiện tại không thể dùng hai chữ kinh ngạc để hình dung, đôi tay vỗ về mái tóc của Lăng Nguyệt Vụ chuyển thành ôm lấy eo nhỏ của hắn, Lăng Sương Nhược không biết nên nói cái gì, cảm tình của bọn họ hơn hẳn phụ tử, đây là gì?

“Ta đương nhiên là phụ thân của ngươi.”

Lăng Nguyệt Vụ hy vọng Lăng Sương Nhược chỉ ở bên cạnh hắn, hắn biết loại cảm giác này không phải là tình phụ tử, “Ngươi không phải cha ta, ta cũng không phải con ngươi, ta chỉ là chính bản thân ta.”

“Vụ nhi, ngươi biết lời ngươi nói hiện tại có nghĩa gì không?”

Lăng Nguyệt Vụ lắc đầu, trên phương diện tình cảm hắn vĩnh viễn đều ở trong trạng thái dần dần.

“Không phải là thân tình, là ái tình, ngươi có hiểu không, có lẽ bây giờ ngươi chỉ ý lại vào ta mà thôi.”

Lăng Nguyệt Vụ nhìn chằm chằm Lăng Sương Nhược, hắn tin chắc chắn đây không phải là ý lại, “Không phải ý lại, là thích.”

Là thích, đúng không, hắn trước đây đã từng nghe qua thích từ trong miệng Lâm Tiên, tình cảm đặc biệt mà một người đối với một người khác, một tình cảm không hề xấu xa.

“Không hối hận?” Câu nghi vấn.

“Không hối hận.” Câu khẳng định.

Bàn tay to nắm lấy bàn tay nhỏ đang đặt trên mặt mình, đôi môi mà Lăng Nguyệt Vụ nhìn cả một buổi tối hướng lại gần hắn.

Không giống với lần thử lúc trước, cảm giác lần này là nhẹ nhàng, là ôn nhu, là nhàn nhạt, sau đó hai chiếc lưỡi lớn nhỏ cùng triển miên lẫn nhau, nam nhân cuối cùng vẫn là nam nhân, không lâu sau dưới thân liền nổi lên phản ứng.

Lăng Nguyệt Vụ ngồi trên eo của Lăng Sương Nhược, vật lớn của mỹ nhân để ở sau hậu đình trắng nõn, Lăng Sương Nhược muốn ngừng lại, thế nhưng khi môi chạm vào làn da mềm mại của người trong lòng thì loại khát vọng này càng không thể vãn hồi.

Có chút không thích ứng vật lớn mà Lăng Sương Nhược để ở phía sau, Lăng Nguyệt Vụ giãy dựa cái mông nhỏ nhắn của mình, hẳn không biết điều này là dần vật Lăng Sương Nhược.

“Vụ nhi, lát nữa sẽ rất đau, có sợ không?”

Không chút do dự lắc đầu, sinh tử chưa bao giờ sợ tại sao lại sợ cái đau mà chưa từng trải qua kia.

Lăng Sương Nhược biết lần này chắc chắn rất đau, bọn họ không có gì có thể bôi trơn, việc nam với nam thỉnh thoảng từ trong miệng Nam Cung Phó biết được, cái này gọi là mưa dầm thấm đất.

“Người không chuyên tâm.”

Lăng Nguyệt Vụ hơi cau mày, Lăng Sương Nhược vừa nghĩ đến làm thế nào không cho hắn đau đớn nhẹ hôn vào đôi môi hồng nhạt, “Không có.”

“Vậy tiếp tục.”

Ở trong nước có lẽ sẽ không đau nhức như vậy, Lăng Nguyệt Vụ đã bắt đầu biến âm không hề ngọt ngào như đồng âm lúc trước, nhưng chuyển biến này càng làm cho Lăng Sương Nhược hiện tại trở nên điên cuồng.

Nâng lên tiểu mông của hắn, trước đó màn mở thông từ lâu đã làm xong, kế tiếp, vật cực đại cố nén đã lâu chậm rãi tiến nhập vào chỗ chật hẹp.

Cắn chặt môi dưới, trên trán bốc lên mồ hôi, dưới thân trở nên đau nhức, hẳn hiểu được cảm giác này không giống với đau đớn khi hắn bị thương, loại đau đớn này làm cho hắn tê dại, tựa hồ làm cho hắn vui sướng.

Đau, làm cho hắn cảm giác được mình đang tồn tại.

Đau, cho hắn biết hắn chiếm được một người.

Đau, cho hắn biết hắn đang ở bên người hắn thích.

Nước trong hồ nổi lên tầng tầng làn sóng, từng đợt hoảng động, từng đợt tiến vào rồi ra ngoài, lần lượt đan vào triển miên, cả hai gương mặt giống nhau đều nhìn đối phương lộ ra tình cảm sâu đậm.

Bọn họ trong lúc đó, là tình cảm chân thật, là tình cảm tinh khiết, là tình cảm không có tạp chất.

Ánh trăng trút xuống trên bề cửa, đêm tựa hồ còn rất dài, thích tựa hồ là một nan đề không thể giải.

‘Thích’ cũng không phải là ác mộng không thể hiểu, ‘thích’ là hương bạc hà nhàn nhạt quanh quần xung quanh Lăng Nguyệt Vụ.

Rất nhạt, rất nhẹ, rất dễ chịu.

Giấc mộng đêm nay thật ngọt, tuy rằng cảm giác rất đau, nhưng không có bất luận mùi máu tanh.

Cơ thể bé bỏng được Lăng Sương Nhược nhẹ nhàng ôm vào trong ngực, khoé miệng vung lên một nụ cười nhàn nhạt, hẳn mười ba tuổi đang ở trong mộng đẹp.

.

.

[*] Dạ niệu: vệ sinh ban đêm/ tiểu đêm.

39. Chương 39

Chân nhỏ nhắn khoát lên chiếc đùi thon dài, mái tóc của hai người đan vào nhau, một hơi thở đều rất nhẹ từ trong lòng Lăng Sương Nhược truyền ra, nhẹ nhàng dùng đầu ngón tay điểm điểm lên gương mặt phấn nộn nhỏ nhắn, cơ thể nhỏ bé cảm giác ngứa vùi vào trong lòng Lăng Sương Nhược. Có lẽ bắt đầu từ đêm qua, bọn họ thực sự không còn là quan hệ phụ tử nữa, mà từ nay về sau Lăng Sương Nhược cũng không cần đến phòng của chúng thê tử.

“Ta biết người tỉnh.”

Nam âm nhàn nhật mà dịu dàng từ trong miệng Lăng Sương Nhược truyền ra, cảm giác một bàn tay bé nhỏ nào đó không chịu an phận chuyển động trước ngực hắn, bàn tay to vững vàng cầm lấy tay nhỏ, tay nhỏ không làm loạn nữa, đôi mắt to đen bóng trên gương mặt nhỏ nhắn phần nộn chậm rãi hé mở.

“Không đi.”

Lăng Nguyệt Vụ mặc cho Lăng Sương Nhược vừa hôn vừa cắn bàn tay bé nhỏ nộn nộn của hắn, hắn biết tựa vào trong lòng Lăng Sương Nhược rất thoải mái, cũng chỉ có ở đây hắn mới có được cảm giác an toàn.

“Vô luận ta ở nơi nào người đều có thể tìm được ta, đúng không?”

Buông ra những ngón tay dài nhỏ vừa mới bị cắn, Lăng Sương Nhược đắp chăn cho Lăng Nguyệt Vụ, chuyện tối hôm qua hắn không hề có một tia xấu hổ, tựa như việc này bọn họ đã định trước sẽ bắt đầu, hơn nữa cũng sẽ không bao giờ kết thúc.

Lăng Nguyệt Vụ nhìn chăm chăm vào gương mặt nhu hoà hơn so với bình thường của Lăng Sương Nhược, trở mình dậy đem người kia hung hăng đặt ở bên dưới, “Người chỉ có thể ở bên cạnh ta, ta tìm người luôn rất phiền.”

Nhéo nhéo chiếc mũi bé nhỏ tinh xảo của tiểu quỷ nằm sắp lên người mình, “Chỉ biết người là làm biếng nhất.”

“Người từng nói ta không làm biếng.” Mái tóc dài của Lăng Nguyệt Vụ trượt lên cổ Lăng Sương Nhược.

“Phải, khi có ta người mới không làm biếng, có đau không?”

Tay của Lăng Sương Nhược hướng về cái mông nhỏ nhắn đang nâng lên của Lăng Nguyệt Vụ, rồi nhanh chóng trượt xuống phía sau, trên mặt Nguyệt Vụ mang theo điểm mắt tự nhiên, thì ra nam nhân làm chuyện đó với nam nhân là loại cảm giác này.

“Lần sau người phải ở mặt dưới.”

Lăng Nguyệt Vụ đẩy ra bàn tay của Lăng Sương Nhược đang đặt ở phía sau hắn, cái miệng nhỏ nhắn hơi chu lên, mặc cho người khác nhìn thấy liền nghĩ hắn khả ái đến mức muốn đem hắn ăn tươi, Lăng Sương Nhược đương nhiên cũng không chịu được mê hoặc, liền hôn lên môi hắn, khoe miệng nở một nụ cười mà chỉ ở trước mặt Lăng Nguyệt Vụ mới xuất hiện.

“Chuyện này về sau hãy nói, Vụ nhi còn nhỏ.”

Nói cách khác nghĩa là bọn họ còn có thể có lần sau, Lăng Nguyệt Vụ lờ đi Lăng Sương Nhược từ trên giường ngồi dậy, tuy rằng là người tập võ nhưng cũng sẽ có chỗ không khoẻ.

“Sao vậy?”

Lăng Sương Nhược cũng ngồi dậy theo hắn, tấm chăn trượt tới phần eo của hai người, Lăng Sương Nhược cầm lấy áo đơn cạnh đầu giường mặc cho Lăng Nguyệt Vụ, hiện tại hắn là cũng đến buổi trưa.

Vươn tay cho Lăng Sương Nhược giúp hắn mặc áo, đối với mấy cái dấu xanh xanh tím tím trên người hắn chọn thái độ làm lơ không thèm để ý.

“Có người tới.”

Đột nhiên đem Lăng Nguyệt Vụ ôm chặt vào lòng, Lăng Sương Nhược buồn cười nhìn hắn, đôi mắt đẹp loé lên một loại ngây thơ không giống như mọi ngày.

“Người lo lắng sao?”

Động tác chính y phục ngừng lại, Lăng Nguyệt Vụ ôm lấy cổ của Lăng Sương Nhược, “Bệnh thần kinh.”

Hắn nên lo lắng cái gì, hắn hoàn toàn không biết, bởi vì hắn vốn không có khái niệm trốn tránh tình nghi của kẻ khác.

Lúc này đến phiên Lăng Sương Nhược nghi hoặc, “Cái gì là bệnh thần kinh?”

Lăng Nguyệt Vụ đương nhiên sẽ không giải thích, vừa mới phát hiện trên người mình có những dấu xanh tím hỗn độn, vì công bằng hẳn bất ngờ cắn một ngụm trên cổ Lăng Sương Nhược.

Hai dấu ấn chợt hiện lên cổ Lăng Sương Nhược, Lăng Nguyệt Vụ thoả mãn nhìn kiệt tác của mình một chút, trong ánh mắt nổi lên dự vọng chiếm giữ cường liệt.

“Vụ nhi!”

Lăng Sương Nhược đột nhiên có loại cảm giác vô lực mà trước nay chưa từng có, hẳn thực sự không có biện pháp làm khó Lăng Nguyệt Vụ, chỉ có thể chịu bất cứ lúc nào tùy hứng của người kia, cũng bởi vì những điều này hẳn mới bị hấp dẫn, mới có thể vẫn quan tâm, bảo vệ, cho đến lần kia hôn nhau, lần kia ly biệt, hẳn mới hiểu được, ngay từ đầu giữa bọn họ không chỉ có thân tình, mà đã dung hợp thêm ái tình trước nay chưa từng có.

“Đây là của ngươi.” Lăng Nguyệt Vụ kéo ra áo đơn của mình, chỉ lên dấu ấn của Lăng Sương Nhược, “Đây là của ta.” ngón tay chỉ chỉ lên hai dấu răng trên cổ Lăng Sương Nhược.

“Ta biết.”

Dùng hết sức hôn lên khoé mắt của Nguyệt Vụ rồi mới chịu buông ra, tiểu gia hỏa này làm việc chưa bao giờ giải thích, hiện tại giải thích chứng minh hẳn có trọng lượng rất nặng trong lòng Lăng Nguyệt Vụ.

Ánh nắng giữa mùa đông là ấm áp nhất, nhưng ấm áp ở bên trong càng nhiều hơn bội phần, nhu tình không ai biết đến trong giờ khắc này lan toả, trong giờ khắc này hoá thành một ánh sáng nhẹ nhàng phủ lên toàn bộ Lăng Lạc cung.

...

Từ khi cùng Lăng Nguyệt Vụ xác định quan hệ đã nửa tháng, chỉ là số lần hoan ái của bọn họ cũng không nhiều, Lăng Sương Nhược đương nhiên vẫn luôn bảo vệ tiểu bảo bối của hẳn, mỗi lần đều rất nhẹ rất mềm mòng, mỗi lần yêu nhau đều thạo hơn so với lần trước, ngẩng đầu nhìn hoa tuyết bay khắp bầu trời, Lăng Sương Nhược cảm thán thời gian trôi qua thật nhanh, ngày mai Thu Nhi sẽ được gả đến Phong Nguyệt sơn trang, năm mới cũng sắp đến.

Đột nhiên, một thân ảnh màu đen rơi xuống trước mắt hẳn, tiếp theo đó là một tiếng kêu quen thuộc từ trên mặt tuyết vang lên, “Sư phụ!”

“Đồng Phượng?”

Đồng Phượng đi khắp khiêng, toàn thân hỗn độn vết máu, sắc mặt trắng bệch, Lăng Sương Nhược hơi cau mày, nhìn chăm chăm vào thương thế trên người Đồng Phượng, “Chuyện gì xảy ra?”

Đồng Phượng vốn có thể nói nhưng một ngụm máu đỏ sẫm chảy ra ở khoé miệng, tay trái từ lâu đầy máu nâng lên muốn lau đi, thế nhưng không ngờ khiến cho cả miệng đều là máu, mùi máu tươi dày đặc từ người hẳn truyền đến.

“Đạm Viên ... Sư phụ cẩn thận ...”

“Đạm Viên, đừng nói nữa, ta mang người đi chữa thương.”

Lăng Sương Nhược điểm huyết đạo của Đồng Phượng để cầm máu, sau đó nâng Đồng Phượng đi về phía Sương cư, gần đây bên Tuyết Lộ truyền đến tin tức về tên sát thủ lạnh lùng Đạm Viên, hiện tại ngay cả Đồng Phượng cũng bị thương, có thể thấy võ công của hẳn có bao nhiêu cao cường, không biết mấu chốt của hẳn ở đâu, Lăng Sương Nhược biết một ngày nào đó sẽ gặp mặt hẳn, xem ra rất nhanh sẽ đến.

Lăng Nguyệt Vụ đang ôm một cái lò lửa nhỏ mà Đỗ Hiền vì hẳn chuẩn bị, nhìn thấy Lăng Sương Nhược đem Đồng Phượng đi vào Sương cư, hẳn cùng Lăng Sương Nhược có phản ứng giống nhau, đều hơi cau mày, tuy nói hẳn chưa bao giờ quan tâm chuyện trong chốn giang hồ, cũng chưa bao giờ hỏi đến, nhưng thỉnh thoảng vô tình từ trong miệng người hầu hẳn cũng biết được một chút tin tức.

Lạnh nhạt nhìn Đồng Phượng toàn thân đều bị thương, Đồng Phượng nhìn Lăng Nguyệt Vụ khoé miệng xé ra một tia cười có chút bị thương.

“Vụ nhi, ta trước tiên chữa thương cho hần, có thể giúp ta kêu Diệp Hạ đến đây không?”

Lăng Nguyệt Vụ nghe thấy, Lăng Sương Nhược nói hần vẫn còn nghe theo, hần biết Đồng Phượng sẽ không tạo bất cứ thương tổn gì cho Lăng Sương Nhược, chợt nghiêng mình, người đã rời đi.

Vòng tay kia hần sẽ có lần thứ hai xuất hiện, trong ngực nổi lên một tia xao động khó hiểu.

Một lúc sau Diệp Hạ xuất hiện ở Sương cư, Lăng Sương Nhược sau khi vận khí cho Đồng Phượng liền giương mắt tìm kiếm một thân ảnh bé nhỏ, đem Đồng Phượng giao cho Diệp Hạ, hần đi ra bên ngoài.

Một bạch sắc thân ảnh đứng thẳng trong tuyết, hàn phong băng lãnh thổi lên người bạch y nhân, thân hình nhỏ gầy gơ hai tay nhận lấy hoa tuyết bay trong gió.

Trong lòng nổi lên nhàn nhạt chua xót, Lăng Sương Nhược bước về phía hần, từ phía sau nhẹ nhàng đem hần kéo vào trong lòng mình, “Vụ nhi, bên ngoài rất lạnh, chúng ta trở về đi.”

Lăng Nguyệt Vụ quay đầu đột nhiên ôm lấy lưng của Lăng Sương Nhược, hần muốn ôm Lăng Sương Nhược, không biết vì sao, hần không biết thế nào là mất đi, cũng không biết cái gì gọi là bất an, chỉ là không thích Lăng Sương Nhược quan tâm đến người khác.

Sờ sờ cái đầu nhỏ của hần, nhẹ nhàng phủi đi hoa tuyết vương trên vai hần, “Sao vậy?”

Lăng Nguyệt Vụ ngẩng đầu, đôi mắt to đen nhìn thẳng gương mặt tuấn mỹ mang theo cương chiều của Lăng Sương Nhược, bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo duỗi về phía người kia, tên kia hần là sẽ tìm tới Lăng Sương Nhược, vậy hần sẽ luôn ở bên cạnh Sương.

“Người sẽ không bị thương.”

Thì ra hần đang lo lắng người kia sẽ bị thương giống như Đồng Phượng.

Lăng Sương Nhược yêu thương đem hần ôm chặt vào lòng, “Sẽ không bị thương, ta còn muốn ở cùng Vụ nhi thật lâu, ân?”

Do dự một chút rồi gật đầu, “Sương, sẽ không bị thương.”

Bởi vì hần sẽ bảo hộ Sương, điều hần có thể làm cũng chỉ có như vậy.

40. Chương 40

Mặc dù là ở trong Lăng Lạc cung, thế nhưng mỗi ngày vẫn đều biết đến chuyện trong chốn giang hồ, sau khi Đồng Phượng bị thương đi đến Lăng Lạc cung, ở đây liền tăng mạnh phòng thủ, ngay cả Đồng Phượng võ nghệ cao cường như vậy cũng bị đánh thành trọng thương, có thể thấy được người này không chỉ lai lịch không nhỏ, phía sau nhất định còn có một thế lực không tầm thường.

“Này, tiểu quý, người mỗi ngày đều giương cái mặt người chết đó ra, có thể đổi một cái biểu tình khác hay không?”

Đồng Phượng nửa nằm ở trên ghế, gương mặt tái nhợt miễn cưỡng hiện lên một nụ cười, Lăng Nguyệt Vụ đang ngồi đối diện hần uống trà chiều, nâng mắt nhìn quét hần, sau đó chậm rãi cúi đầu.

“Uy, tốt xấu gì ta cũng là ca ca, người đừng lạnh lùng như vậy được không, sư phụ ta thỉnh thoảng còn có thể nổi giận, người tại sao kém xa như vậy?”

Đồng Phượng đắp lên áo khoác lông chồn mà thuộc hạ từ quan ngoại đem đến, một người rất hăng hái muốn tìm Lăng Nguyệt Vụ trò chuyện, thế nhưng người nói vẫn luôn là một mình hần, hơi mất hứng thú bưng lên chén trà nóng mà Lăng Nguyệt Vụ trong lúc vô ý rót nhiều hơn một chén, “Rất thơm, Hồng Tuyết, ở chỗ chúng ta có loại trà này không?”

Hồng y mỹ nhân đứng bên cạnh hần vẻ mặt nghiêm lạnh, một lát sau mới trả cho Đồng Phượng một chữ, “Không.”

“Người cũng không thú vị giống y như Lăng Nguyệt Vụ, đi giúp ta đem sáo ngọc tới đây.”

“Giáo chủ muốn thổi sáo?” Bên cạnh có thêm một nữ tử nhân nhạ hởi, “Nhưng hiện tại trời lạnh, giáo chủ hay là...”

“Hồng Doanh ngươi khi nào trở nên dong dài như thế, đi lấy là được, ta thổi sáo cho tiểu Nguyệt Vụ nghe.”

Đồng Phượng nghiêng đầu nhìn về phía Lăng Nguyệt Vụ vẫn đang cúi nửa đầu đem mình như không hề tồn tại, Nguyệt Vụ không nói lời nào, thế nhưng không ai xem hấn như là không hiện diện, là cái gì tạo nên một người hài tử phong khinh vân đạm như vậy?

“Giáo chủ, sáo.”

Đồng Phượng tiếp nhận cây sáo, gương mặt yêu mị hiện lên nhân nhạ u sầu, ngón tay dài mảnh cầm lấy sáo ngọc, hướng lại gần cửa sổ, bên trong một mảnh trầm tĩnh, khí tức trên người Lăng Nguyệt Vụ vẫn băng lãnh như trước, lò lửa nhỏ mà Đỗ Hiền chuẩn bị cho hấn cũng đặt ở một bên.

Tiếng sáo dằng dặc vang lên trong mùa đông hàn lãnh, mang đến không phải khoan khoái, cũng không phải mừng vui, mà càng lạnh hơn, càng băng giá, càng hàn khí bức người.

Đôi môi hồng nhạ của Đồng Phượng thổi nên tiếng sáo ưu mỹ, gió lạnh từ ngoài cửa sổ thổi vào, thổi bay một thân bạch y của hấn. tiếng sáo tựa hồ biểu thị sự cam chịu, cùng với mối tình mà hấn vọng không thể thành, sự phụ chưa bao giờ quay đầu lại nhìn hấn, sự phụ đối với hấn chỉ có nghiêm khắc mà thôi, gương mặt trắng như tờ giấy nổi lên một tia cười nhân nhạ, tựa như hoa mai trong mùa đông, hoa mai hữu sắc, nhưng hấn vô sắc, hoa mai thể hiện kiên cường, nhưng hấn không được như vậy.

Tiếng sáo vẫn tiếp tục, nhưng đã có người lặng lẽ rời đi.

Một người bạch y đột nhiên hiện ra trong tuyết trắng, mặc cho hoa tuyết tung bay, chậm rãi ngẩng đầu, cảm giác thật băng lãnh, có lẽ thân thể này vẫn luôn rất lạnh, cho nên hiện tại cũng không thấy lạnh nữa.

Mấy hôm trước có người từ phía sau mềm nhẹ ôm lấy, trong giây phút đó cảm nhận được ấm áp, hiện tại chỉ chờ mong một thân ảnh đến đây, còn có hơi ấm mà chỉ người kia mới có, và còn một mùi hương bạc hà nhân nhạ.

Sương.

Dưới đáy lòng hấn nhẹ nhàng gọi.

“Sương.”

Hấn lặng lẽ thì thầm.

“Tứ thiếu gia!”

Thanh âm quen thuộc từ phía sau truyền đến, thanh âm cực lớn cũng kinh động Đồng Phượng đang ở một bên thổi sáo, cây sáo nhiên gãy đứt, Lăng Nguyệt Vụ nhìn về phía Tuyết Lộ một thân thương tích cùng với một mối bất kham.

Lăng Nguyệt Vụ hơi cau mày, trong lòng vang lên một âm không ổn.

“Cung chủ muốn gặp người, xin lập tức đến tiền sảnh.”

Tuyết Lộ che lấy cánh tay chảy đầy máu nói cho Lăng Nguyệt Vụ, sắc mặt Lăng Nguyệt Vụ vẫn không thay đổi, nhìn Tuyết Lộ một chút, “Đỗ Hiền, băng bó cho hấn.”

Lãnh âm trấn định quá mức, sắc bén quá mức, chỉ là không giống với người thường nên có, người có thể có khí thể mạnh mẽ như vậy lại chỉ là một tiểu hài tử mười ba tuổi.

“Dạ, thiếu gia.”

Đỗ Hiền đứng một góc chờ phân phó không chút suy nghĩ, nàng biết thiếu gia mặt lạnh nhưng tâm không lạnh, chỉ có những người ở lâu bên cạnh thiếu gia mới biết, tứ thiếu gia...

Bóng trắng chợt biến mất, tuyết trên mặt đất chỉ để lại vết chân nhợt nhợt cùng với mọi người đang ngơ ngác.

Võ công của tứ thiếu gia quả thật so với cung chủ còn xuất thần nhập hoá.

Đồng Phượng cũng hơi sửng sốt, bản thân tựa hồ cũng so ra kém tên ấy, đem cây sáo giao cho thuộc hạ, hần cũng vận khinh công hướng về phía phòng khách, phía sau đương nhiên có mấy người bảo hộ đi theo, đối với chuyện hần trọng thương lần này bọn họ bảo hộ không chu toàn mà áy náy vạn phần.

...

Tiền sảnh một trận vắng vẻ, tĩnh đến mức cây châm rơi trên mặt đất cũng có thể nghe được rõ ràng, thân hình nho nhỏ của Lăng Nguyệt Vụ chợt hiện, đối với tất cả những gì trước mắt tựa hồ có cảm giác quen thuộc.

Lạnh nhạt nhìn trong phòng, nam nhân cao ngạo lúc này đang bưng ngực mà nhìn hần, khoé miệng lưu lại một vết máu, Lăng Nguyệt Vụ bước từng bước hướng về phía hần, “Vụ nhi, ngươi không cần phải đến.”

Vừa đi về phía Lăng Sương Nhược vừa lắc đầu, cho đến khi ngừng lại trước mặt Lăng Sương Nhược, chậm rãi ngồi xuống tựa vào cột trụ bên cạnh nhìn thẳng vào người kia, nâng tay, dùng ngón tay nho nhỏ lau đi tơ máu còn ở khoé miệng Lăng Sương Nhược.

“Người bị thương.”

Hôm trước chính miệng hần đã nói sẽ không bị thương, hần đã nuốt lời rồi.

“Không có việc gì, một chút tiểu thương.”

“Lăng Nguyệt Vụ, ta cũng đã đợi được ngươi, không nghĩ đến Lăng Sương Nhược dù thế nào cũng không chịu giao ngươi ra, hừ!”

Thanh âm tự đại từ bên trái Lăng Nguyệt Vụ truyền đến, hần chỉ hơi ngẩng đầu nhìn Đạm Viên tóc rối như ma, sau đó vươn tay nâng dậy Lăng Sương Nhược.

“Ai phái ngươi tới?”

Thanh âm đậm lạnh lòng truyền ra không nhanh không chậm, Lăng Sương Nhược nắm chặt bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo của Lăng Nguyệt Vụ, đôi môi càng lúc càng trắng, trọng lực toàn thân đều áp về phía Lăng Nguyệt Vụ.

“Ha ha, ta cũng không biết hần vì sao chỉ muốn tìm ngươi, tuy rằng ta rất muốn giết ngươi, nhưng ngày hôm nay phải phụng mệnh đem ngươi đi gặp hần.”

Bạch y của Đạm Viên dính máu, gương mặt nở ra một cười gian nịnh so với Đồng Phượng còn muốn yêu khí tận trời, ngữ khí cuồng vọng làm cho nghe thấy không hề dễ chịu.

Lăng Nguyệt Vụ nhìn mọi người ở xung quanh, tất cả người ở Lăng Lạc cung hầu như đều xui xẻo trên mặt đất, nếu không ngã xuống thì là đứng dậy không được, ngoại trừ hần cùng với Đồng Phượng, còn lại tất cả mọi người đều như vậy.

“Người hạ độc được.”

Lăng Nguyệt Vụ tự mình nâng Lăng Sương Nhược dựa lên ghế, Lăng Sương Nhược tha thiết nắm chặt tay hần, thấp giọng ôn nhu nói, “Vụ nhi, đừng đi.”

“Chuyện rất rõ ràng, còn có, nói cho ngươi một bí mật, chính là độc cha ngươi trùng đặc biệt hơn so với bất luận kẻ nào, ha ha...”

Lăng Nguyệt Vụ lần thứ hai nhú chặt lông mày, lãnh ý toả ra trên người càng mãnh liệt, “Hần ở nơi nào!”

Hần biết, chỉ có tìm được người kia mới có thể lấy được giải dược.

“Vụ nhi, đừng nghe hần, ta không sao.”

Lăng Sương Nhược đôi môi dần trở nên tím, cường chế thân thể không khoẻ, hần không mong muốn Vụ nhi rời khỏi hần, hần vẫn luôn bảo hộ Vụ nhi, tại sao lại có người muốn cướp đi, Vụ nhi là của hần.

Lăng Nguyệt Vụ dùng ánh mắt dịu dàng nhất từ trước tới nay nhìn Lăng Sương Nhược, mười ngón nắm chặt vào nhau.

“Chỉ cần người đi theo ta, giải được của bọn họ sẽ được để lại, khi người nhìn thấy người kia giải được của Lăng Sương Nhược sẽ được đưa đến đây, độc hắc trùng thiên hạ không người có thể giải, người nếu hiện tại chậm trễ đi gặp người kia, sáu ngày sau hẳn chắc chắn bị mất mạng, ta có thể nói rõ với người võ công của ta cao không bằng người, nhưng nếu như người hiện tại giết ta, tất cả bọn họ đều phải chết!”

Đạm Viên giống một người trần thuật nói rõ mọi chuyện.

“Nguyên nhân.”

Lăng Nguyệt Vụ chưa từng lưu ý tới danh tiếng của mình, nhưng đoán thế nào cũng không có khả năng vì muốn hắc tới đó mà làm ra nông nổi này.

“Huyết tàn!”

“Huyết tàn?” Nam Cung Phó rất nghi hoặc, “Thế nào có thể?”

“Lăng Nguyệt Vụ, người so với bất luận kẻ nào đều rõ ràng, chỉ có người hiểu Huyết Tàn.”

“Vụ nhi, người khi nào luyện qua Huyết Tàn?”

Lăng Sương Nhược đổi hai tay nắm chặt lấy một bàn tay nhỏ bé, trên y phục trắng đạm bạch nổi lên một chút ấn hồng.

Lăng Nguyệt Vụ rốt cuộc đã hiểu, người kia cũng đã tới.

Tựa hồ nên cho người kia giải thích, “Mang ta đi gặp hắc.”

“Vụ nhi, không được, người không thể đi!”

Lăng Sương Nhược có cảm giác sẽ mất đi Vụ nhi.

Lăng Nguyệt Vụ nhìn hắc, “Ta sẽ trở về.”

Cúi đầu liếm đi tơ máu ở khoé miệng Lăng Sương Nhược, “Ta chỉ thích nếm máu ở khoé miệng của người, một mình người.”

41. Chương 41

Coong, coong, coong.

“Trời khô vật nóng, cẩn thận hoa tặc. Trời khô vật nóng, cẩn thận hoa tặc.”

Coong, coong, coong.

Từng tiếng đánh canh vang lên trên đường, nam tử tuấn mỹ yêu khí tận trời ngồi ở trà lâu lâu hai không khỏi quay đầu hỏi thuộc hạ của mình.

“Hồng Trần, hiện tại trời còn chưa tối tại sao có người đánh canh?”

Hạ nhân đứng ở một bên cũng không biết nguyên do, “Hồi giáo chủ, thuộc hạ không biết, không bằng hỏi một chút tiểu nhị.”

Nam tử mỹ lệ không giống người thường ngồi đợi, đường nhìn chuyển hướng bên ngoài, hiện tại chỉ mới sau giờ ngọ, trần nhỏ này thực sự kỳ quái.

Hồng Trần một thân y phục màu nhạt, tuấn mỹ nho nhã vậy gọi tiểu nhị.

“Không biết hai vị gia có gì phân phó?”

Tiểu nhị cười khanh khách, gương mặt như con chuột lộ vẻ lấy lòng đối với khách nhân, thông dong đem khăn trắng đắp trên vai, cúi nửa lưng nhìn Hồng Trần cùng với hắc y mỹ nhân lạnh lùng.

“Trần nhỏ của các người thật là kỳ lạ, hiện tại chỉ mới sau giờ ngọ tại sao có người đánh canh?”

“Khách quan, người ở nơi khác mới đến, điều này người không biết, tên đánh canh này cũng là do nha môn an bài vì an toàn của bách tính, dạo này khi đến buổi tối sẽ có đạo hoa tặc xuất hiện, luôn luôn mò vào trong phòng của những khuê nữ trẻ đẹp, khách quan, người không biết tên hoa tặc này làm Huyện thái gia phiền não bao nhiêu đâu.”

“Đạo hoa tặc?”

Ba chữ thật đáng cười, gương mặt nho nhã ôn hoà lộ ra nhàn nhạt tiếu ý.

“Đúng vậy, khách quan, đây là vì sao hiện tại có người đánh canh, hẳn chính là đang nhắc nhở nữ tử chưa chồng sớm về nhà một chút, đừng lộ diện ở bên ngoài, ai biết được tên đạo hoa tặc kia có đột nhiên xuất hiện trên đường hay không.” Tiểu nhị nói đến vẻ mặt tức giận bất bình, tràn đầy sinh động.

Hồng Trần gật đầu, giao cho tiểu nhị vài đồng tiền kêu hắn xuống dưới chuẩn bị rượu và thức ăn, tiểu nhị vô cùng hào hứng đi bắt chuyện với người khách khác.

“Giáo chủ, người xem chuyện này...”

“Quái sự hàng năm đều có, hơn nữa điều này cũng không có gì gọi là quái sự.”

“Chỉ là cảm thấy kỳ quái, vì sao không gọi hái hoa tặc mà lại gọi là đạo hoa tặc, giáo chủ, đêm nay có nên đi thăm dò chút không?”

Hắc y nam nhân trên mặt không có bất luận biểu tình, chỉ là nhìn chăm chăm người đi đường ở dưới lầu, sau đó mới đưa những ngón tay dài trắng nõn nâng lên chung trà mà uống, “Đừng chậm trễ thời gian, mười ngày nữa là sinh thần của sư phụ, còn chậm trễ nữa sẽ không đến kịp tặng lễ.”

“Giáo chủ, đều qua nhiều năm như vậy rồi, quên chuyện kia sẽ tốt hơn.”

Hồng Trần cũng nhấp một ngụm trà nhìn giáo chủ vẻ mặt không có biểu tình, so với vài năm trước, hẳn hiện tại thành thực hơn, ổn trọng hơn, nhưng, so với trước đây càng thêm trầm mặc.

“Hong Trần, ngươi không phải ta, ngươi đương nhiên sẽ không hiểu.” Nhìn chăm chăm nước trà trong chén, hắc y mỹ nhân trầm mặc không hề mở miệng, gương mặt mỹ lệ hiện ra nhàn nhạt u buồn.

“Giáo chủ...”

“Hôm nay đừng chân ở đây, cơm nước xong đi đặt gian phòng hảo hạng.” Ngăn cản thuộc hạ nói, hắc y mỹ nhân giương mắt nhìn phía dưới lầu.

Sơn ngoại sơn, lầu ngoại lầu, bao giờ mới có thể đến đường cùng.

Bên kia trà lầu.

“Tiểu thúc thúc, người nói người kia vì sao nói phải cẩn thận với hoa tặc?”

Đồng âm non mịn vang lên câu hỏi hiếu kỳ, tiểu hài tử trên đầu buộc một búi tóc khả ái, nâng lên cái đầu nhỏ nhắn đáng yêu nhìn về đại nam hài tướng mạo tuấn mỹ ở bên cạnh.

“Ta cũng không biết.” Gãi gãi đầu rồi hơi chu miệng làm cho người ta cảm thấy kì lạ, đại nam hài nhìn tiểu nam hài cười.

“Biết là ngươi không biết, tiểu thúc thúc ngươi quả nhiên là ngốc nhất, thảo nào phụ tử không để ý ngươi.”

Tiểu nam hài thể hiện đáng đáp ta đây hiểu rõ, kiêu ngạo ngẩng đầu.

“Tiểu Nặc, ngươi tại sao có thể nói tiểu thúc thúc như vậy, phụ tử là bởi vì ngươi nghịch ngợm mới không để ý đến ta, cái này phải trách ngươi có biết không?”

“Chuyện này có quan hệ gì đến ta.”

Tiểu nam hài rất người lớn nghiêng một bên đầu, khoé miệng nho nhỏ mơ hồ hiện ra nụ cười, hoàn toàn không có hồn nhiên khả ái như vừa rồi, mười phần là một tiểu đại nhân gian trá.

“Là ngươi lén cắt râu mép của phụ tử, còn không trách ngươi à!”

Gương mặt trắng nõn của đại nam hài nổi lên nhàn nhạt ửng hồng.

“Ta nói tiểu thúc thúc, người tức giận đến mặt đều đỏ.” Bàn tay nhỏ bé từ trên bàn nâng lên đưa cho đại nam hài một chén trà, “Đầu tiên là làm thuận cổ họng, uống nhiều trà có ích cho thể xác và tinh thần, được rồi, người đừng nóng giận, vấn đề vừa rồi của ta còn chưa nói xong.”

Đại nam hài vươn tay nhéo nhéo gương mặt nhỏ nhắn của tiểu nam hài, “Vấn đề gì?”

“Chính là cái kia đạo hoa tặc a, chúng ta tối nào cũng đi ra ngoài tại sao không nhìn thấy cái tên đạo hoa tặc trong lời đồn kia?”

Nâng lên cái cằm nhỏ bé đáng yêu, đôi mắt đen bóng của tiểu nam hài chờ mong nhìn đại nam hài, đại nam hài lại nhìn tiểu nam hài với đôi mắt xem thường.

“Người mỗi ngày đều vội vàng tìm người nào có rảnh quan tâm đến đạo hoa tặc.”

“Quả thật là vậy, nhưng nếu cha không đá ta ra ngoài, ta cũng không cần phải tìm a.”

“Người đáng đời, hại ta cũng chịu tội chung với người!”

“Tiểu thúc thúc, rõ ràng chính là người sai, nếu hôm đó người không nhắc tới chuyện kia cha sẽ không đuổi ta ra ngoài.” Vùi vào trong lòng cha thoải mái biết bao nhiêu, đều là tiểu thúc thúc sai, tiểu nam hài lườm lườm đại nam hài.

“Uy, là người nói trước.”

“Rõ ràng là người.”

“Là người.”

“Là người, là người.”

“Là người, là người, chính là người.”

“Tiểu quý, đừng cho là ta không dám đánh người!”

“Có bản lĩnh thì đánh thắng ta trước đã!”

“Hừ! Người được lắm!”

Tiểu nam hài đang cùng tiểu thúc thúc cãi nhau đột nhiên con mắt chợt loé.

“Tiểu thúc thúc, ta tìm được rồi!”

“Tiểu quý đại, người tìm được cái gì, chỉ mới năm tuổi mà thôi, làm gì có mắt thẩm mỹ.”

“Ta thực sự tìm được rồi, người nay so với mấy nữ nhân kia còn đẹp hơn...” Tiểu quý đầu quay về một hướng, vì sắc mà chảy nước bọt.

Đại nam hài theo đường nhìn của tiểu nam hài, “Ách, tiểu quý thối, người kia bề ngoài không tồi, nhưng là một nam nhân.”

“Chính là hắn!”

“Không được, hắn là một nam tử, người phải tìm một người tuổi xấp xỉ với người!”

“Cha không có quy định vợ của ta là nam hay nữ, hì hì, tiểu thúc thúc, người chờ ta thắng lợi trở về, hắc hắc.”

Tiểu nam hài khả ái hất cái đầu nhỏ nhắn tự nhận là đẹp trai, sự thực là cái búi tóc đáng yêu kia của hắn hoàn toàn không hất được, đại nam hài muốn kéo lại tiểu nam hài đang đi về phía hắc y nhân, đáng tiếc đã chậm một bước.

“Lăng Nặc, người trở về cho ta!”

Nhìn tiểu thân ảnh thoáng một cái đi qua bên kia, đại nam hài hai tay che mắt.

Lão Phật tổ phù hộ hắn.

42. Chương 42

Trước mắt Đồng Phượng đột nhiên xuất hiện một vật thể giống như tiểu bạch cầu, vốn định lấy tay phải đi, nhưng bất đắc dĩ cái cổ bị ai đó quán chặt, tiếp theo truyền đến một đồng âm non nớt.

“Thật tốt quá, ta tìm được rồi.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng hiện ra trước mắt Đồng Phượng, một nụ cười tươi rói khả ái nở trên gương mặt ấy như phát sáng.

“Người là ai?”

Đồng Phượng dự định xách cổ tiểu quỷ chẳng biết từ đâu hiện ra này. Ngắc đầu dùng ánh mắt trách cứ nhìn Hồng Trần ở một bên không hề có phản ứng, mà Hồng Trần lại hiện ra vẻ mặt khó hiểu.

“Nương tử, người hỏi ta là ai sao?”

Khuôn mặt bé bỏng khả ái hiện lên một lúm đồng tiền nho nhỏ, hắn nói làm cho Hồng Trần sợ gần chết, mà Đồng Phượng thì lại lấy hai tay nặn nặn mặt của hắn, “Người nào kêu người đùa như vậy?”

Tiểu quỷ đầu thoải mái ngồi trên đùi người lạ, một điểm ngưng ngừng cũng không có, “Ta không nói đùa, người sau này chính là nương tử của ta, không được đi cảm dỗ người khác!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn khả ái xoay qua chính thức tuyên bố, bàn tay nhỏ nâng lên muốn kéo xuống tay của Đồng Phượng đang nặn nặn mặt của hắn.

Hồng Trần tiếp tục tình trạng si ngốc, trước đây có một Lăng Nguyệt Vụ làm hắn sợ còn đỡ hơn, bây giờ lại xuất hiện ở đâu ra một tiểu nam hài làm cho hắn sợ đến mức trái tim muốn nhảy ra ngoài nữa vậy?

Đồng Phượng đem tên kia đặt xuống đất, thế nhưng đối phương lại ôm chặt lấy hắn, trong một lúc không biết rằng thì ra tiểu hài tử cũng có sức như thế, “Phụ mẫu của người đâu?”

Cái đầu khả ái nghiêng qua một bên, tiểu búi tóc cũng nghiêng theo, “Phụ mẫu?” Gãi gãi đầu khó hiểu nhìn Đồng Phượng, “Phụ mẫu là cái gì?”

“Phụ mẫu là cha của người và nương của người.”

Đồng Phượng có chút bất đắc dĩ mà nói, gương mặt yêu mị đột nhiên hiện lên một tia ôn nhu hiếm thấy.

“Như vậy a, ta có cha, nhưng ta không biết nương là vật gì!”

Hồng Trần ngồi ở bên cạnh nhìn bọn họ chăm chăm, cùng với Triệu Dịch ngồi ở sát vách muốn xách Lăng Nặc lên, cả hai đều mở mắt thật to, ngay cả Đồng Phượng cũng kinh ngạc, tại sao lại có tiểu hài tử không biết nương là gì.

“Là ai dẫn người ra ngoài?”

Tiểu nam hài trong chốc lát có được nét ngây thơ hiếm thấy, “Tiểu thúc thúc a, hắn ở bên kia, cái nam nhân đẹp đẹp kia chính là tiểu thúc thúc của ta.”

Lăng Nặc dùng ngón tay nhỏ nhắn chỉ về hướng Triệu Dịch.

Đồng Phượng gật đầu, nhìn Triệu Dịch một chút, cảm thấy hắn giống một người nào đó, nhưng lại không thể nói rõ giống ở đâu, thiên hạ to lớn, không có gì mà không có, người người giống nhau cũng không ngoại lệ.

Triệu Dịch cam chịu số phận đứng lên đi về phía Đồng Phượng và Hồng Trần, hắn đột nhiên muốn chạy trốn ánh mắt nhìn thấu hắn của Đồng Phượng, ngược lại nhìn Lăng Nặc, “Cái kia, tiểu Nặc, đừng dựa vào người thúc thúc, xuống đi.”

Lăng Nặc lắc đầu, “Ta không muốn, người của nương tử ta thơm thơm.”

Triệu Dịch không biết nên cười khổ hay là nên che miệng của tiểu quỷ khả ái này lại, vội vàng nhìn Đồng Phượng xin lỗi, “Xin lỗi, tiểu hài tử hơi quá đáng, ta sẽ đem hắn đi.”

“Triệu Dịch, người nói ta là tiểu hài tử?”

Triệu Dịch không muốn cùng tiểu quỷ này tranh luận, “Tiểu Nặc, người vốn là tiểu hài tử.”

“Ta không phải là tiểu hài tử, ta là người sắp thành thân. Người trước tiên nói nương tử ta có đúng là đẹp hơn so với mấy người nữ nhân khác hay không?”

Lăng Nặc tiểu hài tử tức giận nhảy xuống đùi Đồng Phượng, chống nạnh ngẩng đầu nhìn Triệu Dịch trừng mắt, coi như đang nói, nếu như nói không đẹp ta liền đánh vào đầu của người.

“Hảo hảo, đẹp, đừng trở ngại người khác ăn, chúng ta trở lại.” Triệu Dịch hướng hắc vượn tay, “Nếu không ta dùng bồ câu đưa tin cho cha người nói người không nghe lời!”

“Người đừng có ấu trĩ, cha ta không quản ta, dù sao ta kiếm một con dâu về nhà mới làm cho cha vui vẻ!”

Đồng Phượng cùng Hồng Trần nhìn nhau, nghe đối thoại của bọn họ, thực sự là làm cho không hiểu ra sao.

“Ta ấu trĩ cái gì, nếu ta không giúp người ra ngoài, người hiện tại tám phần mười là bị chó săn ăn mất.”

“Ai cứu ai còn không biết, hừ.”

“Tiểu Nặc!”

Cẩn lấy môi dưới, gương mặt trắng nõn của Triệu Dịch nổi lên một tia hồng nhạt.

“Mặc kệ, ta muốn hắc làm vợ ta, nương tử, đút ta ăn, ta đói bụng.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn thu hồi lại một nửa tà ác, hướng về Đồng Phượng cọ cọ, làm nũng muốn ăn, người ngoài không biết nhìn vào chắc chắn sẽ nghĩ bọn họ quen rất thân.

“Người gọi tiểu Nặc?”

Hồng Trần muốn mở miệng nói thì Đồng Phượng đã nhanh hơn cản lại.

“Đúng vậy, nương tử phải theo ta trở về núi, ta muốn dẫn người đi gặp cha.”

Thấy tiểu quỷ khả ái này, Đồng Phượng chợt nhớ đến một khuôn mặt lạnh lùng vài năm trước, hai gương mặt chồng chéo lên nhau, hắc đang suy nghĩ cái gì.

Gắp một miếng thịt gà thơm ngon để vào trong miệng Lăng Nặc, “Đói bụng thì ăn đi.”

Tuy rằng tiểu quỷ này có điểm đáng ghét, nhưng quả thật rất khả ái.

“Nương tử thật tốt, thực sự là hiền thê lương mẫu, phu tử nói một người nam nhân thành công ở phía sau chắc chắn có một nam nhân hiền tuệ làm trụ cột!”

Lăng Nặc mở cái miệng nhỏ nhắn mà ăn, vừa ăn vừa phát biểu lời nói của phu tử, Triệu Dịch ở một bên lau mồ hôi, còn Hồng Trần ở một bên mở lớn mắt, đây là cái gì kỳ quái phu tử, có phu tử dạy người như thế?

“Vậy sao?”

Đồng Phượng không để ý, ôm thân thể nhỏ của Lăng Nặc, nhìn hắc khả ái ngồi ăn, trong lòng một trận yêu thích, thật lâu rồi không có nhẹ nhõm như vậy.

“Nương tử muốn đi đâu chơi, phải dẫn theo ta, người không thể lén đi, người mà chạy thì ta sẽ giống như phu tử làm một người cô đơn, thật đáng thương.”

Đồng Phượng bị lời nói đáng yêu của hắc phì cười, đôi môi mỏng gợn lên một mạt tiểu ý, “Không chạy.”

Có người được một tắc lại muốn tiến một thước, “Chúng ta sau này phải cùng giường mà ngủ, còn phải sớm chiều tương đối.”

“Giáo chủ!”

Hồng Trần mở miệng, thật không rõ tiểu hài tử này chỉ mới năm tuổi làm sao hiểu nhiều chuyện như vậy, là ai dạy dỗ?

“Chúng ta phải đi Lãng Lạc cung chúc thọ cho sư phụ ta, trễ một chút mới đi theo người gặp cha người, được không?”

Đồng Phượng tựa hồ nổi lên muốn đùa, đưa tiểu hài tử này về nhà dường như là một chuyện không tồi.

“Giáo chủ, việc này trăm triệu không thể.”

“Câm miệng, ăn thức ăn của người.”

“Tiểu Nặc, ta là tiểu thúc thúc của người, người không thể tự ý làm chủ!”

“Tiểu thúc thúc người luôn nói không có phân lượng, ta muốn ở chung với nương tử, chơi cho đã mới về, liệt liệt...”

Bàn tay nhỏ kéo xuống mí mắt, thè lưỡi làm mặt quỷ nhìn Triệu Dịch, Triệu Dịch thiếu chút nữa giận đến hung hăng đánh vào mũi hắn, đáng tiếc tiểu quỷ này đi nơi nào cũng được yêu thích, ngay cả cha hắn cũng không đánh hắn.

“Người đi, ta trở lại tìm cha người, người chờ bị đánh đi!”

Dù sao ném hắn một mình ở đây cũng sẽ không bị lạc, đây là phương thức giáo dục thả lỏng mà cha hắn đối với hắn.

“Tiểu thúc thúc, đi thông thả, không tiễn!”

Còn đưa lên một cái hôn gió.

Triệu Dịch tức giận đến không quay đầu lại liền rời đi, ở đây lâu hơn một chút sớm muộn gì cũng bị tức chết.

“Hừ!”

...

“Tiểu thúc thúc của người đi.”

Một đôi thúc cháu kỳ quái, Đồng Phượng nghĩ thầm.

“Không quan hệ, có nương tử ở đây là tốt rồi.”

“Người không sợ ta bán người.” Đồng Phượng cười nói, gương mặt xinh đẹp giảm đi một phần băng lãnh.

“Ta, rất, sợ, a.”

Lăng Nặc chớp chớp đôi mắt to, đem cái miệng đầy dầu mỡ chùi chùi vào y phục đen của Đồng Phượng.

“Giáo chủ...”

43. Chương 43

Những ngón tay dài trắng nõn vươn ra từ trong tay áo, bạch y phiêu dật không gì sánh được, ngón tay dài tái nhợt nâng lên một chung trà trắng không tương xứng từ trên bàn gỗ, rồi uống một ngụm trà lại không hề mùi vị gì.

“Lão gia, thiếu gia đã đến phương bắc, muốn đuổi kịp cũng không khó.”

Nam tử xuất trần phi phàm, khuôn mặt tựa như tiên tử đạm nhiên gật đầu, đem đường nhìn chuyển xuống phía dưới trà lâu, ngày hôm nay tựa hồ có chợ, trên đường dòng người rộn ràng ồn ào, rất náo nhiệt, chỉ là náo nhiệt cỡ nào cũng không làm cho ánh mắt hắn lưu động.

Mí mắt mỏng như cánh chim hơi nâng lên, nhìn về mây trắng trôi nổi bất định trên bầu trời, hắn lẽ ra cũng là một đám mây trong đó, chỉ là cách thức tồn tại của hắn quá âm thầm, cùng những người sôi nổi sống qua ngày vốn không giống nhau.

Nhì tử ở phương bắc?

Có hay không sẽ gặp người nam nhân kia đã sớm khắc sâu trong tâm khảm? Kỳ thực cũng không có gì, nhìn thấy thì đã sao, người đó cũng sẽ không nhận ra Nặc nhi, vừa nghĩ đến Nặc nhi, băng lãnh trên gương mặt nhất thời giảm đi một chút, bình thần dần dần lan tràn.

Thân nhân, chỉ cần Nặc nhi là đủ.

“Lão gia, phu tử, phu tử hẳn ngày hôm qua bị chúng ta để lại trên núi như vậy, có thể hay không, có một chút không ổn?”

Đứng bên cạnh hẳn là nam nhân tuổi đã bốn mươi, gương mặt thành thật, có một chút mất tự nhiên nhìn về phía vị chủ tử lạnh lùng của mình, việc này, thật không nên đùa giỡn, thiếu gia cũng quá, quá độc ác đi, khi đó phu tử cũng không phải có ý định chạm vào thiếu gia a.

“Có sao?”

“Lão gia, đương nhiên, người nghỉ lại, buổi tối trên núi trời rất lạnh, hơn nữa phu tử hẳn, phu tử hẳn, cái gì cũng...”

Không có mặc, cả người trần truồng bị thiếu gia dùng vải trắng cột vào thân cây, ngấm lại toàn thân đều rừng mình, thiếu gia thật đáng sợ.

“Đồng tình hẳn?”

Nam nhân nghe được ngữ điệu bình thản trăm năm bất biến của lão gia, kỳ thực có rất lớn áp lực, hẳn nhất thời không nâng đầu lên được, tuy nói phu tử là người sai trước, thế nhưng cũng không cần phải lột hết đồ rồi cột vào thân cây a...

“Không, không, không, thiếu gia làm gì ta cũng ủng hộ.”

Nam nhân có gương mặt đẹp bình tĩnh đậm mạc nhìn như mười tám mười chín tuổi, nhưng khí tức lạnh lùng trong ánh mắt so với bất luận người trưởng thành nào cũng đều thành thực hơn, lãnh tĩnh, vô lệ, nhưng dường như có tầng tầng làn sóng nổi lên trong ánh mắt làm cho không ai hiểu rõ ý nghĩ của hẳn, cũng không ai có thể giải thích được tính nết của hẳn, cho dù là Phúc Nhị đã hầu hạ bên cạnh hẳn sáu năm.

Phúc Nhị, cái tên đương nhiên không rời khỏi chữ ‘phúc’, về mặt phúc hậu, một thân phúc khí, đứng bên cạnh vị lão gia xinh đẹp như thiên tiên kia, giống như thần tài đến nhân gian.

Ngón tay thon dài hạ xuống, nhìn ra bên ngoài, tựa hồ không có chuyện gì có thể quấy rối đến thanh tu tĩnh dưỡng của hẳn.

“Lão gia, người đi cùng thiếu gia có đối với thiếu gia bất lợi hay không?”

Phúc Nhị tràn đầy phúc hậu cung kính đứng ở một bên, im lặng chờ lão gia đáp lời.

Nghe được chuyện của nhi tử, nam nhân mỹ lệ nhưng lạnh lùng cũng chỉ hơi ngẩng đầu, nhìn Phúc Nhị một chút, sau đó vang lên nhàn nhạt hai chữ, “Sẽ không.”

“Thế nhưng, người kia là ma giáo giáo chủ, hẳn bất cứ lúc nào đều có thể đem thiếu gia...”

Trên mặt Phúc Nhị đỏ đầy mồ hôi, lão gia tại sao một chút cũng không lo lắng cho thiếu gia, xem ra hai người đều là tiểu hài tử, bằng không bọn họ thế nào có thể làm cho mình lo lắng nhiều năm như vậy, nhưng lại luyện tiết rời khỏi bọn họ, đối mặt với cách sống kỳ quái của một nhà bốn khẩu quả thật rất là mâu thuẫn, nhưng vẫn là rất hài lòng, con người chính là muốn sống trong hài lòng, khi xưa sau khi lão gia cứu tỉnh hẳn, hẳn liền phát thệ sống chết cũng sẽ ở bên cạnh lão gia.

Chậm rãi nhắm mắt lại, gương mặt lạnh nhạt tựa hồ trở nên uể oải, kỳ thực chỉ là không muốn Phúc Nhị nhắc lại chuyện này mà thôi.

“Lão gia, người mệt mỏi?”

Gật đầu.

“Ta đi người trở về phòng, hiện tại đã tới mùa thu, thân thể của lão gia bình thường vốn không thể ra ngoài, đợi sau khi tìm được thiếu gia chúng ta trở về núi.”

Phúc Nhị lo lắng quá nhiều làm cho hắn nhớ lại một nữ nhân đã từng chăm sóc hắn lúc trước, nữ nhân kia hẳn là đã già rồi.

Kéo đi thân thể có chút uể oải cho Phúc Nhị dìu hắn trở về gian phòng hảo hạng.

Thân thể không khỏe, nhưng hắn không có một lời oán hận, có cũng chỉ là thỉnh thoảng hiện lên một mặt ưu thương trong trí óc.

Sáu năm cứ như vậy trôi qua, cảnh còn người mất, tất cả, tất cả tựa hồ đều chậm rãi biến hóa, thế giới của hắn cũng biến hóa không ít.

Một mỗi quá, nếu như không phải vì Nặc nhi, có thể từ lâu hắn đã hóa thành bụi bặm.

Trong lúc Phúc Nhị đỡ hắn đi qua nhiều chỗ ngồi trống không thì nghe bên ngoài truyền đến một trận tiếng vang, lông mi đẹp hơi nhú lại, “Lão gia, bên ngoài có chút ồn ào, người không thể ở chỗ này nghỉ ngơi, nếu không thì ta đi tìm một tiểu viện an tĩnh?”

“Quên đi.” Xoay người đi về phía khách phòng ở lầu hai.

“Lão gia...”

Nhìn chủ tử bỏ qua bàn tay đang đỡ lấy mình, lão gia luôn không thích người khác đụng chạm, ai, từ lúc nào dưỡng thành tật xấu như vậy, lão gia chưa bao giờ nói mình từ đâu tới đây, cũng không có người biết quá khứ của lão gia, ngay cả tên cũng không nói cho bất luận kẻ nào, chỉ biết lão gia họ Lăng.

“Yêu, ở đâu ra một nam tử xinh đẹp như vậy?”

Đột nhiên một nam nhân mang theo ánh mắt mê đắm xuất hiện trước mắt Lăng Nguyệt Vụ, tay phải còn cầm một cây quạt phất phơ, tăng thêm vài phiêu dật cho vẻ đẹp trai tự nhận.

Nam nhân chắn trước mặt Lăng Nguyệt Vụ, đưa tay muốn xoa gương mặt tái nhợt của hắn, nhưng bị Lăng Nguyệt Vụ nghiêng mặt tránh thoát.

“Lão gia!” Phúc Nhị rất nhanh hiện tới bên cạnh Lăng Nguyệt Vụ, liếc mắt về phía nam nhân tự cho là đúng kia.

“Lão đầu chết tiệt, tránh ra, tránh ra, đừng ngăn cản đường nhìn của thiếu gia ta, người đẹp là cho thiên hạ ngắm, ngày hôm nay Lý Khiêm ta coi trọng hắn là phúc khí nhà các ngươi.”

Nam nhân tướng mạo cũng không kém muốn đẩy ra Phúc Nhị ở phía trước, thế nhưng Phúc Nhị vững vàng như núi, Phúc Nhị không phải dễ chọc, ngày xưa, chính là... Không đề cập tới ngày xưa nữa, dù sao cũng chỉ là một nhân vật.

Phúc Nhị trong mũi toàn hơi thở tức giận, lão gia đương nhiên không thể bị bất luận kẻ nào vũ nhục, tuy nói lão gia trên mặt không có bất luận biểu tình, thế nhưng cũng biết được nội tâm lão gia lúc này không có nhẫn nại.

“Không thể cho người đụng tới lão gia nhà ta.”

“Lão gia nhà ngươi, đứa trẻ xinh đẹp này mà ngươi gọi hắn là lão gia, ha ha, cười chết ta, ha ha, Tiễn Đại, ngươi xem người này làm nha hoàn ở nhà ta còn được, làm lão gia, ha ha ha...”

“Ha ha, Lý Khiêm, mỹ nhân này hình như hơi lạnh lùng, nhưng rất hợp với khẩu vị của ngươi, thật tình mắt!”

Nghe đối thoại buồn chán của bọn họ, Phúc Nhị tức giận đến đỉnh đầu bốc khói, thiếu chút nữa muốn trực tiếp bẻ gãy cổ của hai tên nam nhân vô sỉ kia, nhưng Lăng Nguyệt Vụ vẫn không có biểu tình gì, chỉ là bình tĩnh đối đối thoại buồn chán này kết thúc, hắn hiện tại cần nhất là nghỉ ngơi.

“Phúc Nhị, giải quyết.” Thanh âm băng lãnh dễ nghe nhàn nhạt vang lên, không một tia phập phồng, không một tia thờ dốt, không một tia ôn độ.

“Dạ, lão gia!”

Lăng Nguyệt Vũ đưa tay vịn lên chiếc bàn bên cạnh, sau đó ưu nhã ngồi xuống, tuy nói rất có ưu nhã, kỳ thực độc trong cơ thể lại muốn phát tác, nhiều năm qua độc này vẫn như trước không thể giải, thể nhưng hần vẫn còn sống, thực sự là kỳ tích trong kỳ tích.

Phúc Nhị nhìn thấy lão gia của mình đổ mồ hôi trên vầng trán trắng nõn, đại khái cũng biết chuyện gì xảy ra, sớm biết không nên đem phụ tử cột trên cây, hiện tại, hần biết không phải hoàn toàn nghe theo lời lão gia nói, không thể mù quáng sùng bái.

Phúc Nhị từ trong tay áo rút ra một cây roi bạc nhỏ, thoát nhìn cùng thân hình của hần cực kì không tương xứng, nhưng lại thuận mắt nói không nên lời.

Hai người nhìn thấy Phúc Nhị bày ra trận thế hộ chủ này, không khỏi lui về sau một bước, Lý Khiêm tựa như không lưu tâm cười nói, “Chỉ là một cái roi, ta còn sợ người!”

Xem ra hần cũng là một gia đình được luyện tập.

Phúc Nhị thuộc về loại dịch bất động ta bất động, đừng xem hần thân thể khổng lồ, kỳ thực nội tâm rất tinh tế, bằng không cũng sẽ không chăm sóc hai phụ tử Lăng Nguyệt Vụ cẩn thận như vậy.

Người ra chiêu trước là Lý Khiêm, hần đương nhiên là vì mỹ nhân mà chiến đấu, đáng tiếc khoa tay múa chân được năm chiêu liền thảm bại trong tay Phúc Nhị.

Bưng lấy ngực đang phát đau, “Người, ta còn trở lại, mỹ nhân, người cứ chờ đó, Tiễn Đại, chúng ta đi!”

Lý Khiêm thất tha thất thểu được Tiễn Đại bị dọa đến một thân mồ hôi lạnh đổ đi, phía sau còn có mấy người hầu cũng chạy theo ra khỏi cửa nhà trọ.

“Lão gia, người nọ hần là một tháng không xuống giường được.”

Phúc Nhị thu hồi roi bạc, cúi đầu nói trong phạm vi Lăng Nguyệt Vụ có thể nghe được.

Lăng Nguyệt Vụ gật đầu, đầu có chút choáng váng, xoa bóp thái dương, lấy tay chống lấy cơ thể, sau đó đi về phía gian phòng hảo hạng.

Không ngờ, lại một trận tạp thanh truyền đến.

“Hảo công phu, nói vậy vị lão nhân này chính là người mười lăm năm trước chấn động một thời, ‘Ngân tử thiểm’.”

Phúc Nhị nghe được có người nói ra danh hào của bản thân, ngẩng đầu hiếu kỳ nhìn chằm chằm vị y phục màu nhạt ở trước mắt.

“Người là?”

Phúc Nhị cũng không nghĩ muốn giấu diếm, đơn giản là trực tiếp hỏi đối phương, Lăng Nguyệt Vụ chỉ là nghiêng đầu không muốn cho người kia nhìn thấy mình.

“Tại hạ là tiểu nhân vật ở Đông môn Lăng Lạc cung, Thanh Y.”

“Thất kính, thất kính, thì ra là Đông môn môn chủ Thanh Y, cứu ngưỡng đại danh.”

Phúc Nhị nhìn bước chân chậm chậm của lão gia đã biết độc trong cơ thể người kia phát tác, thể nhưng vị Lăng Lạc cung Đông môn môn chủ này thể nào lại biết đến mình.

“Có thể bằng lòng giúp ta gặp lão gia của người một chút? Hần hình như không thích sự xuất hiện của ta.”

Thanh Y thanh nhã cười, vừa nãy nhìn thấy vị công tử trẻ tuổi này bị đùa giỡn, không nghĩ tới một người nhu nhược như vậy lại cất giấu một cao thủ bên người, theo thường lệ hần đương nhiên sẽ chú ý tới người kia.

Phúc Nhị sau khi hướng về phía Thanh Y chấp tay, đi đến chỗ Lăng Nguyệt Vụ đang đứng, xem ra lần này lão gia phải muốn cho hần giúp đỡ, càng bệnh, thân thể lão gia càng vô lực, phải ba bốn giờ sau mới trở lại bình thường, trong lúc này có khi thì rét run, khi thì phát nhiệt, nếu không phải vì tự chủ của lão gia tốt hơn người bình thường, loại bệnh này đã sớm đem người dần vật đến chết.

Loại độc này rất cuộc tới khi nào mới có thể giải, tại sao ngay cả phu tử cũng lắc đầu, nhìn lão gia gầy yếu, Phúc Nhị vội vàng đi qua, đáy lòng nhin không được thờ dài.

Thanh Y thấy người kia không phản ứng tới mình, cũng cười nhạt rời đi, dự định đến chỗ môn hạ bàn bạc vài chuyện.

44. Chương 44

Trong nhà trọ cổ kính thượng đẳng, Lăng Nguyệt Vụ nắm chặt hai tay, đôi môi tái nhợt bị cắn đến hầu như chảy ra máu, mồ hôi trên trán chậm rãi chảy xuống thái dương, toàn thân đều run rẩy.

Phúc Nhị đứng ở bên cạnh thần sắc khẩn trương nhìn chằm chằm lão gia đang điều tiết trên giường, trà nóng nâng ở trên tay gần như đều tung tóe ra ngoài, “Lão gia, có muốn ăn được hoàn hay không, sẽ không thống khổ như vậy.”

Lăng Nguyệt Vụ gương mặt trắng bệch tựa lên trụ giường, thanh âm rất nhỏ từ trong miệng hắt truyền ra, “Không cần, ta muốn tắm.”

Ngữ điệu bình thản mang theo một chút uể oải, mí mắt chậm rãi giơ lên, tóc dài trên trán vì mồ hôi mà ẩm ướt, đau nhức nứt xương chậm rãi trôi qua, cũng làm cho hắc tiêu hao phân nửa thể lực, thân thể vốn đã kém, hiện tại ngay cả khí lực ngồi dậy cũng không có.

“Dạ, ta đi chuẩn bị nước nóng.”

Lần thứ hai khép lại đôi mắt đẹp hầu như không mở ra được, hít sâu một hơi, sau đó xốc lên tấm chăn mà Phúc Nhị giúp hắc đắp lên rồi đi xuống giường, vài năm nay Phúc Nhị vẫn làm bạn bên cạnh hắc, hắc đương nhiên biết Phúc Nhị đối với mình là trung thành như một, một chút tiểu gia nghiệp cũng là do Phúc Nhị giúp đỡ.

“Khụ, khụ.”

Chống lên mép bàn tròn được trải khăn, bưng kín miệng, trên tay nhất thời hiện một vết máu, độc này đã không thể giải, người kia đã chết, hơn nữa còn chết ngay trước mặt hắc.

Rút ra một chiếc khăn tay trắng noãn từ trong ngực lau đi vết máu, sau đó liền để vào chỗ cũ, cho dù Phúc Nhị hiện tại có vào cũng sẽ không biết hắc bình thường ho ra máu, người biết hắc có bệnh trạng này có lẽ cũng chỉ có phu tử bị ném ở sơn lâm đã ngoại, vì sao tất cả mọi người đều gọi người kia là phu tử, kỳ thực rất đơn giản, tên của người đó là Phu Tử.

Hai tay đan xéo lên nhau đặt lên bàn, đem gương mặt nhè nhẹ tựa vào trên mu bàn tay, mệt mỏi quá, mỗi lần độc phát đều như vậy, rất cuộc muốn tới khi nào mới có thể kết thúc.

Người kia có lẽ không biết tình cảnh của mình hiện tại.

Khóe miệng hiện ra một nụ cười thâm đạm, có biết hay không đã chẳng còn quan trọng, có tiểu Nặc là đủ rồi.

Có lẽ bản thân có chút giống đàn bà, thế nhưng điều này cũng chỉ là bất đắc dĩ, không phải sao?

Chết một lần rồi quay về, chết hai lần cũng như thế, còn có thể có lần thứ ba chết đi rồi quay về sao, còn có thể có cơ hội sống lại sao, nếu có thể chọn, vậy xin tình nguyện làm một thân cây, không cần suy nghĩ nhiều nữa, không cần nỗ lực, cũng không cần phiêu bạt nơi nơi.

Đương nhiên, quan trọng hơn là, làm một thân cây có thể một mực ở một chỗ đợi người kia, mà hắc vốn không biết bản thân đang đợi điều gì.

Trong lúc Lăng Nguyệt Vụ rơi vào tự hỏi, sát vách loáng thoáng truyền đến thanh âm hai nam nhân đang nói chuyện với nhau, công lực của hắc vẫn còn chưa hạ thấp.

“Muốn làm suy sụp Lăng Lạc cung, lần này là cơ hội tốt, nhớ phải cẩn thận hành sự!”

“Dạ, chủ thượng, chúng ta sớm đã phái người trà trộn vào Lăng Lạc cung, mấy người kia chúng ta đều có thể tin được, bọn họ đều có nhược điểm trong tay ta, không sợ bọn họ không nghe sai sử.”

“Hảo, nhớ kỹ đừng lộ ra lời đồn, Lăng Lạc cung lớn như vậy, có thể cường đại đương nhiên có lý do của nó, Lăng Sương Nhược cùng với mấy người môn chủ của hắc cũng không phải hạng dễ chọc, nếu như xảy ra chuyện gì, các người hắc là biết nên làm sao.”

“Chủ thượng, sống là người của chủ thượng, chết là ma của chủ thượng, chủ thượng giữ cho tiểu nhân một cái tiện mệnh, tiểu nhân sẽ tận tâm tận lực hầu hạ chủ thượng.”

“Được, người mỗi lần mở miệng đều nói như thế, tới đây hầu hạ ta.”

“Chủ thượng...”

“Đồng ý, ngày mai ta liền mua cho người hồ điệp ngọc trâm mà người thích nhất, đêm nay ‘không say không về’.”

“Vậy, chủ thượng, nếu như Lăng Sương Nhược...”

“Àn?”

“Người cũng biết hắc khó đối phó, tại sao còn cố ý muốn chọc hắc?”

“Người hôm nay hình như rất không ngoan.”

“Lẽ nào ta cũng không thể biết?”

“Người cho rằng người có thể sao?”

“Lăng Sương Nhược là lão nam nhân đã hơn bốn mươi, chủ thượng, ta còn trẻ...”

Thanh âm dần nhỏ đi, cuối cùng không còn nghe thấy tiếng nói chuyện với nhau nữa, Lăng Nguyệt Vụ uể oải mở hai mắt, nhìn chăm chăm sáp ong thiêu đốt trên bàn phát ra những tiếng lách tách.

Người kia, đã hơn bốn mươi, hắc là không tới, còn nhớ rõ khi xưa xa nhau người kia chỉ mới hơn ba mươi một chút, tại sao lại bốn mươi, hiện tại người kia bộ dạng như thế nào?

Lăng Nguyệt Vụ sau khi tắm toàn thân đều thả lỏng, lẳng lặng nằm ở trên giường, mở mắt nhìn chăm chăm màn trướng, hắc không biết vài năm nay hắc đã sống ra sao, trong tay không có tiểu Nặc, ngực cảm giác như mất thứ gì đó, có lẽ con lớn không thể lưu, mới năm tuổi liền biết trốn ra ngoài, ngay cả tên Triệu Dịch kia cũng chuẩn xuống núi.

Nếu như không có bọn họ, có lẽ đời này hắc sẽ chết già ở trong núi.

Bởi vì sau khi tắm xong ăn một viên thuốc bổ của phu tử, mí mắt dần dần trầm xuống, nhưng khi đi vào trong mộng, lại hiện ra một màn ly biệt máu tanh không ngớt.

Rất bị thương, rất đau đớn.

Là khảo nghiệm, cũng là thật lòng.

Lăng Sương Nhược, có còn nhớ người đã từng đáp ứng một người.

Người nói, chúng ta sẽ vĩnh viễn ở bên nhau.

45. Chương 45

“Tiểu Nặc, người trèo lên trên đó làm gì, nhanh leo xuống.”

Đồng Phượng tựa ở thân cây buông ra hai tay đang khoanh ở trước ngực, nhìn tiểu Nặc đang trèo lên đỉnh một thân cây, thân hình nho nhỏ đỡ lấy cành cây leo qua leo lại, nhìn thấy mà kinh hồn táng đảm.

Nghe được thanh âm mềm nhẹ của Đồng Phượng vang lên dưới tàng cây, Lăng Nặc nhìn xuống phía dưới, khuôn mặt nhỏ nhắn không có bất luận cái gì sợ sệt, trái lại còn đối với hắc làm một mặt quỷ khả ái.

“Đừng nghịch ngợm nữa, leo xuống.”

Đồng Phượng điểm chân nhẹ nhàng nhảy lên cành cây mà Lăng Nặc đang ngồi, trên mặt hiện ra biểu tình nghiêm túc hiểm thấy.

“Hi hi, nương tử, người xem đóa kia này rất đẹp có đúng không?”

Chỉ vào hoa màu hồng nhạt sinh trưởng ở đỉnh cây, hình dạng rất bình thường, Đồng Phượng nhàn nhạt liếc mắt một cái, đưa tay ổn định thân thể của Lăng Nặc, “Chỉ là một đóa hoa rất bình thường, có cái gì kỳ quái?”

Nhưng đúng là có chút nhìn quen mắt, hình như ở nơi nào gặp qua, nhưng thế giới to lớn, gặp phải hoa nhìn quen mắt cũng không có gì lạ.

Gương mặt nhỏ nhắn hồng hồng của Lăng Nặc lộ ra một nụ cười thật tươi, từ trong lòng rút ra một cái khăn tay nhỏ mà cha vì hắn tỉ mỉ chuẩn bị, sau đó dưới sự trợ giúp của Đồng Phượng hái đóa hoa nhỏ kia xuống.

“Hoa này là trong thuốc của cha cần, phu tử đều đã nhanh hái hết hoa trên núi.”

“Cha người có bệnh?”

Đồng Phượng ôm hắn nhảy tới một thân cây khác, đem hắn đặt trên đùi mình, ngồi xuống cành cây thô to, xoa xoa cái đầu khả ái của hắn, là một hài tử hiếu thuận a.

Lăng Nặc vừa nói đến cha thì gương mặt liền phát ra ánh sáng, “Cha phải thường xuyên uống thuốc, phu tử sẽ giúp cha chế thuốc, ta sẽ giúp phu tử hái thuốc, tiểu thúc thúc sẽ khuyên cha uống thuốc, hi hi, Phúc bá bá thích nhất là nhìn chăm chăm cha uống thuốc.”

Nghe Lăng Nặc mở miệng ngậm miệng đều là cha của hắn, xem ra người cha này trong sinh mệnh của hắn rất quan trọng, cũng giống như sự phụ trong sinh mệnh của chính bản thân cũng quan trọng như nhau.

“Nhà các người thật thú vị, vậy người một mình chạy ra ngoài, không nhớ cha người sao?”

“Không phải, ta mỗi ngày đều nhớ cha, nhưng ta muốn chơi xong mới trở lại, còn muốn cưới vợ.” Lăng Nặc ôm cổ Đồng Phượng cười hi hi mà nói, đồng âm non nớt nghe thấy đặc biệt khả ái.

“Giáo chủ!”

Không đợi Đồng Phượng đáp lại Lăng Nặc, chợt nghe dưới tàng cây truyền đến tiếng kêu to của Hồng Trần.

Một tay xách một con gà rừng, một tay xách thỏ trắng ngẩng đầu nhìn một lớn một nhỏ ngồi ở trên cây, bọn họ thì nhàn nhã thông dong ngồi ở đó, còn hắn nhất định phải đi săn thức ăn, đây là điều bắt buộc dĩ khi làm thuộc hạ.

“Hồng Trần đánh một con tiểu thỏ tử trở về a...”

“Ta nướng thịt thỏ cho người được không?”

“Hảo! Ta thích nhất ăn thịt thỏ, cha có đôi khi sẽ đem ta lên trên núi nhìn mặt trời mọc, có đôi khi cũng sẽ nướng thịt thỏ thơm ngào ngạt cho ta ăn.”

“Cha người thật lợi hại.”

Đồng Phượng trong mắt chớp động ước ao, hắn chưa bao giờ biết cái gì là cha, sự phụ cùng hắn cũng chỉ là quan hệ thầy trò, đến mức dường như đã không còn nữa.

Từ sáu năm trước sau khi Lăng Nguyệt Vụ biến mất, đã không còn nhìn thấy nhàn nhạt nhu hòa của sự phụ, về phần tính nết, có lẽ người khác nhìn không ra là có biến hóa, kỳ thực sự phụ đã thay đổi rất nhiều, chỉ là chính sự phụ cũng không phát hiện.

“Đúng vậy, nhưng mỗi lần uống thuốc, cha sẽ cau mày, sau đó muốn Phúc bá bá hâm nóng một vài lần mới uống lại, thật kỳ quái.” Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn nổi lên một tia khó hiểu, Đồng Phượng nhéo cái mũi nhỏ của hắn, “Đó là bởi vì cha người không thích uống thuốc, chúng ta xuống phía dưới giúp Hồng Trần thúc thúc đi.”

“Là như vậy sao?”

Chiêm được đáp án, Lăng Nặc hài lòng nở nụ cười, thì ra cha không thích uống thuốc, thuốc rất đắng a.

“Phải.”

Đột nhiên nhớ tới trước đây Lăng Nguyệt Vụ cũng không thích uống thuốc, nhưng khi có sư phụ hẳn sẽ ngoan ngoãn uống hết, quan hệ của bọn họ tựa hồ vượt qua phụ tử bình thường, có lẽ bản thân suy nghĩ nhiều quá.

Có một chút hẳn rất không rõ, sư phụ tại sao lại quên Lăng Nguyệt Vụ đến không còn một mảnh, sáu năm trước sau khi trúng độc tỉnh lại không còn nghe sư phụ nhắc đến Lăng Nguyệt Vụ, ngay cả y phục của tiểu hài tử trong phòng cũng rất vô tình cho người thu dọn đi, giống như là hoàn toàn không biết có một Lăng Nguyệt Vụ tồn tại.

Còn có nửa ngày thì sẽ đến Lăng Lạc cung.

...

“Phượng nương tử, có phải buổi tối sẽ nhìn thấy sư phụ người hay không?”

Tay cầm lấy một cái đùi gà mà Hồng Trần xé cho Lăng Nặc, cái miệng nhỏ nhắn mở ra cắn lấy thịt gà, tuy rằng không có ngon như cha nướng, nhưng còn có thể bỏ vào miệng.

“Tiểu quý, người thế nào có thể gọi giáo chủ như vậy, người phải gọi là Phượng thúc thúc mới đúng.”

Hồng Trần bình thường vốn không thích nói hiện tại ngoại lệ vì Lăng Nặc mở miệng, ‘Phượng nương tử’ cái này nghe thật là khó có thể tiếp thu.

“Hắn là nương tử ta, đương nhiên phải gọi nương tử!”

Lăng Nặc đương nhiên sẽ không nhượng bộ, hẳn chính là người gặp người thích a, Hồng Trần thế nào có thể mệnh lệnh hắn.

“Thế nhưng...”

“Hồng Trần, ăn cái gì đi, ăn xong chúng ta nhanh chóng lên đường.”

“Giáo chủ, người không thể dung túng hắn như thế.”

Bọn họ mấy ngày nay căn bản là không hề vội vàng lên đường, mỗi ngày chỉ có sống phóng túng, nhờ vào phúc của Lăng Nặc, hắn cùng giáo chủ mấy ngày nay đều béo lên.

“Liệt liệt... Hồng Trần đáng ghét nhất!”

Nói xong liền chui vào trong lòng Đồng Phượng, cũng không sợ dầu mỡ trên miệng mà cọ cọ lên y phục của Đồng Phượng.

Hồng Trần tức đến không thể phản đối, chỉ phải cảm giận cắn cắn cành cây cắn thịt thỏ, giáo chủ chưa từng nói cái gì, hắn thôi cũng quên đi, chỉ là hắn đã một cùng tiểu quý này tính toán, thực sự làm cho buồn bực, có lẽ sinh hoạt của hắn vốn cũng rất chán, đột nhiên có chút không thích ứng mà thôi, biết đâu giáo chủ cũng không thích ứng.

Nhưng, giáo chủ tựa hồ rất thích thú a.

“Ha ha...”

Đồng Phượng thấy Hồng Trần bị tức đến quần dạng, ôm tiểu thân thể của Lăng Nặc nở nụ cười.

Thật lâu không thấy chủ tử cười tự nhiên như thế, hài lòng như thế, Hồng Trần cũng nở nụ cười, chủ tử không hề vị chuyện kia phiền não nữa?

Ăn xong bữa cơm trưa giản đơn bọn họ liền hướng về phía Lăng Lạc cung xuất phát.

Trên đường vì có tồn tại của Lăng Nặc mà không còn nặng nề như trước.

Cùng lúc đó, Lăng Nguyệt Vụ mới thoát khỏi khốn khổ vì độc phát, cùng Phúc Nhị xuất phát đến Lăng Lạc cung.

Vì nhi tử hay là vì hân.

Không cần nói cũng đã biết.

46. Chương 46

Vẫn luôn lạnh lùng như ngày xưa, vẫn luôn hàn băng như ngày xưa, vẫn luôn làm cho cảm giác được vô tình như ngày xưa.

Đây là Lăng Lạc cung.

Không có treo đèn kết hoa, không có vui sướng, có cũng chỉ là kiến trúc vẫn duy trì nguyên dạng như trước, Lăng Lạc cung đương nhiên là đặt ở một địa thế có lợi, có lẽ nên nói là dễ thủ khó công.

Nơi lạnh lùng kia vì có Lăng Nặc tồn tại mới trở nên náo nhiệt, cũng mang đến cho người khác tiếng cười, đây là hân bất đồng với khí tức lạnh lùng của cha, Triệu Dịch còn có lần hoài nghi hân rốt cuộc có phải là hài tử của Lăng Nguyệt Vụ hay không, đáng tiếc bề ngoài của bọn họ rất giống, rất khó nói bọn họ không phải phụ tử.

“Diệp thúc thúc, người ở đây có thật nhiều thuốc, khi ta đi có thể đem một chút về nhà không?”

Khuôn mặt tươi cười hờn nhiên khả ái nâng lên, cùng với giọng nói trẻ con ngọt ngào giết người không đền mạng, lời kéo góc áo của Diệp Hạ mà hỏi, còn không thì chớp chớp đôi mắt to ngập nước, bày ra hân hiện tại có bao nhiêu chân thành muốn được liệu sang quý của người khác.

“Đương nhiên có thể, tiểu Nặc Nặc muốn bao nhiêu đều có thể, nếu không người sẽ nói với Đồng thúc thúc là Diệp thúc thúc ta keo kiệt a.”

Ôm lấy Lăng Nặc mới năm tuổi, Diệp Hạ nựng nựng cái mũi nhỏ khả ái của hân, vì sao mỗi người đều thích nựng mũi của hân, thật khó hiểu, nhưng có một chút chuyện là hân hiểu, chỉ vào Đồng Phượng đang ưu nhã uống trà nói, “Diệp thúc thúc, người nói sai rồi, hân không phải thúc thúc của ta, ta chính là muốn dẫn hân về nhà cho cha ta nhìn con dâu, cha nói phải tìm một con dâu đẹp mới có thể về nhà.”

“Phốc!”

Nam Cung Phó tuổi đã gần ba mươi bốn đang ngồi bên cạnh bàn đá chơi cờ với Tuyết Lộ, rất không khách khí phun một ngụm nước trà về phía người kia.

“Họ Nam Cung, người muốn chết!”

Ổng tay áo vung lên liền đem quân cờ đen trắng trên bàn quét về phía Nam Cung Phó, Nam Cung Phó sớm có dự liệu, thân thể một cái xoay người điểm chân xuống đất nhảy lên.

“Tuyết, người muốn mưu sát thân phụ a!”

“Người xem người làm chuyện tốt, y phục của ta đều bị người làm dơ.”

“Xin lỗi, xin lỗi, ta không phải cố ý, ta chỉ là nghe tiểu Nặc Nặc nói thật sự là không thể tin nổi!” Vội vã hướng về phía người yêu khoát khoát tay, sau đó đi tới bên cạnh Tuyết Lộ, nâng ống tay áo giúp người kia lau đi kiệt tác của mình, đồng thời còn mang theo một tiếng cười gượng xấu hổ.

Mọi người ở đây đều cho hân ánh mắt khinh miệt.

“Tuyết Lộ ca ca cũng thật xinh đẹp, có thể là nương tử của ta không?”

Lăng Nặc được Diệp Hạ ôm vào lòng mở miệng nói, mấy ngày nay giả vờ với bọn họ thành thực đến không thể thành thực hơn, một miệng gọi một người là thúc thúc, một miệng gọi một người là ca ca, làm cho nghe thật không thoải mái.

“Tốt a!”

“Không được!”

Tuyết Lộ cùng Nam Cung Phó trầm miệng một lời mà nói, tiểu Nặc nghe được không hiểu ra sao, chớp chớp đôi mắt to mong chờ nhìn bọn họ, “Vì sao không được, cha nói con dâu đẹp phải dẫn về nhà.”

“Tiểu Nặc Nặc, nương tử a, chỉ có thể có một, người có, cái kia, Đồng Phượng... ca ca, lại không thể có Tuyết Lộ ca ca, có biết hay không, ta mời người ăn hồ lô bọc đường được không?”

“Nam Cung thúc thúc người lừa đảo, muốn dùng hồ lô bọc đường khi dễ người yếu đuối như ta, ta không ăn đồ ngọt, cha nói ăn nhiều sẽ sâu răng.”

Đối mặt với gương mặt nịnh nọt của Nam Cung Phó, tiểu Nặc tất nhiên là có vẻ mặt khinh bỉ, thấy Tuyết Lộ cùng với Diệp Hạ đều nở nụ cười, ngay cả Đồng Phượng ở bên uống trà cũng nâng lên khóe miệng.

“Các người sâu răng là có ý gì?”

Nam Cung Phó vẻ mặt hiện ra biểu tình không cùng tiểu quý đầu kia tính toán, tuy rằng bị tiểu quý xem nhẹ còn bị cười nhạo rất không cam lòng, hắn cũng không tin những người khác đều biết cái gì là sâu răng.

Tuyết Lộ cùng Diệp Hạ bất đắc dĩ trừng mắt Nam Cung Phó, “Đương nhiên là theo nghĩa của mặt chữ, Nam Cung Phó người tại sao càng sống càng ngu ngốc, ngay cả vấn đề đơn giản như vậy cũng không biết.”

“Cái gì ngu ngốc, lẽ nào lúc trước các người có nghe qua sâu răng hai chữ này?”

Tiểu Nặc vẻ mặt khó hiểu, gãi gãi gương mặt nhỏ nhắn của mình, “Diệp thúc thúc, sâu răng chính là sâu răng, các người tại sao chưa từng nghe qua?”

Lăng Nặc mới nói ra miệng, tất cả mọi người hai mặt nhìn nhau, bọn họ xác thực chưa từng nghe qua sâu răng hai chữ, ngay cả Đồng Phượng thường ở bên ngoài cũng chưa từng nghe qua.

“Tiểu Nặc, có đói bụng không?”

Gặp tất cả mọi người không nói lời nào, Đồng Phượng bốc lên một khối hoa cao nhỏ hỏi Lăng Nặc vẫn còn đang trong lòng Diệp Hạ, tiểu quý nhìn thấy Đồng Phượng cười với mình đương nhiên hài lòng mà nhảy ra khỏi Diệp Hạ, sau đó leo lên trên đùi Đồng Phượng ăn bánh ngọt, chỉ cần là Đồng Phượng đút cho hắn, hắn sẽ ăn một chút, bởi vì những thứ đó đều là hắn thích ăn, nhiều ngày ở chung như vậy, Đồng Phượng đã sớm nhìn thấu tính tình của hắn.

“Tiểu Nặc, ăn nhiều như vậy cẩn thận biến thành đại mập mập, giáo chủ sẽ bế người đi không được.”

Hồng Trần hoàn toàn bởi vì sự xuất hiện của Lăng Nặc mà tính tình đại cải biến, đứng ở một bên mở miệng nói với Lăng Nặc đang ăn uống vui vẻ.

“Sẽ không, Hồng Trần là không ăn được bồ đào thì nói bồ đào còn xanh!”

“Cái gì không ăn được bồ đào thì nói bồ đào còn xanh, từ này không thể dùng loạn, phu tử của người không dạy người sao?”

“Ta không có dùng loạn, người xem ta ăn điểm tâm, người đồ kỵ!”

Một lớn một nhỏ tranh chấp nghe vào trong tai mọi người đều cười lớn, trong một buổi chiều, thắng địa Dục trai của Lăng Lạc cũng có được một bầu không khí ung dung tự do.

Sáu năm, cái gì cũng biến đổi, nhưng cũng có những thứ chưa từng biến.

Quan hệ của Đồng Phượng cùng ngũ đại môn chủ tự nhiên trở nên hòa hợp, Lăng Lạc cũng vẫn duy trì nguyên dạng như trước, quá khứ đậm nhiên không còn tồn tại nữa, cũng không còn có người muốn đi tìm.

“Hồng Trần, người cũng nhường cho tiểu Nặc đi.” Nâng tay áo lau miệng cho Lăng Nặc, Đồng Phượng đương nhiên luôn giúp cho hắn.

Tuyết Lộ, Nam Cung Phó, cùng Diệp Hạ đều nghĩ một màn trước mắt rất quen thuộc, thật lâu trước đây tựa hồ có một người nào đó cùng với một hài tử cũng đã từng làm động tác như vậy.

Bọn họ chỉ dám ở trong lòng ngấm lại mà vẫn chưa nói ra miệng, điều này cũng là bọn họ ăn ý trong nhiều năm, cung chủ không nhớ rõ từng có một người hài tử tồn tại, bọn họ cũng sẽ không lẩm miệng, sự tình chỉ có thể thuận theo tự nhiên, quên đi sinh ly tử biệt có lẽ sẽ không cảm thấy thống khổ.

Một trận lãnh khí tự nhiên đến, tiểu thân thể của Lăng Nặc co vào trong lòng Đồng Phượng, trời thu tới rồi, gió quả nhiên có chút lạnh, nhưng trận gió này là từ một người nào đó mà đến.

Như trước vẫn là đáng dấp đó, như trước vẫn là bạch y trắng tuyết, như trước vẫn là gương mặt mỹ lệ lạnh lùng, như trước vẫn là ngũ khí hàn như băng, bằng phẳng không chứa một tia ngũ diệu.

“Đồng Phượng.”

“Sư phụ!”

Đồng Phượng ôm Lăng Nặc đứng lên, đối mặt với sư phụ vẫn luôn hàn như băng, khí thể lạnh như sương mù, hắn luôn nghĩ trên người sư phụ thiếu hơi người.

“Cung chủ!”

“Cung chủ!”

“Cung chủ!”

Tất cả mọi người có chút kinh ngạc vì sự xuất hiện của Lăng Sương Nhược, ở đây ngoại trừ mấy người bình thường hay tiếp xúc với Lăng Sương Nhược, chúng người hầu thân thể đều run, đợi sau khi Lăng Sương Nhược gật đầu, bọn họ hàng nối hàng rời khỏi Dược trai, cho dù thế nào mọi người ai cũng sợ cung chủ.

Lăng Nặc từ trong lòng Đồng Phượng ngẩng đầu hiếu kỳ nhìn người nam nhân không biết cười giống như cha, bề ngoài na ná cha, nhưng so với cha cao to hơn, cha dường như gầy yếu hơn một chút, còn có, chính là người kia không chịu ôm hắn một cái a.

Cảm giác được Lăng Nặc truyền đến ánh mắt hiếu kỳ, Lăng Sương Nhược đem đường nhìn đặt trên người hắn, “Người không sợ ta.”

Trong đầu tựa hồ cùng lúc hiện lên những lời này, không biết lúc nào hắn hình như cũng có nói qua như vậy đối với người khác, thế nhưng hắn trước đây có thích tiểu nam hài nào sao?

Lăng Nặc lắc đầu, “Vì sao phải sợ người, xinh đẹp thú thú, ôm một cái!”

Lăng Nặc nâng lên khuôn mặt tươi cười khả ái hướng về phía Lăng Sương Nhược giơ ra hai tay.

Trên trán Đồng Phượng bắt đầu đổ mồ hôi, những người khác cũng như vậy, tại sao lại xuất hiện thêm một tiểu quỷ không sợ cung chủ, trước đây có một Lăng Nguyệt Vụ, hiện tại có một Lăng Nặc, hơn nữa bọn họ còn chết tiệt giống nhau như vậy, cùng cung chủ cũng có một chút tương tự.

Hắn là bọn hắn hoa mắt, tất cả mọi người không dám suy nghĩ nhiều.

Lăng Nặc giơ lên hai tay cứng lại giữa không trung, Đồng Phượng vội vã mở miệng, “Xin lỗi, sư phụ, tiểu Nặc hắn còn nhỏ...”

“Phượng nương tử, ta không còn nhỏ, người ta đã năm tuổi.” Tiểu Nặc không khách khí cãi lại, ghét nhất bị người khác nói hắn còn nhỏ.

Lăng Sương Nhược vẫn chưa có bất luận biểu hiện gì, mọi người trên trán đổ mồ hôi lạnh, đương nhiên bao quát cả Đồng Phượng vẫn chưa nhìn ra tâm tình của Lăng Sương Nhược, Lăng Sương Nhược chậm rãi giơ lên hai tay hướng về phần dưới nách Lăng Nặc.

Đột nhiên một đạo bóng người hiện lên, bóng trắng chợt hiện tới chính giữa Lăng Sương Nhược cùng Đồng Phượng, Lăng Nặc đột nhiên bị cướp đi trong lòng Đồng Phượng.

Một thanh âm ôn nhu, nhàn nhạt, nhẹ nhàng thật dễ nghe chậm rãi vang lên, “Nặc nhi, nên về nhà.”

47. Chương 47

“Người...”

Sợi tóc dài nhỏ xẹt qua gương mặt Lăng Sương Nhược, nam nhân che mặt làm cho hắn nhìn không ra hình dạng, Lăng Sương Nhược duỗi tay ra, Lăng Nguyệt Vụ thân hình chợt lóe, có qua có lại, một trước một sau, tránh trái tránh phải, bởi vì ôm hài tử, mà võ công của bọn họ lại ngang nhau, lụa tơ màu trắng mềm mại nhẹ nhàng đặt chân lên mặt đất.

Tất cả mọi người vẻ mặt không thể tin nổi, có người có thể lặng yên không một tiếng động xuất hiện trước mặt bọn họ, đồng thời giữa hai đại cao thủ đoạt đi một người hài tử, là bọn họ phòng bị sơ sài hay là võ công của đối phương rất cao cường, nhìn lụa trắng chậm rãi hạ xuống mặt đất, Nam Cung Phó cùng mọi người mở to hai mắt, nhìn rất quen.

“Da, xinh đẹp thúc thúc trắng, cha.”

Tiểu Lăng Nặc khả ái vô vô hai cái tay mập mạp, không biết vì sao hắn vui vẻ như thế, rõ ràng bầu không khí của hiện trường rất cứng ngắc, nhưng tiểu hài tử không hiểu chuyện cũng rất là bình thường.

Lăng Nguyệt Vụ nhẹ nhàng vỗ lên mông tiểu Nặc, “Nặc nhi béo.”

“Nặc nhi không béo.”

Lăng Nặc chu lên cái miệng nhỏ nhắn, vẻ mặt mắt hứng vì cha nói hắn béo, cái tay nhỏ không nghe lời kéo áo của Lăng Nguyệt Vụ.

Lăng Nguyệt Vụ ôm Lăng Nặc đi về phía cổng vòm của Dược trai, không để ý tới những người ở phía sau há to miệng đến mức có thể đặt trứng vịt vào, mà Lăng Sương Nhược trong đầu chỉ hiện lên một tiểu thân ảnh quen thuộc, hương thơm bỗng bành trong không khí, rất quen thuộc.

Trong đầu bọn họ đương nhiên cùng lúc vang lên ba chữ.

Lăng Nguyệt Vụ!

“Cha, chúng ta muốn đi đâu, tại sao không nhìn thấy Phúc bá bá.”

Tiểu Nặc đột nhiên nghĩ tới cái gì nên kêu lên, “Cha!”

Lăng Nguyệt Vụ bất mãn nhìn nhi tử trong lòng, “Người lại gọi loạn cái gì, gần đây không chịu luyện công có đúng hay không.”

Lè ra cái lưỡi nhỏ hồng hồng khả ái, còn cúi đầu xoay xoay ngón tay, “Cha, người ta, người ta tìm nương tử mệt mỗi mà.”

“Thật không, tới nào cũng chạy vào phòng người khác sẽ không mệt, ta bình thường dạy người thế nào?”

Thì ra ‘đạo hoa tặc’ lần kia nhân vật chính là vật nhỏ trong lòng Lăng Nguyệt Vụ.

“Người ta là vì tìm nương tử xinh đẹp mà, cha, người chờ một chút, ta đem nương tử đến cho người xem, rất đẹp a.” Khi bọn hắn muốn đi ra khỏi cổng vòm, Lăng Nặc đột nhiên nghĩ đến muốn đem Đồng Phượng giới thiệu cho cha nhận thức.

Lăng Nguyệt Vụ nhíu nhíu mày, khi xưa là ai gọi Nặc nhi đi ra ngoài tìm nương tử, dù sao cũng không phải hắn, chắc chắn là cái tên phu tử, quay đầu nhìn về phía những người đã từng gặp qua kia, không biết có nên tính là quen biết hay không, chỉ là không biết bản thân có còn muốn trở về.

“Cha, chờ một chút, người ta muốn dẫn nương tử về nhà.”

Đã sớm biết con của hắn hoàn toàn hoạt bát không hề giống hắn, theo ý của nhi tử đem nó đặt xuống đất, Lăng Nặc kéo kéo Lăng Nguyệt Vụ đứng bất động ở tại chỗ.

“Cha, trông thấy không, mấy thúc thúc này đều rất tốt.”

Thúc thúc?

Dựa theo vai vế mà tính, đại khái ngoại trừ Đồng Phượng ở ngoài, những người khác hẳn phải gọi là gia gia, suy nghĩ này làm cho chính hắn cũng bị dọa.

“Tiểu Nguyệt Vụ!”

Người đầu tiên gọi tên hắn chính là Nam Cung Phó, giọng lớn đến mức không muốn nghe cũng khó.

“Tiểu Nguyệt Vụ?”

Đáy lòng Lăng Sương Nhược vang lên một thanh âm, Vụ nhi?

Nam hài trước mắt này là ai, hắn trước đây có biết không, vì sao trong đầu hắn không có ký ức gì thuộc về người kia, thế nhưng sao lại quen thuộc như vậy, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

“Người là ai, người cho là Lăng Lạc cung có thể tùy ý cho người xông vào?”

Bản thân tựa hồ không phải muốn nói như vậy, thế nhưng Lăng Sương Nhược lại mở miệng như thế.

Lăng Nguyệt Vụ nhàn nhạt nhìn về phía Lăng Sương Nhược, rồi nhìn lại nhi tử Lăng Nặc đang lay lay hắn, thực là làm cho lo lắng, võ công của Nặc nhi đều luyện đi nơi nào.

“Cung chủ! Hắn là tiểu Nguyệt Vụ!”

Nam Cung Phó vội vã giải thích.

“Là tứ thiếu gia.” Diệp Hạ giúp bạn tốt bổ vào thêm một câu.

“Cha, người cùng mấy thúc thúc biết nhau sao, người ta chưa từng nghe cha nói qua, cha, đây là nương tử mà ta tìm á, có đẹp không?”

Nhún một cái nhảy tới trước mặt Đồng Phượng, kéo góc áo của Đồng Phượng kiêu ngạo mà nói, mà Đồng Phượng trên mặt có chút xấu hổ, tiểu Nặc lại là nhi tử của Lăng Nguyệt Vụ.

Cái này không phải ông trời đang đùa giỡn sao.

Cảm giác hiện trường là một mảnh hỗn loạn.

Trong mắt Lăng Nguyệt Vụ chỉ có nhi tử, nhìn Lăng Nặc lôi kéo góc áo của Đồng Phượng, thật hối hận khi xưa cho phụ tử dẫn dắt hắn, cái tốt không học, cái xấu toàn bộ học triệt để, xoa xoa vùng giữa lông mày có chút nhíu chặt, không để ý tới Lăng Sương Nhược đang truyền đến hàn ý đóng băng.

“Cha, người nói một chút đi, nương tử của người ta có xinh đẹp hay không.” Lăng Nặc nũng nịu muốn được phụ thân khích lệ mình đã làm tốt.

Tiếc rằng Lăng Nguyệt Vụ không phải là phụ thân bình thường, đương nhiên sẽ không giống Phúc Nhị cưng chiều hắn lên trời.

“Hiện tại đi lên núi chạy hai vòng cho ta!”

“A!” Tuyệt Lộ ngậy ngốc.

“Không phải chứ!” Diệp Hạ tiếp tục há to miệng.

“Ách...” Nam Cung Phó cũng bị hù.

Ngay cả Lăng Sương Nhược cũng không rõ nam hài vừa quen thuộc vừa xa lạ trước mắt này vì sao lại nghiêm khắc như thế.

“Cha, người thật nhẫn tâm...” Lăng Nặc giả vờ khóc nghẹn ngào, đem khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào trong lòng Đồng Phượng, Đồng Phượng đương nhiên là thích tiểu quỷ này, lên trên núi chạy hai vòng, hắn mới có mấy tuổi thôi.

“Lăng Nguyệt Vụ, tiểu Nặc còn nhỏ, người...”

“Nặc nhi!”

Lăng Nguyệt Vụ đương nhiên sẽ không nghe lời người khác khuyên, đây là nghiêm phạt nhẹ nhất cho tiểu Nặc, tiểu quỷ này luôn thích giả vờ thương cảm làm nũng khi có người khác, cũng chỉ có Lăng Nguyệt Vụ hấn làm cha sẽ không mắc bẫy.

“Đã biết rồi, cha, thời gian.”

Cha quả nhiên là vô cùng nhẫn tâm, mỗi lần đều kêu hấn leo núi.

Nhìn bầu trời.

“Một canh giờ sau trở về, không được đùa giỡn trên núi.”

Tại tiểu Thiên Sơn, mấy người kia đã dung túng hấn đến mắt nhắm mắt mở, nhìn đi, đây là hậu quả của việc quá mức dung túng, chỉ biết làm nũng, giả vờ thương cảm!

Hấn mới có mấy tuổi thôi!

“Ô ô, cha, vĩnh biệt, người không cần cần ta.”

Giả vờ lau nước mắt hướng về Lăng Nguyệt Vụ cáo biệt, Lăng Nặc buông ra góc áo của Đồng Phượng chậm chậm bước về phía cổng vòm, tiểu thân thể run run lên, ai nhìn thấy cũng đau lòng.

“Tiểu Nguyệt Vụ, người không thể đối đãi tiểu Nặc Nặc như vậy...”

Tuyết Lộ nhìn không chịu được mở miệng giúp đỡ Lăng Nặc, mà Lăng Nặc nhìn thấy có người giúp mình liền đứng tại chỗ mà run, còn phát sinh tiếng khóc, “Cha... Trên núi có cộp...”

“Tiểu Nguyệt Vụ, trên núi thật sự có cộp.”

“Ô ô... Nương tử... Ta sợ...”

Mọi người tựa hồ đều đã bỏ qua một sự thật.

Nếu như Lăng Nặc không có võ công Lăng Nguyệt Vụ thế nào có thể yên tâm cho hấn chạy vòng quanh núi, còn gia hạn một canh giờ sau trở về.

Lăng Sương Nhược mắt lạnh nhìn bọn họ, bản thân cũng rơi vào trầm tư.

“Nặc nhi, đùa như vậy có vui không?”

Lãnh âm bình thần không phập phồng lần thứ hai vang lên, tiểu thân ảnh ở cổng vòm đột nhiên biến mất không gặp nữa.

Tuyết Lộ trừng mắt nhìn phía cổng vòm, Nam Cung Phó tiếp tục ách ách, Diệp Hạ không thể tin được mà dụi dụi hai mắt, về phần Đồng Phượng, thân hình chợt lóe đuổi theo, Hồng Trần đương nhiên là đi theo chủ tử.

Dược trai đột nhiên trở nên quạnh quẽ, ngoại trừ Lăng Nguyệt Vụ cùng Lăng Sương Nhược đối mặt nhau, ba người còn lại rất hối hận không đuổi theo ra ngoài.

Phong vân bắt đầu khởi động, trong Dược trai đột nhiên nổi lên gió to.

Hai người đứng tại chỗ bất động tựa hồ so bì nội lực, về phần ai mạnh ai yếu, không người nào có thể kết luận.

“Cung chủ!”

“Tiểu Nguyệt Vụ!”

Trong đầu mọi người đều hiện lên một ý niệm: bọn họ sẽ bị hủy tại đây!

48. Chương 48

Nhìn hai người bạch y nhân giữa không trung đối quyết, người ở bên dưới trong lòng nóng như lửa đốt, bọn họ muốn hỗ trợ, thế nhưng rồi lại bất lực, hai người hình dáng có chút khác nhau nhưng thân thủ lại tương đương nhau.

Lăng Nguyệt Vụ cùng Lăng Sương Nhược không mang theo bất luận binh khí nào chỉ vung y phục tranh đấu làm cho nhìn thấy cảnh đẹp ý vui, thế nhưng người người đều biết bọn họ đấu với nhau là không được phép người khác xen vào, nguyên nhân không ai hiểu, đã từng, bọn họ vốn rất quen thuộc đối phương, mà hôm nay lại trở thành người xa lạ.

Lăng Nguyệt Vụ khoe miệng hiện lên tiểu ý nhàn nhạt hiếm thấy, Lăng Sương Nhược nhìn thấy Lăng Nguyệt Vụ phân tâm một chút đánh vào ngực của hắn, Lăng Nguyệt Vụ cũng rất nhanh trả lại cho người kia một kích, hai người đều bị chấn khí của đối phương bắn trúng, chậm rãi đáp trở về chỗ cũ, Được trai an tĩnh như trước, ở đây không có bị bọn họ hủy diệt.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, thế nhưng kế tiếp khiến cho người khác vô cùng lo lắng.

“Phốc!”

Lăng Nguyệt Vụ trong lúc mọi người thở phào thì phun ra một búng máu, sắc mặt cực bạch, Diệp Hạ cách hắn không xa hiện tới bên cạnh đỡ lấy hắn, cùng lúc nắm lấy tay trái của hắn, bắt mạch.

“Phốc.”

Tiếng phun ra máu thấp hơn từ trong miệng Lăng Sương Nhược truyền đến, tất cả mọi người đều khó hiểu, vì sao rõ ràng hai người đều võ công cao cường, vừa nãy tranh đấu cũng không xuất toàn lực, sau khi giải quyết đều cùng lúc thổ huyết.

“Tiểu Nguyệt Vụ, thân thể ngươi có độc.”

Nghe thấy xưng hô không thay đổi, vốn không muốn lưu ý, thế nhưng Lăng Nguyệt Vụ vẫn nhíu mày, hắn thật sự không quen ‘tiểu Nguyệt Vụ’ ba chữ này, mí mắt buông xuống chậm rãi giơ lên, đường nhìn dừng ở Lăng Sương Nhược dùng tay áo bạch y lau đi khoe miệng, Lăng Sương Nhược cũng nhìn hắn, sóng mắt hai người lưu động giữa không trung.

Lăng Nguyệt Vụ nhìn thấy đôi môi của Lăng Sương Nhược cử động, mí mắt càng ngày càng nặng, cuối cùng chỉ thấy được hai chữ chử hình [*] ‘Vụ nhi’.

Tiêu hao một canh giờ giao đấu, thể lực căn bản không chịu nổi, hắn lâm vào hôn mê.

Thân thể mềm mại không hề trọng lượng được một người nào đó từ trong kí ức hỗn loạn ôm lấy, thẳng hướng về bên trong Được trai, ba người kia đương nhiên cũng lo lắng cho Lăng Nguyệt Vụ đi theo phía sau.

“Vụ nhi?”

“Cung chủ, thương thế của người?”

Diệp Hạ sau khi thay Lăng Nguyệt Vụ bắt mạch, dùng ánh mắt không xác định nhìn về phía Lăng Sương Nhược, vừa rồi hình như nghe được cung chủ gọi tên tiểu Nguyệt Vụ, lẽ nào cung chủ đã nhớ tất cả mọi chuyện?

“Thương thế của ta không ngại, ngươi nhanh lên một chút nhìn cho Vụ nhi...”

Ngồi ở bên giường nắm chặt bàn tay tái nhợt không chút máu của Lăng Nguyệt Vụ, vừa rồi bị một kích đánh trúng, trong một khắc hắn biết người trước mắt hắn là ai, hắn biết, nội tâm giãy giụa chiếm được giải thích, thế nhưng, thế nhưng có một chỗ trống, Vụ nhi, thế nào lại biến thành như vậy, hắn không hiểu, hắn chỉ nhớ rõ, ngay lúc đó Vụ nhi bị người mang đi, sau đó... Sau đó... Hắn cái gì cũng không biết.

“Cung chủ, ta là muốn nhìn tiểu Nguyệt Vụ, thế nhưng ngươi có thể buông tay hắn ra được không, ngươi như vậy... Ta xem không được.”

Diệp Hạ rất vui mừng vì cung chủ đột nhiên khôi phục ký ức đối với tiểu Nguyệt Vụ, thế nhưng biểu thị tình cảm cũng phải nhìn thời gian a, Tuyết Lộ cùng Nam Cung Phó đứng ở bên cạnh hai người không biết chuyện gì, sau một cái chớp mắt, mới đem Lăng Sương Nhược mời ngồi ở một bên.

Nhìn gương mặt trở nên trắng bệch mà lại thành thực nằm ở trên giường, có thể là thành thực hơn, thế nhưng lại thiếu hồng hào, hần giống như một người không còn sống, không thể tỉnh lại nữa.

Không, Vụ nhi sẽ không, hần mới nhớ tới Vụ nhi, hần mới tìm lại được ký ức chỉ thuộc về hai người, Vụ nhi không thể không tỉnh lại, Lăng Sương Nhược đột nhiên từ chỗ ngồi đứng lên chuyển thành ngồi ở mép giường.

“Cung chủ?”

Diệp Hạ bị Lăng Sương Nhược dọa đến mất hồn, tại sao gặp phải tiểu Nguyệt Vụ thì tính tình của cung chủ đại biến, gặp mặt còn không đến một canh giờ là có thể nhớ tới người đó, tiểu Nguyệt Vụ đối với cung chủ mà nói thật sự rất quan trọng, rất quan trọng, gần như là cả tính mạng.

“Ta chỉ muốn nhìn hần.”

“Tiểu Nguyệt Vụ thân thể chỉ là quá hư nhược, mệt nhọc quá mức, ngắt xỉu có thể là vừa nãy vận khí khiến cho thể lực chống đỡ không nổi, cung chủ, đừng quá lo lắng.”

Có chút không yên lòng liếc mắt nhìn Diệp Hạ, “Là như thế này sao?”

“Cung chủ vẫn không tin y thuật của ta?”

“Vừa rồi người nói hần trúng độc.”

Về tự tin trên mặt Diệp Hạ vì những lời này mà rơi xuống đáy cốc, “Tiểu Nguyệt Vụ là trúng độc, thế nhưng độc này tựa hồ không thể giải, hơn nữa độc đã ở trong cơ thể hần vài năm.”

“Mấy năm nay vì sao không nói cho ta biết chuyện của Vụ nhi!”

Hàn âm phát ra, khuôn mặt mỹ lệ không giống nam nhân trên ba mươi của Lăng Sương Nhược trở nên âm trầm, khóe miệng còn lưu lại nhàn nhạt vết máu.

“Cung chủ!”

“Cung chủ!”

“Cung chủ!”

Ba người ở đây đều ý thức được lúc này Lăng Sương Nhược thật sự nổi giận, Diệp Hạ vội vã đứng lên cùng Tuyết Lộ và Nam Cung Phó đứng ngang hàng trước mặt Lăng Sương Nhược.

“Nói, ta phải biết nguyên nhân, các người đều biết ta không nhớ rõ Vụ nhi, đúng hay không?”

Ba người nhìn nhau, người nhìn ta, ta nhìn người, thật sự bọn họ đều biết, nhưng bọn họ cũng không biết tiểu Nguyệt Vụ còn sống, khi xưa, tất cả mọi người cho rằng hần đã rơi xuống vực, không hề có cơ hội còn sống.

“Nói! Đừng làm cho ta hỏi lại lần thứ hai!”

“Điều này, cung chủ, trước đây chúng ta đều cho rằng tứ thiếu gia không có khả năng còn sống sót, cho nên...”

Tuyết Lộ rút cuộc tương đối e ngại Lăng Sương Nhược trước mắt, lần đầu tiên thấy hần nổi giận như vậy, bình thường cho dù có nổi giận cũng không biểu hiện rõ ràng như thế.

“Cho nên các người sẽ không nói cho ta biết, cũng không phái người đi tìm, để hần tự sinh tự diệt! Là thế này phải không?” Lăng Sương Nhược hầu như là từng chữ cẩn thận nói ra, mắt lạnh đảo qua ba người bọn họ, “Những người khác cũng cho là như vậy?” Đương nhiên ‘những người khác’ là chỉ Đồng Phượng, ngũ đại môn chủ, còn có mọi người của Lăng Lạc cung.

“Cung chủ, đây là trước khi tứ thiếu gia đi giao cho...”

Bọn họ cũng là vì tốt cho cung chủ, thế nhưng ai cũng thật không ngờ tiểu Nguyệt Vụ lại rơi xuống vực.

“Cái gì trước khi đi giao cho, lúc đó ta...”

Lúc đó hẳn làm sao?

Hắn lại không nhớ nổi lúc đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì, buồn phiền vì không thể nhớ chuyện sáu năm trước, chường phong vung lên, bàn đá bên trong đã bị nát thành mảnh nhỏ.

“Cung chủ, bớt giận.”

Diệp Hạ cau mày cúi đầu thành khẩn nói.

“Các người còn có lời nào khác để nói?” Độc đã nhiều năm tại sao không được giải, rốt cuộc là ai hạ độc thủ, vì sao Vụ nhi trong mấy năm nay không trở lại, vì sao Vụ nhi không trở về tìm hắn, thế nào lại biến thành như vậy, chết tiệt. “Nếu như độc trên người hắn giải không được, người liền tự phế hai tay.”

Lời nói âm ngoan hầu như từ kẽ răng phát ra, đang muốn phát tay gọi bọn hắn rời khỏi, một bàn tay lạnh lẽo cầm lấy bàn tay muốn giơ lên của Lăng Sương Nhược.

“Người rất ôn, có biết hay không?”

Thanh âm rất nhỏ từ trên giường truyền đến, bình thần mang theo mềm nhẹ, Lăng Nguyệt Vụ mệt mỏi mở hai mắt nhìn nam nhân đột nhiên quay đầu nhìn chằm chằm vào mình, sáu năm, dáng dấp của người đó vẫn không thay đổi, nhưng nhớ từng ngày từng đêm nhiều như vậy, hắn cho rằng sau này không còn có cơ hội gặp lại, thì ra người đó cái gì cũng không đổi, thay đổi cũng chỉ có một mình hắn.

Lăng Sương Nhược đột nhiên nói cái gì cũng nói không nên lời, lời nói đột nhiên nghẹn ngào trong cổ họng, chỉ là dùng tay tha thiết nắm chặt bàn tay tái nhợt của Lăng Nguyệt Vụ.

“Lăng Sương Nhược...”

Chậm rãi giơ lên một tay khác chưa bị nắm, Lăng Nguyệt Vụ gọi cái tên thật nhiều năm không gọi, vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, cảm giác như không phải hiện thực.

“Vụ nhi, ta...”

“Ta rất mệt.”

“Người...”

“Người mang ta tới Sương cư.” Đó là nơi quen thuộc nhất của bọn hắn.

Ba người cùng hít một hơi thật sâu, đúng là chỉ có tiểu Nguyệt Vụ mới có biện pháp bắt được cung chủ.

Tựa ở trên người Lăng Sương Nhược, hương bạc hà quen thuộc vờn quanh, Lăng Nguyệt Vụ lần thứ hai rơi vào trong mộng, ngủ trầm, hắn thật sự rất mệt mỏi, chờ mong ngày này, đã bao lâu?

“Vụ nhi?”

Thở gọi Lăng Nguyệt Vụ, gặp người trong lòng ngủ say bất động, Lăng Sương Nhược nhẹ nhàng đẩy ra sợi tóc vương trên trán hắn.

Gương mặt khi ngủ này, ngủ có bình yên không?

Bao nhiêu năm nay người đã chịu bao nhiêu đau khổ?

Chua xót, đau lòng, trái tim quặn thắt, thiêu đốt lên mũi của hắn, “Vụ nhi vẫn là một gia hỏa khiến người khác quan tâm, là cao thủ gạt người, luôn luôn làm lòng ta đau, thế nhưng ta không có biện pháp gì bắt buộc người, nói cho ta biết, nên làm như thế nào?”

.

.

[*] Chủy hình: Miệng nói nhưng không phát ra âm thanh.

49. Chương 49

Sự xuất hiện của Lăng Nặc ở Lăng Lạc cung, rồi sau đó Lăng Nguyệt Vụ cũng đến, Lăng Lạc cung trở nên náo nhiệt, đương nhiên náo nhiệt ở đây là ám chỉ Lăng Nặc.

Lăng Nguyệt Vụ đã xuất hiện tại Lăng Lạc cung, dĩ nhiên là hảo hảo gia Phúc Nhị cũng theo tới, về phần Triệu Dịch có lẽ là lạc đường ở chỗ nào đó, cảm giác về phương hướng của hắn luôn kém hơn so với người khác, nhưng dường như không có ai quan tâm hắn sống chết, thật kỳ quái.

Trời đất bao la ăn lớn nhất, đây là châm ngôn sống của Lăng Nặc tiểu khả ái.

Nhìn lại, người đang ngồi trước bàn cơm quét ngang một đồng sơn trên hải vị cũng chính là hắn, thế nhưng vì sao dạ dày nhỏ như vậy có thể chứa được nhiều thứ như thế, tất nhiên là không phải ăn hết, mà là mỗi món hắn đều phải nếm một chút.

Cùng lúc đó một màn kỳ quái cũng được trình diễn.

“Cha, người ta muốn ăn cái kia.”

Cái miệng nhỏ nhắn dính dầu mỡ vừa được Lăng Nguyệt Vụ dùng khăn lau đi, ngón tay nhỏ bé chỉ vào đĩa thịt bò trước mặt Lăng Sương Nhược, mắt to nhìn chăm chăm vào cha của mình, kỳ thực Lăng Nguyệt Vụ rất không muốn đem trách nhiệm này đổ vào đầu mình, mấy tên kia bình thường quá là cưng chiều Lăng Nặc, nhìn hiện tại...

Bất đắc dĩ cầm lấy chiếc đũa đuổi về hướng bên kia, thế nhưng có người so với hắn nhanh hơn, Lăng Sương Nhược gấp một miếng thịt bò cỡ vừa phải đưa vào trong chén Lăng Nặc.

“Vụ nhi, để ta.”

Hắn không biết Vụ nhi lúc nào có nhi tử, nói chung, nhìn thấy Vụ nhi đem hết tinh lực đặt trên người tiểu Nặc, trong ngực cực kỳ khó chịu, vì sao sáu năm có thể cải biến nhiều như vậy, vì sao hắn luôn luôn nghĩ không ra sáu năm trước rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Lăng Nguyệt Vụ không nói chuyện, chỉ là gật đầu, nhìn Lăng Sương Nhược lại gấp một căn rau xanh vào trong chén hắn, đáy lòng có chút kinh ngạc, người kia vẫn còn nhớ hắn chỉ thích ăn chay.

Những người ngồi ăn chung với bọn họ, đương nhiên, trong đó không hề có mấy vị phụ nhân từ lâu đã không gặp hình bóng của Lăng Sương Nhược, chỉ là hai nhi tử Lăng Tiêm cùng Lăng Phượng, bọn họ tuổi đều lớn hơn so với Lăng Nguyệt Vụ, thế nhưng đều chưa thành thân, đối với sự xuất hiện của Lăng Nguyệt Vụ bọn họ chỉ nửa biết nửa không, khi xưa phát sinh chuyện kia bọn họ vẫn còn trong Ác Nhân cốc tập võ, dĩ nhiên không biết chuyện bên ngoài.

“Xinh đẹp thúc thúc, vì sao người biết cha không ăn thịt.”

Trên bàn cơm an tĩnh vì có tiểu quỷ Lăng Nặc tồn tại mà trở nên dễ dàng hơn nhiều, Nam Cung Phó cùng Tuyết Lộ bắt đầu ghé tai thì thầm, tuy rằng bọn họ bình thường cũng hay như vậy, về phần những người khác chỉ thú vị nhìn ba người kia.

Lăng Tiêm cùng Lăng Phượng đều hiểu kỳ về đứa con khả ái của đệ đệ, thật hoài nghi có đúng là con ruột của hắn không, thế nhưng đáng dấp bên ngoài lại giống nhau như vậy, đều di truyền dung mạo tuấn mỹ của cha hắn, hài tử của Lăng gia mỗi người đều là nhân trung chi long.

Lăng Nguyệt Vụ nhìn Lăng Nặc ăn không hề có một chút ưu nhã, lời vừa nãy tiểu Nặc hỏi Lăng Sương Nhược hắn coi như không nghe thấy, nhưng thực ra hắn cũng có chút đối.

Lăng Sương Nhược nghe thấy câu hỏi của Lăng Nặc, hắn vẫn luôn biết Vụ nhi không ăn thịt, lẽ nào Vụ nhi không nói cho tiểu Nặc hắn là phụ thân của Vụ nhi, thế nhưng Vụ nhi chưa bao giờ thừa nhận hắn là phụ thân, quan hệ của bọn họ là... thật là phức tạp làm cho khó có thể tưởng tượng.

“Bởi vì...”

“Bởi vì xinh đẹp thúc thúc là cha của cha người.” Đồng Phượng ngồi ở một bên đàm cười nhìn Lăng Nặc, mở miệng giúp cho Lăng Sương Nhược, kỳ thực hẳn cũng không biết mình có nói đúng không, chỉ là muốn giải đáp nghi vấn của tiểu hài tử mà thôi.

Nghiêng cái đầu nhỏ qua một bên, “Cha của cha? Đó là cái gì?” Hắc không hiểu a.

Nhảy xuống ghế chạy đến trong lòng Đồng Phượng, trong lòng Phượng nương tử cùng cha thoải mái như nhau, cha không chịu ôm hẳn ăn, hì hì, trên đùi, mục tiêu ở giữa, người đã ngồi vào trong lòng Đồng Phượng.

“Tiểu thiếu gia, như vậy không lễ phép, ăn cơm xong mới có thể làm vậy.”

Phúc Nhị đứng ở một bên dùng biểu tình không còn biện pháp với tiểu thiếu gia mà chậm rãi mở miệng, đương nhiên hẳn sẽ không ngăn cản tiểu thiếu gia trong lúc ăn đi lại khắp nơi, đây là cách giáo dục ‘Thả trâu’ mà lão gia đối với tiểu thiếu gia.

“Không cần, người ta muốn Phượng nương tử ôm.”

Nhìn nhi tử nghịch ngợm của mình, Lăng Nguyệt Vụ không có bất luận cảm tưởng gì, đương nhiên hẳn cũng không cần phải có cảm tưởng, hẳn vốn không nhiều lời, chỉ ngồi ăn đồ ăn mà Lăng Sương Nhược gấp cho, uống canh gà mà Đỗ Hiền vẽ mặt kích động bưng lên, đối với Lăng Sương Nhược vẽ mặt khó hiểu ngồi ở một bên, hẳn chọn thái độ không để ý tới, tuy rằng chuyện đã cách vài năm, thế nhưng loại cảm giác này vẫn còn chưa tiêu tán.

“Tiểu thiếu gia, Đồng công tử là nam tử không phải nữ tử, nương tử chỉ có thể dùng trên người nữ tử.”

Phúc Nhị biết cần phải dạy cho tiểu thiếu gia tri thức nề nếp, nương tử chỉ có thể dùng trên người nữ tử.

Khuôn mặt nhỏ nhắn được Đồng Phượng lau khô có chút hoang mang, ngẩng đầu nhìn gương mặt đẹp của Đồng Phượng, bàn tay nhỏ bé không an phận ôm lấy cổ của Đồng Phượng, sau đó chuyển về hướng Phúc Nhị, “Người ta chính là muốn gọi nương tử, Phúc bá bá có phải là không có xinh đẹp nương tử ôm mới nói ta như vậy hay không?”

Nghe câu nói như thế tất cả mọi người ở đây đều nở nụ cười, đương nhiên không tính đến hai vị mặt lạnh mỹ nhân, nhìn vóc người Phúc Nhị như vậy, nghĩ tới dáng dấp nương tử bé hẳn... Thực sự rất buồn cười.

“Khụ khụ, tiểu thiếu gia, người thế nào có thể pha trò Phúc bá bá ta.”

Hắc biết tiểu thiếu gia nghịch ngợm, còn rất hay gây sự, trong đầu toàn là quỷ kế, hẳn tại sao lại đem tiểu gia hỏa này cưng chiều thành như vậy, làm cho hẳn trước mặt mọi người bị pha trò.

“Lão gia, cái này...” Phúc Nhị vẽ mặt xấu hổ nhìn Lăng Nguyệt Vụ ưu nhã ngồi ăn.

“Phúc bá bá người ta không có pha trò người.” Lăng Nặc đoán chính mà ngồi, dùng ánh mắt vô tội nhìn Phúc Nhị, quay đầu hỏi Diệp Hạ cúi đầu cười trộm, “Diệp thúc thúc, ta thật sự không có pha trò Phúc bá bá, người nghĩ ta có pha trò hẳn không?”

“Ách, a, cái kia...” Diệp Hạ không nghĩ tới bị Lăng Nặc điểm danh, vừa ngẩng đầu đã bị Phúc Nhị vẽ mặt u oán trừng mắt, không có biện pháp, ai kêu hẳn cười nhạo người ta.

“Phượng nương tử, Diệp thúc thúc pha trò Phúc bá bá.”

Như thế rất tốt, tất cả trách nhiệm đều đổ lên người Diệp Hạ, Phúc Nhị trừng mắt Diệp Hạ, Đồng Phượng chỉ cười giúp Lăng Nặc để ý mái tóc có chút rối.

“Nặc nhi.”

Trong mắt Lăng Sương Nhược chỉ có Lăng Nguyệt Vụ, cho nên sẽ không quản mấy người ở dưới đang làm gì, nghe thanh âm êm tai của Vụ nhi gọi nhi tử của hẳn, trong lòng lại bắt đầu khó chịu, ê ẩm.

Lăng Nguyệt Vụ đương nhiên biết tính nết của con mình, đang giả ngốc đùa giỡn đến người khác quay mòng mòng, rõ ràng bọn họ tiếp xúc rất ít người, vì sao tiểu Nặc còn có thể biết cách đùa giỡn người khác như vậy.

“Cha, ta ăn!” Lăng Nặc nghe được ngữ khí bắt đầu nghiêm túc của cha, lập tức ngồi ngay ngắn trong lòng Đồng Phượng, đồng thời cầm lấy đĩa của Đồng Phượng vùi đầu ăn.

Lăng Nguyệt Vụ nhìn nhi tử làm cho vừa tức vừa muốn cười, thật sự là không có biện pháp.

“Không được có lần sau!”

“Cha... Người ta không dám nữa.”

Lăng Nguyệt Vụ mắt lạnh đảo qua, Lăng Nặc cúi đầu ăn, tám phần mười là vào tai trái ra tai phải, Phúc Nhị nghĩ như vậy, hẳn thật xin lỗi lão gia, bình thường không nên cùng phu tử dung túng tiểu thiếu gia.

Đồng Phượng chỉ phải lấy đôi đĩa khác từ trong tay người hầu, quan hệ của tiểu Nặc cùng Lăng Nguyệt Vụ cũng thật là ấy ấy, không giống phụ tử, ngược lại giống như bằng hữu.

“Vụ nhi, tiểu Nặc thật sự là con người?”

Lăng Sương Nhược nhàn nhạt mở miệng, đôi mắt bình tĩnh không gợn sóng chỉ ở nơi có Lăng Nguyệt Vụ mới có thể có chút nhân khí, tiểu Nặc thoát nhìn có năm tuổi, Vụ nhi đã bao nhiêu?

Lăng Nguyệt Vụ nghiêng đầu nhìn Lăng Sương Nhược, sau đó gật đầu.

Lăng Sương Nhược rất khó hiểu, sáu năm trước rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, kéo cánh tay trắng nõn của Lăng Nguyệt Vụ liền đi ra ngoài.

Đương nhiên Lăng Nguyệt Vụ cũng không có phản kháng.

Tất cả mọi người ai cũng dần mặt không biết chuyện gì xảy ra, hai người xa lạ trong đại sảnh cũng hoàn toàn không biết.

50. Chương 50

“Được rồi.”

Lăng Nguyệt Vụ hất ra tay của Lăng Sương Nhược đang kéo lấy hắn, hai người phiêu nhiên đáp xuống mặt đất, vẻ mặt khó có được khác nhau, Lăng Sương Nhược nhìn chằm chằm bàn tay bị hất ra của mình, hẳn không rõ Vụ nhi tại sao lại trở nên như thế, trước đây Vụ nhi không phải như vậy.

Lăng Nguyệt Vụ thản nhiên nhìn Lăng Sương Nhược, sau đó vén hai chân ngồi trên ghế đá, ngón tay thon dài gõ gõ lên mặt bàn, vẻ mặt hồ hững, đậm mạc.

“Vụ nhi.”

Không giải thích được vì sao Lăng Nguyệt Vụ biến hóa nhanh như vậy, vừa rồi còn tiếp thu hắn không biết xấu hổ, cũng không cự tuyệt mà theo hắn ra ngoài.

“Có việc cứ nói.” Ngữ khí rất lạnh nhạt làm cho hoài nghi.

“Vụ nhi, người trước đây không phải như thế.”

Gương mặt mỹ lệ thâm trầm của Lăng Sương Nhược hiện lên khó hiểu, đi đến bên cạnh Lăng Nguyệt Vụ, nhẹ nhàng để tay lên bờ vai yếu ớt của hắn.

Một lúc lâu sau Lăng Nguyệt Vụ mới nói một câu, “Vậy sao? Ta đây nên thế nào?”

Đứng lên không lưu tình mà đẩy ra tay của Lăng Sương Nhược, nhìn chằm chằm đại thụ khỏe mạnh ở trước mắt, lúc rời đi cây vẫn còn rất nhỏ, nếu như cự tuyệt sinh ra làm người, hẳn sẽ giống như vậy.

Lăng Sương Nhược đương nhiên rất hoang mang, đối với động tác của Lăng Nguyệt Vụ hắn không phải không biết, chỉ là không biết nên nói điều gì, hắn nhớ kỹ khi Nguyệt Vụ còn bé, hắn có thể nhớ kỹ chuyện phát sinh sáu năm trước, thế nhưng hắn không nhớ rõ Vụ nhi tại sao rời đi, lại có một nhi tử năm tuổi, còn đối với hắn lạnh lùng như vậy, độc trên người của Vụ nhi là chuyện gì xảy ra.

“Vụ nhi, nói cho ta biết khi đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Lăng Sương Nhược không đưa tay chạm vào thân thể của Lăng Nguyệt Vụ nữa, hắn biết Vụ nhi đang bài xích hắn, tuy rằng hắn không thể hiểu nổi, thế nhưng vẫn mong muốn có đáp án.

Lăng Nguyệt Vụ chậm rãi quay đầu lại, đôi mắt xinh đẹp bình tĩnh không gợn sóng thẳng nhìn chằm chằm Lăng Sương Nhược, ngón tay thon dài nâng lên cầm lấy tóc dài rơi trên ngực của Lăng Sương Nhược, vẫn luôn mượt mà, quá khứ hắn thế nào lại quên.

“Người muốn biết?”

Lăng Sương Nhược gật đầu, không hiểu vì sao Lăng Nguyệt Vụ đột nhiên lại cầm lấy tóc của mình, muốn giơ tay lên cầm lấy tay hắn, nhưng lại không cách nào xác định cảm giác của hắn.

“Quan tâm ta sao?”

Nhàn nhạt mở miệng, đôi mắt nhìn thẳng vào tóc đen, tiếp tục dùng ngón tay quấn quần tóc dài của Lăng Sương Nhược, giống như khi xưa còn bé ngồi vào trong lòng hắn, quấn một vòng rồi một vòng, hắn sẽ không bao giờ nổi giận, thế nhưng khi đó hắn vì sao lại chọn một người khác.

Lăng Sương Nhược đương nhiên quan tâm Lăng Nguyệt Vụ.

“Ta thế nào không quan tâm người?”

Đối phương không đáp lời, Lăng Sương Nhược nhìn chằm chằm gương mặt tinh tế nhưng tái nhợt của Lăng Nguyệt Vụ, nhịn không được nâng tay lên hướng về khuôn mặt hắn.

Cảm giác được ầm áp, Lăng Nguyệt Vụ chậm rãi nhắm mắt lại, thân thể như không có xương mà dựa vào trong lòng Lăng Sương Nhược, đúng là vẫn dấu không lại cảm giác không muốn xa rời đối với cái ôm này, khuôn mặt băng lãnh đối đầu với ngón tay ầm áp dường như trở nên vô dụng.

“Thực sự... Quan tâm sao?”

Dựa đầu trên vai Lăng Sương Nhược, thanh âm trầm thấp như trước, tựa hồ như ghen ngào, tựa hồ như đang khóc, tựa hồ như có điều khó thể nói.

Lăng Sương Nhược tha thiết dùng hai tay vòng quanh thân thể mỏng manh của Lăng Nguyệt Vụ, ngửi lấy hương thơm của mái tóc, gió thu thổi bay, bóng cây chập chờn, trăng ảnh quen thuộc tái hiện, chỉ là người trong lòng đã trưởng thành.

“Ta thực sự quan tâm Vụ nhi.”

Lăng Nguyệt Vụ dựa vào trong lòng hắn khẽ lắc đầu, nếu như hắn đã biết có còn khẳng định sẽ nói những lời này không, “Người ở đây chứa bao nhiêu người?” Lấy tay đè lên ngực Lăng Sương Nhược mà hỏi.

Lăng Sương Nhược nhíu mày, hắn không hiểu Vụ nhi hỏi câu này nghĩa là gì, “Có ý gì?”

Đương nhiên, Lăng Nguyệt Vụ vẫn là Lăng Nguyệt Vụ trước đây, hắn không thích giải thích bất cứ chuyện gì, cho dù là đối mặt Lăng Sương Nhược.

“Vụ nhi, ta không rõ.”

Ôm chặt người kia vào trong lòng, tâm trở nên chua xót, thân thể của Vụ nhi luôn luôn không có thịt, nhưng ôm lấy lại không khó chịu, vẫn luôn nghĩ rằng trong sáu năm có cảm giác trống rỗng mà không thể lấp đầy, thì ra hắn đang chờ chính là Vụ nhi, hắn vẫn không nghĩ ra người kia là Vụ nhi, Vụ nhi không nói cho hắn biết chân tướng, vậy hắn sẽ tự mình tìm hiểu rõ ràng.

Gương mặt cọ cọ trên vai Lăng Sương Nhược, sau đó đẩy ra Lăng Sương Nhược, trên mặt vẫn không có biểu tình, thế nhưng lại cùng vừa nãy khác rất xa, điều này đương nhiên chỉ có Lăng Sương Nhược cảm giác được.

Mang theo nuông chiều mà nhéo nhéo mũi Lăng Nguyệt Vụ, “Vụ nhi.” Đôi mắt thâm tình chỉ vào lúc này mới hiện ra, người trong lòng đột nhiên lớn lên, có lẽ hắn vẫn luôn đợi điều này, “Ta cuối cùng đã đợi được người.” Lần thứ hai đem Lăng Nguyệt Vụ ôm vào trong lòng.

Lăng Nguyệt Vụ không nói lời nào, chỉ theo động tác của Lăng Sương Nhược, trọng lượng toàn thân đều dựa vào người kia, hắn cảm thấy thoải mái là tốt rồi, cũng chỉ có Lăng Sương Nhược mới có thể cho hắn thư thích, lần này còn có thể buông ra sao, có lẽ có, có lẽ sẽ không, đáp án cuối cùng vẫn không biết.

...

Buổi tối.

Một đứa bé khả ái nào đó ôm một cái gối nhỏ đứng ở trước mặt Lăng Nguyệt Vụ, tay phải dụi dụi đôi mắt to đáng yêu.

“Cha... Nặc nhi buồn ngủ.”

Lăng Nguyệt Vụ nhẹ tay đặt xuống quân cờ, ôm Lăng Nặc ngồi lên đùi mình, thật lâu không gặp nhi tử, hình như có chút nhớ, xoa xoa cái đầu nhỏ của hắn, “Ngủ đi.”

Lăng Nặc tìm một vị trí thoải mái trong lòng hắn, sau đó cọ cọ, rồi hôn một cái lên má Lăng Nguyệt Vụ, “Nặc nhi thích cha nhất.”

“Àn.”

Nặng nề khuôn mặt nhỏ nhắn trơn mềm một chút, bảo bối ở trong lòng rất nhanh tiến vào mộng đẹp, tiểu hài tử đều rất dễ ngủ.

Lăng Sương Nhược đột nhiên bị gạt bỏ sang một bên, lãnh nghiêm mặt nhìn chằm chằm động tác rất ăn ý của hai phụ tử bọn họ, rõ ràng đang đợi ôm Vụ nhi ngủ, tại sao lại đột nhiên xuất hiện thêm một hài tử, hài tử này làm sao đến đây.

“Vụ nhi, người...”

Lăng Sương Nhược cũng buông xuống quân cờ, nâng cằm nhìn chằm chằm khuôn mặt Lăng Nặc giống y Lăng Nguyệt Vụ.

“Chuyện gì?”

Không chơi cờ nữa, dù sao công lực của hai người bọn họ đều tương tự nhau, Lăng Nguyệt Vụ dự định ôm Lăng Nặc quay về giường của mình, đương nhiên đó cũng là giường của Lăng Sương Nhược.

Tam đại đồng sàng [*], trong đầu Lăng Nguyệt Vụ đột nhiên hiện lên ý niệm này, khóe miệng hiện lên mỉm cười trăm năm khó gặp.

“Vụ nhi cười nhìn rất đẹp.”

“Ta không cười.”

Nhẹ nhàng đem Lăng Nặc đặt lên giường, đắp chăn, hắn đương nhiên biết Lăng Sương Nhược đi theo ở phía sau.

“Vụ nhi, chúng ta cũng nên ngủ.”

Lăng Nguyệt Vụ liếc mắt nhìn Lăng Sương Nhược, chỉ chỉ sát vách.

“Không có khả năng!”

Người nào đó cường liệt phản ánh.

“Tùy người.”

“Giường lớn như vậy, không có khả năng chứa không được ba người.”

Lăng Nguyệt Vụ không để ý đến hắn mà tự động lên giường, đương nhiên Lăng Sương Nhược cũng lên theo, hai người đều mặc áo đơn, Lăng Nguyệt Vụ đầu tựa ở trong lòng Lăng Sương Nhược.

Có Lăng Sương Nhược ở đây, hắn sẽ dựa vào, nhìn nhi tử ngủ say, kỳ thực tất cả mọi người không biết, người Lăng Nặc giống nhất chính là Lăng Sương Nhược.

“Đừng nhìn nhi tử người nữa, người lúc nào thành thân?”

Gương mặt tuần mỹ khó có được hiện ra tức giận, Lăng Sương Nhược rất mất hứng cầm lấy tay phải của Lăng Nguyệt Vụ mà hỏi.

Lăng Nguyệt Vụ chỉ là hơi nâng mắt, “Ta không thành thân.” Hắn mệt mỏi, nghiêng đầu dựa vào trong lòng Lăng Sương Nhược cọ cọ, “Đừng nói nữa, người sẽ đánh thức Nặc nhi.”

“Lăng Nguyệt Vụ!”

“Xuyt...” Ngón trở điểm lên môi Lăng Sương Nhược, “Người ồn lắm.” Nói xong Lăng Nguyệt Vụ nhắm lại hai mắt tựa ở trong lòng Lăng Sương Nhược nghỉ ngơi.

Cuối cùng đã hiểu, có đôi khi Lăng Nguyệt Vụ thực sự sẽ làm hắn tức giận đến gần chết.

Trong lòng Vụ nhi rốt cuộc là tiểu quỷ Lăng Nặc này quan trọng hay là hắn quan trọng, xem ra đây là chuyện mà nghĩ đến phá đầu cũng không chiếm được đáp án.

Tối nay, có người phải mất ngủ.

.

.

[*] Tam đại đồng sàng: Ba đời cùng giường =))

51. Chương 51

Mộng quay về trăm nghìn đêm, hàng đêm kinh tâm, chỉ vì ác mộng liên tục, đạt được một chút yên lòng, rồi lại khó có thể bình ổn nội tâm kích động.

Ánh trăng giữa đêm, gió nhẹ phiêu nhiên, nhẹ nhàng thổi lên góc áo trên cơ thể gầy yếu. Lăng Nguyệt Vụ một mình ngồi trên mái nhà nhìn trăng khuyết trên bầu trời, hai người đã ngủ ở trong phòng cũng không phát hiện hắn lặng lẽ đứng dậy rời đi.

Hai tay vòng quanh đầu gối, đầu hơi nâng lên, ánh trăng sáng tỏ chiếu rọi lên gương mặt xinh đẹp trắng nõn, đôi mắt đẹp chớp động một chút ánh sao, chỉ tiếc không hề gợn sóng, nhưng ánh mắt bình thần cũng tiết lộ bí mật của hắn, bí mật ở nơi vắng lặng nhất trong đáy lòng, cũng là quá khứ mà Lăng Sương Nhược đã không còn nhớ rõ.

Nhớ cũng tốt, nhớ không ra cũng được, có thể trách ông trời tạo hóa trên người sao, tốt hay xấu, cuối cùng mệnh cũng là do người.

Nhẹ nhàng thở ra một khẩu khí.

Đưa ra tay trái là ở lại, đưa ra tay phải là rời đi, trái phải đều là mệnh, vứt bỏ bên nào cũng không được, vẹn toàn đôi bên, có thể làm được sao?

Dường như, hắn đã tuyển chọn, sáu năm trước, hắn đã tuyển chọn rồi.

...

“Vì sao?”

“Cái gì vì sao?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ cỡ lòng bàn tay chậm rãi xoay đầu về phía sau, Đạm Viên nhẹ nhàng đáp xuống trên mặt, cách Lăng Nguyệt Vụ một bước, trên mặt tuy rằng còn tính trẻ con, thế nhưng cũng bày ra một loại thành thực khác, thân chỉ cao hơn Lăng Nguyệt Vụ nửa cái đầu.

“Hắn.”

Lăng Nguyệt Vụ xoay đầu lại đi lên đường nhỏ trước mắt, Đạm Viên đi tới bên cạnh hắn, cũng bước bộ mà đi, tựa như hai người rảnh rỗi vừa mới ăn cơm xong đi tản bộ.

“Hắn sao? Khi người thấy chẳng phải sẽ biết.”

Lời đối thoại giữa hai người cùng tuổi nhưng không hề có ăn ý cùng với khí tức thanh xuân, trong rừng ngoại trừ thường nghe được tiếng chim kêu, cũng chỉ có tiếng sần sật khi bọn họ giẫm lên mặt đất.

Gương mặt nho nhỏ hiện ra vẻ kiêu mị, tướng mạo của Đạm Viên như một đứa bé, dọc theo đường đi đều dùng biểu tình chán ghét đối mặt Lăng Nguyệt Vụ, mà Lăng Nguyệt Vụ làm sao lại đi quan tâm những thứ ấy, hắn chỉ muốn nhanh lên một chút lấy được giải được, sau đó trở lại Lăng Lạc cung, về phần người kia, hắn không xác định, cũng chỉ có sau khi gặp mặt mới biết được, tất cả tùy theo tình huống mà định.

Lăng Nguyệt Vụ không hề hỏi một chút gì, chỉ cùng Đạm Viên đi là được.

Duy nhất có một điều hắn không rõ, ngay cả hắn cũng không biết võ công mà mình luyện là công phu của môn phái nào, vậy mà có người biết đó là ‘Huyết tàn’, thật buồn cười, có lẽ đây là một thứ mê hoặc, cũng là một ván cờ, chỉ có thể đi tìm hiểu mới biết rõ.

Đi một ngày đêm, rất nhanh mặt trời đã lặn tây sơn, đích đến chỉ còn cách bọn họ nửa ngày hành trình, Lăng Nguyệt Vụ rất sốt ruột, cho nên hắn không muốn dừng lại tiến độ, mà Đạm Viên lại khác, hắn không quen nhìn Lăng Nguyệt Vụ bình tĩnh như vậy, Lăng Nguyệt Vụ dường như không có ý định ở trước mặt hắn tỏ ra yếu kém, dù sao cũng phải nói, Đạm Viên kỳ thực chỉ là một tiểu hài tử, tiểu hài tử luôn luôn sẽ có lúc lộ ra tính trẻ con.

“Ngày hôm nay nghỉ ngơi ở đây.”

Đạm Viên đứng ở tại chỗ, thân thể hơi nghiêng dựa lên thân cây, mà Lăng Nguyệt Vụ đứng bên cạnh hắn cũng không có lên tiếng, nếu hắn nói không đi vậy không đi, Lăng Nguyệt Vụ không biết đường, cũng chỉ có thể nhờ vào Đạm Viên, ngẩng đầu nhìn bầu trời dần trở nên tối, sao bắc cực đang ở trên đỉnh đầu.

Đạm Viên nhìn thấy Lăng Nguyệt Vụ không có gì dị nghị về việc dừng lại, đương nhiên Lăng Nguyệt Vụ căn bản không có khả năng sẽ có dị nghị, Đạm Viên ngồi xếp bằng dưới đất, hơi nghiêng đầu nhìn chằm chằm Lăng Nguyệt Vụ.

Lăng Nguyệt Vụ lãnh đạm liếc mắt hắn, cũng ngồi xuống dựa vào thân cây cách Đạm Viên một thước, xung quanh ngoại trừ vắng vẻ cũng chỉ là vắng vẻ, không biết bọn họ duy trì tư thế này bao lâu mới có người mở miệng.

“Uy, người có đói bụng không?”

Thanh âm có chút không rõ, nhưng Lăng Nguyệt Vụ lắng tai vẫn nghe thấy, hai mắt nhắm lại dưỡng thần chậm rãi mở ra, xuyên thấu qua ánh trăng rất nhỏ mà quan sát Đạm Viên.

Kỳ thực, hắn chỉ là một hài tử, mà mình lại là một đại nhân, một đại nhân thoát nhìn cũng giống như hài tử.

Lăng Nguyệt Vụ đứng lên đi về hướng có tiếng nước, trên mặt Đạm Viên có vẻ khấn trương, cũng theo đứng lên, nhưng hắn không có theo sau.

“Lăng Nguyệt Vụ, ngươi không muốn giải được sao? Nếu như ngươi chạy trốn cha ngươi sẽ chết.”

Bóng trắng biến mất trong màn đêm, Đạm Viên lúc này có chút mờ mịt, nghĩ rằng bản thân đã giết qua nhiều người như vậy, lúc này đã có chút sợ, sợ hãi cái gì, hắn không biết, chỉ biết cảm giác này giống như bị vứt bỏ.

Đạm Viên, hắn sinh ra trong một mùa hè nóng bức vô vị, tên chỉ có vậy mà thôi, đây là điều mà nam nhân đó nói cho hắn.

Tiếp tục lấy tư thế vừa nãy mà ngồi ở tại chỗ, chạy trốn thì cứ chạy đi, chỉ cần bảo vệ được tính mệnh, mới có thể tiếp tục được nửa đời sau của hắn.

Qua không bao lâu, một đạo bóng trắng thoáng hiện trước mắt Đạm Viên, Lăng Nguyệt Vụ trong tay cầm hai thứ thoát nhìn giống như cá mới bắt được ở dưới sông, ống tay áo của hắn còn tích giọt nước, tóc tựa hồ cũng vì bắt cá mà trở nên ướt.

“Người không chạy trốn.”

Có chút kinh ngạc.

Lăng Nguyệt Vụ không để ý tới hần phát sinh nho nhỏ kinh ngạc, đem hai con cá đặt trên tay Đạm Viên, sau đó nhặt lấy rơm củi ở xung quanh, lợi dụng ưu thế của bản thân mà làm ra một ngọn lửa nhỏ, rồi dùng một loại thủ thuật làm ra một khung nướng cá, mà Đạm Viên giống như là cây cột đứng nhìn Lăng Nguyệt Vụ bận rộn.

Lăng Nguyệt Vụ trong tưởng tượng của hần một điểm cũng không giống, hần cho rằng, Lăng Nguyệt Vụ không có Lăng Tương Nhược, sinh hoạt chỉ là một phế nhân, kỹ xảo thành thạo không phải trong nửa ngày là có thể tập được, hành vi hiện tại của Lăng Nguyệt Vụ giống như là một thợ săn sinh hoạt ở dã ngoại trong thời gian dài.

Củi lửa phát ra những tiếng lách tách, khung cá phát ra nhàn nhạt hương cá nướng, tuy rằng không có hương liệu, thế nhưng hần có thể làm ra vị đạo mà mọi người thường ăn, Đạm Viên không biết từ bao giờ đi tới bên cạnh đồng lửa, ngồi nhìn chằm chằm cá nướng mà nuốt nước miếng.

Lăng Nguyệt Vụ chuyên tâm nướng cá quay đầu nhìn thoáng qua Đạm Viên, sau đó cầm lấy một con đưa cho hần.

Đi một ngày đêm, là người sẽ đói, đương nhiên, cũng bao quát cả Lăng Nguyệt Vụ bình thường giống như thần tiên.

Gặp Đạm Viên chỉ nhìn vào hần, trên tay cũng không có động tĩnh, đơn giản đem cành cây cắm cá nướng trực tiếp đặt trên tay Đạm Viên, Lăng Nguyệt Vụ thả một chút hương cây cỏ tìm được xung quanh vào bụng cá rồi đem nướng, cá tự nhiên sẽ toả ra hương vị nhàn nhạt.

“Ăn.”

Hần đối với Đạm Viên không có bất luận cái gì địch ý, cũng giống như đối đãi với hai vị huynh trưởng trong Lăng Lạc cung, hần chỉ xem Đạm Viên là một hài tử, một hài tử bị đại nhân lợi dụng.

Trở về vị trí của mình, Lăng Nguyệt Vụ cầm lấy con cá còn lại, dùng tay ưu nhã bóc thịt cá lên ăn.

Đạm Viên không hiểu, một người phú gia công tử da mỏng thịt non làm thế nào lại biết rõ tri thức sinh tồn ở dã ngoại, nhưng nhìn dáng dấp ăn cá ưu nhã của Lăng Nguyệt Vụ, ăn cùng không ăn giã giữa trong đầu hần cũng ngừng lại.

Hần ăn.

Lần đầu tiên, có người vì mình nướng cá, không hiểu sao có chút ấm lòng.

Lần đầu tiên, được một người nhìn như lạnh nhạt quan tâm, có lẽ là quan tâm theo ý khác, nội tâm tựa hồ cũng có được nho nhỏ thỏa mãn.

Lần đầu tiên, một người thiếu rất nhiều, đạt được một chút lấp đầy, người mất tình thương, luôn luôn dễ đạt được thỏa mãn.

Thế nhưng, Lăng Nguyệt Vụ vẫn là người đáng ghét, cũng là, người hần vẫn ngưỡng mộ.

Có thể dùng hai chữ để hình dung loại tâm tình này —— đổ kị.

“Người làm ta chán ghét.”

Sau khi ăn xong, dùng tay áo chùi chùi miệng, Đạm Viên bình thần nhìn gương mặt trắng nõn của Lăng Nguyệt Vụ mà nói, gương mặt hần dưới ánh lửa hiện ra nhàn nhạt hồng hào.

Lăng Nguyệt Vụ không tiếp lời, tự mình tìm một chỗ thoải mái để ngủ, người mệt mỏi sẽ cần nghỉ ngơi.

“Ta nói ta chán ghét người.”

Đạm Viên ngồi xuống bên cạnh Lăng Nguyệt Vụ lớn tiếng nói.

Lăng Nguyệt Vụ vẫn không phản ứng nghiêng người nằm.

“Ta hận người.”

Đạm Viên ngồi ở bên cạnh Lăng Nguyệt Vụ kéo kéo góc áo của hắn, ưu oán nói.

Hắn quả nhiên là một tiểu hài tử, Lăng Nguyệt Vụ chỉ có thể nghĩ như vậy, ngoài Sương ra hắn chưa bao giờ vì người bên ngoài có nhiều suy nghĩ.

Ngày thứ hai, khi Lăng Nguyệt Vụ tỉnh lại, liền nhìn thấy Đạm Viên cầm lấy góc áo của hắn mà ngủ say, tiểu hài tử luôn ngủ như vậy sao.

Chặng đường còn nửa ngày, rồi sau đó chờ hắn sẽ là gì.

52. Chương 52

Phản ứng của Lăng Nguyệt Vụ trên phương diện tình cảm có thể kém hơn một chút so với người bình thường.

Hắn không biết một đêm qua đi, thái độ của Đạm Viên đối với hắn đã cải biến, hắn đi theo phía sau Đạm Viên, nhìn không thấy vẻ mặt người kia, đương nhiên, hắn cũng sẽ không lưu ý.

Mà khuôn mặt nhỏ nhắn như hoa như ngọc của người phía trước, tuy rằng nói trong lòng có một điểm nhỏ nhỏ nhảy nhót, thế nhưng nghĩ lại, rồi trở nên tàn khốc như vậy.

Hương thơm thoang thoảng từ xa bay vào trong hơi thở của Lăng Nguyệt Vụ, đã quen với hương bạc hà nhàn nhạt của Lăng Sương Nhược, đối với mùi hoa càng lúc càng nồng nặc cảm thấy một trận khó chịu, vội vã dùng tay áo che mũi.

“Hương hoa này không có độc, che cái gì mà che, nếu như bị cóc chủ nhìn thấy chắc chắn mất hứng.”

Đạm Viên nghiêng đầu cảnh cáo động tác nguy hiểm của Lăng Nguyệt Vụ, cảm giác được cóc chủ trong miệng hắn rất mạnh, rất có khí thế, nhưng Lăng Nguyệt Vụ vẫn chưa buông tay áo che mũi, lạnh nhạt mà nói, “Hắn là cóc chủ của ngươi, cùng ta không có quan hệ.”

“Uy, ngươi muốn giải độc còn phải dựa vào hắn, đừng kiêu ngạo như thế.”

Lăng Nguyệt Vụ nhú mày, nhìn về Đạm Viên đang đi ở bên cạnh, kiêu ngạo?

Bị đôi mắt đẹp không gợn sóng của Lăng Nguyệt Vụ nhìn có chút tê dại, Đạm Viên vội vàng xoay đầu ngẩng hoa dại mới nở được phân nửa ở ven đường.

“Nham cóc ở phía trước, lướt qua dây xích kia là được.”

Theo hướng chỉ của Đạm Viên, đi qua bụi hoa làm cho mũi ngứa, rồi xa nơi đầy tiếng chim chán ghét này, đưa mắt nhìn lại, ở đây tựa hồ ngoại trừ tảng đá, chỉ có tảng đá, dây xích cũng chỉ có bốn sợi, hai sợi để giẫm lên, hai sợi để đỡ lấy, trên hai sợi dây xích dùng để giẫm ngăn cách một tấm ván gỗ khoảng một thước, người muốn qua đương nhiên có thể qua, chỉ có điều, dây xích rất dài, nhìn xuống phía dưới, người nhất gan chắc chắn lùi bước.

Hai bên bờ cách nhau rất xa, Lăng Nguyệt Vụ vận khí khẽ chạm tấm ván gỗ, chớp mắt liền bay đến đối diện, Đạm Viên cũng như vậy, bọn họ đều là tiểu hài tử đặc biệt, chỉ tiếc, chuyến này không có người biết, bằng không chuyện của bọn họ sẽ được truyền ra.

“Ngươi không sợ cao sao?”

Đạm Viên dẫn Lăng Nguyệt Vụ đi trên con đường nhỏ dùng đá cuội lót thành, đi đến mục đích cuối cùng, Lăng Nguyệt Vụ quan sát bốn phía, ở đây ngoại trừ tảng đá, còn có chút hoa cỏ mọc trên đá, những nơi ít có nước, thực vật cũng thuộc về loại chịu được khô.

Đột nhiên ngừng lại trước mặt một tảng đá rất bình thường, Đạm Viên gõ vài cái có quy luật lên đó, rầm rầm hai tiếng, cửa đá mở ra.

Bên kia là thắng địa nhân gian, cũng là chốn đào nguyên trong truyền thuyết, nhưng Lăng Nguyệt Vụ không rảnh để ý tới cảnh trí tươi đẹp ở trước mắt.

“Cóc chủ của ngươi ở nơi nào?”

“Ồ đó.”

Bàn chân điểm một chút nhẹ nhàng nhảy lên, bạch y của Đàm Viên tung bay, hướng về phía bên trái, Lăng Nguyệt Vụ đuổi kịp, ngón chân điểm qua hoa thơm, chạm qua được thảo, hai người bọn họ rơi vào một ngôi đình màu trắng ở phía trước.

Lăng Nguyệt Vụ ngẩng đầu nhìn về phía hai nam nhân tuổi tác xấp xỉ nhau ngồi trong đình, tựa hồ từ lâu biết hẳn sẽ tới, nhẹ nhàng bước lên bậc thang đi về hướng bọn họ.

“A Viên, người trở về thật đúng giờ.”

Tay cầm cờ đen, cộp một tiếng đem quân cờ đặt lên bàn cờ, chậm rãi quay đầu, khóe miệng hiện ra một mặt tiểu ý ôn hòa, mà một nam nhân khác cầm cờ trắng vẽ mặt hứng thú nhìn chằm chằm Lăng Nguyệt Vụ.

“Sư phụ.”

Nam nhân được Đàm Viên gọi là sư phụ khoảng chừng ba mươi tuổi, mái tóc dùng sợi tơ bó buộc ở sau lưng mơ hồ nhìn thấy tóc bạc ẩn trong tóc đen.

“A Viên, người mệt mỏi, xuống phía dưới nghỉ ngơi đi.”

Mắt thấy Lăng Nguyệt Vụ một câu cũng không nói, mà Lăng Nguyệt Vụ chỉ cảm thấy đây giống như một cái bẫy, đã sớm bố trí xong chờ hẳn đáp phải, vậy mà hẳn cũng đạp lên.

“Sư phụ, vậy còn hẳn?”

Đàm Viên đứng ở dưới đình tựa hồ hiện ra lo lắng đối với Lăng Nguyệt Vụ, sư phụ cùng sư bá của hẳn không ôn hòa giống như bề ngoài, Lăng Nguyệt Vụ xử sự chưa cao thâm hoàn toàn không phải đối thủ của bọn họ, huống chi còn muốn lấy giải được, sư phụ sẽ cho giải được sao.

“Hẳn, nhiệm vụ của người là đưa hẳn trở về, không bao quát chuyện sau này.” Nam nhân uống một khẩu trà lại, phát tay ý bảo Đàm Viên lui xuống.

“Dạ, đệ tử hiểu rõ.”

Xoay người, có chút không muốn liếc mắt nhìn bóng lưng của Lăng Nguyệt Vụ, sau đó mới nhảy người rời đi.

“Người chính là nhi tử của Lăng Sương Nhược?”

Nam nhân cầm cờ đen thu hồi tiểu ý ở khóe miệng, đột nhiên mở miệng hỏi Lăng Nguyệt Vụ, Lăng Nguyệt Vụ lạnh nhạt liếc mắt, sau đó chọn một cái ghế đá ngồi xuống, bọn họ ngồi, không có lý do gì cho hẳn đứng, có lẽ là bị Lăng Sương Nhược cưng chiều đến hư rồi.

Kỳ thực người áo đen biết rõ còn cố hỏi.

Người áo tím rót một chung trà hương hoa hồng cho Lăng Nguyệt Vụ, Lăng Nguyệt Vụ cũng không khách khí mà uống một ngụm.

“Người không sợ ta hạ độc?”

Nam nhân áo tím nâng cằm nhìn Lăng Nguyệt Vụ cười cười, sau đó chớp chớp mắt, Lăng Nguyệt Vụ cảm giác động tác này nhìn rất quen mắt, giống ai?

Lăng Nguyệt Vụ đóng chặt đôi môi mỏng, đem cái chén nhẹ nhàng đặt lên bàn đá, đôi mắt bình thản nhìn vào đôi mắt nâu sâu thẳm của nam nhân áo tím.

“Giải được.”

“Tiểu quý, người một điểm cũng không đáng yêu.”

Khuôn mặt tuần tú của người áo tím hướng về khuôn mặt nhỏ nhắn của Lăng Nguyệt Vụ, thân thể của Lăng Nguyệt Vụ hơi nghiêng về phía sau.

Người áo đen đạm nhiên cười, càng hiện ra trẻ hơn một chút, “Người cùng Lăng Sương Nhược bề ngoài không giống nhau, nhưng so với hẳn càng không có biểu tình.”

Người áo đen cho Lăng Nguyệt Vụ cảm giác hẫng cùng Lăng Sương Nhược biết nhau rất nhiều năm, đôi mi dài mảnh như cành liễu không khỏi cau lại, “Người hạ độc?”

Lăng Nguyệt Vụ chán ghét cái dáng tươi cười tự cho là đúng của người áo đen, hẫng cùng Lăng Sương Nhược có quan hệ gì.

Tháo ra một người Đồng Phượng, lại tới một người áo đen, rốt cuộc đã hiểu, sinh hoạt bình thần vô vị này cũng bắt đầu trở nên có nhiều màu sắc.

“Người thế nào lại cho rằng ta hạ độc?”

Lăng Nguyệt Vụ không trả lời, hẫng biết độc chính là người áo đen hạ, có lẽ cũng là do người đó pha chế ra, “Vì sao, người cùng Lăng Sương Nhược có khúc mắc gì.”

“Hẫng là cha người, người không nên gọi tên đầy đủ của hẫng.”

Lăng Nguyệt Vụ không quan tâm, trong Lăng Lạc cung, ngũ đại môn chủ mỗi ngày đều khuyên bảo hẫng như vậy, đáng tiếc không người nào có thể thành công, không biết bọn họ hiện tại thế nào.

“Người tên là gì?”

Người áo tím càng thêm tiến gần Lăng Nguyệt Vụ, còn vươn hai tay dự định chạm vào gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn của hẫng, thân thể Lăng Nguyệt Vụ tiếp tục nghiêng về phía sau, giống như hai người đang đùa giỡn với nhau.

“Người không nói cho ta biết ta liền hôn lên mặt của người.”

Lăng Nguyệt Vụ nhú mày.

“Hẫng nói được thì làm được, tiểu mỹ nhân, người cẩn thận một chút.” Người áo đen mở miệng ra cảnh cáo, mang theo ý đùa giỡn.

“Lăng Nguyệt Vụ.”

Loại lãnh tinh này lẽ ra không giống với lứa tuổi như vậy nên có, làm cho hai người ở đây không đùa được, đều ngồi lại ở vị trí của mình.

“Ta là Lâm Tiên, người có thể gọi Lâm thúc thúc.”

Người áo tím hiện ra nụ cười như phát sáng mà chỉ có hẫng mới đặc biệt có nhìn Lăng Nguyệt Vụ, tay cũng duỗi ra hướng về đầu Lăng Nguyệt Vụ, người kia trở nên sưng sốt, không phát hiện bàn tay đã xoa đầu hẫng.

“Lâm... Tiên...”

Hai tay để trên đầu gối chợt nắm chặt.

“Không phải Lâm Tiên, là Lâm thúc thúc, bé ngoan.”

“Vì sao...”

Hẫng thực sự xuất hiện, nhưng lại lớn tuổi hơn mình.

“Cái gì vì sao, ta còn chưa hỏi người vì sao, người làm sao cởi ra cái còng trên tay của Đồng Phượng cùng Lăng Sương Nhược?”

Lăng Nguyệt Vụ khôi phục trạng thái như trước, đẩy ra tay của Lâm Tiên đặt trên đầu hẫng, khi đó hẫng chỉ biết ở thế giới này không chỉ có hẫng, thì ra còn có cả người kia.

“Uy, Lâm Tiên, hài tử này là nhi tử của đồ đệ ta, đêm nay liền dẫn hẫng đến bên kia của ta.”

“Ta thích tính tình lạnh lùng của hẫng, đêm nay ở bên ta.”

Lăng Nguyệt Vụ làm cho Lâm Tiên nhớ tới một người, một người khó có thể quên, một nam nhân làm cho hẫng vừa yêu vừa hận.

“Không được!”

“Ta nói được là được.”

Hai người nam nhân cộng lại đều hơn sáu mươi tuổi đứng trước mặt Lăng Nguyệt Vụ cãi nhau, nhìn phải, nhìn trái, một người là sư phụ Lăng Sương Nhược, một người không xác định là Lâm Tiên chuyển thế, làm cho đầu của hắn hỗn loạn.

“Cho ta giải được.”

Lãnh âm chậm rãi phát ra, Lăng Nguyệt Vụ đứng lên, rút ra một thanh kiếm ở trên bàn, đặt lên cổ người áo đen tự xưng là sư phụ của Lăng Sương Nhược.

Người áo đen cũng không có vẻ hoảng hốt, khóe miệng hiện ra mỉm cười nhìn giống như nịnh nọt, “Muốn giải được, có thể, nhưng có một điều kiện.”

53. Chương 53

Là ai nói qua, sẽ vẫn luôn ở bên cạnh hắn.

Hắn tin.

Nhưng mà, khi nhìn thấy nam nhân này, những lời kia tại sao lại có vẻ giả tạo như vậy.

“Người cho rằng ta có điều kiện gì?”

Lúc này Lăng Nguyệt Vụ không hề nói một lời, hắn cấp thiết muốn có được giải được, mặt ngoài nhìn như bình tĩnh, khí định thần trọng, tuyệt không phù hợp với lứa tuổi thiếu niên như hắn.

Nụ cười nhu hòa của người áo đen từ lâu đã chuyển hướng âm lãnh, sư phụ của Lăng Sương Nhược, chính là như vậy sao, cũng khó trách lại bồi dưỡng được một người mà thể nhân đều cho rằng lãnh khốc vô tình như Lăng Sương Nhược.

“Ha ha, Lâm Tiên, người nói cho vị đệ đệ khả ái này chúng ta có điều kiện gì.”

Người áo tím vỗ vỗ đùi, Lâm Tiên đem ánh mắt hướng về phía Lăng Nguyệt Vụ, hắn cũng không dự định cứu người bị kiếm uy hiếp, chỉ là chậm rãi nói, “Tự phệ vô công, sau đó vĩnh viễn không xuất hiện trước mặt Lăng Sương Nhược.”

Đây là điều kiện của người áo đen, hắn nâng khóe miệng làm cho nụ cười mở rộng, Lăng Nguyệt Vụ không hiểu, vì sao nam nhân gọi là sư phụ của Lăng Sương Nhược này lại muốn tàn hại nhi tử của đồ đệ mình.

“Vì sao?”

Thanh kiếm vất ngang trên cổ người áo đen thoáng dùng lực, một vết máu chậm rãi xuất hiện trước mặt hai người, người áo đen cũng không kêu đau, hướng về Lăng Nguyệt Vụ nhún mày, “Đây là hứa hẹn của ta, hắn phải làm được.”

Hứa hẹn sao?

Cái gì hứa hẹn?

Vậy hứa hẹn mà Lăng Sương Nhược cho chính hắn thì sao?

Nhìn thấy Lăng Nguyệt Vụ cau mày, Lâm Tiên hảo tâm vì hắn giải thích, “Lăng Sương Nhược trước khi rời khỏi đây từng nói qua, hắn sẽ không tin tưởng nam nhân nào, kể cả nhi tử của mình, sự xuất hiện của người, tựa hồ đã đánh vỡ hứa hẹn này.”

Lăng Nguyệt Vụ quay đầu đem ánh mắt đặt lên khuôn mặt khác với kiếp trước của Lâm Tiên, trắng thuần, giống như một người bạch diện thư sinh, vóc người cũng cao to như kiếp trước, chỉ là tuổi tác lớn hơn một chút, làm sao có thể nói hắn chính là Thành Viên, đương nhiên, hắn không cần nói, cái chết của bọn họ hắn sẽ không quên, cũng sẽ không quên một người tên là Lâm Tiên.

Hiện tại, muốn mạng của hắn sao.

“Không.”

Lăng Nguyệt Vụ cự tuyệt.

Võ công của hắn là để bảo vệ Sương.

Không có võ công, hắn cái gì cũng không có, ngày hôm nay mới phát hiện, thì ra võ công trong lúc vô hình đã trở thành một điều kiện cần thiết để hắn được ở bên cạnh Sương.

“Vậy hắn sẽ chết, bốn ngày sau sẽ chết.”

Người áo đen lạnh lùng nói ra câu này, sau đó dùng hai ngón tay dời đi thanh kiếm gác trên cổ, đương nhiên, hắn vận dụng công lực, mà Lăng Nguyệt Vụ cũng không dự định làm cho hắn mất mạng, Lăng Nguyệt Vụ sẽ không giết người trước mặt Lâm Tiên, cho dù Lâm Tiên không nhận ra hắn là ai.

Là bởi vì sự tồn tại của hắn cho nên phải giải quyết Lăng Sương Nhược.

Lăng Nguyệt Vụ bình tĩnh đứng ở tại chỗ, trong mắt tựa hồ trở nên trống rỗng, ngắm nhìn cây nhỏ lắc lư trong gió ở phương xa, không có cây lớn bảo hộ, cây nhỏ sẽ lung lay bất định, sẽ sống được vui vẻ sao.

Có thể hắn chưa bao giờ biết cái gì gọi là vui vẻ.

Lăng Sương Nhược chết, hay là hắn chết.

Lăng Sương Nhược chết, vậy hắn sẽ cùng chết.

Như vậy nếu như hắn chết, Lăng Sương Nhược sẽ sống tốt sao.

Người áo đen dùng ống tay áo lau đi máu trên cổ, Lâm Tiên đánh giá Lăng Nguyệt Vụ này giờ không hé răng, thân thể mỏng manh giống như chỉ cần gió thổi là có thể bay đi, vì phụ thân mà dám theo Đạm Viên một mình đến đây, hắn không nghĩ đến hậu quả sao, tiểu hài tử đều đơn thuần như vậy, vì bảo hộ người thân của mình, giống như thiêu thân lao đầu vào lửa, hoàn toàn liều lĩnh.

“Vụ nhi.”

Lăng Nguyệt Vụ tựa hồ nghe được một thanh âm quen thuộc, hắn khẳng định là vì bản thân quá tưởng niệm Lăng Sương Nhược mới có ảo giác này.

Người áo đen nâng lên khóe miệng, trong mắt nổi lên hứng thú, đứng lên, Lâm Tiên cũng thế, nhưng gương mặt Lâm Tiên chỉ hiện ra biểu tình nhẹ nhàng.

“Người tự mình tới, ta còn nghĩ rằng ngươi sẽ không tới gặp ta, Nhược.”

Không sai, Lăng Sương Nhược nhìn như không có bất luận dấu hiệu trúng độc gì, yên lành mà đứng ở dưới đình, trong mắt thâm trầm phức tạp không nhìn ra bất luận tâm tình, chỉ biết lúc này hắn chỉ quét ngang qua Lăng Nguyệt Vụ, sau đó đem đường nhìn đặt trên mặt người áo đen.

“Đã lâu không gặp, Sương Nhược.”

Câu đó là Lâm Tiên mang theo thành ý ân cần thăm hỏi, mà Lăng Sương Nhược cũng không để ý đến hắn.

“Ngươi muốn thế nào?”

“Ngươi tới nơi này không phải cùng ta ôn chuyện sao, cấp bách chạy tới khởi binh vấn tội như vậy, ta cũng không làm chuyện gì đắc tội đến ngươi.”

Người áo đen bước từng bước thong thả đi về phía Lăng Sương Nhược, đi tới bên cạnh còn nâng lên tóc của Lăng Sương Nhược để ngửi, tiếp tục nụ cười đặc biệt buồn nôn của hắn, Lăng Nguyệt Vụ cho là như vậy.

Chỉ là, Sương vì sao không tránh ra, hắn hoàn toàn có thể.

“Thả Vụ nhi.”

Thanh âm trầm lãnh vang lên, Lăng Nguyệt Vụ bắt đầu hoang mang, hắn hoàn toàn không biết trong đó là có ý gì, cũng không biết bọn họ đang đùa giỡn trò gì.

“A, không thả, hắn chính là tự mình chạy tới đây muốn từ ta lấy giải dược, người biết, muốn giải dược thì chỉ có người tự mình đến ta mới có thể cho, Nhược, người biết nhi tử của người luyện ‘Huyết tàn’, hắn là biết sẽ có hậu quả gì, võ công này hắn luyện thành nhất định phải chết.”

Thân thể đỉnh trực của Lăng Sương Nhược kỳ thực đã cứng ngắc, người sáng lập ‘Huyết tàn’ ngay trước mắt bọn họ.

“Lâm công tử, ta vẫn kính trọng người.”

Không để ý tới bàn tay của người áo đen quang minh chính đại đặt trên người mình, Lăng Sương Nhược kiên định nhìn về phía Lâm Tiên đang đứng một bên cười nhạt.

“Ta có thể đáp ứng không giết nhi tử của người, thế nhưng ta sẽ không giao ra giải dược, nhi tử người luyện ‘Huyết tàn’ người không thể không biết.”

Lăng Sương Nhược xác thực không biết, Lăng Nguyệt Vụ đứng ở một bên làm người trong suốt không chớp mắt nhìn ba người bọn họ.

‘Huyết tàn’ rốt cuộc là võ công gì.

Lăng Sương Nhược cùng người áo đen là quan hệ như thế nào, Lâm Tiên sắm vai gì ở trong đó.

Không ồn ào, không la hét, không hề động, không có âm hưởng, Lăng Nguyệt Vụ cứ như vậy đứng một bên, hắn không hiểu ra sao, hắn không hiểu.

“Nhược, ta thấy các người đuổi theo cũng mệt mỏi, không bằng ngày hôm nay cứ nghỉ ngơi, việc phế võ công ngày mai tiến hành, phế võ công liền do người tới làm đi, dù sao hắn, là nhi tử của người.”

Đôi mắt hồ ly có chút yêu mị nhìn Lăng Nguyệt Vụ, người áo đen ha hả cười, rồi bước đi trên một con đường nhỏ ở bên cạnh, đương nhiên, Lâm Tiên cũng đi theo.

Nơi này, chỉ để lại Lăng Sương Nhược, Lăng Nguyệt Vụ vẻ mặt trầm lặng, còn có người của Lăng Lạc cung đuổi kịp ở phía sau.

“Cung chủ, trăm triệu không thể.”

Nam Cung Phó biết, Lăng Sương Nhược sẽ chấp hành bất luận mệnh lệnh gì của người áo đen.

Hắn là sư phụ Lăng Sương Nhược.

Hắn là ngọn đèn dẫn đường của Lăng Sương Nhược.

Hắn là người Lăng Sương Nhược kính trọng nhất.

Hắn cũng là một người duy nhất mà Lăng Sương Nhược tôn kính.

Lăng Nguyệt Vụ bình tĩnh nhìn Lăng Sương Nhược, thân thể gầy yếu tựa hồ thoáng lung lay, nhìn như muốn ngã xuống, thế nhưng hắn không có khả năng ngã xuống, ý chí kiên cường đã sớm nói cho hắn, hắn không phải kẻ yếu.

Hắn chỉ là không hiểu mà thôi.

Hắn không sợ chết, chỉ là sợ chết không minh bạch.

Vì cứu Sương mà chết, là đáng giá.

Thế nhưng, vì sao người hành hình hết lần này tới lần khác chính là Sương.

Phế ‘Huyết tàn’ nhất định mất mạng.

Hôm nay, bầu trời rất u ám, dường như sắp mưa, trời thu, sẽ có sét đánh sao?

54. Chương 54

Lăng Sương Nhược sẽ động thủ giết chết Lăng Nguyệt Vụ sao?

Đáp án là, sẽ không.

Mà Lăng Nguyệt Vụ biết là Lăng Sương Nhược sẽ không giết hấn?

Đáp án là, không biết.

Sư phụ nói qua, Nhược, mạng của người không thuộc về bất luận kẻ nào, chỉ có thể thuộc về ta, cho dù người rời khỏi ta, mạng của người vẫn nằm trong tay ta.

Khắp thiên hạ vô công lợi hại nhất không phải là Lăng Sương Nhược, mà là người áo đen ở trên hấn, cũng là sư phụ của hấn, Đoạn Tồn.

Lăng Sương Nhược là người kia từ trong biển lửa cứu về, mạng của hấn là của người kia, vô công của hấn là người kia dạy, chữ viết của hấn là người kia dạy, tất cả những gì của hấn đều là do Đoạn Tồn giáo dục ra.

Tuy rằng bọn họ chỉ kém nhau vài tuổi, Đoạn Tồn điều gì cũng biết, Lăng Sương Nhược vẫn đều kính trọng hấn, hấn đã cho Lăng Sương Nhược tất cả, đối với một hài tử hai bàn tay trắng mà nói, những điều này đủ để trở thành điều kiện tôn sùng hấn, khi Lăng Sương Nhược rời khỏi Đoạn Tồn thì, điều kiện đưa ra đương nhiên không chút do dự mà đáp ứng.

Lấy lại tinh thần nhìn Vụ nhi tay cầm bảo kiếm đứng cách đó không xa, Vụ nhi gần như vậy, nhưng bọn họ sắp phải chia lìa, hấn hạnh phúc vì Vụ nhi là nhi tử của hấn, bọn họ có thể ở chung thời gian dài như vậy.

Vụ nhi là bảo bối của hấn, thế nhưng hấn đã không thể có Vụ nhi được nữa.

“Vụ nhi.”

Thanh âm trầm thấp, vừa giống như gào thét lại giống như chèn ép trong cổ họng.

Đưa tay đem thân thể gầy yếu của Vụ nhi ôm chặt vào lòng, ‘loảng xoảng’ một tiếng, thanh kiếm rơi trên mặt đất, Lăng Nguyệt Vụ cọ cọ trong lòng Lăng Sương Nhược, cánh tay bé nhỏ ôm lấy lưng của người kia, hấn biết Lăng Sương Nhược đang sợ, đang hoang mang, toàn thân của Lăng Sương Nhược đều run rẩy, Vụ nhi không thể rời khỏi hấn.

Cao thủ Lăng Lạc cung theo sau mà đến, đứng ở một bên xem bọn họ phụ tử thâm tình, mũi cũng theo một trận chua xót khổ sở, bọn họ không biết đây không phải là phụ tử tình thâm, mà là tình yêu sâu đậm giữa hai người nam nhân mà không người nào có thể tiếp thu, nói đơn giản là đoạn tụ [*], cũng là loạn luân.

“Vụ nhi, ta sẽ không hại người.”

Lăng Sương Nhược nói nhỏ bên tai Lăng Nguyệt Vụ, Lăng Nguyệt Vụ toàn thân cứng ngắc, Sương vừa nói sẽ không hại hấn, nhưng, hoàn toàn không có nghĩa là hấn sẽ không hại đến Sương, hấn rất lý trí, đúng vậy, có đôi khi hấn mong muốn bản thân không nên lý trí như thế.

Hai trái tim gần nhau như vậy, không biết lúc nào sẽ có một khối trở nên băng lãnh, ngừng đập.

Còn lại ba ngày, hấn cùng Lăng Sương Nhược ở bên nhau chỉ còn có ba ngày.

“Người sẽ không chết.”

Hấn đã nói, hấn sẽ bảo hộ Lăng Sương Nhược.

“Ân, ta sẽ không chết, chúng ta đều sẽ không chết.”

Lăng Sương Nhược kiên định mà nói, nhẹ tay xoa cái đầu nhỏ không thích buộc tóc của Lăng Nguyệt Vụ.

“Chúng ta đi du ngoạn.”

Chỉ còn ba ngày.

Lăng Sương Nhược nhẹ nhàng cười rộ lên, hắn không hiểu rõ Vụ nhi, trong đầu Vụ nhi nghĩ gì hắn vẫn đều đoán không được, Đoạn Tồn có thể làm hắn chết hay không, hắn không biết, có Vụ nhi bên cạnh, là chuyện hắn hài lòng nhất trong những năm sống trên đời.

Hai người yên lặng, cùng ôm lẫn nhau, là lời an ủi lớn nhất.

Bởi vì, bọn họ yêu nhau.

Hôm nay, bọn họ phải chia lìa.

Lăng Sương Nhược nghĩ, chỉ còn ba ngày, ở bên Vụ nhi chỉ còn ba ngày, Vụ nhi muốn làm gì hắn cũng sẽ cùng Vụ nhi, sau khi đi, Vụ nhi sẽ cùng với hắn sao?

“Lăng Sương Nhược, vô luận người ở nơi nào ta cũng sẽ cùng người.”

Mọi người đắm chìm trong ái tình đều trở nên si, trở nên ngốc, trở nên khờ, Lăng Sương Nhược vẫn đều tin tưởng Lăng Nguyệt Vụ, Vụ nhi là nhi tử mà hắn cưng chiều nhất, là tình nhân đáng yêu nhất, là người yêu làm hắn nhức đầu nhất, cũng là người làm cho hắn đau lòng nhất.

Nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Lăng Nguyệt Vụ, bọn họ đi về phía chân núi, hướng về trấn nhỏ phồn hoa.

“Hảo, hiện tại, chúng ta đi du ngoạn.”

Đã bao lâu, không có chơi đùa.

Đã bao lâu, không có nhẹ nhõm như hiện tại.

Đã bao lâu, không có thản nhiên như thế.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời gần như sắp mưa, âm u, thăm đạm, nhưng cũng rất ngọt ngào.

Trời thu, luôn luôn làm cho thương cảm, thương cảm khi ly biệt.

Ba ngày, như thế nào qua.

...

Ngày đầu tiên.

Lăng Nguyệt Vụ chưa từng nói nhiều như bây giờ, Lăng Sương Nhược cũng chưa từng cười nhiều như vậy.

Thối lui tất cả thuộc hạ của Lăng Lạc cung, hiện tại, thế giới chỉ thuộc về hai người bọn họ.

Ai cũng không biết cuối cùng người nào sẽ rời đi.

“Có thấy cây cầu kia không?”

Theo hướng chỉ của Lăng Nguyệt Vụ, Lăng Sương Nhược ôm người trong lòng nhìn ra cửa sổ, “Thấy được, nhưng không có ai.”

Vụ nhi của hắn luôn luôn làm cho hắn kinh ngạc.

“Chúng ta ăn xong rồi đi qua đó.”

Đi qua cầu Nại hà [**], hắn muốn quên đi tất cả.

Nếu như hai người cùng nhau đi, vậy cả hai sẽ không phản kháng, bọn họ còn có thể nhớ kỹ đối phương.

“Ân, hảo, Vụ nhi nói đi đâu chúng ta sẽ đi đến đó.”

Hai người nằm trên ghế thâm tình chân thành nhìn nhau, coi như trong thiên địa chỉ có hai người bọn họ tồn tại.

Đúng vậy, thế giới của bọn họ chỉ chứa được đối phương.

Cho dù đối mặt tử vong.

Lăng Nguyệt Vụ chậm rãi cúi đầu hướng về đôi môi mê người của Lăng Sương Nhược, êm dịu, ấm áp, mở khai răng của Lăng Sương Nhược, hần đưa chiếc lưỡi thơm hương vào trong, bọn họ không phải lần đầu tiên hôn nhau, cũng không phải là lần cuối cùng, bởi vì bọn họ còn có ngày mai, còn có ngày kia.

“Vụ nhi, người chơi với lửa...”

Có người thanh âm trở nên biến đổi, Lăng Nguyệt Vụ khoe miệng nâng lên một hương thơm nhẹ nhàng, hiện ra một nụ cười khó có được, Lăng Sương Nhược sửng sốt, nâng lên đầu của hần, đôi môi ấm nóng đè ép lên.

“Hần là, về phòng trước, mới lên cầu...”

Đúng vậy, nên về phòng trước, thân thể trắng như tuyết của Vụ nhi chỉ có thể cho một mình hần nhìn thấy, chỉ có thể một mình hần độc hưởng, Vụ nhi chỉ có thể là của hần.

Một trận gió thu thổi tới, tiểu nhị trong *** lại càng hoảng sợ.

“Ui, thế nào đột nhiên gió lớn như vậy, xem ra mùa thu năm nay sẽ lạnh hơn, ôi, phải nhanh gọi chương quỹ chuẩn bị rượu cho tốt.” Nói xong quay đầu chạy xuống dưới lầu.

Lăng Sương Nhược và Lăng Nguyệt Vụ cùng lúc ngã vào trên giường, Lăng Nguyệt Vụ ngồi trên eo Lăng Sương Nhược, đôi tay nhỏ bé thuận thể đem dây lưng của đối phương cởi xuống.

Y phục của hai người cũng theo động tác này chậm rãi rơi xuống đất.

Sau đó, thân thể trần trụi không mặc gì của Lăng Nguyệt Vụ bị Lăng Sương Nhược dục hỏa đốt người nhẹ đặt ở dưới thân.

“Vụ nhi, ta sẽ điểm nhẹ...”

“Ân.”

“Vụ nhi, người mở ra một chút...”

“Ân, có chút đau.”

“Ta vào trong.”

Nóng quá, thật lớn, sắp chịu không nổi.

“Vụ nhi...”

“Người nhanh lên một chút.”

Hai người toàn thân đầy mồ hôi.

Hai cơ thể trần trụi không che đậy cứ như vậy, trong màn trướng vượt qua buổi chiều có ý nghĩa nhất của bọn họ.

‘Huyết tàn’ một trang cuối cùng viết.

Nam nam mập hợp, nhất định mang thai, đây là lời nguyện.

Lăng Nguyệt Vụ, hần, biết.

.
. .
.

=====

[*] Đoạn tự: thời cổ đại Trung Quốc, đồng tính luyến ái gọi là đoạn tự.

[**] Cầu Nại hà: Tương truyền, nơi cội Âm phủ có một cây cầu rất mỏng manh, bắc ngang một con sông lớn, ván lót gập ghềnh, trơn trượt, rất khó lên cầu để đi qua sông. Hơn nữa, dưới cầu là sông lớn có đủ các thứ rắn độc, cua kinh hung dữ, đợi người nào lọt xuống thì chúng xúm lại xé thịt ăn thịt.

Các oan hồn nơi Âm phủ, khi đến cầu này, muốn lên cầu qua sông, nhìn thấy cảnh tượng như thế thì nản lòng thối bước, không biết làm thế nào để đi qua cầu cho được an toàn. Nhiều người cố đi qua, nhưng đến giữa cầu thì bị té xuống sông, rần rít cua kinh giành nhau phanh thây ăn thịt, thật là ghê gớm.

55. Chương 55

Hắn một khắc cũng không muốn rời khỏi bên người Lăng Sương Nhược.

Vừa nói muốn đi qua cầu bên kia, có cái gì ý nghĩa, nó không phải là cầu Nại hà.

Không quan trọng, hắn chẳng qua chỉ là muốn ở bên Sương, cùng đứng bên nhau, có một nơi thuộc về hồi ức của hai người, cho dù không ôm nhau cũng có thể cảm giác được đối phương tồn tại.

Nếu như chia lìa cũng có thể nhớ, đã từng, có người đem hắn ôm vào lòng.

Lần đầu tiên, Lăng Nguyệt Vụ tự mình mặc y phục, nhu thuận ngồi cạnh bàn chờ Lăng Sương Nhược.

“Tại sao không ngủ thêm chút nữa? Không mệt sao?”

Lăng Sương Nhược chỉ mặc áo đơn, từ trên giường đứng lên đi về hướng Lăng Nguyệt Vụ, ôm Vụ nhi đặt trên đùi mình, thực sự, Vụ nhi ngồi trên đùi hắn mới cảm giác được cái gì là an tâm.

Chưa từng bao giờ giống như ngày hôm nay, muốn chăm chú ôm lấy Vụ nhi, muốn đem Vụ nhi khắc sâu vào trong đầu, muốn đem Vụ nhi buộc vào bên người, vĩnh viễn đều đứng cạnh hắn.

“Vừa nãy nói muốn qua cầu bên kia.”

Nhẹ nhàng xoay đầu, khóe mắt hiện ra tiểu ý hiểm thấy được, Lăng Sương Nhược tìm đập thành thích, Vụ nhi đang cười, lần đầu tiên nhìn thấy hắn cười, lần đầu tiên tìm đập kích động như vậy.

“Vụ nhi, đáp ứng ta, sau này không thể cười với người khác.”

“Ta không cười.”

Lăng Nguyệt Vụ khó hiểu, nhìn sắc trời, tựa hồ đã u ám, ánh chiều tà từ lâu đã trốn phía sau núi.

Lăng Sương Nhược nhìn sâu vào đáy lòng mình ngay cả cười là gì cũng không hiểu, hắn cái này phụ thân đích xác là thất bại, được rồi, Vụ nhi nói không cười sẽ không cười, chỉ có thể cười với một mình hắn là được, cũng chỉ có hắn biết Vụ nhi khi cười sẽ khuynh quốc khuynh thành như vậy.

“Vụ nhi, trời đã tối rồi, chúng ta ngày mai mới qua kia được không, hôm nay là nhìn không thấy phong cảnh nữa.”

Lăng Nguyệt Vụ chậm rãi lắc đầu, nâng miệng cười, “Hiện tại đi.”

Vô luận có nhìn thấy phong cảnh gì hay không cũng không quan trọng, chỉ cần Sương có thể cùng hắn đón gió là tốt rồi.

Nặng nệm chiếc mũi khéo léo của Vụ nhi, hiện tại, đối phương nói gì hắn cũng sẽ đáp ứng, Lăng Sương Nhược chưa bao giờ cự tuyệt Lăng Nguyệt Vụ, hôm nay, càng không có bất luận lý do gì cự tuyệt.

Ôm lấy cơ thể mềm mại của Lăng Nguyệt Vụ nhảy tới bên kia cầu.

Người dưới lầu chỉ cảm thấy một đạo bóng trắng thối qua, bởi vì bầu trời gần tối, lại chưa hoàn toàn đốt đèn, sợ đến mấy người bán hàng kêu la có quỷ, mà hai vị đương sự tạo ra một màn hỗn loạn này hoàn toàn dường như không có việc gì, đứng ở trên cầu nhìn vài chòm sao toát ra trên bầu trời.

“Vụ nhi vẫn đều thích nhìn sao đúng không?”

Lăng Nguyệt Vụ ngẩng đầu nhìn sao ở trong lòng Lăng Sương Nhược khẽ gật đầu, bàn tay nhỏ bé được một bàn tay lớn nắm thật chặt, “Thật lâu trước đây vẫn luôn nhìn, Sương, người có tin luân hồi không?”

Lăng Nguyệt Vụ nói luôn luôn lơ lửng lay động, nhẹ nhàng thả nhiên, ôn nhu mềm mại, rất êm tai.

Lăng Nguyệt Vụ ở trước mặt Lăng Sương Nhược không chút nào bảo lưu, ly biệt sắp tới, đương nhiên cái gì đều có thể nói, bắt đầu hối hận vài năm này vẫn luôn bảo trì trầm mặc.

“Nếu như người nói có, ta chắc chắn sẽ tin, bởi vì có, nên ta mới gặp được người.”

“Ta cũng không biết người có thể buồn nôn như vậy.”

Gió đêm thổi qua, Lăng Nguyệt Vụ co về phía sau, người sau lưng ôm hần càng chặt, coi như cả đời đều không buông ra, bọn họ vẫn sẽ duy trì tư thế này cả đời.

“Ta không buồn nôn, ta đang nói lời thật tình đối với Vụ nhi.”

Không biết sau này còn có cơ hội nói hay không, cũng không biết sau này có người nào nói với Vụ nhi như thế.

Đêm nay, gương mặt Lăng Nguyệt Vụ lần thứ hai giãn ra, lần thứ ba giãn ra, Lăng Sương Nhược nhìn thấy, nhìn không được hôn lên gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn của hần, thanh âm nhất thời có chút cứng rắn, “Vụ nhi...”

Lăng Nguyệt Vụ đương nhiên nghe được thanh âm không giống bình thường này.

“Ta tin tưởng lời thật tình của người.”

Tin tưởng, chính là vĩnh viễn.

Hai người lẳng lặng đứng ở giữa cầu không hề mở miệng, tinh tế lắng nghe tiếng hít thở rất nhỏ của đối phương, cả hai đều biết, ly biệt, cả hai đã biết, mình sắp rời xa đối phương, chỉ là, bọn họ không biết đối phương có chủ ý gì, ai chết ai sống, không biết rõ, không xác định, không phân giải.

Hồ thu yên bình bị gió thổi từng mảng rung động, ánh trăng nhu hòa nhẹ nhàng rọi lên hai người, xung quanh một mảnh vắng vẻ, dường như động vật cây cỏ đều biết hai người đều sắp rời khỏi đối phương, đều không muốn quấy rối sự yên ả khó có được của bọn họ, khó có được ôm nhau, khó có được cùng nhau nói hết, khó có được nhẹ nhàng nói ra lời yêu thương.

Thật sự rất khó có được...

Không biết qua bao lâu, Lăng Nguyệt Vụ cử động, ngẩng đầu nhìn Lăng Sương Nhược cao hơn mình một cái đầu, muốn nói cái gì, nói đến bên mép nhưng nuốt trở lại, thật nhiều lời muốn nói, thế nhưng tìm không được một câu có thể nói.

Cuối cùng dưới đáy lòng lặng lẽ nói một câu: Sương, tạm biệt, ta tin tưởng mình sẽ không có lần thứ ba luân hồi.

Mà Lăng Sương Nhược vì Lăng Nguyệt Vụ quay đầu, sâu sắc nhìn khuôn mặt nhỏ bé của hần, cũng là muốn nói lại thôi: Vụ nhi, không phải người sai, ta sẽ không để cho bọn họ thương tổn người, sống hay chết, đều do ta đến gánh chịu.

Lăng Nguyệt Vụ chui vào trong lòng Lăng Sương Nhược.

Lăng Sương Nhược tha thiết ôm chặt hần vào lòng.

Cuối cùng cảm thấy được đây là lần sau cuối.

Cuối cùng cảm thấy được thời gian ngắn như vậy.

Cuối cùng cảm thấy được bọn họ đã bỏ lỡ rất nhiều.

Cuối cùng cảm thấy được bọn họ sẽ không còn gặp nhau.

Cuối cùng cảm thấy được tử vong cách bọn họ rất cận kề...

Vụ nhi.

Sương.

Cả hai đều chú ý tới, trong bụi cỏ xung quanh chớp động bóng người, không phải gió thổi, không phải động vật, là người, là người quen.

“Nhược, ta sẽ không cho người tiếp tục làm sai.”

Từ đầu cầu bên kia truyền đến lời nói như vậy, rất rõ ràng, là Đoạn Tồn sư phụ của Lăng Sương Nhược, Lâm Tiên đứng bên cạnh hắn, cùng với đám người Lăng Lạc cung.

Có Nam Cung Phó, có Tuyết Lộ, có Thanh Y, đương nhiên ngũ đại môn chủ đều có, còn có Đồng Phượng một thân hắc y, sắc mặt trắng bệch.

“Các người...”

Lăng Sương Nhược rất khó hiểu, tại sao mới một ngày đêm, những người này tụ ở bên nhau tựa như hảo huynh đệ.

Mà Lăng Nguyệt Vụ có lẽ đoán ra được bọn họ đang nói điều gì.

Hắn hiểu rõ, đó là một mê cục, mê cục đang đợi được cởi ra, đôi mắt như dòng suối nhìn Lăng Sương Nhược, rồi lại nhìn mọi người tay cầm vũ khí ở đầu cầu.

Ngay từ đầu, đã là một ván cờ.

“Cung chủ, xin lỗi, người thực sự không thể tiếp tục sai.”

Gương mặt luôn lộ ra nụ cười ôn hòa của Thanh Y bây giờ tràn đầy bất đắc dĩ cùng sầu lo, hắn nắm chặt kiếm ở trong tay.

Lăng Sương Nhược còn không phản ứng được, “Chỉ là một Huyết tàn, các người có cần phải như vậy, Thanh Y, các người phản bội ta.”

Lăng Nguyệt Vụ không phải kẻ ngu si, hắn đoán được, ngay cả bọn người cầm vũ khí của Lăng Lạc cung, đương nhiên người cần đối phó không phải là Lăng Sương Nhược đang ôm chặt lấy hắn, mà là hắn... Lăng Nguyệt Vụ.

Không phải bởi vì ‘Huyết tàn’, mà là vì quan hệ giữa cả hai.

Có người nói, “Cung chủ, các người đây là, đây là loạn luân, thiên lý bất dung!”

Mọi người nói: “Cung chủ, người thanh tỉnh đi!”

Lăng Nguyệt Vụ trên người mang tuyệt học ‘Huyết tàn’, hắn cùng với mọi người Lăng Lạc cung không có quan hệ thân mật, còn cùng với cung chủ hiện nay là quan hệ tình nhân, hắn phải chết không thể nghi ngờ.

Khóe miệng nở ra một nụ cười.

Hắn chưa bao giờ cười tà như thế.

Như thế đoạn tuyệt.

Như thế tươi đẹp.

Như thế lãnh khốc.

Như thế vô tình.

Tựa như sương mù gần tan biến như thế.

Tên của hắn gọi là Nguyệt Vụ, có lẽ là sương mù tan biến dưới ánh trăng.

Nhìn những người xông lên muốn chia lìa hai người, Lăng Nguyệt Vụ kéo Lăng Sương Nhược toàn thân cứng ngắc, dắt tay bay lên trên núi.

Mọi người phía sau theo đuổi không bỏ.

Bọn họ giống như ma quỷ theo sát phía sau hai người.

Hai người đang chạy trốn, cả hai đang lẩn trốn số mệnh.

Kỳ thực, người muốn chạy trốn chỉ có Lăng Nguyệt Vụ mà thôi.
Hắn chẳng qua chỉ là muốn cùng Lăng Sương Nhược bên nhau thêm vài canh giờ.
Sương, xin lỗi, không nên yêu người, không nên cho người phát hiện tình yêu của ta.
Yêu.
Nhưng yêu không dậy nổi.
Yêu không được.
Không thể yêu.
Bởi vì tình yêu của hai người.
Không giống người thường.

56. Chương 56

Lăng Sương Nhược sẽ động thủ giết chết Lăng Nguyệt Vụ sao?

Đáp án là, sẽ không.

Mà Lăng Nguyệt Vụ biết là Lăng Sương Nhược sẽ không giết hắn?

Đáp án là, không biết.

Sư phụ nói qua, Nhược, mạng của người không thuộc về bất luận kẻ nào, chỉ có thể thuộc về ta, cho dù người rời khỏi ta, mạng của người vẫn nằm trong tay ta.

Khắp thiên hạ võ công lợi hại nhất không phải là Lăng Sương Nhược, mà là người áo đen ở trên hắn, cũng là sư phụ của hắn, Đoạn Tồn.

Lăng Sương Nhược là người kia từ trong biển lửa cứu về, mạng của hắn là của người kia, võ công của hắn là người kia dạy, chữ viết của hắn là người kia dạy, tất cả những gì của hắn đều là do Đoạn Tồn giáo dục ra.

Tuy rằng bọn họ chỉ kém nhau vài tuổi, Đoạn Tồn điều gì cũng biết, Lăng Sương Nhược vẫn đều kính trọng hắn, hắn đã cho Lăng Sương Nhược tất cả, đối với một hài tử hai bàn tay trắng mà nói, những điều này đủ để trở thành điều kiện tồn sống, khi Lăng Sương Nhược rời khỏi Đoạn Tồn thì, điều kiện đưa ra đương nhiên không chút do dự mà đáp ứng.

Lấy lại tinh thần nhìn Vụ nhi tay cầm bảo kiếm đứng cách đó không xa, Vụ nhi gần như vậy, nhưng bọn họ sắp phải chia lìa, hắn hạnh phúc vì Vụ nhi là nhi tử của hắn, bọn họ có thể ở chung thời gian dài như vậy.

Vụ nhi là bảo bối của hắn, thế nhưng hắn đã không thể có Vụ nhi được nữa.

“Vụ nhi.”

Thanh âm trầm thấp, vừa giống như gào thét lại giống như chèn ép trong cổ họng.

Đưa tay đem thân thể gầy yếu của Vụ nhi ôm chặt vào lòng, ‘loảng xoảng’ một tiếng, thanh kiếm rơi trên mặt đất, Lăng Nguyệt Vụ cò cò trong lòng Lăng Sương Nhược, cánh tay bé nhỏ ôm lấy lưng của người kia, hắn biết Lăng Sương Nhược đang sợ, đang hoang mang, toàn thân của Lăng Sương Nhược đều run rẩy, Vụ nhi không thể rời khỏi hắn.

Cao thủ Lăng Lạc cung theo sau mà đến, đứng ở một bên xem bọn họ phụ tử thâm tình, mũi cũng theo một trận chua xót khổ sở, bọn họ không biết đây không phải là phụ tử thâm tình, mà là tình yêu sâu đậm giữa hai người nam nhân mà không người nào có thể tiếp thu, nói đơn giản là đoạn tụ [*], cũng là loạn luân.

“Vụ nhi, ta sẽ không hại người.”

Lăng Sương Nhược nói nhỏ bên tai Lăng Nguyệt Vụ, Lăng Nguyệt Vụ toàn thân cứng ngắc, Sương vừa nói sẽ không hại hắn, nhưng, hoàn toàn không có nghĩa là hắn sẽ không hại đến Sương, hắn rất lý trí, đúng vậy, có đôi khi hắn mong muốn bản thân không nên lý trí như thế.

Hai trái tim gần nhau như vậy, không biết lúc nào sẽ có một khối trở nên băng lãnh, ngừng đập.

Còn lại ba ngày, hắn cùng Lăng Sương Nhược ở bên nhau chỉ còn có ba ngày.

“Người sẽ không chết.”

Hắn đã nói, hắn sẽ bảo hộ Lăng Sương Nhược.

“Ân, ta sẽ không chết, chúng ta đều sẽ không chết.”

Lăng Sương Nhược kiên định mà nói, nhẹ tay xoa cái đầu nhỏ không thích buộc tóc của Lăng Nguyệt Vụ.

“Chúng ta đi du ngoạn.”

Chỉ còn ba ngày.

Lăng Sương Nhược nhẹ nhàng cười rộ lên, hắn không hiểu rõ Vụ nhi, trong đầu Vụ nhi nghĩ gì hắn vẫn đều đoán không được, Đoạn Tồn có thể làm hắn chết hay không, hắn không biết, có Vụ nhi bên cạnh, là chuyện hắn hài lòng nhất trong những năm sống trên đời.

Hai người yên lặng, cùng ôm lẫn nhau, là lời an ủi lớn nhất.

Bởi vì, bọn họ yêu nhau.

Hôm nay, bọn họ phải chia lìa.

Lăng Sương Nhược nghĩ, chỉ còn ba ngày, ở bên Vụ nhi chỉ còn ba ngày, Vụ nhi muốn làm gì hắn cũng sẽ cùng Vụ nhi, sau khi đi, Vụ nhi sẽ cùng với hắn sao?

“Lăng Sương Nhược, vô luận người ở nơi nào ta cũng sẽ cùng người.”

Mọi người đắm chìm trong ái tình đều trở nên si, trở nên ngốc, trở nên khờ, Lăng Sương Nhược vẫn đều tin tưởng Lăng Nguyệt Vụ, Vụ nhi là nhi tử mà hắn cưng chiều nhất, là tình nhân đáng yêu nhất, là người yêu làm hắn nhức đầu nhất, cũng là người làm cho hắn đau lòng nhất.

Nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Lăng Nguyệt Vụ, bọn họ đi về phía chân núi, hướng về trấn nhỏ phồn hoa.

“Hảo, hiện tại, chúng ta đi du ngoạn.”

Đã bao lâu, không có chơi đùa.

Đã bao lâu, không có nhẹ nhõm như hiện tại.

Đã bao lâu, không có thản nhiên như thế.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời gần như sắp mưa, âm u, thăm đạm, nhưng cũng rất ngọt ngào.

Trời thu, luôn luôn làm cho thương cảm, thương cảm khi ly biệt.

Ba ngày, như thế nào qua.

...

Ngày đầu tiên.

Lăng Nguyệt Vụ chưa từng nói nhiều như bây giờ, Lăng Sương Nhược cũng chưa từng cười nhiều như vậy.

Thối lui tất cả thuộc hạ của Lăng Lạc cung, hiện tại, thế giới chỉ thuộc về hai người bọn họ.

Ai cũng không biết cuối cùng người nào sẽ rời đi.

“Có thấy cây cầu kia không?”

Theo hướng chỉ của Lăng Nguyệt Vụ, Lăng Sương Nhược ôm người trong lòng nhìn ra cửa sổ, “Thấy được, nhưng không có ai.”

Vụ nhi của hắn luôn luôn làm cho hắn kinh ngạc.

“Chúng ta ăn xong rồi đi qua đó.”

Đi qua cầu Nại hà [**], hấn muốn quên đi tất cả.

Nếu như hai người cùng nhau đi, vậy cả hai sẽ không phản kháng, bọn họ còn có thể nhớ kỷ đối phương.

“Ân, hảo, Vụ nhi nói đi đâu chúng ta sẽ đi đến đó.”

Hai người nằm trên ghế thâm tình chân thành nhìn nhau, coi như trong thiên địa chỉ có hai người bọn họ tồn tại.

Đúng vậy, thế giới của bọn họ chỉ chứa được đối phương.

Cho dù đối mặt tử vong.

Lăng Nguyệt Vụ chậm rãi cúi đầu hướng về đôi môi mê người của Lăng Sương Nhược, êm dịu, ấm áp, mở khai răng của Lăng Sương Nhược, hấn đưa chiếc lưỡi thơm hương vào trong, bọn họ không phải lần đầu tiên hôn nhau, cũng không phải là lần cuối cùng, bởi vì bọn họ còn có ngày mai, còn có ngày kia.

“Vụ nhi, người chơi với lửa...”

Có người thanh âm trở nên biến đổi, Lăng Nguyệt Vụ khoe miệng nâng lên một hương thơm nhẹ nhàng, hiện ra một nụ cười khó có được, Lăng Sương Nhược sửng sốt, nâng lên đầu của hấn, đôi môi ấm nóng đè ép lên.

“Hấn là, về phòng trước, mới lên cầu...”

Đúng vậy, nên về phòng trước, thân thể trắng như tuyết của Vụ nhi chỉ có thể cho một mình hấn nhìn thấy, chỉ có thể một mình hấn độc hưởng, Vụ nhi chỉ có thể là của hấn.

Một trận gió thu thổi tới, tiểu nhị trong *** lại càng hoảng sợ.

“Ui, thế nào đột nhiên gió lớn như vậy, xem ra mùa thu năm nay sẽ lạnh hơn, ôi, phải nhanh gọi chưởng quỹ chuẩn bị rượu cho tốt.” Nói xong quay đầu chạy xuống dưới lầu.

Lăng Sương Nhược và Lăng Nguyệt Vụ cùng lúc ngã vào trên giường, Lăng Nguyệt Vụ ngồi trên eo Lăng Sương Nhược, đôi tay nhỏ bé thuận thế đem dây lưng của đối phương cởi xuống.

Y phục của hai người cũng theo động tác này chậm rãi rơi xuống đất.

Sau đó, thân thể trần trụi không mặc gì của Lăng Nguyệt Vụ bị Lăng Sương Nhược dục hỏa đốt người nhẹ đặt ở dưới thân.

“Vụ nhi, ta sẽ điểm nhẹ...”

“Ân.”

“Vụ nhi, người mở ra một chút...”

“Ân, có chút đau.”

“Ta vào trong.”

Nóng quá, thật lớn, sắp chịu không nổi.

“Vụ nhi...”

“Người nhanh lên một chút.”

Hai người toàn thân đầy mồ hôi.

Hai cơ thể trần trụi không che đậy cứ như vậy, trong màn trướng vượt qua buổi chiều có ý nghĩa nhất của bọn họ.

‘Huyết tàn’ một trang cuối cùng viết.

Nam nam mập hợp, nhất định mang thai, đây là lời nguyện.

Lăng Nguyệt Vụ, hấn, biết.

.
. .
=====

[*] Đoạn tự: thời cổ đại Trung Quốc, đồng tính luyến ái gọi là đoạn tự.

[**] Cầu Nại hà: Tương truyền, nơi cội Âm phủ có một cây cầu rất mỏng manh, bắc ngang một con sông lớn, ván lót gập ghềnh, trơn trượt, rất khó lên cầu để đi qua sông. Hơn nữa, dưới cầu là sông lớn có đủ các thứ rắn độc, cua kinh hung dữ, đợi người nào lọt xuống thì chúng xúm lại xé thịt ăn thịt.

Các oan hồn nơi Âm phủ, khi đến cầu này, muốn lên cầu qua sông, nhìn thấy cảnh tượng như thế thì nản lòng thối bước, không biết làm thế nào để đi qua cầu cho được an toàn. Nhiều người cố đi qua, nhưng đến giữa cầu thì bị té xuống sông, rắn rít cua kinh giành nhau phanh thây ăn thịt, thật là ghê gớm.

57. Chương 57

Hắn một khắc cũng không muốn rời khỏi bên người Lăng Sương Nhược.

Vừa nói muốn đi qua cầu bên kia, có cái gì ý nghĩa, nó không phải là cầu Nại hà.

Không quan trọng, hắn chẳng qua chỉ là muốn ở bên Sương, cùng đứng bên nhau, có một nơi thuộc về hồi ức của hai người, cho dù không ôm nhau cũng có thể cảm giác được đối phương tồn tại.

Nếu như chia lìa cũng có thể nhớ, đã từng, có người đem hắn ôm vào lòng.

Lần đầu tiên, Lăng Nguyệt Vụ tự mình mặc y phục, nhu thuận ngồi cạnh bàn chờ Lăng Sương Nhược.

“Tại sao không ngủ thêm chút nữa? Không mệt sao?”

Lăng Sương Nhược chỉ mặc áo đơn, từ trên giường đứng lên đi về hướng Lăng Nguyệt Vụ, ôm Vụ nhi đặt trên đùi mình, thực sự, Vụ nhi ngồi trên đùi hắn mới cảm giác được cái gì là an tâm.

Chưa từng bao giờ giống như ngày hôm nay, muốn chăm chú ôm lấy Vụ nhi, muốn đem Vụ nhi khắc sâu vào trong đầu, muốn đem Vụ nhi buộc vào bên người, vĩnh viễn đều đứng cạnh hắn.

“Vừa nãy nói muốn qua cầu bên kia.”

Nhẹ nhàng xoay đầu, khóe mắt hiện ra tiểu ý hiềm thấy được, Lăng Sương Nhược tim đập thành thịch, Vụ nhi đang cười, lần đầu tiên nhìn thấy hắn cười, lần đầu tiên tim đập kích động như vậy.

“Vụ nhi, đáp ứng ta, sau này không thể cười với người khác.”

“Ta không cười.”

Lăng Nguyệt Vụ khó hiểu, nhìn sắc trời, tựa hồ đã u ám, ánh chiều tà từ lâu đã trốn phía sau núi.

Lăng Sương Nhược nhìn sâu vào đáy lòng mình ngay cả cười là gì cũng không hiểu, hắn cái này phụ thân đích xác là thất bại, được rồi, Vụ nhi nói không cười sẽ không cười, chỉ có thể cười với một mình hắn là được, cũng chỉ có hắn biết Vụ nhi khi cười sẽ khuynh quốc khuynh thành như vậy.

“Vụ nhi, trời đã tối rồi, chúng ta ngày mai mới qua kia được không, hôm nay là nhìn không thấy phong cảnh nữa.”

Lăng Nguyệt Vụ chậm rãi lắc đầu, nâng miệng cười, “Hiện tại đi.”

Vô luận có nhìn thấy phong cảnh gì hay không cũng không quan trọng, chỉ cần Sương có thể cùng hắn đón gió là tốt rồi.

Nặng nề chiếc mũi khéo léo của Vụ nhi, hiện tại, đối phương nói gì hắn cũng sẽ đáp ứng, Lăng Sương Nhược chưa bao giờ cự tuyệt Lăng Nguyệt Vụ, hôm nay, càng không có bất luận lý do gì cự tuyệt.

Ôm lấy cơ thể mềm mại của Lăng Nguyệt Vụ nhảy tới bên kia cầu.

Người dưới lầu chỉ cảm thấy một đạo bóng trắng thối qua, bởi vì bầu trời gần tối, lại chưa hoàn toàn đốt đèn, sợ đến mấy người bán hàng rong kêu la có quỷ, mà hai vị đương sự tạo ra một màn hỗn loạn này hoàn toàn dường như không có việc gì, đứng ở trên cầu nhìn vài chòm sao toát ra trên bầu trời.

“Vụ nhi vẫn đều thích nhìn sao đúng không?”

Lăng Nguyệt Vụ ngẩng đầu nhìn sao ở trong lòng Lăng Sương Nhược khẽ gật đầu, bàn tay nhỏ bé được một bàn tay lớn nắm thật chặt, “Thật lâu trước đây vẫn luôn nhìn, Sương, người có tin luân hồi không?”

Lăng Nguyệt Vụ nói luôn luôn lơ lửng lay động, nhẹ nhàng thản nhiên, ôn nhu mềm mại, rất êm tai.

Lăng Nguyệt Vụ ở trước mặt Lăng Sương Nhược không chút nào bảo lưu, ly biệt sắp tới, đương nhiên cái gì đều có thể nói, bắt đầu hồi hận vài năm này vẫn luôn bảo trì trầm mặc.

“Nếu như người nói có, ta chắc chắn sẽ tin, bởi vì có, nên ta mới gặp được người.”

“Ta cũng không biết người có thể buồn nôn như vậy.”

Gió đêm thối qua, Lăng Nguyệt Vụ co về phía sau, người sau lưng ôm hân càng chặt, coi như cả đời đều không buông ra, bọn họ vẫn sẽ duy trì tư thế này cả đời.

“Ta không buồn nôn, ta đang nói lời thật tình đối với Vụ nhi.”

Không biết sau này còn có cơ hội nói hay không, cũng không biết sau này có người nào nói với Vụ nhi như thế.

Đêm nay, gương mặt Lăng Nguyệt Vụ lần thứ hai giãn ra, lần thứ ba giãn ra, Lăng Sương Nhược nhìn thấy, nhìn không được hôn lên gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn của hân, thanh âm nhất thời có chút cứng rắn, “Vụ nhi...”

Lăng Nguyệt Vụ đương nhiên nghe được thanh âm không giống bình thường này.

“Ta tin tưởng lời thật tình của người.”

Tin tưởng, chính là vĩnh viễn.

Hai người lẳng lặng đứng ở giữa cầu không hề mở miệng, tinh tế lắng nghe tiếng hít thở rất nhỏ của đối phương, cả hai đều biết, ly biệt, cả hai đã biết, mình sắp rời xa đối phương, chỉ là, bọn họ không biết đối phương có chủ ý gì, ai chết ai sống, không biết rõ, không xác định, không phân giải.

Hồ thu yên bình bị gió thổi từng mảng rung động, ánh trăng nhu hòa nhẹ nhàng rọi lên hai người, xung quanh một mảnh vắng vẻ, dường như động vật cây cỏ đều biết hai người đều sắp rời khỏi đối phương, đều không muốn quấy rối sự yên ả khó có được của bọn họ, khó có được ôm nhau, khó có được cùng nhau nói hết, khó có được nhẹ nhàng nói ra lời yêu thương.

Thật sự rất khó có được...

Không biết qua bao lâu, Lăng Nguyệt Vụ cử động, ngẩng đầu nhìn Lăng Sương Nhược cao hơn mình một cái đầu, muốn nói cái gì, nói đến bên mép nhưng nuốt trở lại, thật nhiều lời muốn nói, thế nhưng tìm không được một câu có thể nói.

Cuối cùng dưới đáy lòng lặng lẽ nói một câu: Sương, tạm biệt, ta tin tưởng mình sẽ không có lần thứ ba luân hồi.

Mà Lăng Sương Nhược vì Lăng Nguyệt Vụ quay đầu, sâu sắc nhìn khuôn mặt nhỏ bé của hân, cũng là muốn nói lại thôi: Vụ nhi, không phải người sai, ta sẽ không để cho bọn họ thương tổn người, sống hay chết, đều do ta đến gánh chịu.

Lăng Nguyệt Vụ chui vào trong lòng Lăng Sương Nhược.

Lăng Sương Nhược tha thiết ôm chặt hân vào lòng.

Cuối cùng cảm thấy được đây là lần sau cuối.

Cuối cùng cảm thấy được thời gian ngắn như vậy.

Cuối cùng cảm thấy được bọn họ đã bỏ lỡ rất nhiều.

Cuối cùng cảm thấy được bọn họ sẽ không còn gặp nhau.

Cuối cùng cảm thấy được tử vong cách bọn họ rất cận kề...

Vụ nhi.

Sương.

Cả hai đều chú ý tới, trong bụi cỏ xung quanh chớp động bóng người, không phải gió thổi, không phải động vật, là người, là người quen.

“Nhược, ta sẽ không cho người tiếp tục làm sai.”

Từ đầu cầu bên kia truyền đến lời nói như vậy, rất rõ ràng, là Đoạn Tồn sư phụ của Lăng Sương Nhược, Lâm Tiên đứng bên cạnh hắn, cùng với đám người Lăng Lạc cung.

Có Nam Cung Phó, có Tuyết Lộ, có Thanh Y, đương nhiên ngũ đại môn chủ đều có, còn có Đồng Phượng một thân hắc y, sắc mặt trắng bệch.

“Các người...”

Lăng Sương Nhược rất khó hiểu, tại sao mới một ngày đêm, những người này tụ ở bên nhau tựa như hảo huynh đệ.

Mà Lăng Nguyệt Vụ có lẽ đoán ra được bọn họ đang nói điều gì.

Hắn hiểu rõ, đó là một mê cục, mê cục đang đợi được cởi ra, đôi mắt như dòng suối nhìn Lăng Sương Nhược, rồi lại nhìn mọi người tay cầm vũ khí ở đầu cầu.

Ngay từ đầu, đã là một ván cờ.

“Cung chủ, xin lỗi, người thực sự không thể tiếp tục sai.”

Gương mặt luôn lộ ra nụ cười ôn hòa của Thanh Y bây giờ tràn đầy bất đắc dĩ cùng sầu lo, hắn nắm chặt kiếm ở trong tay.

Lăng Sương Nhược còn không phản ứng được, “Chỉ là một Huyết tàn, các người có cần phải như vậy, Thanh Y, các người phản bội ta.”

Lăng Nguyệt Vụ không phải kẻ ngu si, hắn đoán được, ngay cả bọn người cầm vũ khí của Lăng Lạc cung, đương nhiên người cần đối phó không phải là Lăng Sương Nhược đang ôm chặt lấy hắn, mà là hắn... Lăng Nguyệt Vụ.

Không phải bởi vì ‘Huyết tàn’, mà là vì quan hệ giữa cả hai.

Có người nói, “Cung chủ, các người đây là, đây là loạn luân, thiên lý bất dung!”

Mọi người nói: “Cung chủ, người thanh tỉnh đi!”

Lăng Nguyệt Vụ trên người mang tuyệt học ‘Huyết tàn’, hắn cùng với mọi người Lăng Lạc cung không có quan hệ thân mật, còn cùng với cung chủ hiện nay là quan hệ tình nhân, hắn phải chết không thể nghi ngờ.

Khóe miệng nở ra một nụ cười.

Hắn chưa bao giờ cười tà như thế.

Như thế đoạn tuyệt.

Như thế tươi đẹp.

Như thế lạnh khốc.

Như thế vô tình.

Tựa như sương mù gần tan biến như thế.

Tên của hắn gọi là Nguyệt Vụ, có lẽ là sương mù tan biến dưới ánh trăng.

Nhìn những người xông lên muốn chia lìa hai người, Lăng Nguyệt Vụ kéo Lăng Sương Nhược toàn thân cứng ngắc, dắt tay bay lên trên núi.

Mọi người phía sau theo đuổi không bỏ.

Bọn họ giống như ma quỷ theo sát phía sau hai người.

Hai người đang chạy trốn, cả hai đang lẩn trốn số mệnh.

Kỳ thực, người muốn chạy trốn chỉ có Lăng Nguyệt Vụ mà thôi.

Hắn chẳng qua chỉ là muốn cùng Lăng Sương Nhược bên nhau thêm vài canh giờ.

Sương, xin lỗi, không nên yêu người, không nên cho người phát hiện tình yêu của ta.

Yêu.

Nhưng yêu không dậy nổi.

Yêu không được.

Không thể yêu.

Bởi vì tình yêu của hai người.

Không giống người thường.

58. Chương 58

Mọi người Lăng Lạc cung phản bội cũng là bất đắc dĩ, khắp thiên hạ, đưa mắt nhìn lại, có bao giờ xuất hiện loạn luân, bọn họ tuyệt không cho phép cung chủ của họ sa ngã, tuyệt không cho phép cung chủ của họ phạm sai lầm như vậy.

Đồng Phượng, hắn từ nhỏ đã ỷ lại sư phụ, khi mọi người xúi giục, hắn cũng không muốn nhìn thấy sư phụ thích nghi từ của mình, hắn có thể thành toàn sư phụ cùng nam nhân khác cùng tuổi, nhưng không có quan hệ huyết thống, như vậy chỉ biết cho danh tiếng của Lăng Sương Nhược bị gán là người điên.

Mỗi người đều có lý do làm phản, lý do của mỗi người đều là chân thành như vậy, đều là thâm tính không thể nghi ngờ như vậy, bọn họ đồng người hợp thành, bọn họ cùng nhau bàn bạc, dẫn đến trận làm phản này.

Bọn họ đều là vì suy nghĩ cho Lăng Sương Nhược, bởi vì hắn là Lăng Sương Nhược chí cao vô thượng, cung chủ lạnh lùng của Lăng Lạc cung, nhưng không ai vì hành vi của Lăng Nguyệt Vụ biện giải, bọn họ cho rằng chỉ cần Lăng Sương Nhược sửa đổi, Lăng Nguyệt Vụ cũng sẽ sửa lại, thế nhưng, sau khi sửa lại bọn họ sẽ đem hắn đặt đi nơi nào, không ai nghĩ tới vấn đề này, càng không ai đi tìm tòi nghiên cứu vấn đề này.

Đoạn Tồn nói với bọn họ, ‘Huyết tàn’ vô luận luyện bao lâu cũng chỉ có một đường chết.

Không ai biết luyện ‘Huyết tàn’ rốt cuộc có nguy hại đến người khác hay không, có lẽ ‘Huyết tàn’ tồn tại có thể sẽ không uy hiếp đến tính mệnh của người khác, cũng có lẽ ‘Huyết tàn’ sẽ ảnh hưởng đến tính mệnh của người luyện.

Nhưng mà vấn đề này cũng chỉ có Lăng Nguyệt Vụ có thể cho bọn họ đáp án, không ai biết người giao cho Lăng Nguyệt Vụ quyển thư đó là ai, kỳ thực Lăng Nguyệt Vụ cũng không biết người nọ là ai, là ai không quan trọng, quan trọng là... Mạng của hắn đã đoạn ở ‘Huyết tàn’.

Trong lúc nhiều cao thủ võ lâm ‘đồng tâm hiệp lực’ hạ được Lăng Nguyệt Vụ, Lăng Sương Nhược trúng độc vô pháp thi triển võ công, cả hai cùng lúc bị bắt.

Lăng Nguyệt Vụ không oán bất luận kẻ nào, không trách bất luận kẻ nào, hắn vốn không nên tồn tại trên thế giới này, hắn chỉ là đang suy nghĩ, có lẽ vị thần tiên nào đó nghĩ sai rồi mới đem linh hồn của hắn chuyển đến nhầm nơi, duyên phận cùng với Lăng Sương Nhược vốn không nên bắt đầu, tình cảm nhưng lại trùng hợp nảy mầm, cây không có hoa sẽ không kết quả.

Hắn nhìn gương mặt tái nhợt của Lăng Sương Nhược nặng nề ngã ở trước mắt, tâm đau đớn tựa như ngàn cây đao đâm nát, có lẽ còn có người đang xát muối lên vết thương của hắn, đau đến không thở nổi, Lăng Nguyệt Vụ dừng lại phản kháng, hai tay bị Thanh Y trói lại, một tiếng xin lỗi bất đắc dĩ của Thanh Y không tiến vào được trong tai Lăng Nguyệt Vụ, hắn đã không biết kế tiếp mình nên làm thế nào.

Ngơ ngác nhìn Lăng Sương Nhược bị Đoạn Tồn mà hắn chán ghét mang đi xa, trước đó trong lúc mọi người còn chưa phản ứng, Đoạn Tồn nhét vào trong miệng Lăng Nguyệt Vụ một viên dược rất nhỏ, vô sắc, vô vị, vô cảm giác.

Thế nhưng tâm của Lăng Nguyệt Vụ cũng rất chua chát, toàn thân cứng ngắc, khí huyết ở bên trong thân thể nghịch lưu, kết thúc trận này không có chiến tranh, tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm, Lăng Nguyệt Vụ bị điểm nhiều huyết đạo, còn bị trói chặt, hắn không động đậy được, nói không được, kỳ thực hắn cũng không dự định nói thêm điều gì, chỉ là chưa từng nghĩ tới, ngày hôm nay lại là ngày cuối cùng hắn nhìn thấy Lăng Sương Nhược.

Hắn bắt đầu có chút hối hận gọi Lăng Sương Nhược lên cầu, nếu như không lên cầu, có lẽ cả hai còn có thể ở bên nhau lâu một chút, chỉ cần nhiều một khắc cũng tốt, không cầu nhiều, thực sự, hắn chưa bao giờ có lòng tham.

Hắn không tham tiền tài, không ham mê nữ sắc, không tham bất luận thứ gì.

Điều hắn muốn chỉ là chốc lát ấm áp mà thôi, có lẽ điều hắn tham cũng chỉ là một chút ấm áp mà từ nhỏ Lăng Sương Nhược cho hắn, một chút quan tâm, khi tất cả mọi người vứt bỏ hắn, Lăng Sương Nhược đem hắn ở bên cạnh tinh tế chăm sóc, hắn chỉ là mong muốn một chút hơi ấm mà ánh sao phát ra, cho dù hơi ấm đó không cao cũng không quan trọng, hắn xác thực có thể từ đó đạt được một chút, chỉ cần một chút.

Lẽ nào qua nhiều năm như vậy chỉ kết thúc như thế này.

Hắn không cam tâm, thế nhưng hắn không có cách khác, hắn muốn đi tranh thủ, thế nhưng không có dư lực, muốn phá tan, nhưng không có khả năng, đây là điểm đặc biệt mà Đoạn Tồn dùng để đối phó hắn, chính xác mà nói là nhằm vào ‘Huyết tàn’.

Bị người đẩy vào trong tầng hầm âm u, bọn họ đều cho rằng hắn đã luyện ‘Huyết tàn’ mất đi nhân tính, bọn họ cho rằng hắn tẩu hỏa nhập ma làm hại Lăng Sương Nhược, kỳ thực Lăng Nguyệt Vụ cái gì cũng chưa từng làm, chỉ là tai ương oan uổng.

Nâng lên đôi mắt to đen không có hơi ấm, không có chờ mong mà nhìn xung quanh tầng hầm băng lãnh.

Nhiệt độ ở trên núi lạnh đến làm cho người run cầm cập, lúc này hắn càng mong muốn có thể dựa vào trong lòng Lăng Sương Nhược, nơi đó luôn ấm áp như xuân.

Cắn chặt môi dưới, không biết nên làm thế nào để làm cho cơ thể không có quá nhiều quần áo này trở nên ấm lại.

Muốn cười, thế nhưng hắn không biết nên cười như thế nào.

Sương nói hắn cười rất đẹp, hắn muốn nhìn trong gương luyện tập, thế nhưng phải thế nào mới làm được đẹp nhất.

Sương, ta không trách ngươi không dạy ta võ công, chỉ trách ngươi không dạy ta làm sao để cười, cho dù rời khỏi ngươi ta cũng mong muốn có thể cho ngươi nhìn thấy nụ cười lần cuối cùng của ta.

Ngay khi Đoạn Tồn ôm Lăng Sương Nhược mang đi, hắn rõ ràng nghe được, cũng chấn động toàn thân, Đoạn Tồn nói, Lăng Sương Nhược sẽ nhận được giải dược, thế nhưng khi tỉnh lại sẽ không nhớ được ngươi, Lăng Nguyệt Vụ.

Tất cả điều này, đều bắt đầu kể từ lúc Đạm Viên xuất hiện trên giang hồ.

Tất cả điều này, đều là một âm mưu, người bọn họ nhằm vào chỉ có một mình hắn mà thôi.

Có thể cho tới bây giờ hắn cùng với thế giới này không hợp nhau, bởi vậy làm chuyện gì cũng làm cho người khác bài xích.

Đột nhiên, nơi nào đó trong tầng ngầm bắn vào một tia sáng yếu ớt, ánh sáng càng lúc càng lớn, cuối cùng chiếu lên trên mặt Lăng Nguyệt Vụ.

“Uy.”

Thanh âm rất quen thuộc, cũng rất xa lạ, hình như chỉ có một người gọi hắn ‘Uy’.

Đạm Viên.

“Người có khỏe không.”

Lăng Nguyệt Vụ có chút kinh ngạc chậm rãi ngẩng đầu, nhìn Đạm Viên đang đứng ở trước mắt hắn, trên mặt cũng không có dư thừa biểu tình, nam hài này dường như cùng hắn có chút tương tự.

Lăng Nguyệt Vụ căn bản không mở miệng được.

Đạm Viên đem cây đuốc cầm ở một bên, yên lặng không nói gì giúp Lăng Nguyệt Vụ tháo ra sợi dây, đồng thời cũng giải vài huyệt đạo tương đối đơn giản trên người Lăng Nguyệt Vụ.

Không có bất luận lý do gì.

“Người, sẽ bị giết.”

Khóe miệng Lăng Nguyệt Vụ còn có thể nếm được mùi tanh của máu, trước sau như một vẫn dùng lời bình thản tự thuật để nói, hắn từ trên mặt đất đứng lên, Đạm Viên cao hơn hắn một chút, nhưng hắn vẫn thấy cân bằng.

Đạm Viên lắc đầu, Lăng Nguyệt Vụ lần đầu tiên thấy hắn cười.

“Không quan trọng, người có hai lựa chọn, một là đi về phía bên trái, cứu một người đã quên người, hai là đi bên phải, từ một con đường nhỏ trên vực núi chạy khỏi bọn họ, chúc người may mắn.”

Hắn không có bất luận điều gì vướng bận, cho dù hắn còn nhỏ, Đạm Viên xoay người, đi đến ngoài cửa, kỳ thực hắn có chút không muốn.

Nhìn bóng lưng so với mình còn gầy yếu, Lăng Nguyệt Vụ vội vàng mở miệng.

“Đợi đã.”

Đạm Viên không quay đầu lại, chỉ là dừng bước chân.

“Cảm tạ.”

Người trước cũng không quay đầu lại mà rời đi, đi tới nơi không người thì, Đạm Viên mới yếu ớt nói, “Tên gốc.”

Một giọt lệ tinh thuần từ khóe mắt hắn chảy xuống.

Hai con đường mà Đạm Viên nói, Lăng Nguyệt Vụ đều đi.

Cách thức hắn rời khỏi phải oanh oanh liệt liệt, làm cho mọi người khó thể quên.

Mặc dù được giải cứu ra, thân thể vì âm hàn trong tầng ngầm mà trở nên vô lực, tránh trái tránh phải, còn phải chà lau dòng máu tanh không ngừng toát ra ở khóe miệng.

Hắn thành công thấy người nửa đêm trước ngã ở trước mặt hắn, từ trong mắt người kia vẫn thấy được lưu luyến không rời.

Những người khác có lẽ đã ngủ, bên cạnh chỉ còn có Thanh Y, đứng đầu ngũ đại môn chủ.

Lăng Nguyệt Vụ điểm huyệt hắn, hắn kinh ngạc một hồi.

“Tiểu Nguyệt Vụ...”

“Yên tâm, ta sẽ không thương tổn người, ta chỉ là muốn cùng, cùng hấn nói vài câu.”

Bùm lại ***g ngực bị Đoạn Tồn bắt ngờ đánh một chưởng, đau đớn đến thấu xương.

“Cung chủ hấn, đã ăn giải được.”

Trên mặt là biểu tình thư thái, Lăng Nguyệt Vụ ngồi ở bên giường, giơ tay muốn xoa gương mặt Lăng Sương Nhược, nhưng lại buông xuống, hiệu quả của giải được đang vận chuyển bên trong đối phương, người kia đang chậm rãi quên đi hấn, chậm rãi, hấn trong sinh mệnh của người kia bắt đầu đánh tan, chậm rãi đánh tan, càng lúc càng nhỏ bé.

Một giọt lệ ẩm áp rơi trên gương mặt đang trở nên hồng hào của Lăng Sương Nhược, mà gương mặt của Lăng Nguyệt Vụ càng ngày càng tái nhợt, so với hoa hồng trắng còn trắng hơn, khóe miệng không cẩn thận tràn ra một giọt máu, tựa như một giọt máu rơi trên tờ giấy trắng, sau đó thông thả nhuộm đậm cả tờ giấy, nhìn thấy rất đẹp, sự thực đó là tuyệt mệnh...

Một bùm máu phun trên ngực Lăng Sương Nhược, máu tươi đỏ rực chói mắt từ từ nở ra trên chiếc áo đơn trắng ngần của người kia, nhìn Lăng Nguyệt Vụ tái nhợt như tuyết ở trước mắt, gương mặt Thanh Y trắng bệch, hấn vô pháp giải huyết đạo, hấn hối hận rồi, nhìn Lăng Nguyệt Vụ sẽ chậm rãi ngã xuống, lúc này hấn đã hiểu rõ, tiểu Nguyệt Vụ chỉ là một hài tử, người lớn bọn họ đang làm gì...

“Tiểu Nguyệt Vụ...”

Thanh Y khẽ gọi.

“Không nên làm ồn Sương ngủ... Sau này ta không còn nhìn thấy dáng dấp khi hấn ngủ nữa...Sau khi hấn tỉnh lại...Sẽ không còn nhớ ta...Thực sự...Thế giới của ta chỉ có một mình hấn...Hấn quên rồi chẳng khác nào...Thế giới của ta trống rỗng...Sương...”

Lăng Nguyệt Vụ vô lực tựa ở trên ngực Lăng Sương Nhược thì thầm tự nói, Thanh Y nghe được tâm từng trận đau đớn.

“Sát thủ, vô tình, vô nghĩa, ngay cả điều mình muốn là gì cũng không biết, có lẽ, phân cảm tình này tới chậm, ta hưởng thụ cũng thiếu, nhưng chí ít ta hưởng thụ được, hơi ấm của hấn ta sẽ nhớ ở trong lòng, chạm ở lòng bàn tay... Đây là hơi ấm mà vĩnh viễn ta cũng sẽ không quên, không được nói cho hấn ta tồn tại, bởi vì ta cũng không tồn tại...”

Đúng vậy, hấn cho tới bây giờ cũng chưa từng tồn tại.

Mượn thân thể của con Lăng Sương Nhược, chỉ có linh hồn, hấn không có thân thể, là không trọn vẹn, là người không hoàn chỉnh, người sống không được hoàn chỉnh, không có con đường hoàn chỉnh cho hấn tiếp tục đi...

Ngày hôm nay, kết thúc ở nơi này.

Lưu luyện không rời mà tách khỏi trên người Lăng Sương Nhược, trước một khắc Thanh Y muốn hô hấp thì Lăng Nguyệt Vụ đã rời khỏi gian phòng.

Bọn họ cũng không biết, trên vách núi đã triển khai một trận giết chóc thảm liệt.

Khi Lăng Nguyệt Vụ chạy đến vách núi mà Đạm Viên đã nói, hấn thấy chính là hai bóng người một lớn một nhỏ đang đấu với nhau, nâng miệng cười, không cần phải nói, hấn biết mình nên giúp ai.

Đoạn Tồn, hấn không nên chọc vào Lăng Nguyệt Vụ, sát thủ vô tình.

Lăng Nguyệt Vụ hạ thủ không nhẹ, chỉ có tàn nhẫn, rất tàn nhẫn, rất nặng.

Khi trước ngực Đoạn Tồn trúng một chưởng, trong bụng trúng một kiếm của Đạm Viên thì, Lăng Nguyệt Vụ toàn thân nhiễm đầm máu đỏ, dịch thể đỏ tươi từ trong miệng toát ra, Đạm Viên cũng như vậy.

Bọn họ nhìn nhau cười.

Hai nam hài nở nụ cười như nhau.

Là hồn nhiên, là thật tâm, cũng là giải thoát.

Khi Lâm Tiên cùng mọi người dựa vào khí tức mà tìm đến nơi này thì, Lăng Nguyệt Vụ cuối cùng liếc mắt nhìn bọn họ, nhảy xuống vách núi.

Tạm biệt, Sương...

Nếu có lần thứ ba luân hồi, xin cho ta được làm tình nhân hợp cách với ngươi, chỉ ít chúng ta sẽ không đơn giản bị người khác chia lìa.

Lâm Tiên, chúng ta cuối cùng chỉ là người qua đường.

Đạm Viên đương nhiên cũng không lưu luyến nữa, đối với Lâm Tiên vẫy vẫy tay, hẳn không biết nên đối với ai vẫy tay nói tạm biệt.

“Lâm công tử... Vĩnh biệt.”

Mọi người chỉ tới kịp nhìn gương mặt thích ý đoạn tuyệt cuối cùng của bọn họ, không ai tới kịp nắm lấy góc áo tung bay của họ.

Trên vách núi, chỉ để lại gió thu thổi qua, chỉ để lại một cỗ thi thể, chỉ để lại mọi người hối hận không kịp. Hối hận, nhưng vô lực vãn hồi.

...

“Thanh Y, vì sao trên người ta có máu...”

Người tỉnh lại nhìn chằm chằm vết máu đỏ tươi ở trước ngực, tâm trở nên nén chặt, không khỏi cau mày.

Máu của ai?

Của mình sao?

Thế nhưng hẳn không bị thương...

Từ nay về sau, không ai nói cho hẳn, vết máu này, là di vật cuối cùng của một niên thiếu mỹ lệ... Cũng là tuyệt vọng của người đó...

Kỳ thực nam hài kia chẳng qua chỉ muốn một điểm, một giọt, một tia nhân nhật ấm áp, nhưng không ai nói cho Lăng Sương Nhược.

59. Chương 59

Lăng Nguyệt Vụ dường như phát hiện có đường nhìn khác thường đang nhắm về bọn họ, khẽ nhíu mày, Lăng Sương Nhược trông thấy hẳn không yên lòng định hỏi hẳn có chuyện gì, nhưng chủ nhà trọ đã bước đến chào đón.

“Khách quan, là dùng bữa hay ở trọ?”

Chủ quán quan sát thấy bọn họ ăn mặc không tầm thường, nhất định là người có tiền, nở nụ cười nịnh nọt nhìn bọn họ, liếc mắt liền nhận ra được chủ quán này là thuộc về dạng người lạnh lợi sắc bén, yêu tiền như mạng rồi.

“Cho hai gian phòng hảo hạng.”

Những việc nhỏ như vậy đương nhiên sẽ do Phúc Nhị phụ trách, Phúc Nhị biết thói quen của chủ nhân mình nên phân phó bọn họ đem thức ăn vào phòng, tiện thể bưng lên nước nóng để tắm rửa, chủ quán nghe bốn người ở hai phòng hảo hạng thì có chút kì quái, nhưng nhìn Phúc Nhị ra tay phóng khoáng như vậy thì cũng không hỏi gì nhiều.

Sau đó Lăng Sương Nhược bế Lăng Nặc đang cắn móng tay, cùng Lăng Nguyệt Vụ không có biểu tình về phòng trước.

Sau khi dùng xong bữa tối, Phúc Nhị ôm Lăng Nặc đến phòng bên cạnh để tắm, còn Lăng Sương Nhược vẫn ở ngay phòng đó tắm rửa, Lăng Nguyệt Vụ thì dựa ở một bên quan sát một cách hứng thú, chọc cho Lăng Sương Nhược bấn tới vài cái liếc mắt.

Lăng Nguyệt Vụ không biết đang nghĩ gì, nở một nụ cười nhẹ nhàng rồi nghiêng người ra ngoài, sau đó lại trở về, Lăng Sương Nhược cho rằng hắn đang xấu hổ, sau đó nhìn thấy hắn về, ánh mắt càng thêm lạnh hơn, dáng dấp này không giống như đùa giỡn với mình lúc này.

“Vụ nhi, tới đây giúp ta chà lưng...”

Lăng Sương Nhược gác người lên cạnh bồn tắm, dùng giọng nói dịu dàng hiếm có, Lăng Nguyệt Vụ do dự một chút rồi mềm mại bước đến, nhưng hắn vẫn chưa chà lưng giúp Lăng Sương Nhược.

Một câu cũng không nói, Lăng Nguyệt Vụ cúi người nhìn Lăng Sương Nhược vì nước ấm mà làn da trở nên mịn màng hơn, hai người nhìn nhau, ngón tay thon dài khẽ nâng chiếc cằm cương nghị của đối phương, dùng đôi môi có chút lạnh lạnh của mình ấn lên đó.

Lăng Sương Nhược vẫn đang chờ đợi bảo bối của mình đến đây dâng nụ hôn, hắn sẽ không buông tha nụ hôn khó có được này, tiểu quỷ lúc nào cũng xuất hiện thì làm sao có thể nhận được một nụ hôn nóng bỏng, hương điểm như vậy.

Vốn chỉ là nhẹ nhàng chạm vào nhau, dần dần lại bắt đầu luồn sâu vào trong, Lăng Nguyệt Vụ đặt tay trên vai Lăng Sương Nhược, Lăng Sương Nhược đem chiếc lưỡi nóng ấm của mình xâm chiếm, khuấy đảo bên trong, bàn tay vốn để bên mép bồn tắm đã nâng lên tóc Lăng Nguyệt Vụ, đè nặng lấy ót đối phương, khiến đôi môi ấy càng dán chặt vào mình, để chúng càng thêm hòa vào cảm xúc nồng nàn cùng kích thích mà trái tim này đang phát ra.

Cánh tay dài dùng sức kéo, Lăng Nguyệt Vụ đột nhiên bị Lăng Sương Nhược nhẹ nhàng ôm vào trong bồn, nước nhất thời dâng cao, thân thể của cả hai cũng càng thêm cận kề, cho dù cách một lớp áo ướt đầm của Lăng Nguyệt Vụ, cả hai vẫn cảm giác ra nhiệt tình của đối phương.

Đã nếm được mỹ vị của người kia, hai đôi môi nóng cháy chậm rãi tách rời, Lăng Nguyệt Vụ thở gấp trên vai Lăng Sương Nhược, hắn không biết tiếng thở dốc này càng góp phần đẩy lên ngọn lửa hùng phong mà nam nhân như Lăng Sương Nhược vốn có.

“Vụ nhi.”

Thanh âm trầm thấp chứa nhiều từ tính, trong lúc Lăng Nguyệt Vụ thở gấp thì Lăng Sương Nhược sớm đã cởi ra thắt lưng, vị trí chợt thay đổi, lúc này biến thành Lăng Nguyệt Vụ tựa lưng cạnh bồn, y phục bị kéo xuống lơ lửng đến vai, Lăng Sương Nhược cúi đầu khẽ hôn lên vành tai đối phương, hơi thở trầm thấp đặc biệt chỉ Lăng Sương Nhược có chậm rãi hòa vào không khí, ánh mắt trở nên mê ly, hai tay đặt lên cổ Lăng Sương Nhược, Lăng Sương Nhược tiếp tục hôn lên xương quai xanh đối phương, từng nụ hôn khắc khoải rơi trên đầu vai Lăng Nguyệt Vụ, không muốn buông tha cho vùng da trắng nõn nào mà hắn nhìn thấy, tất cả những gì của Vụ nhi đều khiến hắn mê muội.

“Ừm...”

Khẽ hôn liếm một nụ hoa đang đợi chăm sóc, một tay nhẹ nhàng vuốt ve nụ hoa đỏ tươi bên kia, Lăng Nguyệt Vụ cúi đầu rên rỉ, thanh âm không lớn nhưng quá đủ để kích thích Lăng Sương Nhược đang tiến hành đoạn đầu, Lăng Sương Nhược hung hăng xé nát quần áo, một tia không để lại.

Thân thể trắng nõn lập tức hiện ra trước mắt Lăng Sương Nhược, ngón tay liên tục giúp Lăng Nguyệt Vụ mở rộng, Lăng Nguyệt Vụ có chút khó chịu, hơi ngưỡng đầu về sau, khẽ cắn môi dưới, gương mặt hiện ra sắc hồng mê người như đào xuân, mái tóc đen dài vì cuốn vào nước mà trở nên ẩm ướt, chiếc cổ thon trắng để lại những dấu hôn mê ly.

Hạ thể Lăng Sương Nhược từ lâu đã đứng vững, chờ đợi phía sau của Vụ nhi mở rộng đầy đủ, cho đến khi hắn nghĩ tự chủ của mình không còn nén được nữa thì, “Vụ nhi, ta có thể vào không?”

Đôi mắt hẹp dài xinh đẹp, mê hồn người khác của Lăng Nguyệt Vụ vô ý nâng lên: “Ngốc à, người nhịn được nhưng ta sớm đã không chịu nổi nữa!”

Đương nhiên, Lăng Sương Nhược nghe được liền lập tức nâng lên bờ mông trắng mịn như trẻ con mới sinh của Lăng Nguyệt Vụ, dùng sức nhập sâu vào trong, tay cũng không ngừng vận động hạ thân của người trong lòng.

“Đợi cùng nhau, có được không?”

Lăng Nguyệt Vụ mang theo đau nhức cùng thoả mái, ngoại trừ những tiếng rên rỉ nhỏ bé thì hẳn không muốn trả lời vấn đề của Lăng Sương Nhược, hai người kề cận giao hoan trong nước, làm chuyện mà họ đã lâu chưa làm, đương nhiên sẽ không rảnh để nghĩ đến chuyện khác.

Lăng Sương Nhược khẽ thì thầm bên tai Lăng Nguyệt Vụ, thổ lộ tưởng niệm dành cho hẳn bao năm qua tựa như thủy triều, không thể giải trừ, Lăng Nguyệt Vụ ngáp vào *** thì chỉ nhìn chăm người trước mắt, không muốn đối phương nói thêm gì nữa, liền dùng đôi môi đặt lên đó, cả trên lẫn dưới đều đang vận động, sự phối hợp của hai người ăn ý đến nỗi không giống tầm thường.

Rời khỏi bồn nước, *** của nam nhân vẫn còn tràn đầy, xâm nhập thêm vài lần, cho đến khi đêm đã khuya, hai người mới ôm nhau mà ngủ, y phục còn chưa mặc.

Vì không muốn người trong lòng cảm lạnh, Lăng Sương Nhược cẩn thận đắp chăn kỹ càng, gói hai người lại kín bưng, đôi mắt đẹp lạnh lùng thường ngày khi nhìn dung nhan say ngủ yên bình không nhiễm nhân khí của người trong lòng thì, trở nên nhu hòa hơn, tuy rằng hạ thân lại bắt đầu có phản ứng, thế nhưng nghĩ lại đành thôi vậy.

Đêm mặc dù dài, nhưng giấc ngủ cũng rất cần thiết.

60. Chương 60

Một cảm giác rét lạnh tràn lên cổ, Lăng Sương Nhược chợt mở hai mắt, hẳn sợ tất cả những gì xảy ra đêm qua chỉ là một giấc mộng, tuy rằng trong lòng hiểu rõ những điều ấy là vô cùng chân thực, thế nhưng vẫn không có cách nào lấp đi một điểm thất vọng.

Người nằm bên đã không có hình bóng, thần sắc vẫn chưa có vẻ khấn trương, sau khi y phục chỉnh tề, súc miệng rửa mặt xong, hẳn đi đến cửa phòng, người hẳn muốn gặp hiện ngay trước mắt, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm, cũng vui đi một chút bất an.

Có lẽ vì sợ đêm qua tiểu quỷ sẽ phá hỏng chuyện tốt của hai người, cho nên cửa vẫn gài lại không cho tiểu quỷ chạy vào, Vụ nhi mới sáng tỉnh lại đã chạy đến đây, vì sao tinh lực của Vụ nhi còn tốt hơn cả hẳn nữa.

Xem ra hoàn toàn không mệt mỏi, thật hối hận đêm qua không tiến hành thêm vài lần, đối với Vụ nhi, hẳn luôn luôn đứng ở trạng thái nhẹ dạ, thậm chí cười mình ngớ ngẩn, nhận lấy nụ cười đậm nhiên của Vụ nhi, hẳn cũng vui lòng ngồi xuống bàn dùng bữa sáng.

“Nhị cha thật lười, trễ như vậy mới thức, cha, sau này không được nói người ta là quỷ lười nữa, cha xem nhị cha còn dậy trễ hơn người ta nữa kìa.” Đồng âm quả nhiên êm tai, thế nhưng nói ra lại không khiến sắc mặt người khác tốt hơn, rước lấy cái liếc mắt của Lăng Sương Nhược, còn Phúc Nhị thì cố nhịn cười, có ai ngờ được đường đường là Lăng Lạc cung cung chủ lại bị một tiểu đồng sáu tuổi nói là đại lười.

Lăng Sương Nhược không cam lòng, có điều nhìn Vụ nhi sủng tiểu quỷ đó như thế, đương nhiên không tính toán nữa.

“Được rồi, đừng nói nhiều nữa, tiểu thiếu gia ăn điểm tâm đi, hôm nay là bánh bao hấp mà tiểu thiếu gia thích ăn nhất đó.”

Nhìn thấy Phúc Nhị cúi người xuống hầu hạ Lăng Nặc, Lăng Nguyệt Vụ đi tới ngồi cạnh Lăng Sương Nhược, chăm sóc dịu dàng như thê tử, khí thế băng lãnh đã ít hơn đêm qua, Lăng Sương Nhược đặt chiếc đĩa vào tay Lăng Nguyệt Vụ, Lăng Nguyệt Vụ hơi sửng sốt.

“Người nha, trước đây rất thích ta cầm đĩa giùm người, chỉ muốn ta giúp người ăn, nếu nói lười người mới là lười nhất.” Lăng Sương Nhược hiếm khi yêu chiều như vậy, gấp hộ thức ăn cho Lăng Nguyệt Vụ một cách tự nhiên.

“Vậy sao?”

Lăng Nguyệt Vụ cầm đũa khuấy khuấy cháo trong bát, nâng mắt nhìn Lăng Sương Nhược đang ưu nhã ăn điểm tâm, một tia vui mừng vừa nẩy dần trở nên mờ nhòa, thờ ơ ăn cháo.

“Sao vậy, không hợp khẩu vị, có muốn gọi tiểu nhị đem vài món khác lên không?”

Lăng Sương Nhược rất khó hiểu, Vụ nhi đây là làm sao, trước đây chưa xuất hiện qua bệnh trạng này, gương mặt nhìn Phúc Nhị, Phúc Nhị cũng nhìn hẩn lắc đầu, chẳng lẽ mình đã làm sai chuyện gì?

“Không cần, cháo trắng này ăn cũng không tệ, Nặc nhi, ăn chậm một chút nếu không sẽ mắc nghẹn.” Ngắc đầu, mỉm cười nhìn Lăng Sương Nhược, rồi bắt đầu dăn dò nhi tử ăn cho tốt bữa sáng.

“Cha, người ta đang ngoan ngoãn ăn mà.”

Lăng Sương Nhược thở phào nhẹ nhõm, thấy Vụ nhi nở nụ cười nhàn nhạt, không rõ vì sao hiện tại Vụ nhi lại cười nhiều hơn xưa, thế nhưng cảm giác rất kì lạ, không thể nói rõ được, Vụ nhi thường ngày không thích cười, vì sao đột nhiên trở nên kỳ quái như vậy, trong đó có ẩn ý gì.

“Bộp!”

Ngoài cửa sổ chợt vang lên tiếng một vật gì đó rơi xuống, Lăng Sương Nhược cùng Lăng Nguyệt Vụ đều nhú mày, cả hai cấp tốc đi đến cạnh cửa sổ, Lăng Sương Nhược nhanh hơn một bước, cúi đầu ra ngoài, chỉ thấy một khối gỗ rơi xuống đất, ngắc đầu nhìn về phía trước, ở đây là lầu hai, nếu muốn đánh rơi thứ gì thì chỉ có thể là từ nóc nhà, mới nhìn về đoàn người tới tới lui lui trong trấn nhỏ phồn hoa, trong lòng hơi bất an, nhưng lại không nghĩ ra, lẽ nào có ai đang theo dõi bọn họ?

Họ xuất hành hoàn toàn không có người biết, trừ đám người ở Lăng Lạc cung, song lại không thấy được ký hiệu trong cung.

“Chuyện gì?” Lăng Nguyệt Vụ đứng sau Lăng Sương Nhược, lạnh lùng mở miệng hỏi.

“Một khối gỗ rơi xuống đất mà thôi, không có chuyện gì, có lẽ chủ quán đang sửa nhà.”

Lăng Nguyệt Vụ mang theo nho nhỏ nghi hoặc mà trở về chỗ ngồi tiếp tục dùng bữa, không để ý tới ánh mắt quái dị của Lăng Sương Nhược, vừa nhắc đầu liền chạm phải đôi mắt đẹp sắc bén của đối phương.

“Thế nào, có gì bất thường sao?”

“Vụ nhi, sau khi ngươi trở về vì sao trở nên kỳ kỳ quái quái như vậy?”

Trước đây vô luận ra sao hẩn cũng sẽ không hỏi, nhưng sáu năm đã qua, không nên hỏi cũng phải hỏi, nên hỏi cũng phải hỏi, bằng không hẩn sẽ mất đi Vụ nhi thêm lần nữa.

“Có sao, ta không cảm thấy.”

Lăng Nguyệt Vụ mang chút trốn tránh mà cúi đầu ăn, một già một nhỏ vui vẻ nói chuyện với nhau cũng không vào được tai hẩn, Lăng Sương Nhược thấy Lăng Nguyệt Vụ không nhiều lời nữa, bản thân cũng không ép hỏi được, có lẽ, tới một lúc nào đó, Vụ nhi sẽ nói cho hẩn.

“Đúng rồi, lão gia, cung chủ, vừa nãy nghe bên ngoài có người nói năm nay số nhân mã đến đây tranh giành Huyết tàn, còn nhiều hơn năm ngoái.”

Phúc Nhị cảm thấy không khí bên trong có chút ngưng trọng bèn kéo qua chuyện khác, chủ đề này có lẽ hai người họ sẽ không bắt đồng quan niệm đâu.

Quả nhiên, Lăng Sương Nhược nhướng mày nhìn Phúc Nhị, “Sao lại nói vậy?”

Lăng Nguyệt Vụ cũng đem đường nhìn quét về phía Phúc Nhị, đương nhiên trọng điểm của đường nhìn ấy vẫn là tên tiểu tử nghịch ngợm không an phận ăn sáng đang ngồi cạnh Phúc Nhị rồi.

“Sáng nay có hai vị đại hiệp ở dưới lầu nói thế, tiểu nhân trong lúc vô ý nghe được.” Phúc Nhị đầu tiên là giải thích mình vô ý chứ không phải đi nhiều chuyện, “Có người nói ‘Huyết tàn’ đang ở trong tay một niên thiếu tên Đạm Viên, muốn có được nó thì phải đánh bại người này, nhân sĩ của võ lâm các phái đã rục rịch chuẩn bị, đương kim võ lâm minh chủ cũng dự sẵn lực lượng hùng chiếm lấy ‘Huyết tàn’ vốn được đồn có

sức mạnh vô cùng lớn, có rất nhiều lão tiền bối ẩn cư trên núi nhiều năm cũng ra tay, hình như là nói muốn tìm Đạm Viên báo thù hay gì đó, sáu năm trước niên thiếu ấy giết vô số người, hôm nay đột nhiên tái xuất giang hồ, chắc chắn sẽ có người cản rằng muốn báo thù hận máu, thật không rõ ‘Huyết tàn’ có uy lực gì, đáng giá cho nhiều người bất chấp gian nguy không từ, vì người hay là vì thù đây?”

Lăng Sương Nhược sau khi nghe xong chỉ là nhú chặt mày, sáu năm trước khi hắn tỉnh dậy, Thanh Y nói là tên niên thiếu giết chết sư phụ tên Đạm Viên, xem ra trận đấu tranh này hắn phải tham gia, không phải vì bản Huyết tàn chó má kia, mà là Đạm Viên, trong mắt xuất hiện khát máu rất hiếm thấy.

Lăng Nguyệt Vụ không có phản ứng lớn như Lăng Sương Nhược, đương nhiên hắn cũng đem tất cả phản ứng của Lăng Sương Nhược thu vào đáy mắt, hắn biết đối phương đang nghĩ gì, thế nhưng hiện tại hắn xác thực không muốn nói chân tướng thực sự cho Lăng Sương Nhược, thân thể chỉ chấn động chốc lát, sau đó vẫn bình tĩnh lại ăn sáng, bữa sáng khó nuốt nhất từ đó đến giờ.

“Mỗi người một nửa đi, Vụ nhi, chúng ta mau chóng đến Lạc thành.”

Lăng Nguyệt Vụ nói, “Được.” Không phải nói thức ăn, là ủng hộ hay phản đối, hắn không biết.

Trong lòng lướt qua một tia đau nhói, không biết dành cho ai, không biết thương cảm ai, không biết đau vì ai, Đạm Viên tái xuất giang hồ, mục đích đương nhiên không đơn giản, đáy lòng âm thầm lạnh dần đi.

Điểm tâm dùng xong, vì Lăng Sương Nhược nói sớm ngày đi đến Lạc thành, xem ra, du ngoạn thiếu ngày rồi.

Có điều không sao cả, chuyến này kết thúc, bọn họ sẽ tự do.

Dựa vào lòng Lăng Sương Nhược, Lăng Nguyệt Vụ tỉ mỉ quan sát dung mạo đối phương, trước đây không cảm thấy gì, hiện tại nhận ra, người này không chỉ có khí thế hùng bá lãnh liệt, còn có sự lạnh nhạt gọi người phải lùi bước.

May thay hắn là Lăng Nguyệt Vụ, là Lăng Nguyệt Vụ mà Lăng Sương Nhược yêu nhất.

61. Chương 61

Rời khỏi thị trấn xuất phát về hướng Lạc thành, bởi vì bận tâm đến tiểu hài tử nên hành trình cũng chậm lại chút ít, kỳ thực họ cũng không dự định đi nhanh lắm gì, đây là quyết định của Lăng Nguyệt Vụ, Lăng Sương Nhược sẽ không phản đối, tuy rằng ánh mắt khi hắn nhìn Lăng Nguyệt Vụ đã có chút biến hóa.

Vô sự không phải giang hồ, nơi có giang hồ ắt sẽ có thị phi, đây là đạo lý vĩnh viễn không thay đổi, người không gây chuyện không có nghĩa là thị phi sẽ không tìm tới người, nếu như còn muốn tự mình đi tìm hiểu rõ nguyên nhân vậy sẽ càng thêm đáng sợ.

Lăng Sương Nhược chỉ biết là bên cạnh Lăng Nguyệt Vụ còn có Triệu Dịch cùng phu tử, thế nhưng hắn chẳng bao giờ gặp qua hai người này, Vụ nhi cũng không nói chuyện về hai người đó cho hắn nghe, người nói về họ chỉ có tiểu Nặc mà thôi, hắn biết từ miệng của hài tử sẽ không nhận biết được thông tin gì.

Hắn chỉ muốn bảo đảm sự an toàn của Vụ nhi, điều hắn sợ chỉ có một, hắn thực sự không mong muốn Vụ nhi lại một lần nữa vô thanh vô tức rời khỏi hắn.

Sự thực chứng minh, phiền phức đã dính trên thân rồi.

Bên trong xe ngựa vang lên từng trận chém giết, có điều đây không phải ‘chém giết’ mà mọi người tưởng tượng, cứ nghe đồng âm mềm mại như tiếng mèo kêu kia là biết.

“Cha, sao lúc nào cũng thắng người ta, ta không muốn chơi với cha nữa, ta không muốn chơi với cha nữa đâu, ô ô ô, cha không chịu nhường người ta...”

Lăng Nguyệt Vụ nhú mày, sau đó sủng ái xoa xoa cái đầu nhỏ của nhi tử, nhưng lời nói ra lại không dịu dàng như thế, “Không chịu thua thì đừng ồn ào đòi cha chơi cùng.”

Nhấn lại mũi nhỏ, đôi mắt to đen của Lăng Nặc vốn đã đầy nước, giờ thì bắt đầu mở miệng oa oa khóc lớn, “Cha, cha làm sao có thể khi dễ người ta như vậy, ô ô, cha không thương Nặc nhi, ô ô, ta, ta muốn đi tìm tiểu thúc thúc, tiểu thúc thúc tốt nhất.” Mỗi lần chơi đều thua mình.

Tiếp tục nhú mày, Nặc nhi càng lớn càng nghịch ngợm, thật không rõ tính nết giả vờ giả vịt này học được từ ai, nhìn thấy Lăng Nguyệt Vụ mang theo suy nghĩ quan sát nhi tử của mình, Lăng Sương Nhược ôm lấy Lăng Nặc, không nỡ để tiểu quý này bị cha mình khi dễ, hai người đều là tiểu hài tử, ai... Sao lại ra cái dạng này.

“Nặc nhi, nhị cha chơi cờ với ngươi có được không?” Hiếm khi nào ôn nhu như vậy, kể cả Lăng Sương Nhược cũng rung mình một cái, dĩ tiểu hài tử đúng là không phải chuyện hấn nên làm, nhưng đã thành công ngừng lại nước mắt tựa thủy triều của Lăng Nặc, đôi mắt to đen dạo quanh gương mặt đẹp của hấn.

“Nhị cha thực sự muốn chơi với ta?”

Cái mũi nhỏ sút sùi khóc nãy giờ nên đã hồng hồng, dùng lấy khăn tay mà cha chuẩn bị sẵn chùi chùi nước mũi, đôi mắt to vừa được rửa chớp chớp, không khóc nữa, rốt cuộc có người chơi cùng rồi, đột nhiên Lăng Nặc nhớ tới Phượng nương tử, nhưng mà Phượng nương tử lại không về cùng.

“Đương, đương nhiên.”

Vừa nãy đang chớp mắt dường sức nên không nhìn thấy hai người họ chơi gì, có điều cờ trắng cờ đen cũng không làm khó được hấn, tuy rằng cách chơi của họ tựa hồ không giống thường, nhìn khóe môi mỉm cười của Lăng Nguyệt Vụ trong lòng hấn chợt run một cái, nhìn nhìn lại cờ trắng đen đang đặt ở trước mắt, tiểu quý từ lâu đã ngồi lại vị trí của mình, cũng chính là phía đối diện Lăng Sương Nhược.

“Nhị cha, bắt đầu rồi kìa.”

“Chờ đã, chơi cờ là đặt như thế này sao?”

“Không đúng ư?” Hơi nghiêng đầu dùng đôi mắt to ngập nước nhìn chằm Lăng Nguyệt Vụ, sau đó lại chuyển về hướng Lăng Sương Nhược, “Nhị cha, thì ra nhị cha không biết chơi cờ, có điều không sao đâu, phụ tử nói không biết phải hỏi, chăm học hay hỏi mới là học sinh tốt, nhị cha nhất định là một học sinh tốt!” Khuôn mặt bé bỏng đột nhiên lộ ra một nụ cười toe toét.

Trên trán Lăng Sương Nhược hiện ra vài cái hắc tuyến, tên phụ tử kia rốt cuộc dạy học sinh như thế nào, còn có, ai nói hấn không biết chơi cờ!

“Vậy, loại cờ này chơi làm sao?” Hấn đúng thật là không biết.

“Chúng ta đều đã chơi rồi, để ta đếm cho nhị cha nghe” chăm chú xò ra bàn tay đếm, “Cha biết, tiểu thúc thúc biết, phụ tử biết, ngay cả Phúc bá bá cũng biết, còn có Phượng nương tử, Hồng Trần, Diệp thúc thúc, Tuyết Lộ thúc thúc, Nam Cung thúc thúc, còn có, còn có, ai nha, thiếu ngón tay đếm rồi, nhị cha, cho mượn ngón tay dùng chút đi mà...”

Hắc tuyến trên trán Lăng Sương Nhược gia tăng càng thêm mãnh liệt, rất muốn dùng ánh mắt lãnh liệt như thường ngày để giết người, thế nhưng, trước mắt hấn là một tiểu quý vừa thông minh lại khả ái, với lại dùng dùng đôi mắt lấp lánh lờ lờ nhìn hấn như vậy...

Lăng Nặc nhào người qua bàn cờ nắm lấy bàn tay của Lăng Sương Nhược, cầm từng ngón từng ngón, “Còn có Tiêm thúc thúc, Phượng thúc thúc, còn có Thanh Y thúc thúc, hình như còn nữa, để ta nhớ đã...” Nghiêng đầu tiếp tục suy nghĩ.

“Cái kia, Nặc nhi, còn chơi cờ không?”

Thì ra tất cả mọi người trong Lăng Lạc cung đều biết chơi cờ này, còn hấn đường đường Lăng Lạc cung chủ lại không biết, còn thể thống gì, nhìn nụ cười như có như không trên gương mặt bình tĩnh của Lăng Nguyệt Vụ, Lăng Sương Nhược bắt đầu bày ra khuôn mặt lạnh lùng âm u, đương nhiên Lăng Nặc cùng Lăng Nguyệt Vụ sẽ coi như không biết, người nào đó vẫn còn chưa nhận ra mình đang bị lừa giỡn.

“Đương nhiên chơi rồi, nhị cha, để ta dạy cho!”

Lăng Nguyệt Vụ nhấp một ngụm trà, nghĩ thái dương hôm nay cũng không tệ, không khí cũng tươi mát, phong cảnh ngoài cửa sổ cũng đẹp, bầu không khí trong cửa sổ còn tốt hơn nữa, tốt đến nỗi lần đầu tiên hắn muốn cười to, thế nhưng hắn vẫn chưa học được cách cười ấy, cười không cố kỵ điều gì, tiện tay rót đầy chén trà hắn vừa uống rồi đưa tới lão nhân gia sắp tức giận kia.

“Uống một ngụm trà đi, người đầu không lại nó.”

Có một thằng nhỏ không hài lòng, chột giận lên, “Cha!”

“Ân?” Nhượng mầy, Lăng Nguyệt Vụ đưa tay nheo nheo mũi của Lăng Nặc, Lăng Sương Nhược thoáng chốc không phản ứng được.

“Nhị cha, chúng ta chơi cờ.” Vội vàng đặt xuống cờ trắng trong tay, “Tới phiên nhị cha.” Đôi mắt to ngập nước thoát nhìn tựa như một tinh linh tràn ngập linh khí.

Lăng Sương Nhược một lần nữa tìm về dũng khí để chơi cờ cùng tiểu hài tử, lúc đầu không biết chơi làm sao, không thể làm cách nào khác ngoài việc dùng đôi mắt xin giúp đỡ vạn năm có một nhìn Lăng Nguyệt Vụ.

“Được rồi, cái này gọi là cờ năm quân, chỉ cần năm quân cờ của người nới lỏng một hàng là được, điều kiện là không thể để Nặc nhi nới trước, nếu không người sẽ thua.”

Không hổ là Lăng Lạc cung cung chủ ngộ tính cao, vừa bắt đầu có chút không quen, nhưng sau đó cũng thuận buồm xuôi gió, đương nhiên phải biết cách kéo dài, vừa có thể làm tiểu tử đối diện vui vẻ, quan trọng nhất là Vụ nhi hài lòng, thì ra lấy lòng người yêu khó như vậy, kỳ thực làm vậy cũng dễ khiến tâm sinh hờn dỗi.

“Nhị cha, nhị cha chơi cờ dở quá, Tuyệt Lộ thúc thúc xinh đẹp còn giỏi hơn nhị cha nữa, nhị cha là người thứ nhất chưa thắng ta bàn nào, hắc hắc, cha, chờ tiểu thúc thúc về rồi ta sẽ kể cho tiểu thúc thúc...”

Lăng Sương Nhược cứng đờ tại chỗ, nếu không niệm tình Vụ nhi, thật muốn bóp dẹp tiểu quỷ trước mắt, Lăng Nguyệt Vụ lườm hắn, tới gần tai hắn thấp giọng nói, “Không phải vừa rồi đã nói người đầu không lại nó sao.”

“Ta là vì người.”

“Ta biết.”

“Cha, hai người đang thầm thì gì vậy, không thể cho Nặc nhi nghe sao?”

Xe ngựa dừng lại, bên ngoài vang lên tiếng ngựa hí, Lăng Nguyệt Vụ còn chưa kịp mở miệng thì cả người đã ngã vào lòng Lăng Sương Nhược, hai người liếc mắt nhìn nhau, Lăng Sương Nhược nhanh hơn một bước, mở cửa xe.

“Phúc bá, có chuyện gì?”

“Cái kia... Dưới đất có người toàn thân là máu!” Phúc bá nhảy xuống xe ngựa, quay đầu lại hỏi đáp Lăng Sương Nhược, trên mặt không có vẻ sợ hãi, chỉ mang chút ít nghi hoặc.

“Chuyện gì?”

Lăng Nguyệt Vụ cùng Lăng Nặc cũng đưa đầu ra dò xét, thấy một người đầy máu nằm trên đất, Lăng Nguyệt Vụ bỗng chốc lạnh mặt, máu cả người đều cứng đờ, sau đó Lăng Sương Nhược cùng Lăng Nguyệt Vụ đều bước xuống xe, Lăng Nặc được Phúc bá ôm lấy, che lại đôi mắt to hiếu kỳ không cho tiểu quỷ nhìn người đang nằm trên đất.

Lăng Sương Nhược lật lại người toàn thân là máu kia, đối phương bị thương thổ rất gấp, nhìn thấy Lăng Sương Nhược, khóe môi còn chảy ra máu hơi nâng lên, “Sư phụ”. Sau đó lại ngất đi.

“Đồng Phượng!”

62. Chương 62

Đồng Phượng sau khi tỉnh lại, có người tốt bụng đỡ hần ngồi dậy, bụng tới một tách trà thơm tươi mát cho hần, hần đã khát đến sắp chết đương nhiên sẽ không thưởng thức được hương vị thanh đậm của trà.

Hai mắt vốn vừa khô vừa sấp nên vẫn không thấy rõ người trước mắt, khi hần mở rõ đôi mắt thì, khuôn mặt tái nhợt lộ ra vẻ đỏ bừng vì tức giận.

“Người, người, người, Lăng Nguyệt Vụ!”

Lăng Nguyệt Vụ bị người khác dùng ngữ khí phần nộ hết to như vậy vẫn chỉ đứng khoanh tay lặng yên ở cạnh giường, Đồng Phượng quan sát thấy trong phòng không có ai khác, sư phụ đâu rồi?

“Ta sẽ đem tất cả hành vi của ngươi nói cho sư phụ, ngươi đừng đắc ý.”

Tôn xưng của Đồng Phượng đối với Lăng Sương Nhược từ lâu đã đổi thành sư phụ, quan hệ của bọn họ chỉ cận kề ở mức sư phụ cùng đồ đệ mà thôi, thế nhưng hần không thể tha thứ việc người của Lăng Lạc cung bị người khác tùy ý xâm lược, Đồng Phượng hai mắt trừng đến phát đỏ gần như muốn phun ra lửa.

Lăng Nguyệt Vụ không giận, nhẹ nhàng lùi hai bước ngồi lên ghế, hai tay đặt trên đầu gối, ưu nhã bắt chéo chân, bình tĩnh nhìn Đồng Phượng thân mang trọng thương, trên vai bị người chém một đao, nội thương càng thêm nặng ở trước mắt.

“Khụ, thế nào, sợ sao, nói không ra lời, vì sao phải làm chuyện như vậy, Lăng Lạc cung...” Hèn mọn có chút thiếu, ý thức được điều gì nên Đồng Phượng ngừng nói, quái dị nhìn Lăng Nguyệt Vụ ở đối diện.

“Tiếp tục.”

Lăng Nguyệt Vụ gương mặt không có biểu tình, dùng thanh âm lạnh lẽo nặng nề nói, hần ngược lại muốn xem Đồng Phượng còn có thể nói điều gì, khóe môi nâng lên một nụ cười, ánh mắt không có tiêu cự.

Đồng Phượng sắc mặt tái xanh, dùng một chút khí lực còn sót lại cố chống cả người lên tựa ở trụ giường bên cạnh, bởi vì động tác ấy nên vết thương trên vai chảy ra dòng máu đỏ sẫm, Lăng Nguyệt Vụ chỉ ở bên cạnh thờ ơ nhìn, hần chưa bao giờ thích nhúng tay vào chuyện người khác.

Vải trắng băng bó trên vai Đồng Phượng thấm ra vết máu, đối với loại nhan sắc này, đối với mùi máu đang lan tỏa này, Lăng Nguyệt Vụ đã sớm chết lặng, hần sẽ không đem đồng tình dành cho người khác, đừng nói là thương hại, không liên quan gì đến cứu giúp, cứu người chỉ vì có Lăng Sương Nhược ở đây mà thôi, Đồng Phượng, chỉ là một người muốn chia rẽ bọn họ, Lăng Nguyệt Vụ không nói, không có nghĩ là hần đã quên.

“Người muốn phá hủy Lăng Lạc cung, Lăng Nguyệt Vụ nhìn không ra ngươi là người độc ác như vậy, sau khi sư phụ biết nhất định sẽ không tha cho ngươi.”

“Hình như không cần ngươi nhắc nhở, hần đã biết.” Chỉ biết là có người tập kích Lăng Lạc cung, người đó tên Đạm Viên.

“Thế nhưng sư phụ không biết Đạm Viên ở cùng với ngươi, đúng không?” Gian nan nói ra, khóe môi Đồng Phượng cố kéo thành một nụ cười nhạt, “Sư phụ hoàn toàn không biết hai người hần truy sát vài năm nay, có một người là con hần, Lăng Nguyệt Vụ.”

Lăng Nguyệt Vụ vẫn chưa vì những lời nói này của Đồng Phượng mà khó chịu, nhẹ nhàng chớp đôi mi cong, nhẹ giọng cười, “Vậy vì sao hần lại không biết người mình truy sát là con của mình?”

Câu nói nhẹ nhàng ấy như đang hỏi người khác hoặc như đang hỏi chính bản thân.

“Quan hệ của các ngươi là trời đất bất dung, hần là phụ thân ngươi.”

“Chỉ là dòng máu mà thôi.”

Những gì người khác coi nặng hơn sinh mệnh ở trong thế giới hần chỉ nhẹ tựa lông hồng, không đáng nhắc tới, chấp mê bất ngộ sao, không phải thế, hần chỉ là một người chấp nhất, chấp nhất một cuộc tình mà phải hai đời người mới hiểu rõ thôi.

“Người...” Đồng Phượng tựa hồ bị tức đến nỗi không nói ra lời, “Người hạ thủ với Lăng Lạc cũng là người hay Dạm Viên?”

Sau khi sự phụ rời đi một hai ngày, mấy người có vị trí cao trong cung hầu như đều rơi vào tập kích của một vị bạch y niên thiếu, chỉ để bọn họ trọng thương lại không muốn mạng của họ, kỳ thực đều đã nửa sống nửa chết rồi.

“Liên quan gì đến ta.”

Không ngờ Lăng Nguyệt Vụ chỉ tặng cho Đồng Phượng vài chữ như thế.

“Thế nào không liên quan đến người, người đây là đang trả thù Lăng Lạc cũng không phải sao, nếu như ta không làm những người bị thương này tất cả đều là trước kia...”

“Trước kia...” Lăng Nguyệt Vụ lặp lại nhiều lần hai chữ đó, “Trước kia...” Hắn xác thực không muốn nói về việc trước kia nữa.

“Người đột nhiên trở về rốt cuộc có mục đích gì, ‘Huyết tàn’ xuất hiện có liên quan gì đến người?”

Đồng Phượng đến hôm nay mới phát hiện Lăng Nguyệt Vụ hoàn toàn không đơn giản.

Lăng Nguyệt Vụ đứng lên bước về phía cửa sổ, Lăng Sương Nhược vì chăm sóc Đồng Phượng hôn mê hai ngày nên đang nghỉ ngơi ở phòng bên cạnh, Phúc bá không có khả năng giúp lão gia mình làm chuyện vô nghĩa như vậy, còn lại đều chỉ có thể Lăng Sương Nhược làm.

Lá cây khô vàng dong đưa trong gió thu, sau đó nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất.

Mà hắn, cùng thời gian quan đi, bất tri bất giác đã vượt qua vài chục năm.

Đột nhiên hồi tưởng lại cuộc thi đấu chỉ vì danh thức ăn ở kiếp trước kia, con dao đâm vào trái tim một nam hài bằng tuổi mình, máu bắn lên mặt hắn như vòi phun, cảnh tượng ấy hắn cả đời cũng không quên được, không biết vì sao hôm nay lại nhớ tới chuyện này.

“Không hiểu người đang nói điều gì.”

Lăng Nguyệt Vụ xoay người đi về phía Đồng Phượng đang nằm dựa trên giường, trong mắt lóe ra khát máu.

“Người muốn giết người diệt khẩu?”

Nhìn chăm vào bàn tay của Lăng Nguyệt Vụ đang đặt trên cổ, ngón tay lạnh lẽo khiến toàn thân Đồng Phượng cứng còng, chưa bao nghĩ đến có người tay lại lạnh đến mức độ này.

Lăng Nguyệt Vụ không lên tiếng, hắn đã không còn hứng thú gì với giết người nữa, cho tới bây giờ hắn vẫn không thích giết người, trên tay bắt đầu dùng lực, gương mặt tái nhợt của Đồng Phượng dần đỏ lên, thế nhưng vẫn không mở miệng xin tha, nhìn thấy Đồng Phượng nhắm mắt sắp hôn mê, Lăng Nguyệt Vụ thả lỏng tay ra, hắn đang làm gì?

“Lão gia.”

Phúc Nhị bưng thuốc vào phòng Đồng Phượng, nhìn thấy Lăng Nguyệt Vụ đang cau mày, sắc mặt không tầm thường.

“Khụ khụ...”

Lăng Nguyệt Vụ cũng không biểu thị bất luận điều gì đối với chuyện mình vừa làm, nhìn chăm vào đôi tay đang run nhẹ kia, đáy lòng thâm thở dài, tiếng ho khan của Đồng Phượng cũng chưa khiến hắn chú ý.

“Đồng công tử, uống thuốc thôi.”

Thấy máu chảy ra trên vết thương của Đồng Phượng, Phúc Nhị kinh hãi, sau đó nhìn Đồng Phượng cần nhẫn nại nhẫn, “Sao có thể như vậy được, ai, chảy máu rồi, xem ra vị đại phu kia không tốt, ta giúp người bôi thuốc băng lại một lần nữa vậy.” Kỳ thực Phúc Nhị bề ngoài mập mạp vậy thôi chứ cũng có sự chu đáo mà nam nhân vẫn thiếu khuyết.

Đồng Phượng nhú chặt đôi mày mảnh mai, nhớ tới mình hôm trước bị người kia tập kích, hần mồ mịt rồi, Lăng Nguyệt Vụ có lẽ sẽ không thương tổn bất luận người nào ở Lăng Lạc cung.

“Phượng nương tử!”

Lăng Nặc không biết từ nơi nào toát ra liền nhảy tới trước mặt Đồng Phượng, gương mặt giống hệt như cha của thằng nhỏ tràn đầy nụ cười ngây thơ tuổi hài đồng, Lăng Nguyệt Vụ quả nhiên đã thực sự yêu Lăng Sương Nhược, yêu càng sâu tổn thương càng nặng, hần đã sớm tiếp thu quan hệ của hai người họ, chỉ là mặt ngoài vẫn không nói ra lời được thôi.

“Người thế nào bị thương nặng như vậy, ô ô ô, nếu như người ở cùng với bọn ta là sẽ không bị thương rồi, Phúc bá bá, Phượng nương tử có phải sắp chết hay không a, bá bá nhìn đi, sắc mặt hần tái xanh như vậy cũng không chịu nói với người ta.”

Lăng Nặc hai mắt đầm lệ mông lung kéo kéo góc áo Phúc bá, dáng dấp thương cảm này thật khiến người khác phải yêu thương, “Được rồi, đừng kéo y phục Phúc bá nữa, sắp rách rồi kìa, Phượng nương tử của người sẽ không chết.”

Nghe được bảo chứng, “Sẽ không chết, Phượng nương tử đừng chết, người chết rồi ta sẽ không có nương tử nữa, không có nương tử ta phải đi tìm nương tử, tìm một nương tử đẹp hơn cha khó lắm đó...”

Đồng Phượng vốn nên khóc rống lúc này trở nên dở khóc dở cười, nhìn bóng lưng bạch sắc biến mất ở cửa phòng, bí ẩn không phải đã cởi ra sao, thế nào lại có cảm giác rơi vào vực thẳm sâu hơn nữa, rốt cuộc đã khác ở nơi nào.

Ừm, vết thương lại nứt ra rồi.

63. Chương 63

Rời khỏi phòng Đồng Phượng, Lăng Nguyệt Vụ cũng không đi đâu xa, xoay người hướng về phòng bên cạnh, vừa nhẹ nhàng đẩy cửa vào liền thấy Lăng Sương Nhược chấp tay đứng trước cửa sổ, bọn họ đều có chung một sở thích a, nhưng khi thấy trên tay đối phương cầm một lá thư, hần chỉ hơi kinh ngạc một chút, tâm tình của hần đương nhiên sẽ không biểu lộ ra ngoài.

Không khí cứ như đột nhiên thêm một lớp băng mỏng, sau đó biến thành tuyết trắng tung bay, tiếng băng vỡ vẫn còn chưa vang lên, hai người đứng đó tựa đã khắc băng, không hề động đậy, một người nhìn cảnh thu dần trở nên hiu quạnh ngoài cửa sổ dù cảnh tượng ấy vẫn không thể vào mắt, một người nội tâm phức tạp nhìn về người đang đứng bên cửa kia.

Một lúc sau, dường như đã trải qua thật lâu, người bên cửa sổ xoay lại, hạnh phúc bao ngày qua trong chớp mắt đã không còn hiện hữu, đây là những gì Lăng Nguyệt Vụ đang nghĩ, thế nhưng hần không thể giải thích điều gì, nội dung bên trong lá thư đó không ngoài những gì bọn người kia đã nhận định.

Băng lạnh vẫn chưa vỡ tan, mà càng thêm giá rét, càng thêm phủ dày.

Lăng Sương Nhược khôi phục lại dung nhan hàn băng như khi xưa, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng Lăng Nguyệt Vụ, tay dùng chút lực, lá thư đã hóa thành tro tàn, “Vì sao phải làm vậy, Vụ nhi, đây là mục đích người muốn ta rời khỏi Lăng Lạc cung sao?”

Lăng Nguyệt Vụ không trả lời, trầm mặc có đôi khi hoàn toàn không mang nghĩa thừa nhận, chỉ là hần đã không còn gì để nói.

“Vụ nhi, trả lời ta, người không làm chuyện như vậy.”

Lăng Nguyệt Vụ biết ánh mắt Lăng Sương Nhược đã thay đổi, không cần giải thích nhiều làm gì, đối phương đã mất đi ký ức về khoảng thời gian ấy, đối phương cũng không biết những ngày suy tàn giãy dụa khi hần rơi xuống vực sâu, đối phương cũng không hề biết thảm trạng mà hần phải chịu đựng khi mang theo hài tử trốn tránh người khác truy kích.

“Giải thích điều gì, người không phải đã nhận định rồi sao.”

“Ta chỉ muốn từ miệng người biết rằng người sẽ không đối xử người trong Lăng Lạc cung như vậy.”

“Người của Lăng Lạc cung là của người không phải của ta.” Lăng Nguyệt Vụ sẽ không thừa nhận mình thuộc về nơi ấy, đó chỉ mang đến vô tận tàn nhẫn mà thôi, truy sát, không chừa đường sống, vì thứ loạn luân giả dối kia hay chỉ vì cuốn ‘Huyết tàn’ rách nát đó?

“Vụ nhi, vì sao phải như vậy, chúng ta rất khó khăn mới có thể đoàn tụ.”

Nhìn Lăng Sương Nhược đang bước về phía mình, mỗi một bước đều khiến trái tim Lăng Nguyệt Vụ đau đớn, mỗi một bước đều gọi hấn đổ máu, “Người có biết chúng ta đoàn tụ không phải chỉ cần người đi vài bước hay không, vì sao người cái gì cũng không biết, vì sao người không nhớ lại...”

Lăng Sương Nhược không lưu ý mình đã quên, nhưng Lăng Nguyệt Vụ lưu ý, hấn không muốn một mình sống trong hồi ức thống khổ này, người bị lừa là ai, hấn hất ra cánh tay mà Lăng Sương Nhược đưa tới định kéo lấy hấn.

Lăng Sương Nhược kinh hãi, chạm được ngón tay băng lãnh của Lăng Nguyệt Vụ, đây là độ ẩm trên người Vụ nhi sao, từ khi nào Vụ nhi đã trở nên băng lãnh như vậy, “Vụ nhi, ta không nhớ nổi, vì sao người không nói cho ta.”

“Nói cho người, ha hả, những người khác không phải đã nói cho người ta là kẻ giết người rồi sao.”

Khóe môi mang theo một nụ cười quỷ mị khiến người khác phát lạnh, Lăng Sương Nhược không hiểu, Vụ nhi làm sao trở thành kẻ giết người, “Sáu năm nay rốt cuộc người đã sống ra sao?”

“Sống ra sao, tin rằng các người biết rõ, mất trí nhớ như người có lẽ cũng biết, có điều người không biết người kia là ta mà thôi, đúng vậy, người không biết, người hoàn toàn quên đi ta, hoàn toàn không nhớ đến ta, đám thuộc hạ trung thành của người quả thật là trung thành đến đáng ghét.”

“Người đang nói gì...”

“Ta đang nói gì, ta chưa từng nói nhiều như hôm nay, nếu người không rõ, đã không rõ, cũng không vấn đề gì, sau này người và ta trở thành kẻ xa lạ, người trở về Lăng Lạc cung của người, Lăng Lạc cung bây giờ không thể không có người, không phải sao?”

“Lăng Nguyệt Vụ, người nói rõ ràng được hay không!”

“Ta nói đã quá rõ ràng, người hoàn toàn không yêu ta, không, giữa chúng ta vốn không phải là yêu, phụ thân!” Lăng Nguyệt Vụ đẩy mạnh Lăng Sương Nhược đang chấn động đến ngơ ngác.

Phụ thân!

Vụ nhi gọi hấn là phụ thân!

Đúng vậy, tiếng phụ thân này là lần đầu gọi, cũng là lần cuối cùng!

Lăng Sương Nhược tựa như bị người níu chặt trên mặt đất, trong phòng không dấy lên ngọn lửa sôi trào, chỉ có cơn gió rét buốt hơn mùa đông, đâm vào tim hai người, gió thổi vào tim đau quá, nhưng đau đớn thế nào đi chăng nữa cũng không thể trả về ký ức phủ đầy bụi mù kia.

“Không được gọi ta là phụ thân!”

Lăng Sương Nhược nổi giận, không hay không biết liên nhãn tâm muốn rời khỏi hấn, Vụ nhi có rất nhiều chuyện chưa nói với hấn, hấn hoàn toàn không hiểu Vụ nhi rốt cuộc đang nghĩ gì, không hiểu, không hiểu, không hiểu, tâm như bị đao cắt, đôi mắt lạnh lùng trừng nam nhân mỏng manh đối diện đang khiến hấn giận điên.

Lăng Nguyệt Vụ biết mình đã đẩy đi nam nhân khó khăn lắm mới giành được, hấn mạnh mẽ đẩy đối phương rời khỏi thế giới của hấn, ngay cả hấn cũng không biết vì sao lại đẩy đối phương ra, chỉ bằng hai chữ phụ thân đó, chỉ bằng một nỗi sợ hãi không tên.

Sợ Lăng Sương Nhược rời đi vì sao lại phải kéo người ấy về bên cạnh, hấn vẫn là Lăng Nguyệt Vụ, hấn vẫn lạnh lùng vô tình như ngày xưa, hấn vẫn không hiểu tình là gì, vẫn không thể hiểu...

Lăng Sương Nhược kéo Lăng Nguyệt Vụ vào lòng, hắn đã nhìn ra rồi, “Vụ nhi, đang sợ sao? Xin lỗi, sau này sẽ không khiến ngươi tức giận nữa, sẽ không hỏi ngươi các vấn đề kỳ quái này nữa, xin lỗi...”

Mũi có chút chua xót, hắn thực sự đang sợ?

Thấy vẻ mặt đối phương thay đổi, thấy đối phương cầm lá thư mà Lăng Lạc cung gửi đến, hắn quan tâm người này, hắn quan tâm nhiều lắm, hắn sợ đối phương rời đi, hắn sợ sau này sẽ lại trở về hiu quạnh, đôi bàn tay vốn định đẩy Lăng Sương Nhược ra nhưng cứng đờ không nâng nổi, vì sao hắn phải nói ra, vì sao đối phương không nhìn thấy, hắn vừa này là muốn thả người này đi, người này không biết sao?

“Sau này không được nói thế nữa có được không?”

Tựa trước ngực Lăng Sương Nhược, thở dài, sau đó lại ngẩng đầu, trong mắt không còn ôn nhu như những ngày qua, nỗi bi ai nhàn nhạt không tên lưu chuyển trong khóe mắt, “Người đi đi.”

“Vụ nhi!”

“Người vốn định quay về Lăng Lạc cung, ta không phải người nơi ấy nên sẽ không theo người.”

Lần thứ hai, chuyện Lăng Sương Nhược đáp ứng hắn lại không thể làm được, Lăng Sương Nhược lại trở thành lừa đảo rồi.

Trong lòng Lăng Sương Nhược có hàng trăm cảm giác không thể nói nên lời, “Chờ ta giải quyết xong tất cả, chúng ta sẽ rời xa giang hồ, có được không?”

Lăng Nguyệt Vụ mỉm cười nhìn đối phương, có lẽ sẽ không có ngày đó, thế nhưng Lăng Nguyệt Vụ vẫn gặt đầu, mỗi người một lần là rất công bằng, ai cũng không mắc nợ ai.

“Ta tin người trong thư nói không phải là người.”

“Tin ta?”

“Àn, người là Vụ nhi của ta, ta chỉ tin người.”

Tin tưởng không đơn giản chỉ là nói như thế, “Có lẽ sau khi người rời đi sẽ hối hận đã nói những lời này.”

Cự ly giữa bọn họ đang ngày càng xa, Lăng Sương Nhược cau mày, “Người không tin ta?”

Tin gì bây giờ đây?

Hắn tin Lăng Sương Nhược sẽ không còn tin hắn nữa.

“Chờ sau khi ta giải quyết chuyện Đạm Viên, chúng ta liền xa chạy cao bay.”

Đạm Viên, là một người trần ngập chán ghét thế giới này, cũng giống như hắn.

Đạm Viên là đồng bọn của hắn a.

Hiển nhiên Lăng Sương Nhược không biết.

Lăng Nguyệt Vụ lại mỉm cười, cười đến đắng cay, cười đến thê mị.

“Vụ nhi, đừng cười như vậy, có được hay không, ta thề ta thực sự sẽ trở về...”

Lăng Nguyệt Vụ bình tĩnh lắc đầu.

Rời khỏi nơi này họ sẽ là kẻ thù, trở về?

Dễ dàng như vậy sao?

Lăng Sương Nhược lần thứ hai ôm chặt lấy Lăng Nguyệt Vụ, mà Lăng Nguyệt Vụ cũng ôm chặt đối phương, tâm tư của hai người không chung lối, con đường tình ái vì sao lại khó đi đến nhường này?

Hôm sau, Lăng Sương Nhược đi.

Người của Nhật Hồng giáo đền hầu hạ Đồng Phượng, hắn vốn có chuyện định nói với sư phụ nhưng đã bỏ lỡ cơ hội đêm qua.

Lăng Nguyệt Vụ sau khi Lăng Sương Nhược rời đi cũng không biết tung tích, Phúc Nhị mang theo Lăng Nặc trở về tiểu Thiên Sơn.

Giang hồ lại một lần nữa trào dâng ngọn sóng.

Lăng Lạc cung bị Đạm Viên vừa tái xuất giang hồ đẩy vào tuyệt cảnh, chỉ vì lần truy sát năm xưa, nguyên nhân của sự tình này cũng chỉ đương sự mới biết rõ.

...

64. Chương 64

“Phu tử, ta dẫn theo một bằng hữu tới, ta có thể mời hần ngồi cùng không?”

Gương mặt trắng nõn hồng hồng của Triệu Dịch bị phơi nắng đến đỏ bừng, khi cười lên tựa như đóa hoa, Đạm Viên nhẹ nhàng kéo Triệu Dịch đến bên người mình, sờ sờ mái tóc mềm mượt của đối phương, “Lớn như vậy rồi còn hậu đậu như thế, sau này không còn ta nữa người phải làm sao? Ân?”

Hiếm khi nào thanh âm của Đạm Viên mềm nhẹ đến kỳ cục như vậy, toàn thân Lăng Nguyệt Vụ run lên trong giây lát, sau đó chậm rãi đem đường nhìn đặt ở nam nhân tuần lã đang đứng một bên mỉm cười nhìn Đạm Viên, thấy Đạm Viên hoàn toàn làm lơ mình cũng không có biểu hiện xấu hổ gì cả.

“Ai nha, người đừng có lúc nào cũng sờ đầu ta như vậy, hần tên Diệp Hạ, vừa mới ra tay cứu một chú chim con rất đáng yêu, sau đó ta thấy hần rất lợi hại nên mời hần tới, phu tử, hắc hắc.” Nói xong tiện tay cầm chén của Đạm Viên uống luôn, động tác này khiến cho Diệp Hạ hết hồn một cái, sau đó trấn định trở lại, hần vừa lên đã chú ý tới nam nhân bạch y đeo mặt nạ kia, khí chất bất phàm, phong độ xuất chúng, vẻ phần tướng mạo... Vì sao phải đeo mặt nạ, lẽ nào có bí mật gì khó nói?

Sau khi Lăng Nguyệt Vụ nhận ra người này là Diệp Hạ, không khỏi nhìn Triệu Dịch vài lần, xem ra Lăng Sương Nhược cũng đã tới Lạc thành, dùng tay ra hiệu mời ngồi, chuyện xảy ra khi xưa không có Diệp Hạ ở đó.

“Ngồi, Dịch nhi, châm trà.”

Đạm Viên cùng Triệu Dịch cũng chưa từng xuất hiện ở Lăng Lạc cung, Diệp Hạ đương nhiên sẽ không biết thân phận của bọn họ, cho dù biết thì làm sao, không có huyết hải thâm cừu cũng không cần tính toán làm gì.

“A?”

Triệu Dịch trong thoáng chốc không phản ứng kịp, ngơ ngác tại chỗ, sau đó mới mỉm cười đứng lên châm trà, dù sao cũng cần nói thêm Triệu Dịch còn đơn thuần hơn cả Lăng Nặc, nhìn dáng dấp của hần là đủ biết, bình thường cũng hay bị mấy vị này ăn hiếp đến triệt để.

“Diệp đại ca, người uống trà, vừa nãy chúng ta đi xa như vậy người cũng không nói khát, thật là lợi hại.” Rót trà xong lại ngồi xuống cạnh Đạm Viên, dù gì đi nữa hần cũng đã quen ngồi bên cạnh người này rồi.

Diệp Hạ đã sớm ngồi xuống bàn, nở một nụ cười lễ phép với Triệu Dịch, luôn nghĩ hài tử này có nét gì đó giống giống cung chủ, thế nhưng cung chủ khá là giữ thân trong sạch, thế nào có thể lưu lại hài tử ở ngoài được, cho dù có cũng đã lên thiên đường từ lâu rồi.

“Cảm tạ, Dịch nhi, hai vị này là ca ca của người sao, có thể giới thiệu với ta?”

Thấy bốn người ngồi chung như vậy có vẻ xấu hổ, Diệp Hạ lớn tuổi hơn khá nhiều so với hai người kia, ngồi thế này cũng có chút mất tự nhiên, niên thiếu xinh đẹp như hoa ở bên trái nhìn hần, mỉm cười như có như không, còn nam nhân đeo mặt nạ ở bên phải thì cả người toát ra khí độ khiến người khác da đầu tê dại, làm cho hần đứng ngồi bất an, ở trước mặt cung chủ cũng có thể chuyện trò vui vẻ như hần, sao lại lưu lạc đến nước này, hai người kia dường như không đơn giản.

“A, thiếu chút đã quên.” Triệu Dịch kinh hãi vỗ vỗ đầu, “Diệp đại ca, người bên cạnh ta là phu tử mà ta thích nhất, người ở đối diện là ca ca ruột của ta.” Tên thì không nói đâu, hắc hắc, ca không thích nói tên mình ra với người bên ngoài, đừng nhìn Dịch nhi bề ngoài đơn thuần, hẳn hoàn toàn không ngu ngốc.

“Phu tử, Triệu huynh đệ, ta đã quấy rầy.”

“Không sao, Dịch nhi nhà ta vui vẻ là tốt rồi, hẳn thích dắt người nào theo cũng không sao hết” Đạm Viên mỉm cười đáp lời Diệp Hạ, ngụ ý Diệp Hạ chỉ là một người bình thường, “Dịch nhi thích nhất là đem a miêu a cầu về nhà, thỉnh thoảng đem người về cũng rất bình thường, ha ha.”

Sắc mặt Diệp Hạ đen lại, thông minh như hẳn làm sao không biết khẩu khí của phu tử đây là đang châm chọc mình, vì sao hẳn lại sa vào trong đôi mắt thuần khiết của tiểu quý Dịch nhi làm gì? Dịch nhi thuần khiết không có nghĩa là người nhà cũng thuần khiết giống thế.

“Phu tử.”

Lăng Nguyệt Vụ thật hiếm khi lại cắm vào một câu giữa bọn họ, lời nói rõ ràng có ý cảnh cáo, Đạm Viên nhún vai hơi hợt, biểu thị mình chỉ đùa một chút mà thôi, không có ý khác, đương nhiên Đạm Viên không biết người trước mắt là được sư Lăng Lạc cùng Diệp Hạ, chỉ vì được sư bình thường rất ít khi ra ngoài, tuy nhiên cho dù ra ngoài rồi cũng không biết hẳn là Đạm Viên.

“Nói vậy Diệp đại ca không phải người ở đây, người cũng muốn đạt được ‘Huyết tàn’ sao?”

Đạm Viên một lời nói trúng tim đen, vạch ra mục đích đối phương đến nơi này, đương nhiên trên mặt vẫn không thể thiếu một nụ cười tà mị.

Diệp Hạ sững sốt, “Không phải thế, tại hạ chỉ là cùng bằng hữu đến đây du ngoạn mà thôi, không có mục đích gì khác.”

Nơi nào cũng nghe được mọi người đàm luận về ‘Huyết tàn’, trước đây khi nói về ‘Huyết tàn’ ai ai cũng biến sắc, hiện tại cũng giống như trước, song đã tương phản hoàn toàn, lúc trước khi nghe được thì khiến người không kim lòng nổi, sợ đến run rẩy toàn thân, còn hiện tại thì mặt mày háo hức, tựa như họ đã đạt được ‘Huyết tàn’ không bằng.

Xem ra ai đã đến Lạc thành thì đều cùng một dạng người a, nhưng không biết hai người này có phải cũng muốn đạt được ‘Huyết tàn’ hay không.

“Người không hiểu kỳ sao? Có người nói đạt được ‘Huyết tàn’ rồi có thể kiệt xuất thiên hạ, võ công không ai sánh bằng, còn có thể hưởng hết vinh hoa phú quý, cả đời không lo, Diệp đại ca, không động tâm?”

“Tại hạ chỉ là một đại phu bình dân, thế nào sẽ quan tâm những vật ngoài thân ấy, ta chỉ mong muốn người chết không quá nhiều sẽ tốt biết bao, dù gì đi nữa mùi máu hoàn toàn không dễ ngửi.”

Lăng Nguyệt Vụ mắt lạnh nhìn Diệp Hạ, hẳn vì sao cho đến bây giờ mới phát hiện Diệp Hạ giống như hòa thượng, loại suy nghĩ này trong võ lâm dường như rất khó sinh tồn, nhưng suy nghĩ lại, cứu người đương nhiên cũng có thể giết người, có lẽ đây chính là chỗ hơn người của Diệp Hạ.

“Ồ, thì ra là như vậy.”

“Diệp đại ca, tâm người như gương sáng, người suy nghĩ cho người khác như vậy, Dịch nhi cũng sẽ học tập như người, phu tử, sau này chúng ta không ăn thịt mà chuyển thành ăn chay có được không?”

Ngữ khí mang theo chút làm nũng, nếu như Diệp Hạ không phải đang ngồi trên ghế, sớm muộn gì chân cũng sẽ mềm nhũn rồi ngã xuống đất, trong lòng không khỏi cảm thán thế gian này quả là nhiều kỳ nhân kỳ sự, Dịch nhi quả nhiên vẫn còn mang thiên tính hài tử.

Đạm Viên cũng không tốt hơn bao nhiêu, nghe Diệp Hạ nói xong rồi lại gọi hẳn ăn chay cùng, hẳn một bữa ăn mà không có thịt là không được, cười một cách giả tạo, nhéo nhéo khuôn mặt mềm mại của Dịch nhi, “Dịch nhi, sau này người có thể ăn chay mỗi ngày, rồi niệm kinh liên tục, nhất định có thể sống lâu trăm tuổi.”

“Ách, thật sao?”

Được sao, Dịch nhi đơn thuần hoàn toàn không biết phu tử gọi mình đi làm hòa thượng, ngơ ngác gật đầu, còn rất chi là vui vẻ.

Nghe người nhà của Dịch nhi quái dị như vậy, Diệp Hạ cũng không tiện tiếp tục ngồi đây, một người luôn châm chĩa hần, một người đối với hần lạnh lùng thờ ơ, chỉ nhìn chăm dòng người ngoài cửa sổ.

“Dịch nhi, người đã tìm được ca ca người rồi, ta về trước đây, ta ở bên cạnh nhà trọ Phúc Duyên, lúc rảnh rỗi có thể đến chơi với ta.”

Dịch nhi nhìn Diệp Hạ sắp về liền đứng dậy, vốn muốn giữ lại nhưng nhìn nhìn phu tử rồi nhìn nhìn ca ca, cuối cùng thở dài một hơi, toàn là mấy ca ca không tốt, dọa bằng hữu của hần bỏ chạy thế này.

“Thật sao, vậy ngày mai ta đi tìm người, người phải ở nhà đó, Diệp đại ca, được mà hôm nay người dùng có thể cho ta không?”

“Có thể, ngày mai người đến chỗ ta lấy.”

Đưa tay muốn xoa xoa đầu Dịch nhi, kết quả cứng ngắc giữa không trung, Đạm Viên vốn đang ngồi trên ghế chợt dùng sức kéo Dịch nhi vào lòng, đương nhiên không thể thiếu nụ cười tà mị kia, vài vị nữ tử giang hồ ngồi xung quanh nhìn đến nổi mắt không dám chớp.

“Ách, phu tử sao lại kéo ta, hại ta không đứng vững.”

“Ta chỉ là đột nhiên muốn ôm người mà thôi, đói bụng chưa, ta gọi tiểu nhị đem thức ăn lên được không, chọn gà nướng mà người thích nhất đi.” Bên này thì ôn nhu, bên kia thì xấu hổ, Diệp Hạ chưa từng quần bách như vậy, trong lòng từng trận ngứa ngáy, dấy lên ngọn lửa hừng hực, thế nhưng khi tiếp xúc với ánh mắt lạnh lùng của nam nhân đeo mặt nạ kia thì lửa giật tự nhiên hạ xuống.

“Vậy, hai vị ta đi trước.”

“Diệp đại ca, đi thông thả.”

Câu cuối cùng là Lăng Nguyệt Vụ tiếp nhận, Diệp Hạ chấp tay thi lễ rồi xoay người rời đi, lửa giận áp chế nhiều năm như vậy tựa như muốn vỡ tung vào ngày hôm nay, thực là sơ sót, hần đã bao nhiêu tuổi rồi, trên đường về nhà trọ không khỏi lắc đầu, tự giễu mình công lực kém.

Quay đầu suy ngẫm, khí tức hàn băng của vị mặt nạ nam nhân đó có vài phần tương tự cung chủ, lẽ nào là hần suy nghĩ nhiều, tam thiếu gia không có khả năng xuất hiện ở Lạc thành đúng không? Mang theo nghi vấn, Diệp Hạ trở về nhà trọ.

Sau khi Diệp Hạ đi rồi, Đạm Viên ngồi thưởng thức khuôn mặt khả ái non mềm như trứng gà bóc của Dịch nhi, còn Lăng Nguyệt Vụ thì xoay đầu nhìn về phía nhà trọ Phúc Duyên.

Thật gần, không nghĩ tới được.

Nhà trọ Phúc Duyên, có thể đem đến phúc khí cho ai, còn có thể mang lại duyên phận cùng ai.

Hai người chỉ cách nhau hai bức tường, cận kề nhau như thế, nhưng vì sao tâm lại cách xa vạn dặm, có khi nào sẽ càng ngày càng xa?

Cũng may là nét bi ai thể lương trong đôi mắt ấy đã bị che lấp dưới lớp mặt nạ, không ai có thể xuyên thấu vào bên trong, càng không ai biết được nội tâm Lăng Nguyệt Vụ lúc này đang cuộn dâng sóng lớn.

Đau đớn đâm xuyên vào tim còn khiến người khó chịu hơn nỗi khổ ly biệt năm ấy, như bị người bóp chặt cổ họng, ngạt thở đến nỗi khó thể nào nhả ra chua xót chất chứa trong lòng, nhìn, cứ nhìn thế, bất tri bất giác xung quanh đã tối đen, bầu trời mù mịt như tro tàn, tựa như tâm tình hiện tại của hần, mang theo thâm lạnh cùng bi thương tích tụ bao năm qua.

Nhưng hần không hận.

Là quá yêu, thế nên hận không nổi.

Là quá đau, thế nên hận không đành.

Là quá ngốc, thế nên hận không nhẫn.

Là mỗi một, thế nên hận không còn.

Không biết đã vào phòng từ bao giờ, mở cửa sổ để gió thu mang chút thảm đạm thổi vào trong, rất gần, rất gần, hẳn có loại xung động muốn xông đến.

Thực sự, hẳn đã xung động rồi, hẳn không có cách nào nhìn người hẳn yêu đứng ngay trước mắt mà không đi chạm đến.

Lần theo khí tức quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, chân tay nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào.

Hệ vệ ở xung quanh vẫn chưa phát hiện ra hẳn.

A, trên đời này, võ công mạnh nhất hẳn đã học xong, còn ai có thể ngăn cản được nữa.

Dùng công phu mạnh nhất làm chuyện trộm cắp như vậy, thực sự buồn cười, Lăng Nguyệt Vụ sau khi đóng cửa thì cong lên khóe môi, mặt nạ hiển nhiên vẫn còn ở trên mặt.

Trong phòng rất an tĩnh, rất tĩnh, tĩnh đến nỗi không giống như có người, nếu như không phải khí tức ấy vẫn còn đang bồi hồi quanh hơi thở, có lẽ sẽ không biết phòng này có người. Ngoại trừ khí tức của người kia, hẳn còn nghe được mùi thuốc đông y.

Đôi lông mày mỏng manh dưới mặt nạ không khỏi nhíu chặt, người kia, làm sao vậy?

Chỉ là nửa tháng không gặp mà thôi, vì sao lại thấm vào vị thuốc đông y.

Nhẹ nhàng đẩy ra màn giường, sắc trời tuy âm u nhưng vẫn chưa tối đen hoàn toàn, loáng thoáng thấy rõ có người nằm bên trong.

Bằng vải thuần trắng quấn trên trán người ấy, nơi đó còn nhìn thấy vết máu đã sẫm đen, ánh nhìn chuyển xuống, người trên giường lộ vẻ tái xanh, xanh tím như người chết, không dám tin tưởng mà dùng đôi tay run rẩy kéo tấm chăn, khe khẽ kéo ra y phục đối phương, cũng may phía dưới không có vết thương khác.

Hắn muốn hỏi, làm sao vậy?

Nhưng nói đến cổ họng đã nghẹn ngào, một thanh âm cũng không thể phát nổi.

Ngón tay thon dài khẽ vuốt ve trán đối phương.

Hắn muốn hỏi, rất đau phải không?

Đúng vậy, người này đau, hẳn còn đau hơn biết bao lần, hẳn không biết người này đã xảy ra chuyện gì, nhắm mắt yên tĩnh nằm trên giường lại mang vẻ an tường đến thế, bình tĩnh đến thế, bình tĩnh đến nỗi hẳn cho rằng người này đã không còn hô hấp.

Đem tai dán lên trái tim đối phương, chưa từng mắng người này ngu ngốc lần nào, sao lại có thể đem mình biến thành như vậy, cũng may, cũng may, trái tim còn đang đập thình thịch, nếu như người này cứ vậy mà đi, thế thì bao năm qua hẳn nỗ lực sống sót là vì điều gì, luôn miệng nói là vì Nặc nhi, thế nhưng bản thân hẳn rõ ràng nhất, hẳn chỉ là muốn cho mình yên lành đứng trước mặt người này mà thôi, không muốn để đối phương lo lắng, không muốn đối phương phân tâm vì mình.

Nam nhân ngu ngốc này, rốt cuộc đã đi đâu để biến thành hình dạng chết tiệt như vậy, hẳn rất muốn điều người này tỉnh lại, rất muốn, thế nhưng không hạ thủ được, chỉ muốn ôm chặt lấy đối phương, ôm lấy, thực sự ôm lấy, cảm thụ hơi ấm trên người đối phương, chỉ có người này ở bên hẳn mới không cảm giác được quanh hiu bất an, chỉ có người này ở bên hẳn mới cảm giác được bản thân mình đang sống.

Người còn sống mới tốt.

Chỉ cần người sống, ta mới có thể tiếp tục sống sót.

Không biết Lăng Nguyệt Vụ đã lên giường từ lúc nào, buông màn, cả người vùi vào trong chăn đem gương mặt áp lên ngực nam nhân, hẳn muốn cảm giác trái tim người này đang đập như thế, hẳn không muốn Lăng Sương Nhược rời đi, Lăng Sương Nhược chỉ có thể ở cạnh hẳn, Lăng Sương Nhược là của hẳn.

Mặt nạ từ lúc vào cửa đã tháo xuống, trời đã tối rồi, cho dù Lăng Sương Nhược tỉnh lại cũng không thấy mặt hẳn được, hẳn không phải là Lăng Nguyệt Vụ hoàn mỹ, không phải, không phải, không hề phải.

Lăng Sương Nhược cho đến bây giờ cũng chưa từng yêu cầu Lăng Nguyệt Vụ hoàn mỹ, thế nhưng hắn biết tiêu chuẩn nhìn người của Lăng Sương Nhược, Lăng Sương Nhược thích mọi chuyện hoàn mỹ, mà hắn chỉ là một người không trọn vẹn, từ lâu đã không còn hoàn mỹ, đẩy đối phương đi chỉ vì không muốn người này thấy hắn không trọn vẹn mà thôi...

Nhẹ nhàng xoa gương mặt ngủ say của Lăng Sương Nhược, có lẽ đã uống thuốc mê rồi, ngủ rất say, đôi môi tỉnh xảo cận kề bên tai thì thầm, không biết người này trong mộng có nghe được hay không, “Lăng Sương Nhược, ta càng yêu người càng khổ sở, ta càng yêu tâm càng loạn, càng yêu càng đau lòng, ta chỉ là muốn...”

“Khi người mọc ra sợi tóc bạc đầu tiên thì tận tay nhổ cho người, khi người ngủ thì dựa vào lòng người ngủ lấy hương bạc hà nguyên thủy ấy, ở nơi người thích xây một căn nhà chỉ thuộc về chúng ta, khi người nở nụ cười đẹp nhất thì để ta hôn lên gương mặt người...”

“Kỳ thực, ta chỉ mong muốn người vẫn bên ta không chia lìa, sống, mệt mỏi quá, chỉ mong muốn, chúng ta cùng nhau rời đi...”

Bên ngoài xảy ra trận mưa bàng bạc, bên ngoài đột nhiên sấm chớp vang trời, bên ngoài mưa to gió lớn, bên ngoài, rất hỗn loạn.

Ôm lấy Lăng Sương Nhược bị thương nằm trên giường, Lăng Nguyệt Vụ nghĩ, từ nay về sau cứ thế này đi, để hai người ngủ rồi không tỉnh nữa sẽ thật tốt, có lẽ hắn cuối cùng đã hiểu được nguyên nhân chân chính Diệp Hạ xuất hiện, thực sự là lão hồ ly, phải cảm tạ tên đó đã báo cho mình.

Lăng Nguyệt Vụ nằm trước ngực Lăng Sương Nhược, không nhìn thấy được trên gương mặt tái nhợt ấy chảy xuống hai hàng lệ, bỏ qua cuối cùng vẫn bỏ qua.

Vụ nhi, người là một đại ngốc.

Vụ nhi, khi ta mọc sợi tóc bạc đầu tiên thì ta nhất định sẽ bay đến trước mặt người, để người nhổ xuống thay ta.

Vụ nhi, nếu người đã mệt mỏi, ta sẽ cùng người rời đi.

Vụ nhi...

Hắn mong muốn những điều này chỉ là mộng, nhưng tất cả là chân thật, đôi mắt mê ly chỉ thấy được màu đen trên đỉnh đầu, chỉ cảm giác được trước ngực là một mảnh ướt át, đũa ngốc, đừng khóc, ta không phải đang trước mặt người sao?

Đáng tiếc, hắn không động đậy được.

Đũa ngốc, đừng khóc nữa có được hay không, sau này ta sẽ không bao giờ khiến người thương tâm nữa.

Người khóc làm tim ta đau quá, kỳ thực Vụ nhi đã sớm gieo vào lòng hắn một hạt giống, sớm đã mọc rễ nảy mầm, nếu như muốn nhổ đi, vậy nhất định là muốn mạng của hắn, vỡ nát trái tim hắn.

Chưa bao giờ biết được, Vụ nhi đã thành mạng của hắn, hắn rất vui mừng, thế nhưng đầu thật nặng, nói không nên lời, mong muốn đây thật sự không phải một giấc mộng.

Đũa ngốc, sau này đừng đẩy ta ra nữa.

Sau đó lại rơi vào hắc ám, từ đầu đến cuối hắn cũng không thấy được gương mặt thê lương trắng bệch của Lăng Nguyệt Vụ.

Là mộng sao?

Đã kéo dài bao lâu?

Mưa rồi sao?

Đã rơi xuống bao lâu?

Yêu đã gieo rồi sao?

Hoa nở nảy mầm đã bao lâu?

Bị thương rồi sao?

Máu chảy trên vết thương ấy đã bao lâu?

Còn đau nhức này... Còn phải duy trì đến bao lâu?

65. Chương 65

Một mùa quanh quē bị bao phủ trong tầng lớp chuyện buồn, lặng thầm trôi đi, sau một đêm triền miên, bình minh tỉnh lại chỉ còn một mình lẻ bóng, tỉnh lại thêm một lần cũng chỉ mỉm cười mà qua, cười mình si, cười mình dại, cười mình ngốc, cười mình khờ.

Ngày được vạn chúng chờ mong cuối cùng cũng đến, vải đỏ sớm đã trải rộng trên lôi đài, sắc đỏ vẫn là màu sắc truyền thống của Trung Hoa, tân niên lễ mừng dùng màu đỏ biểu hiện hân hoan, nhưng thi đấu trên lôi đài cũng muốn hân hoan không phải rất kỳ lạ sao, kỳ thực có lẽ là mong muốn máu đỏ dính trên tấm thảm sẽ không bị người khác nhìn ra mà thôi.

Là một suy nghĩ buồn cười hay đó chính là sự thật đứng sau màu đỏ, không ai đi tìm hiểu, không ai tự hỏi vấn đề này, những người đó làm thế để làm gì, họ chỉ đang chờ đợi, thảo luận, cả tiếng nói lớn mà thôi.

“Thật muốn nhìn cái tên mao đầu tiểu tử Đạm Viên kia ra sao, rốt cuộc có phải là hắc nắm giữ ‘Huyết tàn’ hay không, dám kiêu ngạo như thế, cầm chắc chẳng phải là thứ tốt, còn nhỏ mà đã giết người, hiện tại không biết đã thành ra cái tính gì.”

Giang hồ nhân sĩ Giáp đang đứng dưới đài bàn tán với tên nhân sĩ Ất đứng bên cạnh, còn mang theo tức giận bất bình, tựa hồ muốn phun ra oán khí, hệt như Đạm Viên trong miệng hắc có huyết hải thâm cừu gì đó to lớn lắm không bằng.

“Phải rồi, có bao nhiêu võ lâm cao thủ đức cao vọng trọng chết dưới tay hắc, rõ ràng ‘Huyết tàn’ chẳng phải thứ tốt gì, hừ, thứ đó nếu lọt vào tay ta nhất định sẽ hủy diệt nó!”

Nhân sĩ Ất cũng phần nộ không thua gì nhân sĩ Giáp, tuy nhiên nếu thực sự ‘Huyết tàn’ lọt vào tay Ất, nói vậy chưa chắc đã cầm phần như bây giờ, trong nội tâm của con người luôn luôn tràn ngập đồ kỵ, luôn luôn khẩu thị tâm phi, gió thổi theo chiều, đương nhiên sẽ có ngoại lệ, nhưng giang hồ từng người phức tạp, ai nói được rõ, ai nói được hết.

“Ta cũng vậy, nếu như tên tiểu tử Đạm Viên đứng trước mặt ta, ta nhất định dùng thanh đao sắc này chém hắc thành bảy tám mảnh, nhìn hắc còn dám nguy hại võ lâm hay không!”

Còn phải nhớ kỹ nhiều năm trước có một người thanh niên nguy hại võ lâm, thanh niên đó tên là Đồng Phượng, nhưng tất cả đã trở thành quá khứ, quả nhiên giang sơn sinh tài tử, Trường Giang sóng sau xô sóng trước, hậu sinh khả úy.

“Này, người coi kìa, bên kia không phải là người của Nhật Hồng giáo hay sao?”

“Tam đại hộ pháp cùng với tên yêu nghiệt Đồng Phượng?” Vừa nói vừa nhìn về phía phải khán đài, đám người ăn mặc hồng y đã vào lều nhập tọa.

Đột nhiên, tên Giáp lại hét lên, “A, bên cạnh Nhật Hồng giáo chẳng phải là người của Lăng Lạc cung hay sao, chắc chắn, tên Đạm Viên này mặt mũi thật lớn, bức hết giang hồ ẩn giáo ra luôn, nhưng mà sao trên trái cung chủ Lăng Lạc cung lại quần bằng vải thế kia, bị người đánh lén? Không phải nghe đồn là thiên hạ đệ nhất sao?”

“Ta xem thiên hạ đệ nhất hôm nay phải đổi chủ rồi.” Một người khác thêm vào.

“Đúng vậy, vị trí kia sớm nên thay đổi mới phải.”

“Ta cũng nghĩ thế.”

“Hừ, ai làm thiên hạ đệ nhất rồi làm sao, chỉ biết nguy hại võ lâm!”

“Ai biết được, số trời mà, người có bản lĩnh cũng có thể lên làm thiên hạ đệ nhất, đến lúc đó không ai giành với người!”

“Đúng vậy, đúng vậy!”

Những người xung quanh nghe bọn họ nói chuyện đều tán thành gật đầu, ai kêu đám kia không phải cô nương, là hét lớn như vậy sợ người khác nghe không được hay sao? Tuy ở đây không phải ai cũng là võ lâm cao thủ người mang tuyệt kỹ, nhưng người ta cũng có tài học, cho dù không có, múa đại vài chiêu cũng coi như là người giang hồ rồi, đừng quên nhìn thiên hạ đệ nhất bang kia, ăn mày cũng là người giang hồ đó thôi.

Tựa như nhiều năm trước đây, Lăng Nguyệt Vụ xen lẫn trong đám người nghe lén tin tức, không, không nên nói là nghe lén, hẳn quanh mình chính đại đứng sau họ mà nghe, giống như khi ấy, Lăng Sương Nhược và Đồng Phụng vẫn đứng cạnh nhau, chỉ là thiếu nhiệt huyết năm xưa mà thôi, hồi ức những chuyện cũ đã qua, dường như... cũng không tệ.

Hắn vẫn đang suy đoán vết thương trên trán Lăng Sương Nhược từ đâu mà đến, liệu có phá dung hay không?

Xoay đầu nhìn hai bóng người luồn chuyển dưới một cây đại thụ, chủ nhân đang ở trên cây, phía dưới lại tiến hành chém giết, những trò chém giết đấu tranh này ở trong mắt họ cũng chỉ là một trò chơi buồn chán mà thôi.

Chơi mỗi một thì ngừng lại, nghỉ ngơi xong thì tiếp tục, cứ tuần hoàn như thế, chơi trò nào rồi cũng sẽ đến lúc chán, nhưng không rõ vì sao vẫn còn người thích thú, đem mạng của người thân rơi vào trong mà vẫn không tự biết, kỳ thực mỗi người chỉ có một mạng mà thôi, khi muốn quý trọng thì cổ đã bị đâm, kết thúc sinh mạng.

Đạm Viên tái xuất giang hồ, rồi thông báo hậu thế muốn đưa ra ‘Huyết tàn’, mới đến chuyện Lăng Lạc cung bị tập kích, rồi người trong võ lâm hiện nay tự giết lẫn nhau, đây là một trận phong ba đầy máu, đây là một trận huyết vũ hung ác mười phần, cũng là tử lộ mà nhân loại tự tay mai phục cho chính bản thân mình.

Sân tổ chức võ lâm đại hội vừa mới bắt đầu đã bị người lấp đầy, chật như nêm cối, đến khi thi đấu thì mọi người chỉ lẳng lặng nhìn chăm lồi dãi, võ lâm mình chủ đương nhiên là người tổ chức đại hội lần này, nhưng không ai biết hắn có cấu kết với Đạm Viên hay không, việc này đã có rất nhiều lời đồn, nhưng vị minh chủ trẻ tuổi kia đưa ra đáp án chính là, vào một đêm nào đó tại một chỗ nào đó, tiếp được một lá thư mà Đạm Viên phóng tới từ chỗ tối, mời hắn tham dự võ lâm đại hội lần này, người thắng có thể đạt được ‘Huyết tàn’ trong truyền thuyết, võ lâm đại hội vì thế mà triển khai.

Tất cả mọi người không biết Đạm Viên có nắm ‘Huyết tàn’ trong tay hay không, thế nhưng tất cả đều muốn đánh cược có thể đạt được thứ võ công nghe đồn có thể trở thành đệ nhất thiên hạ, không người địch nổi kia, đột nhiên phát hiện, người giang hồ lại đánh giá ‘Huyết tàn’ cao thêm rồi.

Lăng Nguyệt Vụ xoay đầu nhìn về phía Lăng Sương Nhược, thấy đối phương quét đôi mắt lạnh nhìn quần chúng, không biết đang tìm ai, khóe môi dưới mặt nạ Lăng Nguyệt Vụ nâng lên một nụ cười khế, có lẽ đã biết được Lăng đại cung chủ muốn tìm người nào.

Hắn sẽ làm người kia thấy mình, nhưng không phải là khuôn mặt lúc xưa, đúng vậy, lấy khuôn mặt sáu năm sau này, ngay cả hắn cũng không biết có lòng tin để Lăng Sương Nhược thành công rời khỏi sinh mệnh hắn hay không.

Lòng hắn biết rõ, hắn đang đánh cược, chưa từng đặt cược một lần nào như hắn hôm nay lại muốn âm thầm cược với ông trời một lần, cược điều gì, không ai biết, mà hắn chỉ liếc mắt nhìn người hắn mong nhớ ngày đêm một lần, rồi thì không còn nhìn về phía ấy lần nào nữa.

Tiếng vũ khí va chạm xung quanh không truyền được vào trong tai hắn, xoay người rời khỏi đám người đang nhìn chăm lồi dãi, đi tìm đồng bọn của hắn thôi, lúc này, hắn có lẽ đang yếu đuối, hắn đang nhớ lại khoảng thời gian tốt đẹp khi còn bé, đoạn đối thoại dở khóc dở cười của hắn và người kia.

Nếu như có thể, hẳn nguyện không biết tình là gì.

Nếu như có thể, hắn nguyện bản thân chưa từng có ký ức.

Nếu như có thể, hắn nguyện chưa từng xuất hiện nơi chốn này.

Nếu như có thể...

Bước ra được nửa bước thì ngừng lại, lần thứ hai xoay người, nhìn cái trán khả ái đang quần băng trên gương mặt mỹ lệ ấy...

Nếu như có thể... Xin cho ta được yêu người đời đời kiếp kiếp.

Hiểu tình dễ, giữ tình khó.

Hy vọng lần đặt cược này hắn sẽ thắng.

66. Chương 66

Phía sau mỗi một chuyện đều có một chân tướng, thật vậy, bất luận đó là chuyện nhỏ hay chuyện lớn.

.

Bất luận là lòng hiếu kì hay sự tham lam vô tận của con người, hoặc là nội tâm giải thoát, nói chung mọi việc vốn dĩ rất giản đơn.

.

Muốn có được chân tướng, cố gắng có được chân tướng, chân chính đạt được chân tướng, cuối cùng khi chân tướng đã rõ, cứ như cảnh vật bị bão tố phá tàn, phá hủy tất cả bình tĩnh.

.

Ba ngày trôi qua, võ lâm đại hội cũng tiếp cận hồi cuối, cũng sắp tới ngày giang hồ nhân sĩ nhiệt huyết sôi trào nhất, rất nhiều người biểu lộ sự nôn nóng bất an, nhưng kết thúc không đơn giản như thế.

.

Trận so tài kết thúc cũng là màn mở đầu chính thức của võ lâm đại hội, lúc này mới nói rõ mục đích mọi người có mặt ở đây. Cuối cùng chiến thắng là một vị công tử trẻ tuổi, hắn dường như không cần tốn nhiều sức lực đã thắng được trận đấu này, trong mắt người khác hắn mang một mặt nạ ngân sắc, nhìn không thấy được gương mặt, trông không được biểu tình, đoán không ra suy nghĩ, chỉ biết là khi nam nhân mặt nạ ấy vung ra một chiêu cuối cùng thì, trên dưới khán đài là một mảnh vắng lặng, không ai mở miệng hoan hô, không ai hò hét la lớn.

.

Chưa từng có ai gặp qua một vị cao thủ chỉ cần vung tay là có thể đánh bại người khác như vậy, không, đó không phải là cao thủ, là tiên nhân, là thần tiên, chỉ có thần tiên trên trời mới có chiêu thức như thế, mọi người ở dưới đài đều trợn mắt há miệng, ngoại trừ vài vị võ lâm nhân sĩ tương đối ổn trọng ra.

.

Phía Nhật Hồng giáo đường như cũng rất sửng sốt, bọn họ đều bị cục diện cùng khí tràng này dọa đến, Đồng Phượng ngơ ngác nhìn chằm người trên đài, hắn nghĩ người này rất quen thuộc, ít nhất là thân hình rất quen, đó là Đạm Viên sao?

.

Trong mắt Lăng Sương Nhược hiện lên một tia khó hiểu, trong lòng cũng mang chút kích động, một cảm giác đắng cay chua xót bất tri bất giác nảy sinh vì bóng hình cao ngạo trên đài kia.

.

Có lẽ lúc này chỉ có một người sẽ lên đài, đó cũng là kẻ mà người trên đài đang chờ đợi —— Lâm Tiên.

.

“Ha ha, thiếu hiệp hảo công phu a, thực sự là giang sơn sinh tài tử, hôm nay mượn cơ hội này, tại hạ cũng xin đến lĩnh giáo vài chiêu công phu của thiếu hiệp.”

.

Như cười như không, người chưa đến thanh âm đã đến rồi, Lăng Nguyệt Vụ nhìn về phía phát ra thanh âm, một thân ảnh tím nhạt phiêu nhiên đi đến, mái tóc đen dài tùy ý buộc sau lưng, gương mặt không thể nhìn ra người này đã từng trải qua đau thương hay vẫn còn tinh khiết như giấy trắng, người dưới đài vang lên một mảnh kinh hô, trận thế vừa nãy còn chưa đánh tan, nay lại còn thêm một người tới nữa.

.

“Người đến lĩnh giáo hay muốn có được ‘Huyết tàn’?”

.

Thanh âm lạnh lùng, nhàn nhạt và sâu thẳm, tựa như vang đến từ địa ngục, nhẹ nhàng chậm chậm, không nhanh không gấp, nghe được thanh âm này, Lăng Sương Nhược toàn thân cứng còng, thiếu chút đã bóp nát tay vịn ở ghế.

.

”Không dám nhận, chỉ là muốn lĩnh giáo công phu của thiếu hiệp mà thôi, công phu của thiếu hiệp trên giang hồ rất ít có, có thể nói cho tại hạ là xuất phát từ môn phái nào hay không?”

.

Vấn đề này cũng chính là chuyện mà tất cả người dưới đài đều muốn biết, lại thêm một mảnh vắng vẻ, Đạm Viên đứng cạnh đài nhếch miệng, có lẽ tất cả mọi người đều xem Lăng Nguyệt Vụ là Đạm Viên, đáng tiếc tất cả đều sai, Đạm Viên chân chính đang đứng nhìn kịch đây nè, hôm nay qua rồi liền kết thúc cả đi, những ngày lưu vong như sáu năm qua thật không phải là người chịu được mà.

.

Liếc mắt nhìn về phía đại bản doanh của Lăng Lạc cung, nhìn biểu tình của người kia cũng biết là mọi chuyện sắp kết thúc.

.

Lăng Nguyệt Vụ lên lời đài vào ngày cuối cùng của đại hội võ lâm, đương nhiên hắn sẽ không thua, ánh mắt phức tạp nhìn về người vừa tách ra khỏi đám đông bước lên đài, thật quen thuộc, thực sự rất quen thuộc, đó là nam nhân đã giáo dục hắn kiếp trước, đáng tiếc, nhằm một bước cuối cùng sẽ hối hận cả đời.

.

“Muốn biết về người khác, người phải tự giới thiệu trước.”

.

Lăng Nguyệt Vụ lần thứ hai lạnh lùng nói ra, lúc này hắn không còn là nam nhân đa sầu như hai hôm trước nữa, hắn chỉ muốn kết thúc tất cả điều này.

.

“Lâm Tiên.”

.

Sau khi nghe xong, khóe môi đang nhếch lên của Đạm Viên đơ lại một chút, Lăng Nguyệt Vụ biết người này là ai, nhưng không có phản ứng lớn như Đạm Viên, chỉ là không hiểu rõ mà thôi.

.

“A, thế giới này trừ người biết công phu đó ra có lẽ chẳng còn ai biết nữa.”

.

Rất nhiều người khó hiểu, ngay cả có mạng lưới tình báo lớn như Lăng Sương Nhược cũng không hiểu.

“Lăng Nguyệt Vụ, ta đương nhiên biết, ha ha.”

Xôn xao!

Dưới đài vang lên từng đợt bàn tán.

“Không phải là Đạm Viên sao?”

“Võ công cao như thế mà không phải Đạm Viên, vậy còn Đạm Viên đâu?”

“Kỳ quái, nói thế thì không có ‘Huyết tàn’ nữa sao?”

“Hắn võ công cao như thế chẳng lẽ Đạm Viên còn cao hơn nữa?”

Người khác nhau đương nhiên câu hỏi cũng sẽ khác, bọn họ không dám kết luận, có lẽ Đạm Viên sẽ không lên đài, cũng có thể Đạm Viên chỉ muốn công khai ‘Huyết tàn’ trước hậu thế mà thôi.

Hiện tại cao thủ không còn là người phạm nữa, bọn họ tự biết không chiếm được ‘Huyết tàn’, chỉ phải ở lại xem náo nhiệt.

“Người đến hẳn là để hủy diệt ta.”

Dưới lớp mặt nạ, Lăng Nguyệt Vụ nhàn nhạt mở miệng, trên người cũng không tỏa ra sát khí gì.

“Phải, không sai, nói vậy ngươi hiểu rõ ‘Huyết tàn’ hơn so với bất kì kẻ nào, ‘Huyết tàn’ là thứ không nên tồn tại trên đời này.”

Người dưới đài trở nên mờ mịt, tiếp tục lặng yên nghe người trên đài đối thoại, đợi một lúc lâu mới nghe nam nhân bạch y mặt nạ không phải người thường kia nói, vẫn là sâu thẳm như quỷ mị như thế.

“Vậy vì sao mười năm trước để ta luyện nó, lão đầu kia là do ngươi phái tới làm thực nghiệm mà thôi có đúng không, lúc đó ngươi biết ta đang ở bên Lăng Sương Nhược, có lẽ còn liên quan đến Đoạn Tồn, a...” Nụ cười khê khàng thế kia nhưng lại không mang một tia dễ dàng nào.

“Ngươi không ngu ngốc.”

Lâm Tiên chấp tay mà đứng, hôm nay vốn định giải quyết ‘Huyết tàn’, không ngờ lại bị người khác đòi nợ, hẳn biết Lăng Nguyệt Vụ cùng Đạm Viên sẽ xuất hiện, thế nhưng hẳn vẫn đến, nguyên nhân vì trên người Lăng Nguyệt Vụ có một phẩm chất đặc biệt tựa như một người nào đó, bất tri bất giác đã đến rồi.

“Các người giao cho ta cùng Đạm Viên, Đạm Viên chưa luyện thành mà ta đã tập được, từ trước đến nay các người đều ở Lăng Lạc cung quan sát cử động của ta, đúng không? Thực nghiệm có phải rất thành công hay không, thành công đến nỗi các người sợ hãi, sau đó dùng danh nghĩa đối trá kia gạt ta lên núi, đuổi tận giết tuyệt ta, nguyên nhân chỉ vì không mong muốn ta biết đến tác dụng đích thực của ‘Huyết tàn’, Lâm Tiên?”

Gương mặt Lâm Tiên lúc trắng lúc xanh, Lăng Nguyệt Vụ nói không hề sai.

“Người làm sao biết được?”

“Người đã nói ta không ngu ngốc, nhiều năm như vậy lẽ nào ta còn phải tiếp tục để các người che giấu, nhiều năm như vậy mà chưa từng đắc thủ có phải rất sợ hay không, có phải rất bất an hay không, nếu như vô công ấy công truyền hậu thế sẽ khiến người ở đây mang đến hỗn loạn gì, ta hẳn cũng không nói sai.”

Bình thần nói ra cứ như là đang kể một câu chuyện không liên quan gì đến mình, thế nhưng sự tình ấy lại khiến toàn thân Lăng Nguyệt Vụ nhói đau, như liệt hỏa đốt cháy, “Người nên may mắn, tập được võ công này là ta.”

Lâm Tiên băng lãnh toàn thân, bí mật hẳn giấu diếm nhiều năm như vậy hôm nay lại phơi bày trước mặt mọi người, hẳn chưa từng nghĩ đến có một ngày sẽ bị người khác biết, phải, hẳn hiểu rõ ‘Huyết tàn’ tồn tại là phá hoại nhân loại, nam nhân có thể sinh con đó là trái với quy luật tự nhiên, cũng là vi phạm lịch sử.

‘Huyết tàn’ hoàn toàn không phải Đoạn Tồn sáng chế, người sáng tạo là hẳn, hẳn không rõ vì sao lại phải tạo ra nó, chỉ vì nguyện vọng nhỏ bé kia mà làm ra nhiều chuyện như vậy, hại nhiều mạng người như vậy.

“Người gây ra quá nhiều máu tanh, ngừng lại đi, không biết vì sao người phải một mặt làm người tốt một mặt lại xấu xa, những việc người làm ta luôn nghĩ rất vô vị.”

Lâm Tiên giật mình vô pháp mở miệng, lẽ nào Lăng Nguyệt Vụ dẫn hẳn ra đây chỉ nói những chuyện này sao, “Ta, ta đến để giết người, đúng như lời người nói, ‘Huyết tàn’ không nên tồn tại.”

Bại lộ chuyện như vậy Lâm Tiên có chút luống cuống, hẳn vốn nghĩ tất cả đều đã hóa thành hư ảo, hẳn hiểu rõ, hẳn đã chọc vào một người thông minh.

“Đồng tính yêu nhau không có tội.”

Một lúc lâu sau Lăng Nguyệt Vụ chậm rãi nói ra vài từ này.

.

Lâm Tiên hai mắt phóng đại, hắn muốn thấy rõ Lăng Nguyệt Vụ, không biết nói gì, dường như người này có thể lý giải hắn, vì không quen nhìn người này được Lăng Sương Nhược cương chiều nên tìm mượn có tiêu diệt, hắn muốn hủy diệt tất cả cặp đôi hạnh phúc.

.

“Người...”

.

Lâm Tiên đột nhiên nổi giận, vì sao người khác không cần tốn nhiều công sức đã có được tình yêu, còn hắn thứ gì cũng không có, kiếp trước như vậy, kiếp này cũng thế, lẽ nào hắn không được ông trời thương yêu hay sao?

.

Lòng bàn tay Lâm Tiên đột nhiên ngưng tụ lực lượng, xung quanh vô cớ biến thành ảo ảnh, Lăng Nguyệt Vụ chỉ bình tĩnh đứng yên, không hề biến sắc, lẳng lặng nhìn người trước mắt, sau đó vung tay đem mặt nạ trên mặt mình vứt xuống đất, khi mặt nạ rơi xuống, động tác trên tay Lâm Tiên ngừng lại.

.

“Người, mặt của người...”

.

Tất cả mọi người đều nhìn gương mặt Lăng Nguyệt Vụ, bọn họ không quen biết nam nhân có võ công bí hiểm trên lôi đài kia, bọn họ nửa nghe nửa hiểu, rất là mê mang, bọn họ thấy gương mặt ẩn sau lớp mặt nạ đó có một vết sẹo rất dài, bọn họ không hận mà cùng âm thầm tiếc hận, tại sao lại như thế, một người rõ ràng nhìn như hoàn mỹ như vậy vì sao lại có vết sẹo dài đó phá hư, có xấu không?

.

Nhưng mà, khiến người rung động, khiến người đau lòng, khiến người chua xót, đó là vì sao đôi mắt lưu động sóng gợn ấy lại sáng sủa như vậy, khiến người tâm thần nhộn nhạo, Lăng Sương Nhược thực sự cứng ngắc trên ghế thượng vị, rồi lại cười ra tiếng, khiến thuộc hạ bên cạnh đều giật mình.

.

“Cung chủ?”

.

“Ha ha...”

.

“...” Cung chủ sao lại đột nhiên cười, hơn nữa cười đẹp đến thế...

.

Phất tay áo đứng dậy, vận khí nhảy lên trên đài, dưới đài lại một mảnh im ru, việc này hình như có liên quan đến Lăng Lạc cung, lại hình như không liên quan gì cả.

.

“Lăng Sương Nhược, a, trí nhớ của ngươi đã khôi phục rồi.”

.

“Thật đúng là cảm tạ ngươi cho ta một cơ hội quên đi người quan trọng nhất, còn nữa, nếu như không phải ngươi, ta sẽ không biết đồng tính yêu nhau là vô tội.”

.

Lăng Nguyệt Vụ sững sốt, căn cứ môi dưới, đột nhiên hấn có phần muốn chạy đi, gương mặt mỹ lệ vô khuyết ngày xưa đã không còn tồn tại nữa, thế nhưng còn chưa có động tác gì, tay đã bị Lăng Sương Nhược nắm chặt, bị xem thấu rồi.

“Tình vũng hơn vàng, ta rất ước ao.”

Hóa ra họ đã coi lôi đài là nơi để cổ nhân tụ hội.

“Các người còn đánh nữa hay không? Huyết tàn rốt cuộc là loại võ công gì, bọn ta hiện tại còn không biết!”

Đột nhiên dưới đài có một vị hiệp sĩ có can đảm lại không sợ chết, dùng khí tụ đan điền hét lên.

Lăng Sương Nhược nắm chặt tay Lăng Nguyệt Vụ, còn Lâm Tiên đã khôi phục nụ cười mỉm như trước, lệt lệt đã tạo thành, nhưng không phải là tội lớn ngập trời.

“Sau này không còn loại võ công mang tên ‘Huyết tàn’ nữa, nó chỉ là thứ hại người, hy vọng các vị đừng nhớ mong.”

Đạm Viên cùng Lăng Nguyệt Vụ dẫn hấn ra đây mục đích chỉ vì muốn để hấn giải thích trước mặt mọi người mà thôi, Đạm Viên lắc đầu nhìn Lăng Nguyệt Vụ đang cúi cúi mặt, lôi kéo bàn tay nhỏ non nớt của người bên cạnh, “Địch nhi, chúng ta đi du ngoạn giang hồ thôi.”

“Hơ?”

Người nào đó ngây ngốc không biết chuyện gì đang xảy ra?

Kết quả còn chưa kịp phản ứng đã bị người ôm eo rời đi, kể về sau, không còn ai gặp lại Đạm Viên nữa, Lâm Tiên đem đường nhìn chuyển đến bóng trắng ấy, hài tử kia, đã trưởng thành...

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, đùa giỡn bọn ta hay sao?”

Giang hồ nhân sĩ dễ thịnh nộ bắt đầu gào lên, Lăng Sương Nhược kéo Lăng Nguyệt Vụ nhanh chóng rời đi, có nhiều lời họ chưa nói cùng nhau, đám người chỉ thấy hai người kia đi xa nhưng không có cách nào ngăn cản, ai kêu bọn họ năng lực không bằng người ta làm gì, nhìn lại lôi đài, giờ chỉ còn vị võ lâm minh chủ trẻ tuổi mà thôi.

“Hơ... Cái kia.” Minh chủ trẻ tuổi bị bức đến nhức đầu, sau đó chỉ vào tên nam tử áo xám vừa nãy bị Lăng Nguyệt Vụ đánh ngã giờ vẫn còn chảy máu mũi nằm lẩn trên đất, “Kết quả tuyển cử của võ lâm đại hội lần này, vô địch chính là vị thiếu hiệp kia! Mọi người vỗ tay!”

Mồ hôi chảy đầy mặt...

.

Vì sao người chịu trận cuối cùng lại là hần, hần vì sao phải đáp ứng tên tiểu tử thối Đạm Viên kia chứ! Khó ưa! Ghê tởm! Bị lừa rồi!

.

Ngại ngần nhìn đoàn người gây rối dưới đài.

.

Trốn mau thôi!

.

...

.

Ba ngày sau.

.

“Chúng ta làm vậy có quá đáng không, Vụ nhi?”

.

“Hừ.”

.

“Ta biết là ta sai, thế nhưng, nói như thế nào thì Nặc nhi cũng là, cũng là con... ta.”

.

“Ta đã cho cơ hội để các người ở cùng.”

.

“Lúc đó ta không biết.”

.

“Không liên quan đến ta.”

.

“Vụ nhi đừng vô tình như vậy.”

.

“Đáng đời!”

.

“Ta, cái kia, Đồng Phượng sẽ chăm sóc tốt cho tiểu Nặc thôi sao?”

.

Bọn họ mới vui đùa cùng nhau vài ngày mà đã chia ly rồi, kỳ thực tiểu Nặc cũng rất khả ái, nhưng không giống bọn họ, nhưng họ xác thực là phụ tử a, quan hệ thật loạn, nhức đầu.

.

“Không biết, người uy hiếp hần đi.”

.

Hai người trốn sau một cây to nhìn Đồng Phượng vừa ôm vừa hôn hôn tiểu Nặc, xem ra Lăng Sương Nhược hoài nghi là giả, tại sao lại như vậy được?

.

Lăng Nguyệt Vụ xoay lại đầu Lăng Sương Nhược, đặt một nụ hôn lên môi đối phương.

.

“Ngô?”

.

“Ta hủy dung rồi ngươi còn muốn ta?”

.

“Ngốc quá, ngươi vĩnh viễn là Vụ nhi của ta, người yêu không phải để vứt bỏ, mà dùng để yêu thương.”

.

“Vậy đêm đó... Ngươi đau, thế nào?”

.

“Cái kia, ngoại lệ...”

.

Vụ nhi dường như ngày càng đáng sợ rồi, hắn đã bị trói lại.

.

Là Vụ nhi, là ái tình, cũng là vĩnh viễn.

.

...

.

“Nương tử! Vẫn là ngươi tốt với ta nhất! Chụt!” Hôn một cái lên gương mặt trắng nõn của ai kia.

.

“Hơ?”

.

“Chúng ta thành thân đi!”

.

“Ngươi bao nhiêu tuổi rồi?”

.

“Yêu nhau không cần lý do, tuổi tác không phải vấn đề, chiều cao không phải cự ly, giới tính càng không dính tới, chúng ta đi bãi đường thôi...” Hắc hắc, phu tử viết thơ nói thế đó... Một tên nhóc ngồi trong lòng Đồng Phượng cười trộm.

.

Đồng Phượng ngơ ngác, Hồng Trần cảm giác được Nhật Hồng giáo sắp gặp bão tố.

.

Tên ác ma kia a!

.

“Không muốn đâu...” Hồng Trần hét lớn.

.

.

~*

~.

.

67. Chương 67

Qua thật nhiều năm sau.

.

Gió táp mưa sa không còn liên quan đến họ, mây cuộn mây trôi, nhìn tận thiên hạ.

.

Đỉnh Thanh Phong, cổ tùng sừng sững, gió lạnh thổi qua.

.

Một thân thể gầy yếu hơi nghiêng người về sau, người sau lưng lập tức ôm chặt hấn vào lòng, dường như sẽ ôm thế này đến trăm năm, ngàn năm, vạn năm, và vĩnh viễn...

.

“Có còn nhớ không?”

.

“Ân, chuyện của chúng ta, ta vĩnh viễn sẽ không quên.”

.

“Có còn nhớ ta đã hỏi ngươi, ta có lừa không, ngươi đáp...”

.

“Không lừa.”

.

“Có còn nhớ khi ta bảy tuổi thì cầm đao gác lên cổ tiểu cô nương không?”

.

“Trước khi ngươi ngắt xỉu, ngươi nói sát thủ giết cuối cùng là bản thân mình, khoảnh khắc ấy, ta sẽ không quên.”

.

“Có còn nhớ đã từng kêu ngươi câm miệng không?”

.

“Còn nhớ, lúc đó ta thật sự đã câm miệng rồi.”

.

“Có còn nhớ ngươi nói sẽ dạy ta võ công hay không?”

.

“Còn nhớ, nhưng ta lại không dạy được.”

.
“Có còn nhớ lần đầu tiên ta uống rượu?”

.
“Còn nhớ, lúc ấy ngươi còn muốn uống thêm.”

.
“Có còn nhớ...”

.
Từng nụ hôn nhẹ nhàng rơi trên vết sẹo dài khắc lên gương mặt tuyệt mỹ ấy, hôn dấu vết thật dài kia, hôn một lần, trong lòng lại đau đớn một phen, thương yêu dành cho đối phương lại tăng thêm một tầng, “Đứa ngốc, chuyện giữa ta và ngươi, ta vẫn đều nhớ rõ...”

.
Thái dương tượng trưng cho quanh minh chậm rãi mọc lên trước mắt, đây là lần đầu họ lên đỉnh núi để nhìn mặt trời mọc, là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng, nổi bật trong làn sương có vẻ càng thêm tươi đẹp, trong tầng mây rơi ra vòng ánh sáng nhàn nhạt, dần dần biến hóa, thái dương bắt đầu chói mắt hơn, chậm rãi mọc giữa không trung, mỹ luân mỹ huyễn, tuyệt mỹ chỉ cảnh, trăm năm một lần.

.
Nhìn tận thiên sơn vạn thủy, ngắm tận hoa rơi hoa tàn, xem tận nhân gian ấm lạnh, tất cả đã qua vào lúc này chỉ trở thành mây khói nhạt nhòa, ai sẽ ưu phiền vì những việc nhỏ ấy, ai sẽ nhắc lại chuyện cũ khiến người tan nát đoạn trường kia, ai sẽ đến quấy rối thiên địa lúc này chỉ còn hai người họ.

.
Rời xa mỹ cảnh, một cánh cửa đá bí mật trong rừng cây khe núi được mở ra, sau đó khép lại, mỹ nhân cao to hơn nắm chặt lấy bảo bối khó chiếm được này bước từng bước vào bóng tối, điểm từng ngọn nến để thấp sáng như ban ngày, tầng tầng lớp lớp đá nặng nề hạ xuống sau lưng cả hai, cũng đã ngăn cách hai người họ rất xa thế giới, họ thâm tình nhìn nhau cười, sẽ không quay đầu lại nữa, hai tay nắm chặt nhau, mười ngón giao triển, tình ý cũng càng nồng thêm.

.
Khi tầng cửa đá cuối cùng nặng nề rơi xuống, hai người cùng nhau quay đầu nhìn về cánh cửa ấy, rồi cũng cùng quay đầu về nhìn rượu ngọt đã được đặt sẵn trên bàn đá từ lâu.

.
Lăng Nguyệt Vụ kéo Lăng Sương Nhược ngồi trên ghế đá, đôi mày mảnh mai khẽ nâng lên, mỉm cười như hoa, tự mình rót rượu cho hai người, đưa tới trước mắt Lăng Sương Nhược.

.
“Rượu giao bôi sao?” Thanh âm trầm thấp khàn khàn, nhưng lúc này lại nghe rất có mị lực.

.
Gật đầu, hé mở môi thắm, mỉm cười, không hề mang nửa phần âm lãnh, không hề có một tia máu tanh, không tồn tại một tia giả ý, vẻ diễm lệ bây giờ không vì dấu vết dài xấu ấy che khuất, trái lại càng tuyệt đại tao nhã hơn, ngón tay thon dài cầm lấy chén rượu, tay phải của hai người ***g qua nhau, hai chén khẽ chạm nhau, trước nhẹ sau nặng, sau đó uống cả chén vào người.

.
“Rượu ngọt.”

“Môi của người cũng ngọt.”

.

Không biết từ bao giờ hai đôi môi không hề băng lãnh ấy đã dính chặt với nhau, không giận không hờn, không sâu không cạn, như khinh như trọng, giữa bầu thiên địa, chỉ còn hợp nhất.

.

Khi hai đôi môi ấy chia lìa, không thích cười như hai người kia lần thứ hai ăn ý mỉm cười nhìn nhau.

.

Gặp gỡ, giống nhau, quen biết, hiểu nhau, thân cận, yêu nhau, đây là lời thuyết minh cả trọn đời của hai người, đi tới đâu cùng, quay đầu lại mới phát sinh, mọi người cả đời xoay tròn quanh chữ yêu, xoay tròn cuối cùng vẫn trở về nơi cũ, có người choáng đầu, có người lấy lại thân, có người ngã xuống đất, có người tìm về người làm bạn, có người lại mất đi người bạn cả cuộc đời...

.

Lăng Sương Nhược bế Lăng Nguyệt Vụ đi đến nhà mới của họ, vừa vặn để hai người dùng chung, kích cỡ vừa đúng.

.

Lăng Nguyệt Vụ tựa trước ngực Lăng Sương Nhược, cọ cọ bên hõm vai quen thuộc kia, sau đó nhìn đối phương với nụ cười rực rỡ nhất kể từ khi chào đời.

.

“Hài lòng không?”

.

“Trước đây, ta không vui cũng không buồn phiền, bây giờ, ta muốn nói, ta rất hài lòng, cũng rất hạnh phúc, người có vui không?”

.

“Ta, cũng vậy.”

.

Ngón tay có chút rét run nhẹ nhàng chạm vào gương mặt Lăng Nguyệt Vụ, vết sẹo ấy không tồn tại trong mắt hắn, đặt một nụ hôn dịu dàng lên má đối phương, sau đó Lăng Nguyệt Vụ cũng khẽ vuốt gương mặt hắn, cũng đặt một nụ hôn ở cùng vị trí như thế.

.

“Khi còn bé lần đầu tiên ra Lăng Lạc cung, ta nói người lừa ta, hiện tại ta thu hồi câu nói kia, được không?”

.

“Vì sao?”

.

“Vì ta không muốn ở cầu Nại Hà người bị nụ cười của kẻ khác câu dẫn.” Đôi mắt sâu thẳm chứa một chút ẩm ướt nhìn Lăng Sương Nhược. “Người không dạy ta những điều hư hoa, nhưng dạy ta cách để cười, cười, có rất nhiều loại, có loại không cần hàm ý, thế nhưng đối với người, ta chỉ muốn chọn cái đẹp nhất, chỉ muốn dành cho người nụ cười thật nhất, ngọt nhất, mỹ nhất, thích nhất...”

.

“Khi ta hôn mê có một đứa ngốc đã nói với ta,” khóe mắt Lăng Sương Nhược cũng bắt đầu ướt át, “Càng yêu càng khổ sở, càng yêu tâm càng loạn, càng yêu càng đau lòng, ta chỉ là muốn, khi người mọc ra sợi tóc

bạc đầu tiên thì tận tay nhỏ cho người, khi người ngủ thì dựa vào lòng người ngủ lấy hương bạc hà nguyên thủy ấy, sau này chỉ có đứa gốc đó ngủ ở trong lòng ta mà thôi, ai cũng không được phép đem đi.”

.

“Mãi mãi, thật lâu, thật lâu, thật lâu, vĩnh viễn...”

.

“Mãi mãi, thật lâu, thật lâu, thật lâu, cho đến vĩnh viễn...”

.

Căn phòng khép kín chỉ còn ánh nến vàng nhạt, chậm rãi đốt tàn, chậm rãi tiêu tan, hai chủ nhân cùng nằm lên hạnh phúc cuối cùng của họ, hưởng thụ tất cả những gì thế tục cho không được, hưởng thụ phân tình ít có ấy, thâm tình, triền tình, si tình...

.

Tựa như cảnh mơ, nhưng là chân thật.

.

Trải qua khổ đau, dành được chân tình.

.

Bụi trần lạc bình, chọn lựa trước mắt.

.

Tâm tùy ý trao, cùng nhau đồng hành.

.

Tàn tâm ý tận, là thanh là rõ.

.

Con đường hoàng tuyền, không còn đơn côi.

.

.

.

..

.

— T o à n V ă n H o à n —

.

Phiên ngoại 100 câu hỏi

Một ngày rảnh rỗi, đọc lại Tàn tồn, có điều gì đó cảm hứng làm ta viết những điều này, cứ coi như là một sự tự sướng, cũng coi như ta đang tự thỏa mãn bản thân :”> có nhiều lý do, ta ko nói hết được, tóm lại, hãy coi nó như là 1 fanfic mà thôi ^^

~100 câu hỏi này là viết trong khoảng thời gian Vụ Vụ còn chưa rời cung, hai người còn mật mật điềm điềm, khanh khanh ta ta X”D

Đã cố gắng dựa theo tính cách trong nguyên tác ^^ còn lại đều là chém gió =D ehehe

.

Tàn tồn – .

Nguyên tác: Đoạn Loạn.

Chế: Ney.

100 CÂU HỎI PHỎNG VẤN.

.

.

Hôm nay trời trong nắng ấm, hoa nở chim hót, rất chi là thích hợp cho việc đào bới... à không, phỏng vấn. Ta mạn phép được chủ trì Chương trình đào bới ... khụ khụ ... phỏng vấn vinh quang này, cứ gọi là MC cho nó ngắn, tiện, gọn.

Và đây là hai nhân vật chính của chúng ta – mọi người nghiêng đầu theo tay MC, chỉ thấy một nam nhân bạch y, dung nhan tuấn mỹ lạnh lùng, toàn thân tản ra khí tức bất phàm, tóc đen lay động theo gió, tựa như trích tiên, mọi người ngơ ngẩn, ánh mắt bị nam nhân chiếm giữ không thể tự chế, thế nhưng khi đường nhìn rơi vào một thiếu niên trong lòng nam nhân thì, bất tự giác khóe môi co quắp, thiếu niên đang dùng ngón tay trắng nõn quăn lấy từng cuống tóc của nam nhân, vô tư chơi đùa không để ý tới ai, nam nhân chỉ là dùng ánh mắt chuyên chú mang theo bất đắc dĩ cùng cứng chiều nhìn thiếu niên, cũng không thêm quan tâm tới ánh mắt của người xung quanh.

“Quả nhiên là phụ tử a...” MC thì thầm, đột nhiên toàn thân dựng thẳng lông tơ, quay đầu lại thì nhìn thấy Lăng Nguyệt Vụ đang dùng ánh mắt hờ hững nhưng đầy uy hiếp nhìn vào mình, cứ như đang muốn ‘tỏ bày’ [Lăng Sương Nhược không phải phụ thân ta, người nếu dám nói chúng ta là phụ tử, ... *tự suy nghĩ*]

MC ngậm miệng, mồ hôi lạnh chảy đầy mặt, ngoan ngoãn ngồi yên trên ghế, lẳng lặng chờ đôi phụ tử... ách... tình nhân đang chậm rãi nhập tọa.

1.Xin hỏi quý danh của nhị vị?

Lăng Sương Nhược [Sương Sương]: ...

Lăng Nguyệt Vụ [Vụ Vụ]: ...

MC: thôi để ta nói, vị nam nhân như trích tiên hạ phàm kia là Lăng đại cung chủ Lăng Lạc cung – Lăng Sương Nhược, vị thiếu niên ngồi [nằm] trong lòng nam nhân kia có danh xưng là bạch y thiếu niên, tứ thiếu gia Lăng Lạc cung, bạch hổ thiếu niên... – Lăng Nguyệt Vụ, bây giờ ta mới để ý là tên của Vụ Vụ cũng khá loạn a.

2.Niên kỷ?

Sương Sương *nhú mày*: Ta cũng không rõ.

Vụ Vụ *ngước mắt nhìn Sương, sau đó lại tiếp tục cúi đầu quăn tóc đối phương, không trả lời*

MC: Cái này... cái này... thật ra thì tính theo tuổi của Thành Viên kiếp trước cho tới Lăng Nguyệt Vụ kiếp này thì, Vụ Vụ hẳn là lớn tuổi hơn Sương Sương a~ *chấm mồ hôi*.

3.Giới tính?

Sương Sương *cúi đầu nhìn thiếu niên trong lòng, không nói*

Vụ Vụ : ... [không hiểu sao dù gương mặt không có biểu tình, thế nhưng ta lại nhìn thấy một tia trào phúng??]

MC: Câu này thật dư, cho qua.

4.Tính cách mỗi người?

Sương Sương: ...

Vụ Vụ : ...

MC: Ta thấy tựa đề bài phỏng vấn này nên đổi thành 100 câu hỏi cho MC *khóc thét*

5. Tính cách đối phương?

Sương Sương: Đến bây giờ ta cũng không hiểu Vụ nhi nghĩ gì, không thích tiếp xúc với người khác, không thích nói, ít ngôn quả ngữ... và có chút ít lười. [không phải là chút ít đầu Lãng đại cung chủ]

Vụ Vụ *trầm ngâm một chút, như đang nghĩ gì đó hết sức sâu xa*: ôn nhu [thật ra cũng chỉ ôn nhu với một người thôi a]

MC: *hắc tuyến*, tình nhân trong mắt hóa Tây Thi nguyên lai nghĩa là vậy...

6. Lần đầu gặp nhau là lúc nào, ở đâu?

Sương Sương: ...

Vụ Vụ : ...

MC: Lại thế T~T thôi ta biết bốn phần mà, gặp nhau trong Tiểu viện bị bỏ hoang, lúc đó Vụ Vụ mới bảy tuổi, bị một sát thủ bắt làm con tin, Sương Sương đi đến, rồi chuyện gì tới nó tới.

7. Ấn tượng đầu tiên/ Cảm xúc đầu tiên khi gặp đối phương?

Sương Sương *đưa tay xoa xoa đầu Vụ Vụ *: Tại sao trong mắt tiểu hài tử này không có sợ hãi, chỉ có lãnh tĩnh cùng lạnh nhạt, làm người khác khó hiểu nhưng lại hiểu kỳ.

Vụ Vụ *ngước nhìn Sương Sương*: hương bạc hà trên người hần, dễ chịu.

8. Điểm thích nhất ở đối phương?

Sương Sương *cười nhẹ, như gió xuân ấm áp, khiến mọi người đều ngơ ngốc*: Vụ nhi ỷ lại vào ta.

Vụ Vụ *gương mặt không có biểu tình, thế nhưng trong mắt lại nhu hòa rất nhiều*: Sương chỉ ôn nhu với ta.

MC: *cắn chặt khăn, hai mắt rưng rưng*

9. Điểm ghét nhất ở đối phương?

Sương Sương: Không nói với ta trong đầu đang suy nghĩ điều gì [thế nhưng mỗi lần nói đều làm người ta té ghế a]

Vụ Vụ *hơi nhú mày*: Có nhiều người. [Ý là có nhiều người quán quanh Lãng đại cung chủ, thật là một hài tử tiếc chữ như vàng a]

Sương Sương *tự hỏi, ta có sao?*

10. Cảm thấy bản thân cùng đối phương có hợp nhau không?

Sương Sương: Nếu không có Vụ nhi, ta không nghĩ đời này ta sẽ gặp được ai khác thích hợp ta.

Vụ Vụ *vòng tay qua cổ Sương Sương, cọ cọ, ngáp một cái, sau đó mập mèm mở mắt*: Không... Chỉ có Sương. [Ý là không còn ai khác thích hợp hơn Sương Sương Lãng đại cung chủ (_ _!!)]

11. Thường gọi [yêu] đối phương là gì?

Sương Sương: Vụ nhi.

Vụ Vụ : Sương.

MC: Cứ trả lời rành mạch vậy thì có phải tốt hơn nhiều không? *gạt lệ*

12. Mong đối phương gọi mình thế nào?

Sương Sương: Vụ nhi thích thì tốt rồi.

Vụ Vụ : ...

MC: Sương Sương Lãng đại cung chủ a, ta hy vọng một ngày người hiểu được cái gì là 'chiều quá hóa hư'.

13. Nếu lấy một loài động vật so sánh, cảm thấy đối phương sẽ là?

Sương Sương: Bạch điệp.

Vụ Vụ *nhìn Sương Sương, trong mắt hiện lên khó hiểu*

Sương Sương *mỉm cười, vòng tay qua eo ôm Vụ Vụ vào lòng*: Ta chỉ là cảm thấy Vụ Vụ lúc nào cũng đều có thể nhẹ nhàng bay đi.

Vụ Vụ im lặng không nói, dựa vào ngực Sương Sương không biết đang nghĩ gì.

MC: *lầm bầm* ta thấy giống mèo lười nhiều hơn a.

14.Nếu tặng quà cho đối phương thì sẽ tặng gì?

Sương Sương: Vụ Vụ thích, ta sẽ tặng.

Vụ Vụ *ánh mắt trở nên mờ lung*: Có thể tặng cả bản thân cho hân...

MC: *mắt phát sáng, nước miếng chảy ròng, vẻ mặt *** dè, trong đầu vận hành những thứ cấm trẻ em dưới 18*

Lăng đại cung chủ đưa qua một cái mắt lạnh, MC bật người ngồi lại đằng hoàng.

15.Muốn được đối phương tặng gì?

Sương Sương *trong mắt đầy bất đắc dĩ*: Chỉ cần Vụ Vụ đừng để ta lo lắng, đó là món quà lớn nhất rồi.

Vụ Vụ hơi nghiêng đầu, ý nói 'Ta chưa từng làm gì để người lo lắng'.

Sương Sương ôm Vụ Vụ, cười khổ.

MC: Vậy còn Vụ Vụ người, muốn được cha... khụ... tình nhân tặng gì?

Vụ Vụ *liếc mắt MC một cái*: Hân bình yên.

MC: *cảm động* Vụ Vụ a

~16.Có bất mãn gì với đối phương không? Nếu có thì là gì?

Sương Sương *thở dài, vẫn là vẻ mặt tràn đầy bất đắc dĩ*: Không biết tự chăm sóc mình.

Vụ Vụ *đổi tư thế thoải mái hơn*: Có nhiều người. [Ý tứ xin tìm hiểu lại câu 10]

17.Sở thích?

Sương Sương *lại tiếp tục xoa xoa đầu thẳng nhỏ*: Chăm sóc Vụ Vụ.

Vụ Vụ *mắt lim dim, ra mời là sắp ngủ*: Quần tóc Sương..

MC: ...

18. Tật xấu của đối phương?

Sương Sương: Không hay nói, thích mang chân trần. [Thật ra đa phần là do lười mang]

Vụ Vụ *ngẫm nghĩ, nhíu mày, vẻ mặt không cam lòng, sau đó tựa như tìm được lý do nào đó hay ho, khoe miệng hơi mỉm cười*: Luôn nổi giận khi ta không mang giày.

MC: *nhìn về nơi viễn phương*

19.Không hài lòng khi đối phương làm gì?

Sương Sương: Thân thể Vụ Vụ rất lạnh, thế nhưng luôn chỉ mặc áo đơn, ta nói sao cũng không nghe lời.

Nam Cung Phó dưới khăn đài hét lớn: Nào có a, ta lúc nào cũng thấy tiểu Nguyệt Vụ toàn thân kín kẽ, nhiều lúc còn mặc hai, ba lớp áo, Cung chủ người thật là, sao không để tiểu Nguyệt Vụ mặc áo đơn cho... [Chưa kịp hết lời đã bị hàn khí của Sương Sương làm sợ đến ngồi bệch xuống đất]

MC: *bình tĩnh đại ngộ* Ra là không thích Vụ Vụ mặc ít áo gặp người ngoài a, ta nghĩ Vụ Vụ mặc nhiều áo thế chắc là do bị ép ... không, không, ý ta là được Sương Sương Lăng đại cung chủ ôn nhu phủ thêm.

Hàn khí của Lăng đại cung chủ không phải là có tiếng mà không có miếng a

TT O TT

Vụ Vụ *đột nhiên nói*: Có nhiều người.

Mọi người song song thở dài, ai, mà thôi, mà thôi...

20.Đã làm chuyện gì khiến đối phương không hài lòng?

Sương Sương: Có lẽ khi ta vì Đồng Phượng, nổi nóng với Vụ nhi...

Vụ Vụ *đột nhiên giọng rất lạnh*: Không có.

Sương Sương *gương mặt tuần mỹ hiện lên đau lòng, ôm Vụ Vụ chặt hơn*: Là ta sai...

Vụ Vụ *giãy ra khỏi cái ôm của Sương Sương, đi tới một ghế khác ngồi xuống*

Sương Sương *đưa tay ra kéo đối phương nhưng không kịp, chỉ là có thể ngồi đó nhìn Vụ Vụ*

Khán đài vắng lặng như tờ, không ai dám lên tiếng, bây giờ đang là mùa thu a, sao lại lạnh như rửa *khóc thét*

21.Quan hệ cả hai đã đến mức?

Sương Sương *lo lắng nhìn Vụ Vụ*:...

Vụ Vụ *ngáp một cái, miên man nhìn cửa sổ*:...

MC: *xoa trán* Có phải sau này không nên hỏi câu 20 nữa không?

22.Lần đầu tiên hẹn hò?

Sương Sương: Vụ nhi và ta lạc trong rừng.

Vụ Vụ: ...

MC: Hẹn nhau trong rừng a, thâm sơn cùng cốc, màn trời chiếu đất ... ai da~ ta đang nghĩ cái gì, câu tiếp theo.

23.Không khí lúc đó ra sao?

Sương Sương *nhìn Vụ Vụ, trong mắt hiện ra quyến luyến*: Rất yên lặng, nhưng ta chưa bao giờ cảm thấy thoải mái như thế.

Vụ Vụ *nhắm mắt, thần tình bình thản*: Tốt.

MC: Để cho Vụ Vụ nói ‘Tốt’ là chắc chắn phải vô cùng tốt a.

24.Đến cuối thì thế nào?

Sương Sương: Quyết định trở về nhà.

Vụ Vụ: Cuối cùng cũng về nhà.

MC: Hẹn hò mà cả hai ai cũng mong về là sao? ‘__’

25.Nơi hẹn hò thường xuyên?

Sương Sương: Lăng Lạc cung.

Vụ Vụ *hình như đã ngủ rồi*:...

MC: Á à, cuối cùng em đã hiểu :”>

26.Sẽ chuẩn bị gì vào sinh nhật đối phương?

Sương Sương *đi qua ôm lấy Vụ Vụ, quay lại chỗ ngồi, vẻ mặt thỏa mãn*: Ở một nơi chỉ có ta và Vụ nhi.

Vụ Vụ *chợt mở mắt*: Sinh nhật người là ngày nào?

Mọi người hắc tuyến.

MC: Sương Sương a, số người thật khổ *cảm khái*

27. Vậy là ai tỏ tình trước? [câu này hay a, ta chấm]

Sương Sương, Vụ Vụ: ...

MC: Hình như ta tìm mòn cả mắt cũng không thấy được một câu ‘Ta thích người’ hay ‘Ta yêu người’ a~, khổ nào.

28. Thích đối phương nhiều không?

Sương Sương *ánh mắt nói lên tất cả*

Vụ Vụ *cử chỉ nói lên tất cả*

MC: *há hốc miệng*

29. Như thế thì, có yêu không?

Khán đài yên lặng không có âm thanh, ai cũng mắt mở to hết cỡ nhìn chăm chăm hai nhân vật chính.

Sương Sương: Ta không biết yêu là gì, thế nhưng nếu là cảm giác đối với Vụ nhi, ta nghĩ đó là yêu.

Mọi người ồ lên, MC làm rút micrô, vẻ mặt không thể tin tưởng Lãng đại cung chủ sẽ nói ra câu này.

Vụ Vụ *đôi mắt hiện lên nghi hoặc*: Nếu như thích nhiều đến không thể nhiều hơn, có được gọi là yêu không?

Mọi người gật đầu: Có a, Có a!!!

MC: Giới hỡi, cuối cùng ta đã đợi được đến ngày hôm nay *gào khóc*

30. Đối phương nói gì sẽ khiến người không thể chống cự?

Sương Sương: “Sương...”

Vụ Vụ: “Vụ nhi...”

MC: Hai người này thiệt không có tiền đồ a, đúng là ái tình làm mờ mắt, ù tai. X”D

31. Nếu cảm thấy đối phương có biểu hiện thay lòng thì sẽ như thế nào?

Sương Sương *đột nhiên tản ra hàn khí bức người, gương mặt lạnh lùng đến tột đỉnh*: Người nói gì?

MC *lắp bắp*: Lãng đại cung chủ, là ‘nếu’ a, là ‘nếu’... ~>A<~ sương=”” sương=”” vụ=”” nhi=”” thích=”” gì=”” ta=”” cũng=”” cho=”” hần,=”” trừ=”” điều=”” này.”” vụ=”” vụ=”” *mặt=”” lạnh*:=”” tùy=”” hần.”” sương=”” sương=”” *năm=”” chặt=”” vai=”” vụ=”” vụ=”” hàn=”” khí=”” càng=”” nặng=”” hơn=”” nữa*=”” mc:=”” vụ=”” vụ,=”” cứu=”” mọi=”” người=””>

32. Có thể tha thứ khi đối phương thay lòng đổi dạ hay không? [Hỏi xong chân cũng hết đứng vững] Sương Sương *rút tay về, hừ lạnh một tiếng*: Chuyện này sẽ không xảy ra, cần gì phải tha thứ hay không? MC *bò lên ghế*: may phước a, hàn khí giảm lại rồi. Vụ Vụ *hiện lên một nụ cười nhạt vô cùng hiếm thấy*: Sẽ không. ... MC: Vụ Vụ, người làm ơn đừng kích thích Lãng đại cung chủ nữa mà ... TT O TT 33. Nếu hẹn hò mà hơn một giờ đối phương vẫn chưa đến? Sương Sương *hít một hơi, áp chế cơn giận trong lòng*: Vụ nhi lúc nào cũng ở cạnh ta. Vụ Vụ *ngước nhìn Sương Sương một cái*: Tìm. MC: Là lo lắng đó nha, ta hiểu, ta hiểu. 34. Thích nhất phần nào ở đối phương? Sương Sương: Tất cả. Vụ Vụ: Hần rất ấm. MC: Lãng đại cung chủ chỉ vì rất ấm mới được Vụ Vụ thích thôi sao? *mút tay* Vụ Vụ *ngắm nghĩ một chút*: Tất cả. MC: *lầm bầm* Nếu ta cũng ấm một chút, có khi nào Vụ Vụ... không, không, Lãng đại cung chủ ta không nói gì hết, câu tiếp!!! 35. Biểu cảm thích nhất ở đối phương? Sương Sương: Khi Vụ nhi vừa ngủ dậy, hần sẽ ngồi dựa mắt, rất khả ái! *nói xong cúi xuống hôn trán Vụ Vụ một ngụm* ^ ^ Vụ Vụ *sờ sờ trán, không chịu thua, nhồm dậy hôn lên má Sương Sương một miếng* : Khi Sương nhìn chăm chú vào ta. MC: *bịt mũi* phi lễ vật thị, phi lễ vật thị... Mọi người dưới khán đài đổ mồ hôi, thế nhưng ai cũng đều nhìn hướng khác, giả vờ không nhìn thấy, bộ giỡn sao, là người ai mà không sợ chết a~ 36. Khi hai người cạnh nhau,

có cảm giác được tim đang đập thành thịch hay không? Sương Sương: ... Vụ Vụ: ... MC: ... Mọi người: ... MC: Ta cảm thấy người ra câu hỏi này không được bình thường *gãi mặt* 37.Có từng lừa dối đối phương không? Có thường hay nói dối? Sương Sương: Không. Vụ Vụ: Không. 38.Lúc nào có cảm giác hạnh phúc nhất? Sương Sương: Ôm Vụ nhi. Vụ Vụ: Sương ôm ta. MC: Ai, hạnh phúc chỉ là đơn giản thế này thôi. 39.Đã từng cãi nhau chưa? Sương Sương: Chưa. Vụ Vụ: ... Mọi người: *gật gù* tiểu Nguyệt Vụ toàn bỏ đi khi buồn bực không à, để cung chủ phải tìm một phen mới gặp được, mà gặp được toàn là cung chủ xuống nước, không tính là cãi nhau. MC: Làm sao mọi người biết được Vụ Vụ buồn bực? Ta nhớ không lầm thì Vụ Vụ có hiện cảm xúc ra ngoài bao giờ đâu? O_O Mọi người: Ách... cái này... chỉ là đoán, là đoán a, tại vì chúng ta toàn thấy cung chủ phải “ôn ngôn nhỏ nhẹ khuyển bảo” mỗi khi tìm được tiểu Nguyệt Vụ, nên chắc hẳn trước đó tiểu Nguyệt Vụ đang dối cung chủ, bỏ đi ra ngoài, chắc chắn là thế. MC: *bùm trán* Lăng Lạc cung thật là đứng đầu các cung trong giang hồ sao chời? Mọi người: Ê ê ê, người đây là ý gì... \$@#%^\$@\$@ 40.Vì sao lại cãi nhau? Sương Sương *khẽ dựa đầu lên vai Vụ Vụ, nhắm mắt dưỡng thần* Vụ Vụ *ta quần tóc, quần a quần* MC: Câu tiếp, tiếp tiếp. 41.Phương pháp hòa giải? MC: Bỏ qua *vẫy vẫy* 42.Nếu còn có kiếp sau, có mong muốn lại được làm người yêu? Sương Sương: Có. Vụ Vụ: Nếu có thể. Sương Sương *nắm tay Vụ Vụ*: Không gì là không thể, Vụ nhi, tin ta. Vụ Vụ không nói gì, đôi mắt trong veo nhìn Sương Sương. MC: Khả ái quá a~ *cắn bản thảo* 43.Khi nào cảm thấy mình được yêu? Sương Sương: Vụ nhi vòng hai tay qua cổ, sau đó vùi đầu vào ngực ta. Vụ Vụ: Sương nhìn ta. MC: ta hiểu, ánh mắt của Lăng đại cung chủ chỉ khi nhìn người mới có cảm tình a... Mà cách thể hiện tình yêu của Vụ Vụ sao đáng yêu quá :”>

Mọi người: cái này thì bọn ta đồng ý.

44.Có lúc nào cảm thấy hần không còn yêu người không?

Sương Sương *nhìn Vụ Vụ, vẻ mặt cười khổ*: Ta vẫn không nắm giữ được tâm của Vụ nhi.

Vụ Vụ *cúi đầu xuống*: Vì người khác.

Sương Sương cả người cứng ngắc, mọi người dùng ánh mắt ‘tội nhân thiên cổ’ nhìn Đồng Phượng.

Đồng Phượng *chột dạ*: Ta thừa nhận là ta cố ý chia rẽ, nhưng mà thật là ta không phải cố ý... nhưng ta cũng có chút cố ý... thế nhưng không phải hoàn toàn cố ý... nhưng nhưng...

MC + mọi người: *hắc tuyền*

45.Phương pháp thể hiện tình yêu?

Sương Sương: Mọi thứ đều vì Vụ nhi. [kể cả cưng chiều quá mức dẫn tới chứng bệnh cuồng lười của Vụ Vụ (_ _!!)

Vụ Vụ: Sương bình yên, đáng giá tất cả.

MC: Phải nói cặp tình nhân này thế nào đây, ai

~46.Nếu chọn một loài hoa giống như đối phương, sẽ chọn hoa gì?

Sương Sương: Bồ công anh.

Vụ Vụ: Bạch mai.

MC: *há hốc mồm*

47.Có giấu diếm điều gì với đối phương không?

Sương Sương: Không.

Vụ Vụ *quần a quần, quần a quần*

48.Có bao giờ cảm thấy tự ti?

Sương Sương, Vụ Vụ *đồng thanh*: Tại sao?

MC: Ta cũng muốn hỏi tại sao lại có câu hỏi này a TAT

49.Mối quan hệ của cả hai là công khai hay bí mật?

Sương Sương: Ta không quan tâm.

Vụ Vụ *quần quần a quần quần*

Mọi người: Thật ra thì hai người họ không nói, mọi người cũng nhìn ra... ai

~MC: Nếu nhìn ra tại sao lại không để yên cho người ta, chia lìa làm mô rúa? *đập bàn đập ghế*

Mọi người: Là lỗi của chúng ta... *không khí đột nhiên đầy u buồn, thế nhưng hai diễn viên chính làm như không thấy*

MC: *thở dài*

50.Có duy trì được tới vĩnh viễn với nhau không?

Sương Sương *mỉm cười, ôm Vụ Vụ vào lòng*: Vĩnh viễn quá xa rồi, ta chỉ cần kiếp này, tâm không thay đổi.

Vụ Vụ *vòng hai tay qua cổ, vùi đầu vào ngực Sương Sương*: Có, Sương.

MC: *nước mắt rưng rưng* *bản thảo bị nhào nắn tới nát bầy bầy*

.

.

~*~ Còn tiếp ~*

~100 CÂU HỎI PHỎNG VẤN.

(HẠ).

.

.

MC *trầm ngâm nhìn bản thảo, mặt lúc đỏ lúc hồng, hai mắt phát sáng, đỉnh đầu nhiều lúc còn bốc khói, nhìn đáng vẻ như vậy là biết trong đầu đang nghĩ mấy chuyện gì rồi*.

Nam Cung Phó: Uy! Người muốn hỏi gì thì nhanh, gọn, lẹ, Lãng Lạc cung không có rảnh rồi như người, chúng ta phải về quây phá... khụ khụ... làm việc nữa!

Mọi người song song cười nhạt, nghĩ thầm: Người cũng biết làm việc? hừ...

MC *giật mình, ngồi lại ngay ngắn*: Ta chỉ là nghĩ, phần hai này có nhiều câu hỏi có chút mờ ám... ách... ý ta là riêng tư, có nên gọi khách mời ra ngoài hay không? Ta làm vậy là bảo vệ quyền riêng tư a *chăm mồ hôi*

Thanh Y *mở quạt che nụ cười nhạt ở khóe môi*: Nếu vậy thì mời người ra ngoài luôn cho lành, đảm bảo riêng tư hoàn toàn.

MC: Ô... sao lại nói như vậy được? Không lẽ để bản thảo ở đây cho hai người một hỏi một trả lời? [Với tính tình hai vị kia làm sao có khả năng?]

Mọi người: Nếu vậy thì mọi người cùng ở, bí mật của Lãng Lạc cung không thể để một mình người biết. [Bọn họ chỉ là lo lắng cung chủ với tứ thiếu gia mà thôi, tuyệt đối không tò mò, tuyệt đối không có].

Trong lúc bên kia quyền đâm cước đá, à không, hữu hảo thương lượng, thì hai đương sự lại hoàn toàn không để ý tới, chỉ chìm vào thế giới của hai người.

Lãng Sương Nhược ôn nhu xoa xoa lưng Lãng Nguyệt Vụ, nhắm mắt vùi vào mái tóc đen mượt của Vụ nhi, gương mặt không còn lạnh lùng như thường ngày, mà là tràn đầy nhu tình hiếm thấy.

Lãng Nguyệt Vụ vòng hai tay ôm cổ đối phương, cái đầu nhỏ nhắn cọ cọ bên má Lãng Sương Nhược, khó chịu mở hai mắt.

Lãng Sương Nhược phát hiện Vụ nhi không bình thường, liền hỏi: Vụ nhi?

Lăng Nguyệt Vụ mở đôi mắt trong veo đang che lấp một tầng sương mù, vô cùng khả ái, thế nhưng đôi mày đang nhíu lại kia lại làm Lăng Sương Nhược quan tâm hơn, đồng âm khẽ nói: Sương, ồ.

Lăng Sương Nhược hiểu rõ, thương tiếc mà đem đôi phượng ôm vào lòng, mắt lạnh liếc ngang đại hội bầu cử kia, hàn khí lan tỏa, đám làm cho Vụ nhi của hắn khó chịu, ồ ào thành như vậy, chán sống?

Mọi người thoáng cái im bất, ngoan ngoãn ngồi vào chỗ, không ai hó hé một lời, MC như một cái âm hồn, phiêu đảng trở về chỗ ngồi, mồ hôi lạnh chảy ròng.

Ta làm sao đã quên tính cách của hai vị này a *gào khóc*

[Giữ trật tự 5 phút]

.
. .
. .
. .
. .
. .

51. Là công hay thụ?

Sương Sương, Vụ Vụ: ...

MC: Ta đã nói mấy câu này riêng tư rồi mà T~T

52. Sao lại quyết định như vậy?

Sương Sương: Vụ nhi còn nhỏ.

MC: Hơ?

Sương Sương: ... Mấy chuyện này Vụ nhi không hiểu.

MC *lắm bầm*: Thật ra Vụ Vụ có thể lớn tuổi hơn người đó Lăng đại cung chủ à *liếc mắt Vụ Vụ một lát, tiếp tục lắm bầm* Ta nghĩ tất cả đều vì lười a

~53. Đối với tình trạng hiện tại, có hài lòng không?

Sương Sương: Có.

Vụ Vụ *ngẫm nghĩ một lát*: Ừm.

MC: Hình như có người khá bất mãn đó nha.

54. Địa điểm H đầu tiên?

Sương Sương: Bể tắm trong phòng ta.

Vụ Vụ *quần tóc là một nghệ thuật*.

MC: Lý tưởng! *giờ ngón cái* > < 55.= "" cảm="" tưởng="" khi="" đó?="" sương="" sương:="" nhận="" ra="" đối="" với="" vụ="" nhi,="" ta="" từ="" lâu="" đã="" không="" thể="" buông="" tay.="" mc="" *tay="" cảm="" bản="" thảo="" run="" run*="" vụ="" vụ="" *ngừng="" quán="" tóc,="" ngược="" mặt="" lên="" nhìn="" sương="" sương,="" ánh="" mắt="" hiện="" lên="" nhu="" hòa="" trăm="" năm="" khó="" gặp*.:="" 'thích'="" nguyên="" lai="" là="" như="" vậy,="" mc="" *xé="" luôn="" bản="" thảo*="" bốn="" phía="" vang="" lên="" tiếng="" khóc,="" ai,="" người="" cô="" đơn="" có="" nỗi="" khổ="" của="" người="" cô="" đơn="" a~="" thấy="" người="" ta="" ân="" ân="" ái="" ái="" thì...="" ai="" ai~~="" 56.="" thân="" sắc="" đối="" phương="" lúc="" đó?="" sương="" sương="" *hàn="" khí="" tản="" ra*="" người="" muốn="" biết?="" mc:="" là="" câu="" hỏi="" trên="" bản="" thảo="" nó="" như...="" như="" thể="" mà="" *khóc="" không="" ra="" nước="" mắt*="" vụ="" vụ="" *lấy="" tay="" vỗ="" vỗ="" lên="" mặt="" sương=""

sương*:= "" rất="" đẹp="" sương="" sương="" thu="" lại="" hàn="" khí,="" vẽ="" mặt="" cứng=""
 chiều="" nhìn="" đối="" phương,="" nhưng="" vẫn="" không="" trả="" lời="" mc="" *gục=""
 đầu*="" là="" ta="" hỏi="" sai="" rầu="" t^t="" mọi="" người="" ở="" dưới="" nhìn="" hã=""
 hê="" 57="" buổi="" sáng="" sau="" đêm="" đó,="" câu="" đầu="" tiên="" nói="" là?="" sương=""
 sương="" *mim="" cười*:= "" một="" bàn="" tay="" nhỏ="" nhỏ="" sờ="" loạn="" trên="" người=""
 ta="" vự="" vự="" *ngước="" đầu,="" tiểu="" ý="" hiện="" ở="" khóe="" mắt*:= "" hấn="" cần=""
 tay="" ta="" mc:= "" ơ...="" hơ...="" câu="" hỏi="" là="" 'lời="" nói'="" mà="" (_="" _!="" 58=""
 một="" tuần="" h="" bao="" nhiêu="" lần?="" sương="" sương="" *nhướn="" mi*:= "" nga?=""
 mc="" *khóc="" thầm*:= "" lảng="" đại="" cung="" chủ="" người="" không="" cần="" trả="" lời=""
 cũng="" được...="" vự="" vự="" *đột="" nhiên="" phát="" biểu*:= "" ít="" mc="" *mất="" phát=""
 sáng*:= "" vự="" vự="" ngoan...="" ít="" là="" bao="" nhiêu?="" một="" lần,="" hai="" lần...=""
 hay="" hai="" ba="" chục="" lần?="" vự="" vự="" *liếc="" mc="" một="" cái,="" không="" để=""
 ý="" nữa*="" sương="" sương:= "" vự="" nhi="" vẫn="" còn="" nhỏ...="" ta="" không="" muốn=""
 vự="" nhi="" một="" mỗi="" *hơi="" cười="" khổ*="" vự="" vự="" nhìn="" chăm="" chú=""
 vào="" sương="" sương,="" không="" nói="" gì="" 59="" một="" tuần="" h="" bao="" nhiêu=""
 lần="" là="" lý="" tưởng?="" sương="" sương="" *hừ="" lạnh,="" chén="" trà="" trên="" bàn=""
 nát="" ra*:= "" ta="" đã="" nói="" vự="" nhi="" còn="" nhỏ="" mc:= "" ta="" biết,="" ta=""
 biết,="" câu="" tiếp="" câu="" tiếp!!!="" tt="" o="" tt="" 60="" h="" như="" thế="" nào?="" [==""
 là="" ai="" ra="" câu="" hỏi="" này,="" muốn="" giết="" ta="" sao?=""]="" sương="" sương:= ""
 người="" hỏi="" nhiều="" lắm="" mc="" *gật="" đầu="" như="" gà="" mổ="" thóc*:= "" ta=""
 biết,="" ta="" biết,="" ô...="" vự="" vự="" *nhú="" mày*:= "" không="" giống="" như="" ta=""
 từng="" gặp="" *xoay="" qua="" nhìn="" nam="" cung="" phó="" với="" tuyết="" lộ,="" sau=""
 đó="" quay="" lại="" nhìn="" sương="" sương*:= "" nhẹ="" hơn="" nhiều="" mc="" +=="" mọi=""
 người="" *lắm="" bấm*:= "" lẽ="" nào="" vự="" vự="" thích="" mạnh="" bạo?="" lảng="" đại=""
 cung="" chủ="" mặt="" trầm="" xuống,="" ôm="" chặt="" vự="" vự="" hơn="" lúc="" này="" 61=""
 nơi="" mẫn="" cảm="" nhất?="" sương="" sương:= "" không="" có="" vự="" vự="" *vẽ=""
 mặt="" suy="" ngẫm*:= "" tai="" trái="" mc="" *ghi="" ghi="" chép="" chép*="" 62="" nơi=""
 mẫn="" cảm="" nhất="" của="" đối="" phương?="" sương="" sương:= "" nga?="" mc="" *gật=""
 lệ*:= "" ta="" để="" ý="" mấy="" câu="" hỏi="" liên="" quan="" đến="" vự="" vự="" lảng=""
 đại="" cung="" chủ="" đặc="" biệt="" khó="" tính="" a~="" sương="" sương="" *cười="" nhạt*:= ""
 người="" có="" ý="" kiến?="" mc:= "" không!= "" không!= "" câu="" tiếp!!!="" 63="" dùng="" một=""
 câu="" miêu="" tả="" đối="" phương="" khi="" h?="" sương="" sương="" *nhìn="" vự="" vự=""
 đôi="" mắt="" hơi="" mơ="" màng*:= "" ngoài="" ta,="" ai="" cũng="" không="" thể="" nhìn=""
 thấy="" biểu="" tình="" của="" vự="" nhi="" như="" thế="" mc="" *dù="" tò="" mò="" muốn=""
 chết,="" nhưng="" cho="" tiền="" cũng="" không="" dám="" hỏi="" vự="" vự="" *mí="" mắt=""
 hơi="" buông="" xuống,="" không="" ai="" nhìn="" thấy="" hoang="" mang="" xẹt="" qua=""
 bên="" trong*:= "" ngoài="" ta...="" cũng="" có="" người="" nhìn="" thấy="" sương="" trong=""
 hình="" dạng="" đó="" rồi="" phải="" không?="" sương="" sương="" mở="" to="" mắt,="" mc=""
 há="" to="" miệng,="" mọi="" người="" ngừng="" động="" tác,="" chưa="" bao="" giờ="" họ=""
 gặp="" được="" vự="" vự="" nhìn="" qua="" bát="" lực="" như="" vậy,="" thật...="" thật=""
 khả="" ái="" a,="" làm="" cho="" nhin="" không="" được="" muốn="" một="" ngụm="" nuốt=""
 vào="" bụng="" >3< sương="" sương="" *cúi="" xuống="" hôn="" lên="" má="" vự="" vự="" vẽ=""
 mặt="" hài="" lòng*:= "" ta="" chỉ="" như="" vậy="" với="" vự="" nhi="" mà="" thôi="" vự=""
 vự="" ngược="" nhìn="" sương="" sương,="" không="" nói="" sương="" sương:= "" ...="" chỉ=""
 có="" vự="" nhi="" mới="" khiến="" ta="" mất="" đi="" lý="" trí,="" không="" còn="" ai=""
 khác="" vự="" vự="" cúi="" đầu="" tiếp="" tục="" làm="" *nghệ="" thuật*,="" có="" điều=""
 khóe="" môi="" hơi="" nâng="" lên,="" nói="" rõ="" hấn="" đã="" bình="" thường="" trở=""
 lại="" mc="" *vẫn="" còn="" há="" to="" miệng*:= "" ta="" cứ="" tưởng="" là="" chỉ="" có=""
 một="" mình="" lảng="" đại="" cung="" chủ="" hẹp="" hòi="" thôi="" chớ...="" khụ="" khụ...=""
 câu="" tiếp="" |:= "" d="" 64="" vậy,="" có="" thích="" h="" không?="" sương="" sương:= ""
 có,="" nếu="" đối="" tượng="" là="" vự="" nhi="" vự="" vự="" *vẽ="" mặt="" vắn="" đậm=""
 phong="" khinh*:= "" không="" phủ="" nhận="" mc="" +=="" mọi="" người="" *khóe="" miệng=""
 bất="" tự="" giác="" co="" quắp*:= "" 65="" thường="" xuyên="" h="" nhất="" ở="" những=""
 nơi?="" sương="" sương="" *cười="" nhạt*:= "" người="" nghĩ="" xem?="" mc:= "" lảng="" đại=""

cung=" chủ,=" người=" nghĩ=" với=" cái=" đầu=" này=" ta=" có=" thể=" nghĩ=" ở=" những=" nơi=" nào?= " *chấm=" mô=" hôi*= " vự=" vự=" *đột=" nhiên=" cảm=" giác=" được=" câu=" hỏi=" mà=" khiến=" sương=" đối=" sắc=" mặt=" rất=" thú=" vị*.= " 66.= " có=" muốn=" thử=" ở=" nơi=" nào=" khác=" không?= " sương=" sương=" *nhìn=" vự=" vự=" trong=" mắt=" hiện=" lên=" chờ=" mong,=" nhưng=" cuối=" cùng=" vẫn=" là=" thử=" dài=" không=" nói".=" mc=" quay=" người=" tia=" vào=" vự=" vự,=" đôi=" mắt=" tràn=" trề=" tia=" sáng.= " vự=" vự=" *vẽ=" mặt=" vắn=" đậm=" phong=" khinh=" tập=" hai*:= " mái=" nhà.= " mc=" *tế=" ghé*.= " mọi=" người=" *há=" hóc=" miệng*.= " sương=" sương=" *cười=" nhẹ,=" ôm=" vự=" vự=" vào=" lòng*:= " thật=" sự=" là=" ta=" cũng=" muốn=" thử=" như=" vậy.= " mc=" *giã=" vờ=" ho=" khù=" khụ,=" nghe=" được=" câu=" trả=" lời=" của=" lẳng=" đại=" cung=" chủ=" thì=" ho=" vắng=" hàm=" răng=" ps=" ra=" ngoài*.= " 67.= " tấm=" trước=" hay=" sau=" khi=" h?= " sương=" sương=" *vẽ=" mặt=" hiện=" lên=" nhàn=" nhật=" thỏa=" mãn*:= " ta=" thích=" tấm=" cho=" vự=" nhi.= " vự=" vự=" *nhìn=" sương=" sương,=" khéo=" môi=" hơi=" mồm=" cười*.= " mc:= " ta=" cứ=" nghĩ=" câu=" này=" sẽ=" được=" hai=" vị=" hoa=" lệ=" cho=" qua=" (_=" _!= " 68.= " có=" quy=" ước=" gì=" trước=" khi=" h=" hay=" không?= " sương=" sương=" *thở=" dài,=" xoa=" đầu=" vự=" vự*:= " ta=" luôn=" khắc=" chế=" không=" làm=" vự=" nhi=" mệt=" mỗi=" thể=" nhưng...=" có=" lẽ=" ta=" đánh=" giá=" cao=" bản=" thân=" rồi.= " vự=" vự=" *vòng=" hai=" tay=" trắng=" trắng=" hồng=" hồng=" qua=" cổ=" sương=" sương,=" nhỏ=" giọng*:= " ta=" không=" sao,=" sương.= " sương=" sương=" *ôn=" nhu=" mồm=" cười,=" vùi=" gương=" mặt=" vào=" hòm=" vai=" vự=" vự*.= " mc=" *lấy=" tay=" bịt=" máu=" mũi*=" 69.= " đã=" từng=" làm=" gì=" quá=" mức=" với=" đối=" phương=" hay=" chưa?= " sương=" sương=" *phóng=" tới=" một=" cái=" mắt=" lạnh*:= " nga?= " mc:= " không=" phải=" ta=" muốn=" hỏi=" thể=" mà=" tt=" o=" tt=" 70.= " "nếu=" đã=" không=" chiếm=" được=" tâm,=" ít=" nhất=" cũng=" phải=" có=" được=" thân=" xác",=" đồng=" tình=" hay=" phản=" đối=" với=" quan=" điểm=" trên?= " sương=" sương:= " nếu=" là=" xưa=" kia=" sẽ=" không.= " mc=" *mắt=" vự=" sáng*:= " nghĩa=" là=" bây=" giờ=" lẳng=" đại=" cung=" chủ=" đồng=" tình?= " sương=" sương=" *cười=" nhật*:= " người=" hỏi=" nhiều=" lắm.= " mc=" *mồ=" hôi=" chảy=" đầy=" mặt*.= " vự=" vự=" *hình=" như=" có=" một=" cái=" gật=" đầu=" rất=" nhỏ*.= " gió=" lạnh=" đảo=" qua...=" 71.= " nếu=" có=" người=" dám=" cường=" bạo=" đối=" phương?= " sương=" sương=" *mồm=" cười=" vuốt=" tóc=" cho=" vự=" vự,=" thể=" nhưng=" hàn=" khí=" mạnh=" hơn=" gấp=" mấy=" trăm=" lần=" vừa=" nãy,=" mọi=" người=" rét=" run*.= " vự=" vự=" *dựa=" đầu=" lên=" vai=" sương=" sương,=" hàn=" lãnh=" cũng=" không=" kém=" gì=" lẳng=" đại=" cung=" chủ*.= " mc=" *răng=" đánh=" lạch=" cạch*:= " thật=" ra...=" cạch=" cạch...=" không=" ai=" ngu=" vậy=" đầu...=" cạch=" cạch=" cạch...mà...=" 72.= " trước=" hoặc=" sau=" khi=" h,=" có=" cảm=" thấy=" xấu=" hổ=" không?= " mc:= " ta=" nghĩ=" câu=" này=" không=" cần=" hỏi=" t^t.= " 73.= " nếu=" một=" vị=" hảo=" bằng=" hữu=" nói=" "ta=" rất=" tịch=" mịch,=" chỉ=" một=" đêm,=" hy=" vọng=" người...=" để=" câu=" h,=" sẽ?= " sương=" sương:= " có=" ai=" sẽ=" hỏi=" ta=" như=" vậy?= " mc=" *gật=" đầu=" khí=" thể*:= " chắc=" chắc=" là=" không,=" lẳng=" đại=" cung=" chủ.= " vự=" vự:= " ...=" mc=" *lắm=" bắm*:= " ta=" nghĩ=" vự=" vự=" ngay=" cả=" liếc=" mắt=" cũng=" không=" cho=" người=" ta,=" nói=" chi=" là...="!= " 74.= " có=" thấy=" mình=" rất=" hiểu=" về=" h?= " sương=" sương=" += " vự=" vự=" *làm=" lơ=" không=" nói*.= " 75.= " còn=" đối=" phương?= " sương=" sương=" *vẽ=" mặt=" cùng=" chiều*:= " ta=" đến=" là=" được=" rồi.= " vự=" vự=" *nhắm=" mắt,=" vắn=" đậm=" phong=" khinh=" tập=" ba*:= " tốt.= " mc=" *vuốt=" hân*:= " vự=" vự=" có=" "chút=" ít=" lười=" như=" vậy=" không=" phải=" là=" không=" có=" lý=" do=" a...=" 76.= " trong=" lúc=" h=" thích=" được=" nghe=" đối=" phương=" nói?= " sương=" sương=" *cười=" khổ*:= " nói=" gì=" cũng=" làm=" ta=" mất=" lý=" trí.= " vự=" vự=" sương=" tốt=" mc:= " vự=" vự,=" người=" hiểu=" sai=" câu=" hỏi=" nữa=" rồi=" (_=" _!= " vự=" vự=" *liếc=" mc=" một=" cái,=" xoay=" mặt=" đi,=" lơ=" tai=" hình=" như=" đổ=" lên=" một=" chút*:= " ...=" "vự=" nhi=" là=" của=" ta".=" mc=" *rót=" bản=" thảo,=" lạch=" mắt=" kính*.= "

mọi=" người=" *phun=" trà,=" rót=" quạt,=" ngu=" người=" ngồi=" ngó*.=" vù=" vù=" *mặt=" lạnh*:= hừ...=" [= tại=" sao=" nghe=" cứ=" như=" là=" đang=" dỗi?]=
 sưng=" sưng=" *ôm=" chặt=" vù=" vù=" hơn,=" trong=" mắt=" chứa=" đầy=" nhu=" tình*:= mỗi=" ngày=" ta=" sẽ=" luôn=" nói=" như=" vậy.= toàn=" trường=" đều=" rơi=" vào=" trạng=" thái=" 'chờ=" tiêu=" hóa'.=" 77.= thích=" biểu=" cảm=" nào=" của=" đối=" phương=" khi=" h?=" sưng=" sưng=" *nhướng=" mảy*:= nga?=" mc:=
 lảng=" đại=" cung=" chủ,=" người=" quả=" thật=" luôn=" khó=" tính=" khi=" câu=" hỏi=" liên=" quan=" đến=" vù=" vù=" a=" t^t=" vù=" vù=" *tiếp=" tục=" nhìn=" sưng=" thay=" đối=" sắc=" mặt*.= 78.= nếu=" không=" phải=" là=" người=" yêu,=" có=" thể=" h=" cùng=" hay=" không?=" sưng=" sưng:= ngày=" xưa=" ta=" không=" quan=" tâm,=" bây=" giờ=" ta=" chỉ=" có=" vù=" nhi.= vù=" vù:...=" [vù=" vù,=" dù=" người=" hiện=" lên=" vẽ=" trào=" phúng=" như=" vậy=" vẫn=" làm=" người=" khác=" muốn=" nuốt=" người=" vào=" bụng=" nga.]=" 79.= có=" húng=" thú=" với=" sm?=" sưng=" sưng:= một=" vết=" thương=" cũng=" đừng=" mong=" xuất=" hiện=" trên=" người=" vù=" nhi.= mc=" *vẽ=" mặt=" ngưỡng=" mộ*:= lảng=" đại=" cung=" chủ,=" người=" quả=" thật=" là=" diễn=" hình=" của=" công=" sủng=" thụ=">3< vù=" vù:...=" *dường=" như=" đang=" ngấm=" nghĩ*.=" mc=" *hơi=" run*:= vù=" vù,=" người=" đừng=" nói=" là...=" -= -||=" 80.= nếu=" đột=" nhiên=" đối=" phương=" không=" đòi=" hỏi=" nữa?=" sưng=" sưng=" nhìn=" vù=" vù,=" vù=" vù=" nhìn=" sưng=" sưng,=" nhất=" thời=" không=" khí=" trở=" nên=" vô=" cùng=" mờ=" ám.= mc:= ta=" hỏi=" sai=" điều=" gì=" sao??=" 81.= cảm=" thấy=" thế=" nào=" về=" chuyện=" cường=" bạo?=" sưng=" sưng=" *nhú=" mảy*:= ta=" từ=" đầu=" không=" nên=" tới=" đây.= mc=" *run=" run*:= kịch=" bản=" này=" không=" phải=" ta=" viết,=" ta=" cũng=" không=" muốn=" hỏi=" vậy=" a=" tat=" vù=" vù:= ta=" muốn=" thử.= *vẽ=" mặt=" không=" hề=" có=" biểu=" tình,=" ung=" dung=" cứ=" như=" đang=" nói=" 'khí=" trời=" hôm=" nay=" thật=" tốt,=" thích=" hợp=" h=" trên=" mái=" nhà'.=" *= sưng=" sưng=" *xoay=" người=" nhìn=" chăm=" chăm=" vù=" vù,=" trong=" mắt=" hình=" như=" có=" lửa=" toát=" ra*:= thử?=" với=" ai?=" vù=" vù=" *liếc=" nhìn=" sưng*:= người=" sưng=" sưng=" *lửa=" giận=" tán=" đi,=" nhưng=" lại=" có=" ngọn=" lửa=" khác=" đốt=" cháy=" trong=" đôi=" mắt*:= ta=" sẽ=" không=" cường=" bạo=" vù=" nhi.= ta=" sẽ=" không=" để=" vù=" nhi=" bị=" thương.= vù=" vù=" *xoay=" mặt=" đi=" hướng=" khác,=" đường=" như=" có=" một=" tiếng=" thở=" dài=" rất=" nhẹ=" toát=" ra*:= mc:= nãy=" giờ=" sốc=" nhiều=" quá=" rồi=" nên=" câu=" này=" cũng=" không=" gây=" chấn=" động=" nhiều=" lắm="=! [= nhưng=" vẫn=" là=" muốn=" té=" ghé,=" vù=" vù=" a~]= 82.= trong=" khi=" h,=" việc=" khổ=" sở=" nhất=" là?=" sưng=" sưng=" *mặt=" không=" đỏ,=" tim=" không=" đập*:= đầu=" tranh=" với=" lý=" trí.= vù=" vù=" *quán=" a=" quán=" a*:= mc:= ta=" hiểu="v" == 83.= từ=" lúc=" bắt=" đầu=" h=" tới=" giờ,=" nơi=" nào=" khiến=" người=" phấn=" khởi=" nhất?=" sưng=" sưng:= bể=" tắm=" trong=" phòng=" ngủ.= vù=" vù:= che=" mất.= [= ý=" tứ=" là=" khi=" h=" trong=" tình=" trạng=" bị=" che=" kín=" hai=" mắt,=" không=" biết=" đối=" phương=" đang=" làm=" gì.]= toàn=" trường=" một=" mảnh=" xôn=" xao,=" tất=" cả=" mọi=" người=" đều=" nhìn=" lảng=" đại=" cung=" chủ=" với=" ánh=" mắt=" kì=" lạ.= sưng=" sưng=" hoàn=" toàn=" không=" quan=" tâm,=" vẫn=" là=" vẽ=" mặt=" cũng=" chiều=" nhìn=" người=" trong=" lòng.= mc=" *máu=" mũi=" văng=" không=" ngớt*:= 84.= thụ=" đã=" từng=" chủ=" động=" h=" bao=" giờ=" chưa?=" sưng=" sưng=" *mát=" lạnh=" bắn=" tới*:= người=" quả=" thật=" hỏi=" rất=" nhiều.= mc:...=" tt=" o=" tt=" 85.= phản=" ứng=" bên=" công=" khi=" đó?=" sưng=" sưng:= phòng=" tuyến=" tan=" tác.= mc:= lảng=" đại=" cung=" chủ=" thứ=" cho=" ta=" vô=" lễ,=" người=" đã=" không=" hề=" có=" phòng=" tuyến=" gì=" kể=" từ=" ngày=" gặp=" vù=" vù=" rồi.= (_=" _!=" vù=" vù=" *chợt=" xen=" vào*:= đôi=" mắt=" sưng=" khi=" đó=" rất=" đẹp.= mọi=" người=" lại=" song=" song=" thở=" dài,=" dục=" hỏa,=" kinh=" diễm,=" quyến=" luyến...=" tất=" cả=" đều=" ở=" trong=" mắt,=" hiển=" nhiên=" là=" vô=" cùng=" đẹp=" a.= 86.= công=" đã=" từng=" cường=" bạo?=" mc:= qua=" nhanh,="

qua=" nhanh!=" 87.=" phản=" ứng=" thụ=" khi=" đó?=" mc=" *phủi=" phủi*.=" 88.="
 đối=" tương=" h=" lý=" tưởng=" là?=" sương=" sương=" *khóe=" mặt=" hiện=" lên=" nhàn=" nhàn=" như=" tình*.=" vụ=" nhi.=" vụ=" vụ=" *bàn=" tay=" trắng=" nỡ=" nắm=" lấy=" tay=" đối=" phương*.=" sương.=" 89.=" đối=" tương=" hiện=" tại=" có=" hợp=" với=" hình=" mẫu=" lý=" tưởng?=" sương=" sương=" *nắm=" chặt=" tay=" vụ=" vụ*.=" lý=" tưởng=" là=" gì?=" ta=" chỉ=" có=" vụ=" nhi.=" vụ=" vụ=" không=" phải=" sương,=" không=" được.=" mc=" *cẩn=" khẩn*.=" chịu=" không=" nổi=" nữa=" rồi=" tt^tt=" 90.=" trong=" khi=" h,=" có=" sử=" dụng=" tới=" *công=" cụ*=" hõ=" trợ?=" sương=" sương:=" ...=" vụ=" vụ=" ...=" mc=" *nói=" thăm*.=" khẩn=" che=" mắt=" có=" tính=" là=" *công=" cụ*=" không?=" 91.=" lần=" đầu=" h=" là?=" sương=" sương=" *nhìn=" vụ=" vụ,=" trong=" mắt=" hiện=" lên=" lo=" lảng*.=" đã=" quen.=" vụ=" vụ=" *lại=" liếc=" nhìn=" sương=" sương=" một=" cái*.=" bể=" tắm.=" mc=" *chăm=" mô=" hôi*=" 92.=" lần=" đó=" có=" phải=" đối=" phương=" hiện=" tại=" không?=" sương=" sương=" *lo=" lảng=" trần=" đầy=" trong=" mắt*.=" ...=" không.=" vụ=" vụ=" *vân=" đậm=" phong=" khinh=" tập=" n*.=" phải=" sương=" sương=" *đưa=" tay=" kéo=" vụ=" vụ=" vào=" lòng*.=" thế=" nhưng=" hiện=" tại=" ta=" chỉ=" có=" vụ=" nhi.=" vụ=" vụ=" *khóe=" miệng=" nâng=" lên=" một=" vụ=" cười=" rất=" khó=" nhận=" thấy,=" vòng=" hai=" tay=" ôm=" cổ=" sương=" sương,=" nhỏ=" giọng=" nói*.=" ta=" không=" nhỏ=" mơn=" như=" vậy.=" mọi=" người=" lại=" song=" song=" thờ=" dài...=" 93.=" thích=" được=" hôn=" chỗ=" nào=" nhất?=" sương=" sương:=" môi=" vụ=" vụ=" *cọ=" cọ=" lên=" ngực=" sương=" sương,=" đưa=" tay=" để=" nhẹ=" lên=" môi*.=" mc=" kiêu=" phiêu=" dịch=" gia:=" cũng=" là=" môi=" a,=" ta=" hiểu=" (_=" _!)= 94.=" thích=" hôn=" nơi=" nào=" của=" đối=" phương?=" sương=" sương=" *vẽ=" mặt=" ôn=" nhu=" đến=" nổi=" làm=" người=" ta=" không=" tin=" được=" đó=" là=" lảng=" đại=" cung=" chủ*.=" người=" vụ=" nhi=" rất=" thơm,=" cả=" người=" ta=" đều=" thích,=" vụ=" vụ=" *ánh=" mắt=" hiện=" lên=" quyến=" luyến,=" tơ=" vương*.=" gương=" mặt=" sương,=" mc=" *gạt=" lệ*.=" ái=" tình=" a...=" 95.=" chuyện=" làm=" đối=" phương=" hài=" lòng=" nhất=" trong=" lúc=" h?=" sương=" sương=" *giọng=" nói=" mang=" theo=" không=" kiên=" nhẫn*.=" nga?=" mc=" lảng=" đại=" cung=" chủ,=" còn=" vài=" câu=" nữa=" thôi=" là=" kết=" thúc=" mà...=" ô...=" 96.=" trong=" lúc=" h=" thường=" hay=" nghĩ=" đến?=" sương=" sương=" *bất=" đắc=" dĩ*.=" lãnh=" tỉnh=" của=" ta=" đang=" ở=" nơi=" nào?=" mc=" o_o=" hơ?=" vụ=" vụ=" ta=" đang=" ở=" cạnh=" người=" ta=" 'thích'=" mc=" ooo=" aa...=" 97.=" một=" đêm=" h=" bao=" nhiêu=" lần?=" sương=" sương:...=" vụ=" vụ:...=" mc=" bí=" mặt=" quốc=" gia=" tat=" 98.=" tự=" mình=" thoát=" y=" phục=" hay=" đối=" phương=" thoát?=" sương=" sương:=" tự=" mình,=" vụ=" vụ=" *vừa=" quán=" vừa=" nói*.=" sương=" thoát,=" ta=" muốn=" thử,=" mc=" *rùng=" mình*.=" vụ=" vụ=" ngưoi=" quả=" là=" bé=" ngoan=" chăm=" học,=" điều=" gì=" cũng=" muốn=" thử,=" kể=" cả=" điều=" này=" cũng=" ...=" _=" _||=" 99.=" đối=" với=" ngưoi,=" h=" là?=" sương=" sương=" *mỉm=" cười,=" gác=" cằm=" lên=" vai=" vụ=" vụ*.=" chỉ=" cần=" có=" vụ=" nhi=" bên=" cạnh,=" không=" có=" nó=" cũng=" không=" hề=" gì=" vụ=" vụ=" *đôi=" mắt=" to=" đen=" khẽ=" nháy,=" thần=" tình=" bình=" thần*.=" quen=" đi=" tất=" cả...=" chỉ=" có=" sương,=" mc=" *cẩn=" rằng*.=" hai=" người=" này=" a,=" ta=" biết=" phải=" nói=" sao=" bây=" giờ,=" 100.=" cuối=" cùng,=" xin=" hãy=" nói=" một=" câu=" với=" đối=" phương,=" vụ=" vụ=" *hai=" mắt=" sương=" mù,=" vòng=" hai=" tay=" qua=" cổ=" sương=" sương,=" đồng=" âm=" non=" nốt=" vang=" lên*.=" sương,=" đối=" hàng=" loạt=" tiếng=" té=" ghé=" cùng=" hưởng,=" sương=" sương=" *thương=" tiếc=" hôn=" lên=" trán=" vụ=" vụ,=" đứng=" dậy,=" bạch=" y=" phiêu=" nhiên=" trong=" gió*.=" chúng=" ta=" về=" nhà,=" trong=" nháy=" mắt,=" lảng=" đại=" cung=" chủ=" cùng=" vụ=" vụ=" đã=" không=" gặp=" hình=" bóng,=" người=" của=" lảng=" lạc=" cung=" đều=" là=" tình=" anh=" trong=" tình=" anh,=" phút=" chốc=" cũng=" lần=" lượt=" dùng=" phi=" công=" bay=" đi,=" toàn=" trường=" không=" còn=" bóng=" người,=" chỉ=" còn=" mc=" đứng=" trơ=" như=" tượng=" đá,=" gió=" lạnh=" đảo=" qua...=" .=" .=" ~*~=" 100=" câu=" hỏi=" _=" >

Hoàn ~*~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tan-ton>